ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG

După asfințit

ULTIMUL VOLUM AL TRILOGIEI
MINȚI PRIMEJDIOASE

FICTION CONNECTION

TREI

ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG

După asfințit

FICTION CONNECTION

TREI

Încheierea trilogiei Minți primejdioase este plină de tensiune și de dramatism. Intriga are o mulțime de răsturnări de situație, dar suspansul e bine dozat: îți menține vie curioziatatea până la ultima pagină.

BOOKLIST ONLINE

O poveste care te bântuie... Bracken creează o lume distopică surprinzătoare și terifiantă.

KIRKUS REVIEWS

Alexandra Bracken

După asfințit

(ultimul volum al trilogiei *Minți primejdioase*)

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Aluniţa Voiculescu

Ilustraţie copertă © 2014 by Disney Enterprises, Inc.
Design copertă: Sammy Yuen.
Tipărit cu permisiunea Disney • Hyperion Books.
Toate drepturile rezervate.

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Maria Muşuroiu
Ana-Maria Tamaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BRACKEN, ALEXANDRA
Minţi primejdioase / Alexandra Bracken. - Bucureşti Editura Trei, 2015-2017
3 vol.
ISBN: 978-606-719-471-5
Vol. 3. : După asfinţit. / trad. din engleză de Mihaela Apetrei. - 2017. - ISBN 978-606-40-0310-2

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: IN THE AFTERLIGHT
Autor: Alexandra Bracken

Copyright © 2014 by Alexandra Bracken

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0310-2

Pentru Merrilee, Emily și pentru cei fără de număr
din întreaga lume care au muncit neobosit
pentru ca aceste cărți să ajungă în mâinile voastre,
toată dragostea și recunoștința mea.

În tinerețe, inimile ne erau înflăcărate.
— Oliver Wendell Holmes, Jr.

Prolog

Negrul este o culoare fără niciun fel de culoare.

Negrul este culoarea unui dormitor pustiu de copil. Cea mai grea oră din noapte — cea în care ești prizonier în patul tău de scânduri, sufocat într-un alt coșmar. Este uniforma strânsă pe umerii largi ai unui tânăr furios. Negrul este nămolul, este ochiul fără pleoape care îți veghează fiecare respirație, vibrația joasă a gardului care se întinde să sfâșie cerul.

Este un drum. Cerul unei nopți uitate, împânzit de stele palide.

Este țeava unei arme noi, îndreptate spre inima ta.

Este culoarea părului lui Grasu, a vânătăilor lui Liam, a ochilor lui Zu.

Negrul este promisiunea zilei de mâine, secate de minciuni și ură.

Trădare.

Am văzut-o în sticla unei busole sparte, am simțit-o în încleștările țepene ale durerii.

Alerg, dar mă urmărește ca o umbră. Pândindu-mă, devorându-mă, murdărindu-mă. Este butonul care n-ar fi trebuit să fie apăsat vreodată, ușa care n-ar fi trebuit să

fie deschisă, sângele uscat care n-a putut fi spălat. Resturile carbonizate ale clădirilor. Mașina ascunsă în pădure, așteptând. Este fumul.

Este focul.

Scânteia.

Negrul este culoarea amintirii.

Este culoarea noastră.

Singura pe care o vor folosi ca să ne spună povestea.

Unu

Umbrele se lungeau tot mai mult, pe măsură ce mă îndepărtam de centrul orașului. Mergeam spre vest, spre soarele care cobora, aruncând în flăcări ultimele clipe ale zilei. Asta uram iarna — noaptea părea să vină tot mai devreme, și mai devreme, spre după-amiază. Cerul pătat cu smog așternut peste Los Angeles era brăzdat de dâre închise, în violet și cenușiu.

În împrejurări obișnuite, aș fi fost recunoscătoare pentru acest camuflaj suplimentar, în timp ce navigam prin rețeaua simplă de străduțe întretăiate, înapoi spre baza noastră actuală. Dar cu toate dărâmăturile din urma atacului, cu instalațiile unităților militare și ale taberelor de detenție și cu toate grămezile de mașini acum inutile și abandonate, prăjite de impulsul electromagnetic, fața orașului se schimbase atât de radical, încât numai un kilometru de mers printre aceste epave a fost de ajuns ca să mă rătăcesc. În lipsa strălucirii cețoase aruncate de poluarea ușoară de peste oraș, eram nevoiți, atunci când vreunul se aventura noaptea pe străzi, să ne bazăm pe luminile îndepărtate ale convoaielor militare.

Am aruncat în jur o privire rapidă, apăsându-mi palma pe buzunarul jachetei, ca să mă asigur că lanterna și revolverul se aflau încă acolo; amândouă erau un favor din partea uneia dintre femeile-soldați și trebuiau folosite numai în situații de extremă urgență. Nu aveam să las pe nimeni să mă ridice, să mă descopere alergând prin întuneric. Trebuia să mă întorc la bază.

Cu o oră în urmă, această femeie-soldat avusese ghinionul să-mi iasă în cale, pe când se întorcea singură din patrularea pe autostradă. Eram acolo de dinainte de răsărit, pitită îndărătul unei mașini răsturnate, privind șoseaua în pantă care strălucea, inundată din plin de lumina artificială, precum un arc de curent electric. Număram neîncetat siluetele micuțe, îmbrăcate în uniforme, care se deplasau în secțiunea din apropierea mea, coborând și urcând în valuri din camioane și Humvee-uri aliniate bară la bară, ca o barieră suplimentară. Aveam cârcei, dar am rezistat tentației de a aștepta în altă parte.

A meritat cu prisosință. Un singur soldat a fost suficient ca să mă înarmez nu numai cu instrumentele de care aveam nevoie pentru a mă întoarce în siguranță la bază, ci și cu toate cunoștințele despre cum am putea, în sfârșit — *în sfârșit* —, să ne cărăm naibii din blestematul ăsta de oraș.

Mai întâi, am privit de două ori înainte și înapoi până să urc pe un morman de cărămizi prăvălite, care fuseseră cândva fațada unei sucursale bancare, și am lăsat să-mi scape printre dinți un suspin de durere, căci îmi julisem palma în ceva colțuros. De ciudă, am dat cu piciorul în el — era un „C" din metal desprins din siglă, dar am regretat imediat. Zdrăngănitul metalic a răzbătut

până la clădirile din apropiere, aproape mascând vocile înfundate și pașii amestecați.

M-am aruncat în ceea ce mai rămăsese din interiorul acelei clădiri, aterizând ghemuită în spatele celui mai apropiat perete cât de cât stabil.

— Liber!

— Liber...

M-am răsucit și am zărit soldații avansând tot mai mult, de cealaltă parte a străzii. Am numărat căștile — erau douăsprezece —, pe când intrau ca să cerceteze, prin geamurile sparte, intrările în birouri și magazine. *Un adăpost?* Am privit în jur, cercetând rapid mobila răsturnată și pârlită, și m-am repezit cu tot corpul spre unul dintre birourile din lemn închis la culoare, alunecând sub el. Bufniturile resturilor care cădeau din dărâmăturile de pe trotuarul de vizavi au acoperit zgomotul respirației mele sacadate.

Am rămas acolo, cu nările arzându-mi de mirosul de fum, cenușă și benzină, urmărind vocile până când s-au estompat cu totul. Frica mi-a strâns stomacul, în timp ce mi-am croit drum afară din ascunzătoarea de sub birou și m-am îndreptat spre ieșire. Încă se vedea patrula care își făcea loc prin moloz, aproape ajunsă în bulevard, dar nu mai puteam aștepta nici măcar un minut în plus.

Atunci când scormonisem prin amintirile soldatului, punând deoparte informațiile de care aveam nevoie, a fost ca și cum mi s-ar fi ridicat o piatră de pe inimă. Fata aceea îmi arătase toate fisurile din apărarea autostrăzii, la fel de precis de parcă mi-ar fi dat o hartă și le-ar fi marcat cu linii groase, negre. După aceea n-a mai trebuit decât să-i șterg amintirea mea din minte.

Știam că foștii agenți ai Ligii Copiilor s-ar fi supărat tare de tot că treaba asta chiar a funcționat. Nimic din ce încercaseră ei înșiși nu reușise și, între timp, prăzile din depozitele lor păzite se cam subțiaseră. Cole îi tot presase să mă lase să încerc, dar ceilalți agenți acceptaseră numai cu condiția să merg singură, pentru a evita orice „riscuri" colaterale ale capturării. Pierduserăm deja doi agenți care fuseseră neglijenți atunci când ieșiseră în oraș.

Eu nu eram neglijentă, dar *eram* din ce în ce mai disperată. Era timpul să facem o mișcare, altminteri militarii urmau să ne înfometeze ca să ne scoată din bârlog.

Armata SUA și Garda Națională creaseră o barieră virtuală în jurul centrului Los Angelesului, folosind sistemul complicat al autostrăzilor. Monștrii aceștia șerpuitori de ciment formau un cerc strâns în jurul mijlocului orașului, rupându-ne de restul lumii. Autostrada 101 era de la nord la est, I-10 la sud și 110 la vest. Poate că am fi avut o șansă de scăpare dacă am fi reușit să plecăm imediat ce am fi urcat iar la suprafață din ruinele CG[1], dar... așa cum spunea mereu Grasu: *psihoză traumatică*. Spunea că era uimitor faptul că unii dintre noi fuseseră capabili să se miște.

Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să insist să plecăm, în loc să mă pierd cu firea. Ar fi trebuit — dacă nu m-aș fi gândit la chipul lui, prins în capcana întunericului. M-am apăsat pe ochi cu dosul palmelor, împotrivindu-mă din răsputeri senzației de greață și junghiurilor dureroase din craniu. *Gândește-te la altceva. La orice altceva.* Durerile astea erau de nesuportat; mult mai rele decât cele pe care le aveam după ce încercam să-mi controlez puterile.

[1] Cartierului General. (*N.t.*)

Nu mă puteam opri. M-am repezit prin spărtură, simțind în picioare tensiunea alergării. Aveam în ceafă durerea epuizării, pleoapele îmi erau grele, dar adrenalina mă ținea în continuare în mișcare, chiar dacă părți din mine păreau gata să cedeze în orice moment. Nu-mi aminteam când reușisem ultima dată să cad într-un somn suficient de adânc, încât să scap de coșmarurile reale care ne împresurau.

Drumurile erau denivelate de la asfaltul cojit și presărate cu grămezi de ciment pe care armata nu le ridicase încă. Ici și colo, treceam pe lângă pete strălucitoare de culoare — un pantof roșu cu toc, o geantă, bicicleta cuiva, toate aruncate și uitate. Unele dintre aceste obiecte fuseseră suflate de explozie prin ferestrele din apropiere; căldura incendiilor din vecinătate le carbonizase. Inutilitatea acestor distrugeri îți făcea rău.

În timp ce alergam spre intersecția următoare, am tras cu coada ochiului pe strada Olive, căci privirea îmi fusese atrasă de marea de lumini strălucitoare din Pershing Square, trei străzi mai încolo. Fostul parc fusese transformat în lagăr pentru prizonierii de război; aruncați laolaltă în pripă, în timp ce ruinele orașului încă mocneau. Bieții oameni închiși între acele ziduri erau la serviciu în clădirile din vecinătate atunci când președintele Gray își lansase atacul asupra Ligii Copiilor și asupra Coaliției Federale, o mică adunare de foști politicieni care se uniseră împotriva lui. Se bănuia că trecuse la represalii pentru că una sau ambele părți jucaseră un rol în cea mai recentă tentativă de asasinare a sa. Ținuserăm sub observație fiecare dintre aceste tabere, căutând-o pe Cate și pe ceilalți, văzând cum numărul celor dinăuntru crește pe zi ce trece, pe măsură ce tot mai mulți civili erau prinși și ținuți acolo cu forța.

Dar nu și Cate. Dacă ea și agenții care părăsiseră CG înaintea atacului nu reușiseră să iasă din oraș, atunci se ascundeau atât de bine, că *noi* nu reușeam să-i găsim — nici măcar prin procedurile de contactare de urgență pe care le aveam.

Un alt mic convoi militar — bâzâitul stațiilor radio și hârâitul cauciucurilor m-au avertizat cu vreo două străzi înainte. M-am ascuns în spatele unei carcase de SUV și le-am aruncat și eu un mic mormăit de frustrare, în timp ce soldații au trecut pe lângă mine, ridicând cu tropăitul bocancilor un nor înecăcios de praf gri. M-am ridicat, m-am scuturat și am pornit-o din nou în goană.

Noi — Liga sau ce a mai rămas din ea — ne mutam tabăra tot la câteva zile, fără să rămânem prea mult într-un loc. Când ne aventuram să găsim hrană și apă sau când mergeam să ținem taberele sub observație, dacă exista cea mai mică bănuială că ne-ar fi putut urmări cineva pe drumul de întoarcere, ne mutam imediat. Era o mișcare isteață, nimic de zis, dar cam începusem să pierd urma locului unde ne aflam la un moment dat.

Liniștea, mai densă acum, când trecusem în partea estică a orașului, era mult mai toropitoare decât simfonia focului de mitralieră sau a armelor descărcate, care umplea aerul din apropierea Pershing Square. Mâinile mi se încleștaseră pe lanternă, dar tot nu-mi venea s-o scot, chiar dacă îmi julisem coatele în tencuiala groasă de care mă proptisem. M-am uitat spre cer. Lună nouă. Desigur.

Un sentiment de neliniște, același pe care-l simțisem timp de săptămâni peste umăr, șoptindu-mi la ureche prevestiri negre, a început să mă ardă în piept ca un cuțit care mă străpungea încet, sfâșiind totul în cale. Mi-am

dres vocea, încercând să-mi scot din plămâni aerul otrăvit. La următoarea intersecție m-am oprit forțat și m-am ghemuit într-o nișă de bancomat.

Trage aer în piept, mi-am ordonat mie însămi. *Cu adevărat.* Am încercat să-mi scutur brațele și mâinile, dar greutatea din ele a rămas. Am închis ochii și am ascultat zgomotul făcut de un elicopter care tăia aerul în depărtare, zbuciumându-l cu furie. Instinctul — insistentul și ispititorul meu instinct — mă tot înghiontea să fac imediat la dreapta pe strada Bay și să nu rămân pe strada Alameda până la intersecția cu strada Seventh. Ultima era o rută mai directă spre baza noastră actuală de pe strada Jesse și spre bulevardul Santa Fe; calea cea mai rapidă ca să le dau și celorlalți detaliile, să ne facem un plan și *să ne cărăm.*

Dar dacă mă observa sau mă urmărea cineva, aș fi putut scăpa de el pe strada Seventh. Picioarele au preluat controlul și m-au purtat spre est, către râul Los Angeles.

Am mers ceva până să văd umbrele care se deplasau pe strada Mateo, spre Seventh. Alergarea mea în ritm ucigător a încetat brusc — mâinile mi-au zburat din încheieturi și m-am agățat de o cutie poștală înainte de a nimeri în mijlocul străzii.

Din piept mi-a țâșnit o răsuflare ascuțită. *Cât pe-aci.* Asta se întâmplă când nu-mi dau timp să încetinesc un pic și să mă asigur cu adevărat că strada e liberă. Simțeam în tâmple ecoul propriului puls înnebunitor și am început să mi le frec ușor. Ceva cald și lipicios mi se prelingea pe frunte, dar n-am fost în stare să văd ce-i cu mine.

Am înaintat aplecată, ținând capul jos, încercând să văd în ce direcție se îndreptau acum trupele. Erau deja prea aproape de baza noastră — dacă mă întorceam

acum, poate reușeam să le-o iau înainte spre depozit și să-i avertizez pe ceilalți să se salveze.

Dar ei s-au oprit... pur și simplu.

Ajunși la colțul intersecției, s-au îndreptat direct spre fațada doborâtă a ceea ce părea a fi un magazin hardware, au păşit prin ferestrele sparte și au intrat. Am auzit un râs, niște voci — și sângele mi-a înghețat în vine.

Nu erau soldați.

Am înaintat pe stradă spre magazin, întinzând mâna de-a lungul clădirii, până când am dat de-o fereastră și m-am lăsat repede pe vine.

— ...unde ai găsit astea?

— Bune rahaturile astea, frate!

Alte râsete.

— Oh, Dumnezeule, nu mă gândeam c-o să fiu așa de fericit să văd niște covrigi...

M-am uitat peste pervaz. Înăuntru, trei dintre agenții noștri — Ferguson, Gates și Sen — stăteau pe vine, cu niște mâncare împrăștiată în fața lor. Gates, fost soldat Navy Seal, a tras atât de tare de o pungă de chipsuri de cartofi, încât aproape că a rupt-o în două.

Aveau mâncare. Nu-mi reveneam. *Mâncau acolo.* Era atât de greu de crezut, încât amorțisem și trebuia să procesez lucrurile pe rând.

Nu aduc mâncarea la bază, și pentru noi.

Oare asta se întâmpla de fiecare dată când ieșea câte un grup?

Agenții fuseseră atât de insistenți să meargă ei înșiși să caute hrană; presupusesem că se temeau că, dacă ar fi capturat vreunul dintre copii, acesta ar vărsa imediat locul unde era baza. Dar ăsta le era adevăratul motiv? Ca să se înfrupte primii din orice ar fi găsit?

O furie rece, de gheață, mi-a încovoiat degetele ca pe niște gheare. Unghiile rupte mi s-au înfipt în carne; ghimpele durerii s-a adăugat bolboroselii din stomac.

— Dumnezeule, ce bun e! a spus Sen.

Era o fiară de femeie — înaltă, cu pachete de mușchi jucând sub pielea întinsă, netedă. Avea mereu pe chip expresia aia de parcă... de parcă știa că toate trupurile erau îngropate pentru că le pusese chiar ea acolo. Când catadicsea să ne vorbească, nouă, copiiilor, n-o făcea decât ca să mârâie la noi să ne ținem gura.

Am așteptat cât a durat toată tăcerea de după aceea, cu mânia crescându-mi cu fiecare secundă.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus Ferguson, dând să se ridice.

— N-au nicio treabă. Chiar dacă ne confruntă Stewart, este Reynolds acolo ca să se asigure că nu-și dă iar drumul la gură.

— Mă îngrijorează...

— Lipitoarea? a completat Gates, râzând cu poftă. O să fie ultima intrată. Asta dacă reușește să se întoarcă.

Auzindu-i, am ridicat din sprâncene. *Lipitoarea*. Adică eu. Asta era ceva nou. Fusesem numită în atâtea feluri nasoale, încât singurul lucru care m-a deranjat era că nu mă considerau în stare să ies și să mă întorc din oraș fără să fiu prinsă.

— Este de departe mult mai valoroasă decât ceilalți, a obiectat Ferguson. Este doar o chestiune de...

— Nu-i o chestiune de nimic. Nu ne ascultă, iar asta o transformă într-o constrângere.

Constrângere. Mi-am băgat pumnul în gură, ca să nu-mi vărs fierea. Știam cum gestiona Liga „constrângerile". Mai știam și cum aș gestiona *eu* orice agent care ar încerca s-o facă.

Sen s-a lăsat pe spate, prinzându-și mâinile peste căciulă.

— Planul rămâne la fel, indiferent de asta.

— Bine.

Gates a mototolit punga de chipsuri pe care tocmai o distrusese.

— Cât ducem înapoi din astea? Aș putea să mai iau un covrig...

O cutie de sticksuri și o pungă de cornuri pentru hotdog. Asta-i tot ce au luat pentru șaptesprezece copii și o mână de agenți care fuseseră nevoiți să rămână să aibă grijă de ei, în timp ce alții ieșeau să caute mâncare și informații.

Când au dat să se ridice în picioare, m-am lipit de perete, așteptându-i să iasă prin cadrul ferestrei și să văd încotro o apucă din intersecție. Aveam încă mâinile încleștate când m-am ridicat și am pornit în urmărirea lor, lăsând între noi o jumătate bună de stradă, până când depozitul a apărut în raza vizuală.

Înainte de a traversa ultima stradă, Sen a aprins deasupra capului o brichetă, o flăcăruie singuratică pe care s-o poată vedea agentul de pe acoperiș. Drept răspuns, s-a auzit un fluierat ușor — semnalul că se pot apropia.

Am alergat, acoperind ultima parte din distanță înainte ca femeia să înceapă să urce pe scara de incendiu, după ceilalți.

— Agent Sen!

Vocea mi-a sunat ca o șoaptă aspră.

Femeia a întors capul, cu o mână pe scară și cu cealaltă îndreptându-se spre pistolul îndesat în tocul de la echipamentul de luptă. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau

seama că și eu îmi ținusem mâna încleștată pe arma din buzunarul jachetei cât timp îi urmărisem pe stradă.

— Ce vrei? s-a răstit ea, făcându-le semn lui Gates și Ferguson să urce mai departe pe scara de incendiu.

Nu prea te bucuri să mă vezi, nu-i așa?

— Trebuie să-ți spun ceva... Este...

Sper să creadă că tremurul din vocea mea este provocat de frică, nu de furia care stă să explodeze.

— N-am încredere în Cole cu chestia asta.

Asta e ceva ce-o interesează. Dinții îi strălucesc în întuneric.

— Ce este? mă întreabă.

De data asta zâmbesc eu. Și când năvălesc în mintea ei, nu-mi pasă dacă o fac bucăți. Îi sfâșii amintirile despre dormitoare, training, CG, agenți, aruncând cât colo imaginile, mai repede decât pot prinde contur în mintea mea. O simt zvârcolindu-se, tremurând sub forța atacului meu.

Am știut când am găsit ce căutam. Și-o imaginase atât de viu, o plănuise cu o eficiență atât de malefică, încât chiar și eu o subestimasem. Tot ce ținea de ideea aceea avea un fel de lustru nefiresc, ca și cum ar fi fost acoperit cu ceară fierbinte. În scenă intrau mașini, chipuri pe care le recunoșteam ca fiind ale copiilor de sus, pe jumătate acoperite de călușuri. Uniforme militare de culoarea prafului. Uniforme negre. Un schimb.

Când am ieșit la suprafață, tânjeam după aer, incapabilă să trag în piept destul oxigen. Abia reușisem să îi sucesc amintirile și să plantez unele noi în locul celor din ultimele câteva minute. Nici n-am așteptat să-și revină și m-am repezit înaintea ei să urc pe scară.

Cole — mintea îmi ardea prea repede, întunecându-mi vederea. *Trebuie să-i spun lui Cole.*

Și trebuia să mă îndepărtez de agent înainte de a cădea în tentația foarte posibilă de a înfige un glonț în ea, aici și acum.

Fiindcă pentru ea nu era destul să păstreze mâncarea, să arunce amenințări că ne abandonează dacă nu ne liniștim, nu mergem mai repede și nu *ținem pasul* cu restul. Voia să termine cu noi o dată pentru totdeauna — să ne predea unui grup despre care credea că ar putea să ne controleze.

Și mai voia și banii de recompensă pe care i-am fi adus noi, pentru a-și finanța următoarea lovitură.

Doi

Când am ajuns la etajul al doilea al depozitului, pieptul îmi ardea, iar capul îmi era o încâlceală de gânduri negre și temeri. Scara de incendiu a pornit să zdrăngăne când Sen a început să urce în spatele meu, dar n-am putut trece prin fereastră — să scap de ea — atât de repede pe cât aș fi vrut. Am dat deoparte jacheta de atac închisă la culoare pe care o atârnaseră ca să împiedice slaba lumină din interior să răzbată până în stradă, mi-am strecurat picioarele peste pervaz și am alunecat înăuntru.

Ochii îmi săreau cu repeziciune de la pata pâlpâitoare a unei lumânări la alta, trecând peste spațiile întunecate dintre ele. Absolut toți copiii păreau să fi fost îngrămădiți în cel mai îndepărtat colț al încăperii, ca și cum Gates și Ferguson i-ar fi țintuit acolo în schimbul mâncării.

Nici urmă de Cole, m-am gândit, trecându-mi mâna prin păr. *Fir-ar.* Aveam nevoie de el. Trebuia să afle — trebuia să rezolvăm treaba asta.

— Puțină apreciere n-ar strica, a rânjit Gates.

A fost de parcă vorbele lui ar fi tulburat un strat gros de praf din încăperea tăcută. S-au ridicat imediat câteva

voci, în mulțumiri tăcute, rapide, înainte ca puștii să se așeze la loc, cu ochii în pământ sau uitându-se unii la alții. Am văzut acum ceea ce nu am vrut să admit nici măcar față de mine însămi. În cele din urmă, toate aceste luni, ani, de fapt, pe care-i petrecuserăm antrenându-ne cu agenții, luptând alături de ei... n-au mai însemnat nimic în secunda în care aceștia s-au convins că suntem ca niște cecuri pe cale de a fi transformate în bani lichizi.

Am găsit cele trei chipuri pe care le căutam. Vida se întorsese și ea din propria căutare, cu o tăietură urâtă pocind pielea ei foarte bronzată, iar Grasu încerca s-o bandajeze. Alături de el era un rucsac negru. Mi-am mușcat buzele, încercând să țin pentru mine ușurarea pe care am simțit-o. Înăuntru se afla cercetarea pe care o salvasem din tentativa lui Clancy de a-i da foc — foile cu grafice și tabele, și aiurelile medicale pe care maică-sa le adunase laolaltă în încercarea de a găsi un leac pentru NIAA[2].

— Bunicuțo, jur că dacă nu termini dracului cu *foiala* aia..., a șuierat Vida.

— Lasă-mă măcar s-o dezinfectez, l-am auzit protestând.

Liam stătea cu spatele sprijinit de zid, cu genunchii la piept și brațele sprijinite pe ei. Se uita la Gates cu coada ochiului, cu aceeași expresie dură pe care o avea de la atac încoace. Nu se atinsese de mâncare, doar i-o dăduse lui Grasu, atunci când o primise.

Agenții i-ar fi predat și pe ei. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-aș fi văzut pe cei trei în seara asta — dacă nu m-aș fi oprit și n-aș fi ascultat ce spuneau Sen și ceilalți? Ne-ar fi prins pe nepregătite cu toată tărășenia, ar fi stabilit

[2] Termenul apare explicat în prima carte a trilogiei, *Minți primejdioase:* Neurodegenerare idiopatică adolescentină acută. (*N.t.*)

dinainte înțelegerea, în următoarele zile. N-aș mai fi avut timp să fac nimic. De ce am crezut că pot să-i protejez pe toți? Nu pot să protejez nici măcar *un* copil, nu atunci când contează cel mai mult. *Jude...*

Când a aterizat în încăpere, în spatele meu, Sen m-a lovit în umăr. Abia dacă am simțit.

Deși eram la suprafață și știam acest lucru, nu conta — în momentul ăsta mă aflam într-un tunel, croindu-mi orbește drum printre pereții care se prăbușeau, amenințând să ne strivească. Urmărită de strigăte îndepărtate, de ochi nevăzuți și de zgomotul cimentului care se sparge; pământul prăvălindu-se, zdrobind totul în calea lui. Chipul care îmi plutea în fața ochilor mei închiși era plin de pistrui, iar ochii lui căprui, blânzi, erau larg deschiși la vederea propriului sfârșit. Am văzut toate aceste lucruri și nimic nu le-a oprit. Nicio amintire, oricât de bună, nu era destul de puternică pentru a șterge definitiv felul în care îmi imaginam eu că trebuie să fi fost. Felul în care Jude alunecase pentru totdeauna în întuneric.

M-am simțit desprinsă de realitate. Fiecare nerv din trup se activase, fiecare parte din mine alerga, prinzând viteză. Presiunea dinăuntrul meu a crescut atât de mult, încât am fost convinsă că o să mă strivească, iar gândul că toți cei din jur vor fi martori a făcut totul de zece ori mai rău.

Atingerea de pe talia mea a fost atât de ușoară, încât la început n-am simțit-o, însă a fost destul de fermă ca să mă îndrepte spre ușă — ba chiar destul de puternică să mă susțină atunci când genunchii mi s-au împleticit la primul pas.

Dincolo de camera care se micșora, coridorul era cu cel puțin zece grade mai răcoros. Era liniștit și suficient

de întunecat, încât să nu-mi simt pielea clocotind de la focul care-mi ardea în vene. Am mers câțiva metri pe hol, cât să ies din raza vizuală a ușii, apoi m-am lăsat ușor în jos și am făcut în așa fel, încât să-mi așez capul între genunchi. Mâini cunoscute mi-au tras jacheta de pe umeri, și mi-au ridicat părul ud de la transpirația ce mi se prelingea pe ceafă.

— Ești bine, drăguțo, spunea vocea lui Liam.

Pe gât m-a atins ceva rece — poate o sticlă cu apă.

— Încearcă să respiri adânc.

— Nu... Nu pot, am spus, printre respirații superficiale.

— Ba sigur că poți, a zis el, calm.

— Trebuie să...

Am ridicat mâinile, încleștându-le pe un fel de funie înfășurată în jurul gâtlejului meu. Liam mi-a luat mâinile într-ale lui, ținându-le lipite la piept.

— Nu trebuie să faci nimic în momentul ăsta, a spus el blând. Totul e în regulă.

Nu este, habar n-ai tu, aș fi vrut să-i spun. O durere ascuțită îmi străpungea tâmpla dreaptă, zvâcnind tot mai tare, cu fiecare secundă care trecea.

M-a ajutat că am putut să-l ating. M-am străduit să-mi potrivesc respirația cu felul în care i se ridica și i se lăsa pieptul. Aerul rece începea încet-încet să-mi descurce gândurile încâlcite, înnodându-le într-o durere în frunte. Presiunea și-a slăbit strânsoarea îndeajuns cât să mă pot îndrepta de spate și să mă pot sprijini de perete.

Liam stătea încă ghemuit în fața mea, iar ochii lui albaștri îmi cercetau chipul. Ridurile de pe frunte i s-au netezit, în timp ce a scos și el un oftat de ușurare. A luat sticla cu apă și a turnat un pic pe bandana pe care o

scosese din buzunarul de la spate. Ușor, cu grijă, mi-a șters sângele și noroiul de pe mâini și de pe față.

— E mai bine?

Am dat din cap și am luat sticla de apă, să beau o înghițitură.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Ești bine?

— Eu doar...

N-am putut să-i spun. El și Grasu plănuiau de zile întregi să găsească o cale să scăpăm de ceilalți, când o să vină momentul să plecăm din oraș. Orice urmă de ură ar fi avut, era îndreptată în întregime împotriva agenților. Dacă ar fi știut, ar fi încercat să ne facă să plecăm în noaptea asta. Sau, și mai rău, le-ar fi dat din greșeală indicii agenților. Nu fusese niciodată capabil să-și ascundă sentimentele, așa cum făcea Cole. Îl citeau ca pe ziarul de azi și se îndepărtau imediat de el, ca să evite să-i agite și pe ceilalți copii.

— Pur și simplu am fost... copleșită.

— Ți se întâmplă des?

Dumnezeule! Nu voiam să vorbesc nici despre atacurile astea. Nu puteam, nici măcar cu el. Apoi ar fi trebuit să-i vorbesc despre Jude, despre ce se întâmplase, despre tot, și nu aveam timp să vorbim despre toate astea înainte ca lucrurile să se prefacă într-un iad. A părut să înțeleagă asta, într-un final.

— Ai fost plecată toată ziua, a spus el. Începusem să mă îngrijorez.

— Mi-a luat o vreme să găsesc pe cineva de care să mă pot folosi, i-am spus. Nu m-am învârtit pe acolo ca o nebună.

— N-am zis că ai fi făcut așa ceva, a spus Liam. Îmi doream doar să-mi fi spus că o să ieși.

— Nu m-am gândit că ar trebui s-o fac.

— Nu *trebuia* s-o faci. Nu sunt gardianul tău. Mi-a fost teamă, OK?

N-am spus nimic. Așa merg acum lucrurile între noi. Împreună, dar nu în felul acela în care conta — felul în care eram acum câteva luni. După ce i-am trădat încrederea atât de îngrozitor, nu am fost sigură că ar mai putea fi totul la fel. Mai rău, am ajuns din nou la singurul mod în care știam cum să fac față — luptându-mă cu gândurile din mintea mea, închizându-le acolo ca să nu mai poată infecta pe nimeni. Construisem cu multă grijă acest zid dintre noi, cărămidă cu cărămidă, chiar și atunci când îl îmbrățișam, când ne țineam de mână, când îl sărutam.

Era un lucru atât de egoist, știam asta, să primesc chiar și numai atât, în timp ce eu nu-i ofeream nimic în schimb... dar aveam nevoie de el aici. Aveam nevoie de prezența lui în spatele meu, lângă mine. Aveam nevoie să-i văd chipul și să-i aud vocea și să știu că este în siguranță și că-l pot proteja. Era singurul fel în care puteam să-mi duc zilele.

Dar era imposibil să combat ce se întâmpla sau să triez faptele în prezența lui Liam. Era vorbăreț rău. Nu știam pe nimeni care să simtă totul atât de profund. Încercase și în urmă cu câteva zile să mai discute cu mine despre asta. *Nu ești responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Jude. Pentru ce s-a întâmplat în casa conspirativă...*

— Ruby, serios, ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, slăbindu-și strânsoarea palmelor din jurul încheieturilor mele.

— Îmi pare rău, am șoptit pentru că ce altceva puteam spune? Îmi pare rău. N-am vrut să fiu așa de... n-am vrut să te reped. Nu s-a întâmplat nimic. Ar fi trebuit să-ți

spun, dar am fost nevoită să plec repede. *Și știam că o să încerci să mă convingi că este prea periculos, și n-am vrut să ne certăm.* Dar am găsit ce voiam. Știu cum să scăpăm de-aici.

M-a studiat, strângând din buze până când au ajuns o linie subțire. Nu părea mulțumit de răspuns, dar era mult mai interesat să abandoneze subiectul acesta în favoarea altuia.

— Asta înseamnă că putem, în sfârșit, să vorbim despre ce urmează să facem?

— Cole n-o să ne lase să plecăm. *Mai ales pe tine.*

— Am putea să-i căutăm pe părinții mei...

— Nu este la fel de periculos să colindăm pe aici teleleu, căutându-i pe mama ta și pe Harry, ca și să rămânem aici, alături de ceilalți? l-am întrebat. Asta este lupta noastră... ceea ce ne-am dorit tot timpul, îți amintești? Cole a făcut o înțelegere cu mine, că acum o să ne concentrăm să-i ajutăm pe copii, să eliberăm taberele.

Cel puțin asta voiam pe când eram la East River. Pe atunci, Liam era cel din spatele volanului, îndrumându-ne pe toți spre eliberarea copiilor din programele de reabilitare. Poate fusese o nebunie din partea mea să sper că ce se întâmplase acolo nu-i afectase visul. Dar era destul de sigur că privirea i-a fost atrasă de ușa aceea de pe coridor unde doar eu și Cole aveam voie să intrăm, la monstrul care aștepta înăuntru.

— Așa zice Cole acum, și poate că agenții se poartă frumos deocamdată, a spus Liam. Dar cât o să dureze, înainte de a se întoarce la planurile lor?

M-am străduit să nu sar ca arsă. *Mai repede decât crezi.*

— Aici nu mai suntem la Ligă.

— Exact. Ar putea fi mai rău.

— Nu și dacă avem grijă să nu devenim așa, am spus. Am putea măcar să avem puțină răbdare? Să vedem ce se întâmplă? Dacă lucrurile o iau razna, o să putem pleca de-aici, îți promit. Dacă nu pentru altceva... Trebuie măcar să văd dacă Cate și ceilalți au reușit. Dacă da, ne vor aștepta. Cate are stick-ul de memorie cu cercetarea de la Corporația Leda asupra NIAA. Dacă reușim să punem laolaltă informațiile alea și tratamentul... nu o să ne ajutăm doar pe noi, ci pe *toți* copiii care ne vor urma.

Liam a dat din cap.

— Nu vreau să te fac să simți că totul a fost în zadar, dar dacă nu-i nimic util în foile pe care le-ai cules din foc? Din câte ne-am cam dat seama, am putea să le tocăm pe toate în această seară și asta n-ar avea nicio importanță pentru viața noastră. Pur și simplu nu vreau să... ne atașăm de ele în speranța că vreodată, în viitor, ar putea avea un sens.

Privind obiectiv, știam că ceea ce spune este corect, dar cuvintele lui au trezit în mine o negare atât de violentă și o asemenea furie, încât aproape că i-am dat brânci. Acum nu avem nevoie de realitate. Aveam nevoie de speranța că o să fiu în stare să mă uit la foile alea arse pe margini și să văd dincolo de cunoscutele cuvinte: *Proiectul Ninsoarea. NIAA. Profesorul.*

Să renunț la ultima fărâmă de speranță ar fi însemnat că momentul acela trecător în care l-am învins pe Clancy n-ar mai fi fost deloc o clipă victorioasă. Însemna că, până la urmă, tot el câștigase. Supraviețuise distrugerii CG și informația că se străduise atât de mult să ne îngroape de vii nu mai făcea nici doi bani.

Avea nevoie de asta. *Eu* aveam nevoie de asta. Chipurile alor mei mi-au răsărit în minte, cu soarele în spate. La fel de repede, imaginea a dispărut și a fost înlocuită

de alta: Sam, cu umbrele din Cabana 27 întunecându-i obrajii, în timp ce imaginea ei se înceţoşa ca o fantomă. A început o paradă nesfârşită a chipurilor tuturor celor pe care-i lăsasem în urmă, îndărătul gardului electric de la Thurmond.

Degetele mi s-au înfipt în încheietura şoldului, răsucind atât de tare materialul pantalonilor, încât am fost sigură că o să-l rup. Adevărul îngrozitor era că, indiferent cât aş fi negat chiar şi faţă de mine însămi, ne lipsea o informaţie esenţială. Iar singura persoană care o avea era aceea pe care Clancy se asigurase că n-o s-o găsim niciodată: mama lui, Lillian Gray.

— Nu mă dau bătut, a spus Liam, cu vocea plină de mândrie. Dacă asta n-o să funcţioneze, o să găsim altceva care să meargă.

Am întins mâna ca să-mi trec degetele peste obrazul lui, mângâind barba aspră ce îi crescuse pe faţă. A oftat, dar nu s-a opus.

— Nu vreau să ne certăm, i-am spus încet. Niciodată nu vreau să mă cert cu tine.

— Atunci nu te certa. Este foarte simplu, drăguţo.

Şi-a aplecat fruntea spre mine.

— Dar trebuie să hotărâm împreună lucrurile astea. Lucrurile importante. Promite-mi.

— Îţi promit, am şoptit. Dar ne ducem la Fermă. Trebuie.

Înainte de a fi construit CG, Liga operase în nordul Californiei, într-o bază denumită cu tandreţe Ferma. Locul în sine era acum păzit cu străşnicie — pe drept cuvânt, întrucât primise statutul de „ultima salvare" la care să apelăm în caz de urgenţă. Numai agenţii cu vechime — inclusiv Cole — fuseseră pe acolo în acele vremuri şi ştiau, de fapt, cum s-o găsească.

În cazul în care reușise, Cate ne aștepta acolo. Puteam s-o văd în minte, foindu-se de colo-colo pe culoarul pustiu, de parcă s-ar fi așteptat să ne vadă în orice moment năvălind pe ușă. Nu va încălca protocolul. Până acum trebuie să-și fi ieșit din minți de îngrijorare.

Un gând a alunecat în mintea mea, alungând orice speranță. *Ar fi trebuit să-i spun.*

Oh, Doamne, cum de nu mă gândisem la asta? Nu știa — nu avea cum să știe. *Avusese încredere în mine. Îmi spusese să am grijă de el.* Cate nu avea nicio idee că Jude...

Am închis ochii, concentrându-mă la felul în care palma lui Liam mă mângâia ușor de-a lungul șirei spinării.

— ... mama *dracului* e asta?

Vocea lui Sen a șfichiuit din cealaltă încăpere, umplând coridorul și spărgând bula noastră.

— Stewart, ai făcut o grămadă de tâmpenii de rahat, chiar *o grămadă*, dar asta e... asta e...

— O lovitură de geniu? a spus Cole, iar eu aproape că i-am auzit rânjetul din voce.

— Cu plăcere.

Am sărit în picioare înainte ca Liam să-mi poată arunca o privire exasperată.

— Haide, i-am spus, se întâmplă ceva acolo.

— Da, da, a răspuns el, cu mâna pe mijlocul meu, ca să mă conducă spre cameră. Când nu se întâmplă ceva în prezența lui?

Agenții se adunaseră în cerc în jurul ferestrei, atât de strâns, încât nu puteam vedea decât fesul negru al lui Cole ițindu-se pe deasupra capetelor lor. M-am uitat spre copii — cei mai mulți dintre ei erau în picioare, încercând să vadă ce se întâmplă.

— Roo?

M-am îndreptat de spate și ceva mi s-a strâns în stomac când mi-am auzit numele. M-am întors în direcția din care venea vocea lui Nico.

— Da?

— Totul este...

S-a uitat spre agenți.

— Totul este în regulă?

— Tu ce crezi? am izbucnit eu.

La auzul tonului din vocea mea, Nico s-a cutremurat, dar asta m-a înfuriat cumva și mai tare. Nu mai aveam niciun gram de afecțiune pentru el. Tristul, speriatul, trădătorul Nico.

Verzii nu știau care le mai este rostul odată ce și-au dat seama că nu puteam lua înapoi nimic din electronice și că era imposibil pentru cei doi Galbeni care ne mai rămăseseră să le readucă la viață. Nico își petrecea cea mai mare parte a timpului dormind, și doar din când în când ne mai dădea mie și Videi câte un semn de viață, scoțând câteva cuvinte.

Mila pe care o simțisem față de el pentru felul în care îl manipulase Clancy se evaporase odată ce-mi dădusem seama că, dacă Nico nu i-ar fi dezvăluit niciodată lui Clancy informația despre Proiectul Ninsoarea și despre locul unde se afla maică-sa — dacă n-ar fi fost atât de prost, încât să-i ceară fiului președintelui să ne urmărească —, nu ne-am fi aflat niciodată în situația de acum. Jude ar fi fost în viață, iar noi n-am fi fost prizonieri în iadul ăsta care era orașul Los Angeles.

— Ruby... a început Liam, cu voce dezaprobatoare. Nu prea-mi păsa. Nu eram aici ca să se simtă Nico bine.

Am ridicat mâna când i-am văzut pe Grasu și pe Vida desprinzându-se dintre agenți și venind să stea cu noi, dar Grasu o tot ținea langa:

— Ești bine? Ești rănită?

— Nu, buni, ea e pe moarte. O să sângereze pe picioare până o să moară.

Vida și-a dat ochii peste cap.

— Ai obținut ce voiai?

— Da...

— Iartă-mă că sunt îngrijorat pentru *prietena* mea, a mârâit Grasu, stropșindu-se la ea. Îmi dau seama că ăsta trebuie să fie un concept străin oricărui psihopat...

— Psihopatul ăsta doarme la mai puțin de un metru de tine, i-a reamintit Vida, cu vocea numai lapte și miere.

— Uau, avem niște prieteni așa de drăguți, a murmurat Liam. Eu mă retrăsesem deja din conversație. Cole a privit spre mine, cu sprâncenele ridicate a întrebare. Am dat din cap și și-a lăsat privirea în jos, spre femeia de lângă el.

Era de vârstă mijlocie, cu pielea măslinie, străbătută de riduri și de o suferință evidentă. Ceea ce trebuie să fi fost odată o rochie scumpă, albastru-închis, se transformase într-o fustă ponosită, iar părul îi atârna, scăpat din coc, cu șuvițe late albite fie de praful de ciment, fie de vârstă. Ochii ei mari, negri, au scrutat încăperea, atrași de prezența copiilor.

— Știți cine este? a întrebat Cole.

— Un civil care ne poate identifica de-acum pe toți și ne poate turna armatei, l-a repezit Sen.

— Mă numesc Anabel Cruz, a spus femeia, în a cărei voce se putea distinge o demnitate surprinzătoare pentru cineva atât de șleampăt, în pantofi cu toc scâlciați.

— Isuse, ce capete pătrate sunteți, a spus Cole, văzând lipsa de reacție a celorlalți. Unul dintre senatorii californieni? Legătura externă a Coaliției Federale? A lucrat pentru stabilirea de contacte și pentru negocierea unui eventual sprijin din partea altor națiuni.

Sen nu părea deloc impresionată. S-a întors din nou spre Cole, cu mâinile în șolduri.

— Te-ai deranjat măcar să-i verifici identitatea? Dacă e de la Coaliția Federală, de ce nu se află într-una dintre taberele de detenție?

— Pot să explic și singură, a spus senatoarea Cruz, cu ochii scânteind. Când au început atacurile, mă aflam la o întâlnire cu Amplificarea, în afara cartierelor noastre generale.

— Rețeaua ilegală de știri? a întrebat Gates.

Liam s-a întors spre mine, confuz. I-am explicat încet, în cât de puține vorbe am putut. Grupul se afla în zonă de vreo doi ani, poate trei. Bănuiam că era vorba mai degrabă de o adunătură de reporteri și editori care nimeriseră pe lista aia de rahat a lui Gray pentru că se ocupaseră de subiecte „periculoase", precum revolte și proteste, iar apoi fuseseră nevoiți să se ascundă.

A deschis gura, cu o scânteie ciudată în ochi.

— Ceea ce, într-adevăr..., Cole i-a privit pe ceilalți agenți. Îmi dau seama că spune ceva despre judecata ei, dar...

— Poftim?

Senatoarea și-a încrucișat brațele peste piept.

— Vrea să spună că Amplificarea nu are un renume grozav în ceea ce privește credibilitatea articolelor distribuite de reporterii ei. Au avut niște clipe de glorie când

și când, înainte ca Gray să-i reducă la tăcere, a spus Sen, evaluând-o din nou pe femeie.

— În online, acolo unde nu au fost încă blocați, apar niște pamflete cam din topor. Audiența lor e prea mică. Sunt de tot rahatul.

Ăsta era, în mod sigur, unicul punct în care Cole și Sen căzuseră de acord.

— Reporterul a rămas captiv alături de ea, în oraș, le-a spus Cole celorlalți. Eram afară, făcând raidul obișnuit, când am auzit militarii dând buzna într-o clădire din apropiere. Îl urmăreau *pe el*, nu pe ea. L-au împușcat pe loc și probabil ar fi făcut la fel și cu ea, dacă nu le-ar fi spus cine este.

— Așa că ai intervenit tu, să salvezi situația.

Sen și-a dat ochii peste cap. Scârba pe care o simțeam pentru femeia asta începea să-mi copleșească și cea mai bună judecată. Am simțit că mai fac un pas în față.

— Și tot ce-ai reușit să faci a fost să mai aduci o gură de hrănit.

— Că tot veni vorba...

Cole a lăsat să alunece rucsacul ticsit pe care îl ducea pe umăr, aruncându-l spre una dintre Verzi.

— Am găsit unul dintre magazinele alea grozave cu marfă decentă rămasă încă prin frigidere. Nu-i multă, dar e mai bună decât porcăriile pe care le-am mâncat.

Fata arăta de parcă tocmai primise un tort de ziua ei, pe care îl copsese și congelase el, personal. Grasu ajunsese atât de repede să deschidă fermoarul, încât mi-am zis că trebuie să se fi teleportat. Ceilalți au venit imediat în spatele lui, mulțumindu-i lui Cole, încercând să-i dea înapoi un măr întreg.

— Sunt în regulă. Dar vă mulțumesc, oricum.

Când s-a întors iar spre Sen, Cole avea încă pe chip un zâmbet care s-a lărgit și mai mult sub privirea ei total disprețuitoare. Dar eu am văzut ceva periculos în această liniște a lui, în felul în care și-a înălțat capul spre dreapta. Era ca o scânteie care aștepta să fie aprinsă de un chibrit cam încăpățânat.

— Sunt un pic surprins, Sen. M-aș fi gândit că o să fii în culmea fericirii să ai în echipă pe cineva ca ea. Odată ce scăpăm de-aici, o să ne fie foarte utilă ca să conectăm ceea ce facem aici cu restul lumii, a spus el într-un final, pe un ton liniștit. Întoarcem o nouă pagină, nu-i așa?

Da, bine. Sen nu era absolut deloc interesată să ne conecteze cu lumea. Nu voia decât să dea foc la toate podurile din jurul nostru. Totuși, încă rămăsese o întrebare îngropată în cuvintele lui — o provocare. Cu cât dura mai mult, cu atât ceilalți agenți se foiau de pe un picior pe altul și schimbau priviri cu înțeles. Unii dintre Verzi, cei mai iuți la minte, văzuseră limpede în cuvintele lui mai mult decât ceilalți, care păreau mulțumiți să arunce tensiunea familiară pe seama frustrărilor zilnice.

El știa. Când mi-am dat seama, am simțit furnicături în ceafă. Poate că nu avea toate amănuntele, dar Cole trebuie să fi simțit că mințiseră când au promis că ne ajută să eliberăm taberele. O momea, ca s-o facă să admită acest lucru în fața copiilor.

— Aș fi fericită să vă prezint ideile mele, a spus senatoarea Cruz. Poate avem o soluție să ieșim din oraș?

Atenția întregii săli s-a mutat către mine.

— Da, este așa cum ne-am imaginat, le-am spus. Nu au destui oameni ca să patruleze pe străzi și să păzească atâția kilometri de autostradă. Au câteva zone unde, pe timpul nopții, nu se află decât vehicule goale și reflectoare.

M-am dus spre harta rutieră a Los Angelesului, pe care o atârnaserăm pe perete, după ce dăduserăm peste ea într-o mașină. Le-am arătat cele trei puncte pe care le văzusem în mintea soldatului, mândră de cât de ferm îmi suna vocea, pe măsură ce imagini înceţoşate începuseră să mi se strecoare într-un cotlon al minții. Soldați FSP[3]. Simboluri Psi cusute cu roșu. Brățări de plastic imposibil de scos[4]. Botnițe. Bani. Arme. Nu mă puteam uita la niciunul dintre agenți. Acum, că știam ce voiau cu adevărat, cum aveau de gând să mă răsplătească pentru că le scăpam fundurile din orașul ăsta, o voce mică și întunecată din mintea mea a început să-mi șoptească: *minte-i.* Îmi cerea să omit câteva detalii esențiale. Să-i las să ajungă suficient de aproape de pericol, încât să capete niște vânătăi.

— Ia de-aici, a spus Cole, întinzându-mi un pix. Marchează punctele alea.

Gates a bombănit ceva printre dinți și m-am întors spre el, încrucișându-mi brațele la piept și privindu-l țintă în ochi. Și-a mutat imediat privirea, prefăcându-se interesat în timp ce-și ștergea gura și nasul cu mâneca. Fulgerarea aceea de teamă pe care i-am zărit-o pe chip preț de o clipă a fost mai bună pentru încrederea mea decât mâna fermă pe care Cole mi-a pus-o pe cap atunci când s-a aplecat peste umărul meu, ca să vadă ce marcasem pe hartă.

— Sunt sigură că există mai multe, am spus eu, dar astea au fost singurele pe care le-am văzut.

---

[3] Forțele Speciale Psi. (*N.t.*)

[4] În original „zip ties", acele legături din plastic, cu una dintre fețe zimțate, care nu mai pot fi desfăcute odată ce au fost strânse. (*N.t.*)

Cole a aruncat o privire prin încăpere, calculând în liniște câți vor fi în fiecare grup dacă aveam numai trei posibile ieșiri. Șaptesprezece copii. Douăzeci și patru de agenți, mai puțin de douăzeci din grupul care venise să elibereze CG. Cinci muriseră în atacul inițial, iar restul dezertaseră. Cam opt grupuri de câte cinci, așa ceva. Se putea face.

— Trebuie să fim rapizi și să calculăm perfect timpul, a spus Sen. S-ar putea să avem în față sute de kilometri până să ajungem într-o zonă neafectată de IEM[5]. Și asta pe jos.

— O aveau marcată pe harta pe care am văzut-o, am spus, scoțând iar capacul pixului și marcând zona, ca s-o vadă și ei. Beverly Hills la vest, Monterey Park la est, Glendale la nord și Compton la sud. Una peste alta, nu-i cine știe ce. Cel puțin, e mult mai mică decât m-am așteptat.

— Stabilim echipele și plecăm în câteva ore. La trei sau patru mâine dimineață?

— Trebuie să trecem în revistă strategia, a protestat Gates. Și să adunăm provizii.

— Nu, tot ce trebuie este să ieșim naibii din orașul ăsta, a spus Cole, cât mai repede posibil. Ceilalți ne așteaptă la Fermă.

L-am strâns de mână și am făcut semn din privire, spre ușă.

A dat ușor din cap spre mine înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre cei din încăpere.

— Trebuie să mergeți cu toții cât mai repede la culcare, pentru că ne luăm tălpășița în câteva ore. Da, exact, Blair,

[5] Impulsul Electro-Magnetic. (*N.t.*)

a spus el, întorcându-se spre cea mai mică fetiță din rândul Verzilor, care de fapt suspinase.

— Asta-i ceea ce vreau să aud. Entuziasm! Avem în fața noastră o schimbare de scenariu.

— Nu poți lua o decizie ca asta fără ca noi să avem un cuvânt de spus, l-a întrerupt Sen. Nu tu stabilești ce facem.

— Știi ceva? a spus Cole. Cred că tocmai am făcut-o. Are cineva vreo problemă cu asta?

Încăperea era scufundată în tăcere. Copiii au dat din cap, dar agenții erau ca un cor de expresii teribile, încruntate. Totuși, nimeni n-a spus nimic.

— Dar ce se va întâmpla cu cei din lagărele de detenție? a întrebat senatoarea Cruz, îndreptându-se către noi, ca să studieze și ea harta. Îi lăsăm acolo, în voia sorții? Mai bine rămân aici și...

— Să fii capturată și să fii pusă sub acuzare? i-a tăiat-o Cole. Ai spus că erai în mijlocul unei negocieri de proporții cu liderii lumii; de ce ai vrea să amâni treaba asta, când ai putea s-o duci la bun sfârșit și să ajuți pe *toată lumea*? Doar dacă nu cumva ai mințit în legătură cu asta...

— N-am mințit, i-a replicat ea, cu ochii negri scăpărând. Oamenii ăștia sunt prietenii și colegii mei. Ne-am riscat viețile încercând să aducem țara asta pe calea cea bună.

— Oamenii vor ști ce s-a întâmplat aici, i-a promis Cole. Nu-i vom părăsi decât pentru scurt timp. Eu o să mă asigur că așa o să fie, iar tu o să mă ajuți.

Apoi conversația a luat un alt curs, îndreptându-se către strategia pe care o vom avea, spre împărțirea cât mai bună în grupuri și stabilirea celor mai potrivite trasee către nord.

— E bine toată lumea? i-a întrebat Cole pe copii, îndreptându-se încet spre ușă.

Privirea i-a fugit apoi spre mine și a continuat:

— A avut toată lumea suficient de mâncare?

A urmat un cor de *da*-uri. Mințeau cu toții, normal. M-am întrebat dacă ei credeau că adevărul l-ar fi dezamăgit pe Cole sau l-ar fi trimis iar afară, în stradă. Chiar dacă ai fi reușit să scoți din Cole capacitatea de a convinge o pisică să-i cedeze blana, el tot le-ar fi câștigat simpatia, fiindcă avea calitatea de a se comporta ca și cum i-ar fi păsat.

— Tot vreau să intru și eu în campionatul ăla de Crazy Eights[6], a adăugat el, arătând spre unul dintre băieții Verzilor, când a trecut pe lângă ei. Vin după coroană, Sean. Păzește-ți fundul.

Băiatul a mârâit.

— Mai încearcă, bătrâne. Să vedem dacă poți ține pasul.

Cole s-a prefăcut că băiatul l-a împușcat drept în inimă.

— O gașcă de figuranți! Mai aveți de învățat despre cum să câștigi...

— Sau despre ceea ce noi, toți ceilalți, numim *trișat,* a strigat Cole din dreptul ferestrei unde se așezase alături de Grasu și Vida, discutând încet cu Nico și un alt Verde. Le-am săgetat cu ochii spinările, mâinile și picioarele. *Unde este?*

— Acesta fiind și motivul pentru care pierde mereu, le-a spus Cole celorlalți, făcându-le cu ochiul.

Agenții se strânseseră cu toții în cealaltă parte a camerei, mai aproape de hartă unde, presupuneam eu, își

[6] Joc de cărți originar din Venezuela. (*N.t.*)

făceau propriile planuri. Orice ar fi încercat să le spună senatoarea Cruz, o ignorau.

Unde este rucsacul? Am făcut din nou un tur printre copiii care îmi obturau privirea, m-am uitat pe jos și l-am găsit în cele din urmă, atârnat pe umărul lui Ferguson. Temperatura corpului mi-a sărit cu cinci grade. Și dintr-odată am știut că, dacă voiam ca să ajungă din nou în mâinile mele cercetarea pentru tratament, trebuia să-i forțez pe fiecare dintre ei să mi-o dea.

Cole ajunsese la ușă și a înclinat ușor din cap. Am mai așteptat un minut înainte să ies după el. Și dacă ar fi observat, agenților tot nu le-ar fi păsat. Doar le dădusem ceea ce le trebuia ca să-și ducă planul la îndeplinire, nu?

Pe hol erau cu zece grade mai puțin decât înăuntru; odată ce am ieșit din strălucirea tulbure aruncată prin ușa deschisă, abia dacă mai puteam vedea la câțiva centimetri în față. Pentru o secundă, mi-am dorit să fi luat cu mine lanterna pe care o furasem, dar aceasta părea, totuși, o discuție care era mai bine să fie purtată pe întuneric. Dezgolită de tot ce avusese, în afară de betoane și țevile colorate, clădirea asta era ca un mormânt — chiar și aerul dinăuntru era stătut.

Am numărat în minte o sută de pași, ca să mă asigur că am ajuns aproape de capătul coridorului, când o mână s-a întins din întuneric și m-a apucat. Am fost trasă într-un spațiu mic, strâmt — poate un dulap? Inima îmi trepida încă atunci când ușa s-a închis în spatele meu.

— Așadar, Prețioaso[7]..., a început Cole. O noapte agitată, nu?

[7] În original *Gem* (piatră prețioasă, nestemată), aluzie la numele eroinei, *Ruby* (rubin). (*N.t.*)

Singura modalitate prin care reușisem să-mi păstrez cumpătul în aceste ultime două săptămâni fusese să trag o cortină peste impulsul înfricoșător al oricăreia dintre emoțiile ce încercau să iasă la suprafață. Acum, totuși, tremuram atât de tare, încât era numai o chestiune de timp până când să explodez. Doar că aș fi vrut să nu se întâmple tocmai acum, și să nu fie sub forma lacrimilor cu suspine. Nu puteam scoate o vorbă.

— Prețioaso... Isuse.

Cole mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniștească și în același timp a pocnit din degete. La capătul lor a apărut o flăcăruie, inundând cu lumină spațiul strâmt.

— Mă întorceam..., am reușit să îngaim. I-am auzit pe Sen și pe ceilalți... Nu vor merge... Nu o să mergem la Fermă. M-am uitat în mintea ei și... o să meargă... o să meargă...

— Ia-o de la început, a spus Cole. Ia-o încet. Spune-mi tot ce-ai auzit că au zis agenții. Ce ai văzut.

I-am repetat totul, cuvânt cu cuvânt. I-am spus despre cum plănuiau să ia câte un copil sau doi dintre noi în fiecare mașină, alături de ei, cum se gândeau să aștepte până când ajungeam la o oră sau două depărtare de oraș, înainte de a pune stăpânire pe noi toți. Schimbul de carne și oase pentru bani mânjiți cu sânge. Armele pe care le cumpăraseră, explozibilul pe care-l pregătiseră — se duceau după Gray, acolo unde presupuneau că este atât de prost, încât să se afle: recent reconstruitul Washington, D.C.

Chipul lui Cole era atât de inexpresiv, închis în el într-un fel în care Liam n-ar fi reușit niciodată. Dacă nu i-aș fi văzut tremurul mâinii, n-aș fi știut că este furios, până să-l aud. Totuși, o bună bucată de vreme n-a spus

nimic. Am simțit o picătură de sudoare cum mi se prelinge pe față și, pentru o clipă, am fost tentată să deschid ușa, ca să intre aerul rece.

În cele din urmă, a răspuns:

— O să mă descurc.

— O să ne descurcăm. Dar trebuie să iei o decizie, i-am spus. Chiar acum. Nu mai poți să stai cu fundu-n două luntre. Hotărăște-te dacă ești cu noi sau cu ei.

— Sigur că sunt cu voi, a spus el tăios, părând enervat că sugerasem altceva. Știi că eu... asta mă afectează și pe mine. Ți-am promis ceva data trecută când am fost în Los Angeles, nu? Încerci să mă faci să par mincinos?

— Nu, doar că..., am tras eu adânc aer în piept. Celorlalți nu le-ai spus ce ești. Nu i-ai spus nici măcar lui *Liam*. Din seara aceea nu te-ai mai uitat pe cercetările despre tratament.

— O, ce să vezi, o fi cumva pentru că încerc să nu atrag atenția asupra faptului că aș avea niște beneficii personale dacă m-aș dezbăra de încântătoarele puteri de ciudat?

A lăsat flacăra să se stingă timp de o clipă, apoi a aprins-o, ca să sublinieze ideea.

— Nu mă pot arăta interesat de ceva fără ca toți ceilalți agenți să nu-și pună întrebarea *de ce* sau fără ca ei să-și dorească și mai mult lucrul acela, doar pentru că îl vreau și eu. Este un joc pe care am fost nevoit să-l joc timp de mulți ani.

— Ăsta *nu* este un joc, nimic din el nu este, i-am spus. Nu ne vor da cercetările înapoi.

— Sunt perfect conștient de asta, așa că mi-am luat măsuri de precauție. Numele lor sunt Blair și Sara.

Cele două fete erau Verzi. Cu memorie fotografică.

— Le-ai dat să le memoreze?

— Le-am testat. Le-am dat fiecăreia să reproducă o diagramă și un tabel și s-au descurcat de minune. Cred că ar trebui să-i lăsăm pe agenți să păstreze rucsacul, ne va ajuta să-i convingem de ceea ce încercăm să facem, a spus el.

M-am îndreptat de spate și m-am uitat undeva, peste capul lui, într-un punct unde nu trebuia să și ascult tărăgănarea aia sudistă și să-i și văd zâmbetul, asaltul șarmului brevetat marca Stewart.

— Am o idee, dar am sentimentul că n-o să-ți placă.

— Nici gând să fie pentru mine.

— Acum serios, Prețioaso. Asta trebuie să rămână între noi doi, înțelegi? Altfel n-o să meargă. Promite-mi. Este singura cale să scăpăm de ei înainte de a scăpa ei de noi.

Cole mi-a întins mâna, dar am ezitat înainte s-o apuc. Am ținut-o însă destul de mult cât să-i simt căldura naturală, înnăscută, încălzind aerul din jur.

Clancy îmi spusese odată că trebuie să existe o ierarhie naturală a celor cu abilități Psi; că aceia cu cele mai mari puteri ar trebui să-i conducă pe ceilalți, din simplul motiv că nu mai exista altcineva, destul de puternic, care să le pună la îndoială faptele. Iar acum, ținând mâna lui Cole, am văzut că așa era, însă din alte motive. Noi eram aceia care puteam vedea tot spectrul de bune și rele, datorită abilităților pe care le aveam; eram temuți și urâți, și ne uram noi înșine și ne temeam de noi. Niciunul dintre noi nu-și dorise ce aveam; nu încercaserăm niciodată să ne păstrăm puterile sau să abuzăm de poziția noastră mai mult decât eram nevoiți s-o facem. Și, la nivel fundamental, acela care avea cele mai mari puteri trebuia să stea în fruntea celorlalți, fie și numai pentru că aveam cea mai bună șansă să-i protejăm.

L-am strâns de mână. O mină de ușurare și recunoștință i-a luminat chipul înainte ca trăsăturile să i se împietrească din nou în obișnuita expresie de nepăsare arogantă.

— Deci, care este pasul următor? l-am întrebat. Cum o să reușim să rezolvăm totul fără alte forțe antrenate? Încotro o să mergem?

— O să mergem la Fermă, a spus Cole. *Ei* vor merge spre CG din Kansas, împreună cu restul agenților. O să se spele pe mâini de noi, dar nu vor ajunge la nenorocita aia de Fermă. Este *a noastră*.

— Cum o să faci asta? am spus.

— Prețioaso, întrebarea cea mai bună este: cât de mult o să-ți ia să-i convingi că Ferma este o dărâmătură... că nu mai are nimic folositor de apărat?

Când am înțeles, am înghețat din miezul ființei mele.

— Îmi ceri să-i influențez. Sunt peste o duzină de agenți...

— Și ai la dispoziție trei ore înainte de plecare, a spus Cole, lăsând din nou flacăra să se stingă. Așa că îți sugerez să lucrezi repede.

Trei

În agitația provocată de plecare, fiecare a primit niște sarcini de dus la îndeplinire. Unii au fost trimiși să preia îndatoririle altora; unii au împachetat echipamentele de prisos pe care le tot adunaserăm de-a lungul timpului, alții, precum Liam și Grasu, au distribuit între echipe și ultima îmbucătură de mâncare. Eu mă tot plimbam printre agenți, ca un fel de briză neașteptată, prefirându-le mințile la fel de blând. Cole și cu mine deciseserăm ordinea în care ar trebui să lucrez, astfel încât schimbarea de plan să pară cât mai naturală. Asta însemna să încep cu agentul Sen.

Am stat îndărătul ei, spate în spate, în timp ce studia harta și făcea mici ajustări referitor la cine să meargă cu cine. Faptul că îi deschisesem o dată mintea însemna că o a doua călătorie acolo va fi mai simplă decât să potrivești o cheie într-o broască unsă.

Cu fiecare agent începeam să simt cum sunt tot mai încetinită, nevoită să lupt împotriva unor scene de violență teribilă, cu antrenamente, cu visuri. Petrecusem șase luni alături de acești oameni, dar mi-a luat mai puțin de două ore ca să înțeleg, în fine, traiectoria ostilității

lor — față de Gray, față de noi, față de orice le stătea în drum. Erau printre ei atâtea pierderi dureroase, încât creaseră o gaură neagră în care se atrăgeau unii pe ceilalți.

Când am terminat, mă simțeam ca o piatră care supraviețuise unei alunecări de teren. Destul de stabilă ca să merg trei uși mai încolo, să am de-a face cu Clancy Gray.

L-am împuns într-o parte cu piciorul, poate un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.

— Trezește-te.

A mormăit, orbit de lumina lanternei pe care o îndreptasem direct spre el.

— Dacă discuția asta nu presupune să-mi dezlegi mâinile, să-mi dai o oglindă, moartea imediată și oribilă a oricăruia dintre frații Stewart sau niște haine curate, atunci nu sunt interesat.

L-am apăsat cu călcâiul pe umăr, ca să-l oblig să se rostogolească pe spate. S-a încruntat la mine prin chica întunecată ce-i atârna în șuvițe peste ochi. Mâzga din canalele pe care trebuise s-o apuce ca să scape din CG pălise, din negrul bolnăvicios de la început, într-un cenușiu uscat, scorțos, care se cojea de pe el în așchii și numai dacă ridica din sprâncene.

— N-ai mâncare? a mârâit el. Să folosești privarea de mâncare ca tortură e atât de... pe față.

— Asta nu-i tortură, am spus, dându-mi ochii peste cap. Cel puțin nu în sensul tradițional.

Nu știu dacă Clancy era deranjat de faptul că îl țineam separat de ceilalți, într-un fel de recluziune solitară. Cred că ce-l deranja era faptul că nu mai avea acces la informații și nu putea decât să prindă frânturi de conversații, prin perete. Ăsta era iadul perfect pentru

Clancy Gray. Plus hainele împuțite, care i se lipiseră de piele în cele mai ciudate locuri.

Am ridicat pantalonii de trening și tricoul și i le-am aruncat în față.

— O să-ți dezleg mâinile și picioarele și o să-ți dau o cârpă și o găleată cu apă ca să te speli, iar după aia o să te liniștești și o să faci exact ce-ți spun.

I-am tăiat legăturile de plastic din jurul gleznelor cu un cuțitaș pe care-l aveam de la Cole, fără să bag în seamă urmele pe care i le lăsaseră în piele.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, ridicându-se. Ce faci?

— Plecăm.

— Unde? a întrebat Clancy, frecându-și încheieturile eliberate din strânsoare. Am auzit că este o măcelărie veche în apropiere. Ar fi o îmbunătățire bine-venită.

M-am întors cu spatele ca să se dezbrace, aruncând cârpa undeva peste umăr, cam în direcția lui. Țineam privirea țintă în podea, ascultând cum se freacă, să se curețe.

— Sigur că ar fi prea mult să cer niște apă caldă, a bombănit. N-am primit nici măcar o pătură...

Mișcările s-au oprit. Am auzit cum cârpa cade pe podeaua din dale și am privit peste umăr, ținând privirea sus, peste umerii lui dezgoliți. Ochii i s-au îngustat privindu-mă, căutând evident un gând prin care să treacă.

— Ce se întâmplă, de fapt?

— Plecăm, am repetat eu, luptându-mă să-mi reprim obișnuitul nod de dezgust.

Nu primise informații. Nu primise nimic altceva în afară de puținul pe care oricum nu-l merita. Când a văzut că nu spun nimic mai mult, am simțit în ceafă gâdilatul obișnuit atunci când mintea lui încerca să răzbească împotriva minții mele, ca și cum ar fi ciocănit să intre. L-am

redus la tăcere, imaginându-mi că-i trântesc ușa în nas. S-a clătinat din cauza forței cu care am făcut-o.

— O să mă predai..., a spus el, încet. De aia mi-ai adus să mă spăl.

Dacă n-ar fi fost atât de asemănător cu ce voiseră agenții să ne facă nouă, aș fi încercat să-l torturez un pic cu posibilitatea asta. Dar cum era, n-am avut puterea s-o fac.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? Să supui voinței tale niște soldați FSP, să organizezi o evadare...

— Uau, deci ești încă în stare să scoți propoziții care conțin mai mult de trei cuvinte, a spus Clancy, trăgându-și peste cap tricoul curat și ridicând pantalonii, câte un crac o dată. Arăta mai palid decât mi-l aminteam — la fel de slab și adumbrit ca noi, ceilalți.

— Cum poți să mai fii supărată? Nu-mi spune că e din cauza tâmpitului ăla de copil.

Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce i-am înfipt primul pumn în bărbie, ci doar că atunci când mi-am revenit în simțiri cineva își înfășurase brațele peste pieptul meu, iar eu mă zbăteam încă, încercând să mă eliberez.

— Hei... *hei*! Potolește-te!

Cole mi-a dat drumul și m-a împins, ca să mă îndepărteze de el și de Clancy.

— Ești mai bună de-atât. Ține-ți emoțiile în frâu!

Mi-am apăsat pumnul pe piept, încercând să respir. Clancy avea încă brațele ridicate deasupra capului, iar Cole l-a ridicat în picioare, i-a tras brațele spre spate și i-a legat din nou mâinile cu o fâșie de plastic. Apoi i-a îndesat pe cap o față de pernă veche, pe care obișnuiam s-o folosim drept glugă, și a înnodat-o ca să se asigure că n-o să cadă.

Fără vreun cuvânt, m-a tras afară pe ușă, cu trăsăturile marcate de furie.

— Vreau să te concentrezi, a șuierat el. O să călătorim ore întregi și o să fie cu noi în mașină în tot timpul ăsta. Dacă încearcă ceva, tu trebuie să fii aia care să-l oprească.

M-am holbat la Clancy, studiind felul în care își înclinase capul spre noi. Cine zicea nu „încerca chiar acum ceva" cu Cole? Controlase mult mai mulți oameni, în împrejurări mult mai rele — asta ar fi o nimica toată pentru el. Presupusesem că separându-l fizic de ceilalți va fi destul ca să-i protejez, dar dacă nu era așa?

— Deci o să mergem cu mașina? l-am auzit strigând spre noi.

Am cercetat chipul lui Cole, să găsesc vreun indiciu, alungând ghemul de teamă pe care îl simțeam în piept. Avea privirea tăioasă, nu sticloasă, și nu am văzut în ochii lui nici urmă de absență. Ba chiar rânjea.

— Nu-i nicio cale să-l reducem la tăcere? am murmurat.

Ar fi fost mai sigur așa. Pentru noi toți.

— Doar cu forța, și nu aș risca să-i producem accidental vreun traumatism cerebral.

Apoi a adăugat, cu voce tare:

— O să meargă în portbagaj. Legat, cu căluș, neajutorat. Exact așa cum îmi place să-l văd.

Capul lui Clancy a zvâcnit în direcția noastră. Și dacă nu l-aș fi cunoscut așa cum îl cunoșteam, aș fi putut jura că în vocea lui se simțea o urmă de disperare.

— Oh, dar nu-i nevoie de toate astea...

— Nu poți să stai pe bancheta din spate, a spus Cole. E prea riscant. Dacă te vede cineva sau încerci să scapi?

Clancy a râs batjocoritor.

— Și să mă despart de Proiectul Ninsoarea înainte să-l pot distruge?

Cole mi-a aruncat o privire, rânjind cu limba între dinți. Un bonus neașteptat pe care-l primeam pentru că îl arătase Verzilor — Clancy habar n-avea că ne luaserăm precauții pentru recuperarea cercetărilor, ca să spunem așa.

— Ah, acum pare mai rezonabil, nu-i așa, Prețioaso?

L-am împins și mai departe pe coridor și am trântit ușa în spatele nostru.

— Poate că să-l luăm cu noi chiar *este* o idee proastă. Dacă scapă de la Fermă, ar putea să strice totul.

Mi-am pus mâinile în șolduri, încercând să-mi stăpânesc repulsia pe care o aveam la gândul că îndrăznisem să cred că îl controlez pe Clancy.

Unii oameni vin pe lume și nu privesc nici măcar o dată în jur, la viețile din preajma lor — sunt atât de concentrați asupra a ceea ce vor *ei*, asupra a ceea ce le trebuie *lor*. Nimic altceva nu contează. Sunt total rupți de ceea ce înseamnă compasiune, milă și vină. Unii oameni vin pe lume în formă de monștri. Acum știam asta.

— Hei, a spus Cole încet. Crezi că eu n-aș vrea să storc din el ultima picătură de viață, chiar acum?

— Are mai multe fețe decât o pereche de zaruri, l-am avertizat eu. Dacă nu-i iese lui ceva dintr-o treabă, nu se bagă. Iar dacă se simte cumva *amenințat*...

— Nu se compară cu tine, Prețioaso.

— Aș fi vrut eu să se compare.

Am dat din cap.

— Hai să ne concentrăm pe ce ar avea de oferit dacă reușim să-l convingem să lucreze cu noi, a spus Cole.

Informații, date despre cum gândește tatăl lui, ba chiar valoarea pe care o are într-un posibil schimb.

— Este prea impredictibil.

Chiar dacă i-l predam lui taică-său, tot exista posibilitatea să scape și să facă ravagii și *mai mari*. Era oare mai bine să vină cu noi, dacă numai așa puteam să stăm cu ochii pe el?

— Uiți tot timpul că, în cele din urmă, și noi, și el vrem același lucru, a spus Cole, luptându-se pe față cu tentația de a-și da ochii peste cap. Vrem să-l scoatem pe taică-său din birou.

— Nu, am răspuns, privind în spate, spre silueta prăbușită pe podea. El vrea să-l distrugă. Este o diferență. Singura întrebare e dacă vrei să-ți asumi riscul de a fi parte din această cădere, atunci când își va da seama cum s-o facă.

Mi-am dat seama cu o secundă mai târziu că, atunci când i-am legat din nou lui Clancy mâinile la spate, m-am condamnat să-l hrănesc eu însămi. M-a privit cu dușmănie și m-a scuipat ca o pisică furioasă căreia îi tai ghearele. Mi s-a încrețit pielea. Una peste alta, pentru toată lumea a fost o experiență complet neplăcută.

Liam mi-a salutat întoarcerea în încăpere cu o privire înțelegătoare și o pungă de chipsuri de cartofi, apoi a bătut cu palma în podea, pe locul de lângă el. O jumătate dintre cei din cameră păreau amețiți de ora foarte matinală; cealaltă jumătate dădea târcoale, agitată. Afară se stârnise vântul, care gemea măturând colțurile și muchiile depozitului și trecând prin crăpăturile din acoperiș. În mod straniu, zgomotul părea potrivit pentru această dimineață.

— OK, hai să ne mișcăm repede, a început Cole. Ne împărțim în echipe și ne separăm pentru cele trei puncte de ieșire. Dacă locul căruia i-ați fost alocați este compromis în vreun fel (sunt prezenți soldați, mișună pe-acolo oameni ciudați sau orice altceva), îndreptați-vă spre următorul cel mai apropiat.

Chiar alături de el, Sen avea întipărit pe chip un surâs îngâmfat, în timp ce-i privea pe copiii care stăteau pe jos. Aproape că am zâmbit, la rândul meu, străbătută de o vagă undă de înfiorare că am controlul. *Călătorie sprâncenată*, mi-am spus în sinea mea.

— Odată ce aveți ieșirile alocate, a continuat Cole, verificați pe hartă localizarea mașinii voastre și rutele scrise alături. Echipa A este formată din mine, Ruby, Liam, Vida, Nico, musafirul nostru și cum-i-o-zice... ăla pedant, încheiat la toți nasturii.

Liam a ridicat mâinile, exasperat.

Grasu s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Mai bine decât bunicuță. Și, ca să știți și voi, mă cheamă Grasu.

— Fără Nico, i-am tăiat-o eu.

Nu puteai să pui bază că-și va folosi corect judecata în preajma lui Clancy, iar pe mine nu puteai pune bază că n-o să-l fac să plătească scump dacă o să dea greș din nou.

L-am văzut pe Nico dispărând din raza mea vizuală, ștergând-o spre ultimii din grup. Brațul lui Liam s-a strâns în jurul meu, dar am refuzat să ridic ochii spre el și să întâlnesc ceea ce știam că va fi o privire dezaprobatoare. Nu înțelegea.

— Bine, a spus Cole. Nico, tu o să mergi cu Echipa D.

— Musafirul sunt eu?

Până să deschidă gura, nici nu-mi dădusem seama că în cameră se află și senatoarea Cruz.

— Dumneavoastră mergeți cu Echipa C. Echipa A îl are în grijă pe musafirul nostru mai puțin bine-venit.

Trebuie s-o fi informat despre prezența lui Clancy, pentru că singurul ei răspuns a fost:

— Oh, înțeleg.

Cole a trecut în revistă toate detaliile fiecărei rute pe care echipele aveau s-o apuce spre nord. Toate presupuneau să nu ne abatem de la străzile din orașe, ceea ce însemna ore și combustibil consumat în plus, dar ne garantau o călătorie mai sigură. Când a terminat de vorbit s-a făcut tăcere pentru un moment, de parcă toată lumea încerca să-i soarbă cuvintele.

Cole a arătat spre mine.

— Du-te și adu-l.

— Odată ce v-ați reunit cu grupul, a continuat el în timp ce ieșeam, plecați, ieșiți naibii de-aici. Succes și aveți grijă unii de alții! Ne vedem în nord.

Clancy a dat din picioare când m-a auzit intrând în cameră. Era cu mâinile legate și cu căpățâna îndesată încă în fața de pernă.

— Plecăm *acum*? Cât e ceasul?

I-am scos cagula pentru un moment.

— Orice semn că încerci să te prostești cu careva...

— ...și sunt mort. Dumnezeule, mă enervezi cum mă enerva și bătrâna mea dădacă. *Am priceput*, m-a repezit Clancy, apoi s-a întors și m-a înghiontit cu mâinile legate. Asta o să stârnească la fel de multe suspiciuni ca și cagula. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să-mi pot folosi mâinile...

— N-o să se întâmple nimic, i-am spus, strecurându-mi mâna în jurul brațului său și trăgându-l pe culoar, apoi iar în cameră, ca să nu fim călcați în picioare de echipele care alergau spre ieșirile din clădire.

— Gata? m-a strigat Cole de la fereastră, chiar când îl împingeam pe Clancy în încăpere. Anabel Cruz se afla încă acolo, în picioare, flancată de cei doi agenți care răspundeau de ea. A înghețat la vederea lui Clancy. El a rânjit, măsurând-o din cap până-n picioare.

— *Destul*, i-am zis. Las-o în pace sau te arunc pe fereastră.

— Aș vrea să cer eu favoarea asta, a spus Liam, în timp ce mă ajuta să urc mai departe. S-a uitat în spate, spre Sen, și mi-a aruncat o privire întrebătoare când a văzut-o cum își ajustează curelele rucsacului în care se aflau cercetările despre tratament.

I-am pus palma pe braț, să-l liniștesc, apoi m-am întors și l-am prins pe Clancy de umăr ca să-l țin bine, căci își legăna piciorul peste margine. Pantoful i s-a împiedicat de ceva și mi-a scăpat din mâini, aterizând cu capul înainte drept în ieșirea de incendiu, sub formă de morman mânios.

— Văd că nu mi se permite niciun fel de demnitate aici, a mormăit el în timp ce se ridica de jos, încercând penibil să-și îndrepte cămașa, cu mâinile legate.

M-am aplecat peste scări, ca să văd cât a progresat Cole. Ajunsese deja jos, pe asfalt, era cu o armă în mână, supraveghind fereastra de alături cu o privire extrem de concentrată, pe care o mai văzusem de atâtea ori și la Liam. Vântul care îi răvășea părul și făcea ca jacheta să-i vălurească în jurul trupului m-a împins și pe mine câțiva pași în față.

— În ceea ce-i privește pe cei doi Stewart, el ar fi probabil cea mai bună alegere. Arătos. Băiat rău. Pare mult mai pe gustul tău, a pledat Clancy, urmărindu-mi privirea.

E clar că nu știa *absolut nimic* despre gusturile mele.

M-am abținut să mă uit înapoi după Vida, Grasu și Liam până când nu au ajuns cu toții în stradă, cu spatele lipit de zid, ca mine.

— Se vede ceva? l-am întrebat pe Cole.

El a dat din cap:

— Totul e liber.

Am apucat pe o stradă spre est, mergând pe jos de-a lungul șinelor care avansau paralel cu râul Los Angeles. Ieșirea noastră era cam la treisprezece străzi distanță, spre nord, dar urmau să fie treisprezece străzi întunecate, tăcute și tensionate. Simțeam deja un frison de teamă coborându-mi pe șira spinării atunci când priveam în urmă, dar era prea întuneric ca să văd grupurile de copii care veneau după noi. Cole îi avertizase să aștepte zece minute înainte de a ne urma spre ieșire, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ceva, ca să aibă timpul necesar să fugă.

Bine de ei.

Mi-am fixat privirea înainte și l-am strâns pe Clancy și mai tare de braț. Pielea îi era insuportabil de caldă sub palma mea. Dimineața învăluise orașul într-o îmbrățișare rece, iar soarele nu apăruse încă s-o alunge, dar se părea că răcoarea nu-l atinsese și pe el. Ca și când nimic nu l-ar fi putut atinge.

Cole a ridicat mâna să ne oprească pe loc și a respirat scurt, speriat. Curios, Clancy s-a aplecat peste umărul meu, ca să vadă care era problema.

— Ah, a spus el, îndepărtându-se. Să văd cum treceți de asta.

Ruta noastră ne dusese sub autostrada 101, acolo unde se forma un pod peste râul Los Angeles, în apropierea căii ferate. Din ce văzusem în amintirile soldatului, armata blocase șinele folosind vagoane de marfă răsturnate și reflectoare. Pe autostradă erau două Humvee și multe faruri îndreptate asupra noastră. Și acolo erau și ei — i-am numărat în timp ce ne apropiam încet, cu grijă. Nu văzusem deloc care era problema. Până în momentul în care prima dintre acele umbre apăruse la marginea bretelei de intrare pe autostradă. Țineau armele ridicate în așa fel, încât m-am gândit că se uitau prin binoclu.

Cole s-a aruncat pe burtă, între șine. L-am forțat pe Clancy să se lase în jos, alături de mine. Grasu începuse să întrebe: Ce se întâmplă...?, dar cineva —Vida — l-a făcut să tacă.

Fir-ar al dracului, fir-ar al dracului, fir-ar al dracului. Frica își croia drum prin mine. Cum de greșisem atât de tare?

Afară era încă un întuneric de smoală, dar noi trecuserăm deja de marginea subțire a luminii reflectoarelor. Cu voce joasă, Cole a scăpat o înjurătură și ne-a făcut semn să ne retragem. Vida a scos un pistol și și l-a îndesat din nou la burtă, trăgându-l pe Grasu după ea, cu mâna înfiptă în cămașa lui.

Vântul mi-a ridicat haina la spate, lăsându-mă în pielea goală în aerul rece. În stânga noastră, foile de metal ale vagoanelor, înșirate ca niște cutii de conservă pe lângă șine, huruiau de parcă ar fi fost pe cale să explodeze. *Ia-o încet,* m-am sfătuit singură. *Nu te panica. Ia-o încet.* Mișcările bruște și zgomotele puternice n-ar face decât să atragă atenția soldaților...

Apoi, cu o pocnitură ca de os rupt, o bucată întreagă dintr-o latură a zidului de metal și-a luat zborul, prinsă de

o pală de vânt și aruncată drept spre noi. M-am ghemuit acoperindu-mi capul cu mâna liberă, în timp ce deja calculam în minte cât de repede va trebui să ne ridicăm și să o luăm la fugă odată ce foaia de metal va cădea pe șine și va fi aruncată de colo-colo.

Dar timp de o bătaie de inimă... două... trei... și, în afară de vânt și propria-mi respirație greoaie, nu s-a auzit nimic altceva decât liniștea. Am ridicat privirea și am văzut expresia șocată de pe chipul lui Cole, desfigurat de ușurare. M-am răsucit să văd ce se întâmplase.

Liam întinsese o mână în direcția peretelui uriaș de metal. Era înghețat în locul unde se izbise prima dată de pământ, într-o înclinare periculoasă și încă îndreptat spre noi. Metalul ruginit stătea drept, tremurând ca un mușchi încordat, dar altminteri nemișcat. Chipul lui Liam era împietrit de concentrare. Îl văzusem ridicând și aruncând lucruri mult mai grele, grație puterilor lui, dar forța vântului și faptul că eram expuși acestuia erau potrivnice controlului pe care îl putea exercita.

Grasu s-a răsucit, însă Liam a spus încet:

— Pot s-o stăpânesc.

Cole a pocnit din degete, ca să mă facă atentă, și a arătat în sus, spre autostradă. Siluetele pe care le văzuserăm acolo, soldații, se mișcau din nou. Reflectoarele îndreptate asupra noastră s-au stins chiar când lângă cele două vehicule deja postate acolo a oprit încă un camion militar. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama ce se întâmpla, de fapt.

Au venit să schimbe mașinile și luminile. Nu ca să patruleze; nu ca să cerceteze zona.

Unul dintre Humvee a prins viață, a luat o curbă largă peste benzile goale de autostradă și s-a îndreptat

cu viteză spre vest. Am rămas cu privirea țintuită pe stopurile tot mai mici, apoi am mijit din nou ochii spre reflectoare. Nicio mișcare. Plecaseră.

Și Cole trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie. S-a ridicat încet în genunchi, apoi în picioare, făcându-ne semn cu mâinile că ne putem ridica și noi. Liam a scos un ultim icnet, folosindu-și puterile ca să ridice foaia de metal în aer, arcuind-o peste noi și aruncând-o în albia de ciment, uscată, a râului Los Angeles. L-a lăsat pe frate-său să-l pună pe picioare, dar apoi l-a dat la o parte.

— Pentru cineva care era atât de slab la sport, reflexele astea au fost surprinzător de decente.

— Asta trebuie să însemne *mulțumesc* în vreo limbă pe care eu n-o vorbesc, a replicat Liam, cu maxilarele încleștate, întorcându-se să se uite în depărtare.

— Acum putem merge mai departe?

Cole s-a uitat la el încă un moment, cu o față inexpresivă.

— În regulă. Să-i dăm drumul.

Când am reușit să ajungem la Glendale pe jos, soarele era sus pe cer și își arunca lumina asupra noastră. Această zonă, în ciuda faptului că se afla în afara perimetrului de facto stabilit de armată, era totuși suficient de aproape de zona afectată, încât să fi fost nevoie de o evacuare fie ea oficială sau generată de panică. În jurul nostru nu exista niciun suflet viu. Cole plecase înainte, ca să scotocească străzile din apropiere, doar ca să fim siguri, dar simțeam ceva, o furnicătură ciudată pe piele, care nu mă lăsa să mă relaxez. Am rămas cu fruntea sus, cercetând fiecare colț, acoperișurile din apropiere, chiar

și linia orizontului, unde se zărea Los Angelesul în ruină, doborât din temelii. Ce începuse sub forma unui nor de furtună, vălurit, ușor neplăcut, devenise tot mai tăios, venind din toate părțile. Mă temeam că o să toarne cu găleata și o să ne ude până la piele înainte ca furtuna să-și atingă potențialul maxim.

Ploaia căzută câteva nopți înainte spălase în niște bălți stătute stratul prăfos de cenușă și funingine de aici. Am dat din cap. Pur și simplu, părea... ciudat. Clădirile nu aveau răni deschise; străluceau într-un gri palid, nu erau acoperite cu negrul amenințător din centrul orașului. Am pășit pe un bloc de ciment, pe care era marcat un loc de parcare, și am mijit ochii spre clădire — o băcănie încuiată.

— Aici, a strigat Cole, arătând spre ceva aflat dincolo de micul centru comercial.

O parcare. În care becurile de pe stâlpii înalți de iluminat stradal pâlpâiau ușor.

— Slavă Domnului, a spus Grasu, în timp ce traversam dinspre o parcare spre alta.

S-a holbat spre becurile de pe stâlpi de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Liam se îndrepta deja spre cea mai apropiată mașină, de culoare albastru-închis, și a scos din rucsacul negru care îi atârna pe umăr un umeraș îndoit, din sârmă. A dibuit atât de repede încuietoarea, încât Cole nici n-a avut timp să ajungă până când Liam s-a aplecat sub scaunul șoferului și a tras câteva fire de sub bord, încercând să aducă motorul la viață cu o scânteie, prin contact direct.

— Ce? a strigat Grasu. N-ați găsit o dubiță?

— Ho, ho, ho, a spus Cole, îndată ce motorul a început în fine să tușească, adus la viață.

L-a tras pe Liam afară și a făcut o manevră care a omorât motorul.

— Isuse, cine naiba te-a învățat așa ceva?

— Tu cine crezi? a izbucnit Liam, smucindu-și brațul din mâna fratelui său.

— Harry? a slobozit Cole un rânjet neîncrezător. Nu-ți iau nimbul de pe frunte dacă înveți un tânăr impresionabil cum să fure un vehicul?

Privirea lui Liam ar fi putut coji vopseaua de pe mașină.

— Ai terminat?

— Nu, doar că...

Am realizat cum Cole scormonea rahatul și nici măcar nu-și dădea seama de asta.

— Harry. Harry-Cercetașul-Liderul-Trupei Stewart te-a învățat treaba asta. De ce?

— Pentru că a avut încredere în mine că n-o să abuzez de ea, i-a întors-o Liam, cu un zâmbet amar. Dar de ce, tu nu ai primit lecția asta?

Privirea pe care Cole i-a aruncat-o înapoi a fost chiar mai rece decât cuvintele lui Liam. Degetele mâinii drepte s-au crispat ușor, înainte ca el să apuce să-și îndese mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Doamne. Până și dramele din familia Stewart sunt plicticoase, a spus Clancy, morocănos. Credeam că ne grăbim.

— Ne grăbim.

M-am întors spre Liam.

— Mașina asta are ceva benzină?

El a încuviințat din cap.

— Destul cât să ne ducă o sută cincizeci de kilometri, cred.

— Excepțional, a spus Cole, doar că n-o luăm pe asta. Uite acolo un SUV bej, care are numele tău scris pe el.

Liam s-a întors și s-a uitat la mașină, apoi a scuturat din cap.

— Ăsta e un mâncător de benzină. E înalt și mai predispus să se răstoarne în caz de accident...

Frate-său l-a redus la tăcere ridicând o mână și apăsându-și degetele într-un fel atât de milostiv, încât m-a enervat chiar și pe mine.

— Plănuiești să faci vreun accident? Atunci taci dracului din gură și fă ce-ți spun...

— Nu stabilești tu ce facem...

— Ba da! *Stabilesc!* Eu sunt la comandă aici, fie că-ți place sau nu. *Eu* sunt cel care a ieșit pe teren. *Eu* sunt cel care o să ne scoată de aici. Și *eu* sunt ăla care îți spune să alegi tu însuți un SUV, pentru situația în care o să fim nevoiți să ieșim de pe drum.

Liam a făcut un pas în față.

— Dacă o să fim nevoiți să ieșim de pe drum, vom fi oricum cam terminați. Aș prefera mai degrabă o mașină care să nu consume benzină ca naiba.

A aruncat o privire în direcția mea și a înclinat din cap, cerându-mi tăcut *ține-mi spatele.* Mi-am mușcat buzele și am scuturat capul. Nu lupta asta. Nu merita. Cole se îndrepta cu pași mari către noi dinspre o camionetă cu remorcă, și nimic n-avea să-l facă să se răzgândească.

În toate lunile acelea din urmă, când trăiserăm toți patru într-o dubiță, croindu-ne calea pe drumuri lăturalnice, sifonând benzină de la alte mașini, ca niște vulturi care ciugulesc ultimele resturi ațoase de pe oase, funcționaserăm după două principii simple: mișcă-te repede și ai grijă să nu te vadă. De bine, de rău, multe

dintre deciziile noastre fuseseră luate din instinct, și n-aveam de gând să pretind că nu făcuserăm și alegeri îndoielnice, dar era singurul mod în care știam cum să trăim și să supraviețuim — era felul în care noi, toți copiii ciudați, reușeam să trecem peste belele, fie că era vorba să ocolim taberele sau să evităm urmăritorii. Și privindu-l acum pe Cole, văzându-i iritarea de pe chip, mi-a fost mai clar ca niciodată că nu știa aproape nimic despre cum fusese viața fratelui său după ce Liam evadase din programul de pregătire al Ligii. Cole era unul dintre noi prin puterile lui, dar în afara faptului că fusese martorul crudului tratament aplicat copiilor din programul de cercetare psihotronică Leda, nu fusese niciodată nevoit să se adapteze realității noastre.

Se certaseră deja încă de dimineață în privința aranjamentelor cu condusul, ceea ce ne economisea acum puțin timp. Am aruncat o ultimă privire către cele trei chipuri îngrămădite în SUV-ul ales de Cole, înainte de a-l înghionti pe Clancy spre camioneta roșie în apropierea căreia gesticula Cole.

Mi se părea puțin ciudat că nu eram cu toții strânși într-o singură mașină, dar am înțeles imediat motivele lui Cole, chiar dacă Liam n-o făcuse. Erau aceleași pentru care avusesem și eu neasemuita plăcere de a-l dădăci pe Clancy în ultimele două săptămâni, de a-l hrăni și de a trebui să mă descurc cu orgoliul lui rănit. Dacă aș fi condus eu, celălalt Portocaliu ar fi avut o șansă mai mică de a prelua comanda mașinii, pentru că l-aș fi putut bloca. Dacă ar fi condus unul dintre ceilalți, ar fi fost numai o chestiune de timp până ce Clancy ar fi reușit să se strecoare în mintea lor și să preia controlul. O puteam vedea atât de clar, de parcă ar fi plantat scena în mintea mea.

De asemenea, l-aș fi preferat pe Cole în cealaltă mașină, dar acest lucru nu fusese negociabil. Părea să nu-i fi trecut prin minte faptul că era la fel de probabil ca Clancy să-i deturneze gândurile și să-i ordone să folosească pistolul sau cuțitul asupra mea.

Rezervorul era plin pe jumătate, iar motorul deja pornit prin contact direct torcea ușor. Cole a tăiat legăturile lui Clancy și i-a pus unele noi, astfel încât să-și poată ține mâinile în poală. L-a prins cu centura de siguranță. Puteam să-i legăm picioarele de una dintre barele ce ieșeau de sub scaun. Cole i-a tras cagula pe cap.

Nu trebuia decât să trag adânc aer în piept și să scot mașina din parcare. Am privit pentru ultima oară în urmă, spre scheletul orașului reflectat în oglinda retrovizoare, și mi-am încleștat mâinile pe volan.

În sfârșit, părăseam locul acela teribil și tot ce îngropaserăm acolo.

Totuși, după douăzeci de minute de condus, câteva lucruri au devenit limpezi precum cristalul: aerul condiționat din dubiță nu funcționa, mirosurile trupești ale proprietarului se îmbibaseră în scaunele din piele falsă și, da, geamul din dreptul meu era spart.

În dreapta mea, Clancy era îndoit de mijloc, fie dormea, fie încerca să-și frece discret de picioare fața de pernă de pe cap, ca s-o scoată. Aflat chiar la dreapta lui, Cole scana străzile pe unde treceam. Lumina zorilor de zi se ridica la orizont, în contrast cu cearcănele negre de sub ochii lui. Părea că s-a liniștit, nu mai alerga de colo-colo dând ordine răstite, iar trupul i se eliberase, în fine, de dureri și oboseală. Și-a tras umerii înapoi, sub presiunea centurii de siguranță, și s-a strâmbat.

Cole îmi arătase pe hartă încotro ne îndreptăm — spre un oraș pe nume Lodi, puțin mai spre sud față de Sacramento. Dacă am fi putut s-o apucăm pe autostradă, ar fi fost drum direct pe coastă, cel mult cinci ore. Mai puțin de atât dacă aeroporturile și calea ferată ar fi fost funcționale, iar Gray n-ar fi ordonat vapoarelor să patruleze pe coasta Pacificului.

M-am uitat peste umăr spre SUV-ul din spatele nostru. Liam trebuie să fi așteptat privirea mea, pentru că a ridicat mâna, ca să mă asigure că e bine. Pe locul pasagerului din față, de lângă el, Grasu o tot ținea langa cu ceva, fluturându-și mâinile ca să sublinieze fiecare cuvânt. Priveliștea îmi era familiară și mă relaxa suficient, încât să alunge aproape de tot stranietatea orașului prin care treceam.

Burbank, din California, fusese în toată puterea cuvântului un oraș debordând de viață și de agitație. Importanța lui nu făcuse decât să crească în ultimii ani; așa că multe companii media aveau deja studiourile aici și multe se mutaseră aici din orașele apropiate, fie ca urmare a unor fuziuni, fie a unor înțelegeri de folosire în comun a echipamentelor. La vederea străzilor orașului, atât de pustii și atât de goale, m-am întrebat dacă Gray nu cumva trecuse deja pe aici și redusese orașul la tăcere.

Unde naiba sunt cu toții? Era de parcă am fi trecut printr-una dintre acele așezări din est, răvășite economic. Aproape că mă așteptam să văd un ziar vechi, luat dramatic de o pală de vânt și purtat peste stradă, ca o minge de ciulini. Mi-am dat seama cum îmi crește pulsul; aceeași umbră pe care o simțisem în spatele nostru în Los Angeles se întorsese și îmi urla în cap ca un tunet.

— Nu-mi place treaba asta, a spus Cole, de parcă îmi ghicise gândurile. Fă la dreapta pe următoarea...

Dacă nu m-aș fi uitat în retrovizoare, ca să-i fac semn și lui Liam, n-aș fi văzut nimic. SUV-ul era acolo acum un moment, după aceea a dispărut — am simțit sunetul făcut de Humvee-ul militar, când s-a lovit de Fordul Explorer, de parcă m-ar fi lovit cineva cu o bâtă în ceafă. Am smucit volanul, în timp ce mașina cealaltă s-a rostogolit o dată, împrăștiind în jur bucăți de sticlă și de cauciuc pe când revenea pe roți, lovindu-se cu putere de trotuar.

Am apăsat frâna până la podea și camioneta a derapat. Clancy s-a sufocat din cauza centurii de siguranță, care s-a strâns tare pe pieptul lui. A încercat să se proptească în bord cu mâinile legate.

— Ce-i? a întrebat. Ce dracu' s-a întâmplat?

Dar Cole era cel care mă îngrijora.

Încă mă mai luptam cu centura de siguranță când am văzut cum chipul lui, rigid din cauza șocului, se transformă. Sunetul care i-a scăpat din gâtlej era prea răgușit, prea gâtuit ca să fie un strigăt. De fapt, nu suna deloc omenește.

A deschis larg ușa, dar nu a alergat spre vehiculul militar sau spre cei doi soldați care se apropiau de SUV-ul bej, cu armele pregătite. Cole a făcut un pas în față în timp ce eu săream din camionetă și, fără niciun avertisment în afara mâinii sale drepte strânse pumn, Humvee-ul s-a transformat într-o minge de foc.

Suflul micii explozii m-a proiectat în camionetă și a spart câteva geamuri ale clădirilor din apropiere, precum și luneta mașinii noastre. Cei doi soldați fuseseră aruncați în stradă, izbiți de forța exploziei, care îi împinsese înapoi. Cole s-a deplasat spre ei, îngrijorător de calm. Își

scosese pistolul din toc și țintea cu precizia lui obișnuită. Un singur glonț, direct în fața tânărului soldat care se afla mai aproape de SUV. Celălalt reușise să se ridice în picioare, cu casca azvârlită cât colo. Pumnul lui Cole l-a izbit drept în față, iar și iar.

N-am putut să mă uit, nici n-aș fi vrut — inima îmi bătea să-mi spargă coastele în timp ce alergam spre SUV, zdrobind sub tălpi cioburile de sticlă colorată ale ferestrelor sparte. Ușa din partea șoferului luase în plin șocul impactului, dar am văzut mișcare înăuntru — ochii larg deschiși ai lui Liam mi-au întâlnit privirea prin ceea ce mai rămăsese din parbriz.

— Ești bine? i-am strigat eu, tresărind la auzul unui ultim foc de armă străbătând văzduhul.

Liam stătea drept, cu mâinile încleștate pe volan ca speriat de moarte. De pe chip îi fugise toată culoarea, în afară de un semn roșu întipărit pe tot obrazul stâng și de puntea învinețită a nasului, care se umfla cu repeziciune. Airbagul dezumflat îi atârna în poală.

— Oh, Dumnezeule, am suspinat. Ce-i cu voi, oameni buni...

Grasu se târa deja în spate, spre Vida, și mijise ochii ca să-i examineze o tăietură de pe tâmplă. Pielea lui închisă la culoare prinsese o tentă cenușie.

Vehiculul în flăcări otrăvea aerul din preajmă, trimițându-mi în spate val după val de căldură clocotitoare. Pârâitul cu care devora metalul și sticla m-a forțat să răcnesc prin fumul care era gata să mă sufoce.

— OK? am strigat spre ei.

Vida mi-a făcut semn, cu degetul mare în sus, înghițind cu greu, de parcă nu ar fi avut încredere în ea însăși că poate vorbi.

— Liam?

Mâinile mi se zbuciumau ca nebunele în timp ce încercam să deschid ușa din față, o masă zdrențuită care pocnea și protesta. Cu toată adrenalina care curgea prin mine, e de mirare că n-am smuls-o din țâțâni cu totul.

— Liam? Liam, mă auzi?

S-a întors încet spre mine, revenindu-și din stupoare.

— I-am spus că o să ne dăm peste cap.

Aproape că am oftat de ușurare și m-am întins prin geam, ca să-l sărut.

— Da, așa e.

— I-am *spus*.

— Da, i-ai spus, știu că i-ai spus, i-am repetat eu încet, liniștitor, în timp ce încercam să decuplez centura de siguranță.

— Ești rănit? Simți ceva rupt?

— Umărul. Mă doare.

A strâns pleoapele, îmbrățișându-se ca să potolească durerea.

— Grasule? E cineva...

— Suntem bine, a strigat Grasu, cu vocea surprinzător de fermă, în ciuda tonului congestionat pe care îl avea. Când s-a întors spre noi, am văzut că sângele care îi curgea din nas i se prelinsese pe buze.

— Cred că are umărul dislocat. Ruby, îmi vezi ochelarii pe undeva? I-am pierdut când s-a umflat airbagul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vida, arătând spre flacără. Cum a...

— Am tras un glonț în rezervor. A fost un noroc că am nimerit, a venit din spatele meu vocea lui Cole.

Erau fie prea zăpăciți, fie prea speriați ca să-și dea seama de cât de puțin probabil era lucrul ăsta.

Cole mi-a pus o mână pe umăr și m-a dat la o parte din drum, ca să deschidă el ușa mașinii. După un moment de ezitare, m-am strecurat pe partea pasagerului, am forțat ușa încăpățânată să se deschidă și am îngenuncheat. Am pipăit pe covoraș până când am simțit sub degete ochelarii lui Grasu. Sau ce mai rămăsese din ei.

— I-ai găsit? m-a întrebat el. Ce s-a întâmplat?

Am ridicat ramele strivite, cu lentilele crăpate, dar întregi, ca să i le arăt Videi. Într-un moment rar de compasiune, Vida l-a bătut pe Grasu pe umăr și a spus:

— Da, i-a găsit, bunicuțo.

Într-un final, ușa șoferului s-a deschis cu un zgomot de metal frecat pe metal. Liam s-a rostogolit afară, încercând să-și scoată din mașină piciorul stâng, care rămăsese prins sub bordul strivit. Totodată, își ținea brațul stâng lipit de trunchi, încercând să nu-l zgâlțâie prea tare.

— Fir-ar să fie, prost mai ești, puștiule, a spus Cole, cu emoția clocotind aproape la vedere. Mâna stângă se smucea și zvâcnea în încercarea lui de a ajunge înăuntru, să-și ajute fratele.

— Fir-ai tu să fii... cât de greu e să nu te lași ucis chiar sub ochii mei?

— Încerc, a rostit Liam, scrâșnind din dinți. Isuse, doare al naibii.

— Dă-mi brațul încoace, a spus Cole, asta o să fie nasoală rău, dar...

— O faci acum? a întrebat Grasu. Ai grijă să fii în poziția corectă...

Nu-mi dau seama ce a fost mai rău; sunetul pe care l-a făcut umărul lui Liam când a intrat în articulație sau urletul de durere care a urmat.

— Trebuie *să plecăm*, a spus Vida, lovind ușa din spate a SUV-ului, ca s-o deschidă. Mizeria asta e complet distrusă, va trebui să ne înghesuim cu toții în remorca de la camionetă, dar dacă stăm aici să plângem unul după altul o să fim împușcați. Foarte curând.

— Ochelarii? a cerut Grasu, întinzând mâna spre locul unde își imagina că ar trebui să mă aflu. Vida i-a luat mâna și a încolăcit-o în jurul brațului ei, preluând de la mine și ramele contorsionate. Am oprit-o doar pentru o secundă, ca să mă asigur că era cu adevărat în regulă. Lovită, cu vânătăi, dar nu sângera. Ce miracol dat dracului fusese ăsta...

Clancy. M-am răsucit pe călcâie spre botul camionetei, cu inima paralizată pentru o clipă, cât să-i localizez conturul întunecat prin geamul din spate. *Rahat*. Uite așa l-am putea pierde. Haos. Neglijență. M-am panicat — mintea mi se golise, pur și simplu, din cauza groazei și am luat-o la goană. Nu-mi trecuse prin cap nici măcar să scot cheile din contact. Dacă Cole nu i-ar fi legat picioarele, ar fi fost departe acum.

Fii mai bună de-atât, mi-am spus, scobindu-mi cu unghiile în palme. *Trebuie să fii mai bună de-atât*. Adrenalina mi se scurgea încet din corp; nu mă puteam opri din tremurat, nu de tot.

— Știi, bunicuțo, mi-a atras atenția din nou spre ei vocea Videi, de fapt, nu ești chiar praf în situație de criză.

— Nu-ți văd fața, deci nu pot să-mi dau seama cât ai fost de sinceră..., a spus Grasu.

Mi-am aruncat cu totul rucsacul în spate și am luat-o la fugă în direcția lui Cole, care îl ajuta pe Liam să ocolească, șchiopătat, locul unde se aflau trupurile soldaților

răpuși, și să apuce spre camionetă. Nu mă puteam uita la ei și nici nu puteam califica ce făcuse Cole în momentul acela de furie. Liam își strânsese lângă piept brațul rănit. Mi-am strecurat mâna și l-am luat de mijloc, să-l ajut să stea pe picioare — dar, de fapt, ca să mă asigur că era bine. În viață.

Liam și-a înclinat capul spre mine și a spus:

— Mai sărută-mă o dată.

L-am sărutat, ușor și repede, chiar în colțul buzelor, unde avea o cicatrice mică, albă. Văzându-mi expresia, a adăugat:

— Mi-a trecut toată viața prin fața ochilor. Nu m-am pupat destul.

Cole a mârâit, dar trupul îi era încă tensionat de furia pe care n-o putea elibera.

— Uau, puștiule. Câtă tandrețe pe tine.

L-am ridicat pe Liam până pe platformă, întinzându-l alături de Grasu, care strângea la piept rămășițele strivite ale ochelarilor.

— Of, să dea dracu', a spus Liam, văzându-l. Îmi pare rău, prietene.

— *Prescripție*, a spus el încet, cu jale. Erau lentile luate cu prescripție.

Cole a tras de sub frate-său o foaie de prelată albastru-electric și a întins-o peste ei.

— Ce faci? l-a interpelat Vida, încercând să se ridice.

— Stai culcată și rămâneți acoperiți. O să mergem cât de departe putem de locul ăsta și o să schimbăm mașinile. Se poate s-o fi raportat pe asta prin stație.

— Aș vrea să se menționeze că asta e o porcărie de tot căcatul, a spus ea.

— S-a notat, i-a răspuns Cole, trântind ușa.

M-am urcat iar la volan, afundându-mă în vibrațiile motorului pornit. Clancy reușise, în sfârșit, să-și scoată cagula de pe cap și, chiar dacă nu m-am uitat înspre el, l-am văzut cu coada ochiului cum se uita la mine. Pentru prima oară de săptămâni întregi, iritarea posomorâtă cu care își învăluise toate stările dispăruse, iar el... zâmbea. Și-a mutat privirea spre Cole, care a trântit ușa destul de tare, încât să zguduie toată mașina. Avea în poală ceva ce semăna cu un săculeț de piele și un pistol pe care trebuie să-l fi luat de la unul dintre soldați. Ambele i-au alunecat pe jos, pentru că mâna continua să-i zvâcnească, cuprinsă de spasme, până când, în cele din urmă, și-a strecurat-o sub picior. Tabloul ăsta m-a făcut să mă gândesc la *Mason. Roșu. Foc.* Am cules firele pierdute prin străfundurile minții mele, până când am văzut modelul pe care îl țeseau acestea, laolaltă.

Roșiii de la Thurmond se deplasau ciudat; se smuceau atunci când alții mergeau, zvâcneau când alții se unduiau. Dar presupusesem că mișcările acestea bruște, ciudate, erau din cauza constrângerilor la care îi supuneau soldații FSP.

Mason, însă... Puștiul din Nashville căruia i se spunea Smucitul. Smucitul, din cauza felului în care tot corpul i se contorsiona într-un ritm ciudat. Credeam... Nu știu dacă m-am gândit cu adevărat de ce; pur și simplu am presupus că avea de-a face cu felul în care fusese antrenat, felul în care guvernul îi dereglase mintea ca să-l modeleze drept soldatul perfect.

Toți aceia, toți Roșiii — cu toții trebuie să fi avut vreo variantă a acestui tic fizic. Și dacă eu eram în stare să-l recunosc după ce mă aflasem în preajma a doar câțiva dintre ei, atunci cum ar fi putut să-i scape cuiva care

fusese acolo, să dea sugestii, să contribuie și să participe la antrenamente?

— Clancy, am început eu.

— E prea bine, a spus el, cu o răbufnire de râs.

Cole s-a îmbățoșat, cu chipul împietrit. Furia care îi ardea ochii palizi se îmblânzise, estompându-se. Cunoșteam privirea aia.

Mi-am aruncat mintea spre Clancy, dar a fost ca și când m-aș fi lovit de un zid. Am fost azvârlită îndărăt cu o săgeată care mi-a străpuns craniul, transformându-se într-o durere năucitoare. Nu aveam timpul necesar pentru ca eu să pot rupe legătura în felul acela, înainte de a se întâmpla ceva rău — înainte să apuce să-l transforme pe Cole în marioneta lui. L-am lovit cu cotul exact acolo unde mă învățase instructorul Johnson, în tâmplă. Clancy a dat ochii peste cap și a alunecat în față, izbindu-se cu fruntea de bord.

Volanul s-a răsucit, iar eu am apăsat până la podea pedala de accelerație, încercând să mă îndepărtez de incendiul stârnit de Cole. Focul ar fi fost ușor de reperat din orice elicopter și de către oricare patrulă. Nu era nevoie să mă gândesc prea mult la consecințe, în cazul în care Clancy ar fi fost recunoscut. Trebuia doar să ies naibii mai repede de-aici.

Tâmplele îmi zvâcneau încă și inima îmi bătea cu o viteză nefirească atunci când, ridicând privirea, l-am văzut pe Cole frecându-și fruntea.

— Ce mama dracului...

Cuvintele se auzeau tot mai tare pe măsură ce le repeta, până când a ajuns să le urle.

— *Ce mama dracului?*

Aproape că am simțit miros de fum văzându-l cât de tare tremură.

— Cole, ascultă-mă... trebuie să te liniștești, OK? Liniștește-te, e OK...

A scotocit în săculețul de piele din poală și a scos de acolo cu o smucitură o fiolă cu un lichid limpede și o seringă. Când l-am văzut că umple seringa, am încercat să mă uit și la el, și la drum, dar n-am reușit să-l opresc înainte să înfigă acul în ceafa lui Clancy.

— *Cole!*

— Asta o să-l țină liniștit pe nimicul ăsta până o să-mi treacă pofta să-l bat de să se cace pe el, a mârâit. *Rahat!* Asta a fost nimic pe lângă ce ai făcut tu la CG!

A azvârlit seringa și sticluța înapoi în sac și le-a lăsat să alunece sub bord.

Acum nu-i mai tremura mâna, dar neliniștea plutea în aer; mă simțeam de parcă aș fi stat lângă cineva care își punea problema dacă să aprindă sau nu un focos.

S-a întors iar spre geam, privind cum se estompau clădirile din jurul nostru — dar îi puteam vedea chipul reflectat în sticlă și acesta spunea totul. Nu reușise să se controleze atunci când dăduse foc Humvee-ului — nici pe departe.

— Ce ți-a arătat?

— Pe mine însumi.

— Ce vrei să spui?

Cole și-a sprijinit fruntea pe geam și a închis ochii.

— Era un lagăr al Roșiilor. Undeva. Am văzut ce le-au făcut bieților copii ca să-i antreneze. Am văzut cum trebuie să ne fi văzut toți ceilalți, dacă asta are vreun sens... era... mă simțeam de parcă aș fi fost sufocat cu fum.

Pe chipul lor nu se citea nimic dar, pentru o clipă, am fost speriat de moarte. M-am simțit de parcă aș fi fost într-adevăr acolo. Mă prinseseră și eu urmam.

— Îmi pare rău, i-am spus, incapabilă să-mi stăpânesc vocea. Am realizat prea târziu ce se întâmplă. Ar fi trebuit...

— Este vina mea că și-a dat seama, a spus Cole tăios. Nu lua vina asupra ta, Prețioaso, nu trebuie s-o duci tu pe umeri. Mi-ai spus că a fost implicat în Proiectul Jamboree. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă în loc să mă port ca un monstru, e o... *fir-ar al dracului!*

A lovit cu pumnul în portieră.

— Nu am gândit deloc. Eu doar... a câștigat. Pentru un minut, a câștigat.

Cuvintele lui mi s-au înfășurat ca un pumn în jurul inimii. Știam sentimentul ăla. Nu conta cât de mari erau puterile pe care le aveai, cât de utile erau acestea. Aveau o voință a lor. Dacă nu le stăpâneai permanent, găseau o cale să se strecoare de sub comanda ta.

— Pentru copiii ăia, Verzii și Albaștrii mai ales, totul este foarte ușor, nu-i așa? a spus Cole încet. Le e ușor să se controleze, ușor să se ascundă. Toată treaba asta nu le fute viețile în felul în care o face cu noi. Noi trebuie să stăm mereu concentrați, altfel alunecăm. Și nu putem aluneca.

Liam — și Grasu, și Vida, și toți ceilalți — nu puteau înțelege de cât de mult control aveam nevoie ca să țin în frâu ce puteam face, astfel încât puterile mele să nu mă controleze ele pe mine. Dacă slăbeam cât de puțin lațul, chiar și pentru o secundă, aș fi putut răni pe cineva. M-aș fi putut răni pe mine însămi.

— Mă simt de parcă aș fi mereu pe muchie, și nu pot... Nu pot păși înăuntru, cel puțin nu fără să mă simt al

dracului de speriat că o să stric totul. Aș vrea să mă opresc din a distruge fiecare lucru bun care îmi iese în cale. Nu o pot controla cu adevărat pentru destul timp...

— Și crezi că eu pot? Isuse. Jumătate din timp o simt de parcă ar fi vie, clocotindu-mi sub piele. Fierbe, și fierbe, și fierbe, până când, într-un final, eliberez presiunea. Așa a fost chiar de când eram mică.

Cole a zâmbit vag, fără bucurie.

— Nu era... nu era ca o voce sau așa ceva, nu de parcă mi-ar fi vorbit. Cred că era doar nevoia, în sine. Ca și când aș fi stat prea aproape de un foc și aș fi simțit nevoia să-mi bag mâna în el, să văd cât de fierbinte este. Nu puteam dormi noaptea. Mă gândeam că asta se întâmplă, cu siguranță, pentru că tata este, de fapt, diavolul. Adevăratul, autenticul Prinț al Întunericului, în persoană.

— Harry? am întrebat, confuză.

— Nu, tatăl biologic. Harry este...

— Așa e, am uitat, am spus.

— Lee vorbește o grămadă despre el, așa-i?

Nu m-a lăsat să confirm și a continuat.

— Da, tatăl nostru adevărat... omul ăla... prost ca noaptea, viclean ca un șarpe. Nu era o combinație bună. Încă visez că îl caut, dau buzna peste el în casă și dau foc la tot ce-l înconjoară.

— Liam a adus vorba despre el o singură dată, i-am spus, încercând să nu pară că-l descos, indiferent cât de mult mi-aș fi dorit-o. Asta era o parte din viața lui Liam despre care lui nu-i plăcea să vorbească și, oricât de oribilă ar fi fost, nu mă puteam împiedica să nu dezgrop puțin morții.

— Despre când își pierdea cumpătul.

— E bine, din fericire asta înseamnă că nu-și amintește decât pe jumătate. Tipul era... era un monstru. Când își

pierdea cumpătul era diavolul în persoană. Presupun că unul dintre noi trebuie să fie bucățică ruptă din el. Știi, obișnuiam să mă întreb dacă aceste abilități pe care le avem depind în vreun fel de ceva ce există deja în noi. Mă gândeam la focul ăsta... ăsta e furia lui. Este mânia tatei.

Știam că nu trebuie să fac nimic, sau cel puțin pentru mine n-a contat prea tare când am fost consolată, dar a trebuit s-o spun. Trebuia să i-o zic.

— *Nu* ești un monstru.

— Oare monștrii nu suflă flăcări pe gură? Nu incendiază regate și ținuturi?

Cole mi-a zâmbit strâmb.

— Și tu ți-ai spus la fel, nu-i așa? Indiferent de câte ori ceilalți ți-au spus că nu-i adevărat, ai văzut dovezile. Nu te poți încrede în tine însăți.

M-am proptit mai bine în scaun, întrebându-mă, pentru prima dată, dacă nu era și el la fel de disperat după tratament la fel ca noi, toți ceilalți.

— Deci nu e vorba despre lagăre, în ceea ce te privește... nu-i așa? l-am întrebat. Este vorba despre tratament.

Când a înghițit, i s-a umflat gâtul.

— Te-ai prins din prima. Poți să mă consideri un nemernic, dacă vrei.

— De ce? Pentru că nu vrei să suferi în halul ăsta? l-am întrebat tăios. Pentru că vrei să fii normal?

— Ce înseamnă „normal"? m-a întrebat Cole. Sunt aproape sigur că niciunul dintre noi nu-și mai amintește cum e aia.

— Bine, l-am presat eu, atunci pentru că vrei o viață eliberată de toate porcăriile astea. Eu vreau tratamentul mai mult decât îmi doresc să continui să respir. Nu eram așa. Nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc la viitor,

iar acum nu mă mai pot abține. Îmi doresc atât de mult libertatea aceea, și mi se pare că de ce mă străduiesc mai mult să o capăt, pe atât se îndepărtează mai mult.

Cole și-a frecat mâna pe obraz, încuviințând din cap.

— Câteodată o subestimez... uiți de ea, din cauză că funcționezi așa, și de fiecare dată când ești doborât reușești să te ridici. Dar acum începe să fie tot mai dificil, nu-i așa?

— Da.

A fost pentru prima dată când am admis acest lucru. Cuvântul s-a auzit cavernos, așa cum mă simțeam și eu.

— Nu-i vorba că n-aș avea încredere că ne putem descurca. Doar că mi-e teamă că într-o bună zi pur și simplu o să... explodez. O să iau foc. Și o să-i iau cu mine pe toți cei la care țin, pentru că nu mă pot opri să nu mă simt atât de furios tot timpul.

A ridicat mâna și a ținut-o în fața ochilor, așteptând un nou spasm. Fiindcă nu s-a întâmplat, și-a coborât privirea spre Clancy.

— Îi țin închiși în camerele alea albe. Luminile stau aprinse tot timpul și se aud voci. Voci care nu se opresc, care le spun mereu rahaturi precum *ești defect, acceptă că ești defect, și noi te putem repara. Le fac rău* copiilor. Chiar le fac rău, iar și iar. Era... abia dacă rezistam să mă uit, și nu eram eu ăla pe care îl băteau. Asta se întâmplă... cu adevărat? Poate să inventeze lucruri?

Mâinile mi s-au strâns pe volan.

— Poate să-ți planteze în minte orice imagine vrea, dar cred că adevărul este suficient de nasol, încât să nu fie nevoie să-l „înfrumusețeze"

— Nici nu știu ce mă enervează mai tare: ce le făceau copiilor sau că au descoperit cum să țină focul în ei? Să moară mă-sa, Prețioaso. Cum mama dracului...?

A scuturat din cap, ca și când ar fi vrut să și-l limpezească.

— Dacă spune ceva celorlalți, dacă îi spune lui *Liam*, ce ar trebui să fac? Niciunul dintre copii nu se va mai apropia nici la cincizeci de metri de mine.

— N-o să le spună, i-am promis. Cât mai ai din chestia aia?

A deschis săculețul.

— Încă trei fiole.

— Atunci o să stea adormit până când ajungem la Fermă și îl închidem, am spus. O să-l ținem tot timpul izolat, iar eu voi fi singura care va ține legătura cu el.

— Ar fi mai simplu să-l ucid.

În cuvintele lui nu era nici urmă de ură sau furie, și poate că de aceea au și sunat atât de dezarmant. Nu conțineau decât pragmatism rece, necruțător. Am fost luată prin surprindere de cât de repede i s-a schimbat atitudinea.

— Nu putem, i-am reamintit, reciclând unul dintre vechile sale argumente. Numai el știe unde e ascunsă maică-sa. Nu-i poți face nimic, cel puțin până când ne dăm seama unde este. Am nevoie de tratamentul ăla. Indiferent de ce se întâmplă, am nevoie de el. Îl urăsc pe Clancy mai mult decât orice pe lume, dar urăsc și mai mult să trăiesc în felul ăsta. Urăsc ideea că s-ar putea să nu mai ajungem la capăt cu toate astea.

Cole s-a întors iar spre geam, privind cum se estompează clădirile din jurul nostru.

— Atunci, tu și cu mine, Prețioaso, trebuie să găsim o cale de a fi cu un pas înaintea monștrilor noștri.

Am dat din cap; îmi simțeam lacrimile în gât, surprinsă că, în sfârșit, exista cineva care mă înțelegea,

cineva care se lupta nu doar cu toți și cu toate din jur, ci și cu sine însuși.

— Ești sigură că ăsta nu-i un coșmar? m-a întrebat el încetișor. Și că n-o să ne trezim la un moment dat?

M-am uitat țintă în față, la drum, la felul în care praful măturat din deșert îl acoperea cu o strălucire stinsă, aurie, chiar dacă nori gri se strângeau deasupra noastră.

— Da, am spus după o vreme.

Pentru că visătorii se trezesc mereu din somn și lasă monștrii în urma lor.

Patru

Ploaia a început cu o bubuitură de tunet chiar când am ieșit din Mojave, un mic orășel așternut la poalele abrupte ale unor munți din vecinătate. În depărtare, peste crestele colțuroase, se zăreau primele tușe de verdeață.

— La Days Inn, a spus Cole, arătând spre complexul micuț, cu două etaje, care se arcuia într-un colț. Trage acolo. Trebuie să facem rost de altă mașină pentru ei și să o schimbăm și pe a noastră.

Orașul fusese pustiit în urmă cu ceva timp, asta era limpede din lipsa de îngrijire de care sufereau și afacerile, și casele. Era o privelițe cu care crescusem și mă obișnuisem cu ea în ultimii ani, până în punctul în care nici nu mai simțeam senzația înfricoșătoare a terorii provocate de locurile de joacă pustii sau de noroiul proaspăt răscolit din cimitire, sau de casele care fuseseră zăvorâte și ale căror ferestre și uși erau bătute în cuie. Deci nici măcar California, care funcționa separat de restul națiunilor din Coaliția Federală, nu fusese ferită de noua normalitate a conflictului economic ce cuprinsese celelalte ținuturi.

— Poate că stau oameni aici, am spus. Poate că l-au declarat teritoriul lor...

— Uită-te la mașinile astea, a replicat Cole, și la praful de pe ele. Stau aici de ceva vreme. N-am văzut nicio mișcare la ferestrele hotelului sau primprejur, tu ai văzut? *Parchează*. Trage chiar aici, lângă Toyota aia mare, gri.

Am oprit motorul, iar el a verificat de două ori ca Clancy să fie în continuare adormit și bine legat cu benzile de plastic. Apoi s-a dus să inspecteze celelalte mașini, sperând să găsească una cu benzină în rezervor, iar eu am sărit de pe locul șoferului și am alergat într-un suflet în spate, să dezleg prelata. Toți trei au sărit deodată, clipind din cauza luminii terne.

Ploaia rece mă lovea drept în față și mi se scurgea pe gât în timp ce-i ajutam să coboare. Aerul se încărcase de acel ciudat, minunat și indescriptibil miros, unic furtunilor din deșert.

— Hei, am spus, ținându-l pe Liam cu mâinile de brațe, ca să-l susțin să coboare de pe platformă. Ești bine?

Liam a încuviințat dând din cap și mi-a strâns umărul în palmă, trecând pe lângă mine.

— Grasule... așteaptă... fir-ar mă-sa a dracu', prietene...

Fără ochelari, băiatul ăla nu vedea nimic. Grasu și-a prins tocul într-o crăpătură din pavaj și a căzut înainte să-l prindă Liam. După ce l-a ajutat să se ridice de jos, întinzându-i mâna sănătoasă, Liam l-a condus pe lângă bordura parcării de la motel și au dispărut amândoi după colț. În lipsa unei explicații pentru dispariția lor subită, am bănuit ce fel de treabă aveau.

— În față a fost la fel de interesant ca în spate? m-a întrebat Vida, sărind lângă mine. I-am auzit încheieturile pocnind când și-a întins spatele și brațele.

— Nu ne-am omorât între noi, i-am răspuns. A fost nasol în spate?

— Nee, a spus Vida, dând din umeri. Un pic inconfortabil și cam frig câteodată. La un moment dat ai luat o curbă strânsă și bunicuța m-a pipăit fără să vrea. Arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ de fiecare dată când aduceam vorba. În principiu, o să storc tot ce se poate din chestia asta.

— Chiar trebuie? am întrebat-o tăios.

— În fine. S-a supărat mai tare când ne-am luat la întrecere cine găsește cea mai nasoală poreclă pentru el.

— Lasă-mă să ghicesc, ai câștigat?

— De fapt, cercetașul e învingător. Acum, pe bune. Nici măcar eu n-aș fi putut născoci ceva mai bun decât Grăsi Grăsi Ciu Ciu. Aproape că am făcut pe mine de râs.

Mi-am pus în minte să nu uit să-l îmbrățișez strâns și prelung pe Grasu înainte de a ne despărți iar.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că băieții găsesc drumul înapoi spre noi, când o sclipire colorată mi-a atras privirea. Am dus mâna la ochi să mă feresc de ploaie și am făcut un pas spre cele două căsuțe din ciment așezate ciudat de aproape de colțul străzii. O înșiruire grosolană de graffiti stâlcea zidul crăpat, din ciment, care separa latura casei de parcarea de alături.

— Ce e? a întrebat Vida. Ce-ai făcut fața aia?

Cea mai mare parte din creație nu era deloc o creație, iar o bună parte nici măcar nu fusese făcută cu spray-ul. Mi-am șters ploaia de pe față, dându-mi la o parte părul din ochi. Pe zid erau scrijelite cu marker permanent mai multe nume — un Henry, un Jayden, o Piper și o Lizzy, toate scrise cu litere rotunjite mult, sub un cerc mare, negru, îngroșat zdravăn, care avea înăuntru o formă ce aducea cu o lună în creștere. Am pornit să arunc o privire mai de aproape, cu Vida pe urmele mele.

Am măturat peretele cu ochii, vag conștientă de pașii care se auzeau în spatele nostru. Unul dintre nume, de data asta scris cu spray albastru, era suficient de proaspăt încât literele — care păreau K, L, Z și H — să se scurgă, picurând pe asfalt. Am pus mâna pe ele și nu m-a surprins deloc că erau lipicioase și pătate.

— Oh. Uau.

Liam a slobozit un râs speriat și a venit alături de mine, ca să vadă mai bine.

— Oh, uau, *ce*? a întrebat Grasu.

— Este codul șoselei. Îți amintești? La East River?

M-am uitat la Grasu, care se încruntase, în mod evident la fel de confuz ca și mine. Liam plonjase cu capul înainte în viața din lagăr, împrietenindu-se cu oricine și cu orice, în timp ce eu fusesem prinsă mai ales cu Clancy, iar Grasu cu el însuși.

— Păi, a spus Liam, neînfricat, era sistemul pe care îl făcuseră ca să călătorești în siguranță. Îl foloseam ca să marcăm drumul înapoi când ieșeam în raidurile pentru aprovizionare, și era predat tuturor puștilor care ieșeau și rămâneau pe cont propriu.

Și-a trecut palma peste luna în creștere.

— Îmi amintesc asta. Înseamnă că aici e un loc sigur. Pentru dormit. Pentru odihnă. Lucruri de genul ăsta.

— Și numele ce înseamnă, sunt copiii care au trecut pe aici? a întrebat Vida.

— Da. Trebuia să facă asta în cazul în care se despărțeau sau voiau să lase un semn pentru un alt grup, care venea din urmă.

Ploaia care cădea tot mai tare l-a obligat să se oprească și să se șteargă pe față.

— Erau semne diferite pentru locuri de unde să iei mâncare, unde găseai rezerve, o casă cu oameni prietenoși care ar fi putut dori să te ajute și așa mai departe.

— Clancy a gândit lucrurile astea? l-am întrebat.

— Uimitor, nu-i așa? a spus Liam. Nu știam că este în stare să se mai gândească și la altcineva în afară de el însuși timp de două secunde, fără să se sinucidă de dezgust.

— Huh.

Grasu apucase una dintre lentilele ciobite și se holba prin ea ca printr-o lupă, fără să bage în seamă chicoteala Videi.

— Puștii ăștia chiar au făcut tot drumul până aici, din Virginia?

Noi l-am făcut, mi-a venit să spun cu voce tare. Dar împrejurările în care îl făcuserăm fuseseră... diferite, ca să nu spunem mai mult.

— Fac pariu...

M-a prins de mână și m-a tras deoparte, mergând spre colțul unde gardul casei se întâlnea cu cel ce mărginea capătul parcării. Pe stradă în jos, în colțul opus, se afla un fel de biserică. Pictate în tușe îndrăznețe, negre, am văzut două litere „V" inversate, desenate una peste alta, ca un fel de săgeată, înconjurate de un cerc.

— Ăsta e un semn de direcție care ne arată pe ce drum trebuie s-o apucăm.

— Uau, am spus, le-am tot văzut de când am plecat din Los Angeles. Habar n-aveam, am presupus că sunt legate de construcția de drumuri.

— E caraghios că mi le amintesc de dinainte... de când mergeam spre...

A ezitat.

— Spre Harrisonburg?

L-am privit confuză. Dar mi-am dat seama destul de repede, iar întrebarea din tonul lui a sunat ca durerea ascuțită a unor lovituri repetate.

— Am mers până acolo... împreună, adică? Nu... nu-mi amintesc greșit, nu-i așa?

Ceea ce m-a terminat, aproape mai mult decât expresia de frustrare de pe chipul lui, a fost că n-avea în voce nici urmă de acuzare. Știam că ceea ce făcusem cu memoria lui era aproape... de nereparat, așa cred. Dar tot mai avea momente de suprapunere între ceea ce se întâmplase cu adevărat și povestea pe care i-o plantasem eu în minte. Îl auzisem de câteva ori cerându-i lămuriri lui Grasu, dar acum era pentru prima dată când fusesem atât de direct confruntată cu problema asta. Mă durea tot pieptul. Dacă aș fi putut să intru în pământ și să mă scurg prin rigolă, aș fi făcut-o.

— Nu, am reușit să spun. Îți amintești corect. Am mers pe aici, spre Wall-Martul ăla.

Am încercat să mă întorc, ca să plec spre hotel, dar m-a prins de încheietură. M-am pregătit pentru orice avea să spună.

În cele din urmă, Liam a rostit:

— Îmi amintesc celălalt motel. Arăta exact ca ăsta, doar că ușile nu erau roșii.

S-a frecat pe ceafă, cu un surâs trist pe chip.

— M-am purtat ca un cretin încercând să-ți dau o pereche de șosete.

Am zâmbit, în ciuda a ceea ce simțeam.

— Da. Dar îți amintești cum mi-ai cântat o serenadă de la The Doors? *Come on baby, light my fire...*

— Probabil că aș fi dat un întreg recital cu dans și cântec, dacă n-ai fi început tu să râzi, a spus el. Așa de tare voiam să te fac să zâmbești.

Acum, inima mă durea într-un cu totul alt fel. M-am lăsat pe vârfuri și l-am sărutat ușor pe obraz. În momentul acela, dinspre parcare s-a auzit un fluierat ascuțit. Cole ne făcea semn cu mâna să ne întoarcem la el. Stătea lângă un sedan compact, alb. Când l-a văzut, Liam și-a dat ochii peste cap, dar a pornit spre locul șoferului. Cole a dat din cap și a arătat spre Vida.

— Ea conduce.

A tăiat protestele lui Liam înainte ca acesta să poată spune vreo vorbă.

— Nici vorbă. Trebuie să-ți odihnești umărul. Negociem mai încolo.

— Ești *așa* un nenorocit! Sunt *bine*...

— Asta numesc ei dragoste frățească? s-a întrebat Grasu cu voce tare.

— Hei, mie-mi convine, a spus Vida, ignorându-l. Poate că acum o să atingem și noi șaizeci de kilometri pe oră. Pa! Încearcă să nu ne bagi iar în vreo patrulă militară, OK?

— Ai grijă, am strigat după ea, fără niciun rost.

— Ești gata, Prețioaso? a întrebat Cole. Și, în loc să se îndrepte din nou spre camioneta roșie, m-a dirijat către una nouă, albastră.

— Am făcut rost de roți noi. O fi raportat-o cineva pe aia roșie. Micul Prinț este deja înăuntru, în siguranță.

Am observat că se îndreptase deja spre locul pasagerului.

— Nu vrei să conduci tu? l-am întrebat.

— De ce? Ai nevoie de o pauză sau mai poți conduce câteva ore? Aș folosi timpul să ațipesc un pic. Putem face schimb când se întunecă.

M-a frapat puțin să văd cât de repede a adormit Cole odată ce am pornit din nou la drum. Cu un minut în urmă își sprijinea capul pe geam, îmi spunea să fac prima la dreapta și să pornesc ștergătoarele, și imediat după aceea a căzut într-un somn de moarte.

Mă descurcam și singură. Mașina era destul de nouă ca să aibă o busolă afișată la bord, și tot ce aveam de făcut era să o țin spre nord până aveam să zăresc indicatoarele spre Lodi sau Stockton.

Dar singurele semne pe care le puteam vedea acum erau cele pictate cu spray pe laturile clădirilor. Pe ziduri. Pe firmele și fațadele magazinelor din centrele comerciale. Odată ce ochii mi se deschiseseră asupra lor, le vedeam peste tot. Îmi atrăgeau privirea iar și iar, strigând după atenția mea.

Când l-am văzut pe următorul, departe, am simțit un gând nesăbuit strecurându-mi-se în minte. Am ezitat și m-am uitat spre Cole, încercând să cântăresc cât de furios o să fie. Ne îndreptam în viteză spre indicatoare și, dacă nu întorceam acum, era posibil să pierd de tot urma...

Contează? Abia dacă-i știi pe copiii ăștia...

Conta. Pentru că știam cum este să încerci să supraviețuiești pe străzi și, dacă aveau nevoie de ajutor, voiam ca noi să fim cei care să li-l dăm.

Am făcut prima la dreapta, când, deodată, săgețile s-au schimbat brusc. M-au purtat departe de cele două autostrăzi care m-ar fi dus spre și peste munți, către Oak Creek Road, care într-o altă viață ar fi putut fi un drum fabulos, presărat cu peisaje excepționale. Un alt viraj la dreapta, spre Tehachapi Willow Springs Road, care mărginea orașul Tehachapi. Toate indicatoarele care anunțau

apropierea de oraș erau marcate cu un X mare, cu un cerculeț în mijlocul literei. Forma mi-a reamintit suficient de tare de un craniu cu oase încrucișate, încât să-mi asum riscul s-o ignor.

Ne aflam în apropierea unui parc acvatic, când am simțit că mintea îmi merge mai lent. Ochii mi se închideau și am tresărit de mai multe ori din ațipeală. *Oprește,* mi-am spus, *trezește-te trezește-te trezește-te.* Trebuia să-l las pe Cole să-și încarce bateriile după două săptămâni de iad, când tot fugiserăm prin Los Angeles. Eram în stare să mă descurc. Puteam să rămân trează măcar până când am fi fost nevoiți să ne oprim să punem benzină.

Lumina se estompa cu fiecare minut, iar soarele de iarnă apunea chiar mai repede în spatele norilor argintii de furtună. În lumina albastră-cenușie, indicatorul din ciment către zona de recreere părea să strălucească, iar cuvintele scrise pe el păreau și mai negre, în contrast. Inițialele pe care le văzusem mi-au dat de lucru în minte, în timp ce priveam țintă drumul.

PGJR... Paul, George, John și Ringo... papagal, girafă, jaguar și raton... pistol, Glock, Jericho, rangă...

HBFB... Hazel, Bigwig, Fiver, Blackberry... hrișcă, bezea, frișcă, banană... Harrisonburg, Bedford, Fairfax, Bristol...

Sub rândul acela de inițiale era încă unul, mai șters. Am încetinit camioneta, mijind ochii la el prin perdeaua de ploaie. Apa care cădea din cer aproape că șterse literele, dar am reușit să văd urmele unor KLZH.

Kia... Lexus... Z-ceva... Honda... OK, asta nu mergea prea bine. *Kansas, Led Zeppelin, ZZ Top, The Hollies.* Fir-ar, astea cu Z erau grele — zebră, zoo, zero, zori, Zu. Și asta era tot. Asta era tot ce putea produce creierul meu.

Am căscat într-un zâmbet. *K-ceva, Liam, Zu, Hina.* Oh — Kylie, Kylie din East River, asta mergea. *Kylie, Liam, Zu, Hina.* Sau chiar *Kylie, Lucy, Zu și Hina...*

Aerul vâjâia prin ventilatoare, auzindu-se mai tare acum, când mintea îmi era complet tăcută și liniștită. Mi-a umplut urechile până când inima a început să-mi bată în colivia coastelor, destul de tare, încât să-mi ajungă în auz.

Kylie, Lucy, Zu și Hina. Mintea îmi cânta aceste nume iar și iar, până am simțit că încep să delirez. *Oprește-te.* Am încercat să merg mai departe, am încercat *koala, leu, zebră, hienă,* dar n-am putut îndepărta senzația de agitație din sângele meu.

Dacă ele erau cele care lăsaseră marcajul acela, atunci probabil că nu eram mult în spatele lor. Și dacă știau cum să urmeze codul, atunci erau... trebuie să fi fost din East River, nu? Văzusem un singur grup de copii părăsind East River, iar acesta fusese grupul lui Zu.

Oprește-te, m-am gândit, trăgând în piept o gură mare de aer venit prin ventilație. M-am întins să pornesc puțin căldura, ca să alung răcoarea din mașină. Existau și alți copii, mulți alții, cu aceleași inițiale ale numelor. Și oricare ar fi fost cealaltă fată, dacă era vorba de grupul lui Zu, trebuie să fi avut și un T printre litere, de la Talon, băiatul adolescent care plecase cu ele. Am încercat să-mi reamintesc fețele lor, dar Kylie, Lucy, Talon și Hina nu-mi spuneau absolut nimic. Era ciudat că-mi puteam aminti părul lor, felul în care își purtau bandanele acelea negre, sunetul vocilor lor, dar nimic despre felul în care arătau de fapt. Mintea îmi blocase atât de puternic perioada petrecută la East River, ca metodă de apărare împotriva

durerii, încât totul i s-ar fi putut întâmpla la fel de bine unei alte persoane.

Dar Zu... îmi aminteam totul despre Zu, de la felul în care părul ei era primul care se trezea dimineața, până la fiecare pistrui de pe nas.

Am văzut cu colțul ochiului un alt marcaj codificat — de fapt, două — pe un indicator care arăta direcția spre autostrada din apropiere, numărând în sens invers kilometrii spre următorul oraș. Unul dintre semne era o lună în creștere, înscrisă în cerc, iar celălalt reprezenta un set de săgeți îndreptate la dreapta, spre est, nu drept înainte, cum erau celelalte.

Am aprins farurile camionetei, lăsându-le să inunde pâlcurile de copaci de pe ambele părți ale șoselei. Am tras ușor la marginea drumului și mi-am dorit să am o altă posibilitate de a vorbi cu Liam și Grasu, dar m-am înfrânat.

Aceste ultime zile fuseseră deja prea dificile pentru Liam. Să-i dau speranța asta doar ca să-i rup inima ar fi fost foarte crud din partea mea. Grasu ar fi putut suporta dezamăgirea, dar Liam... Nu voiam să-i văd fața căzută, dacă s-ar fi dovedit că n-a fost nimic. Îl dezamăgisem deja de atâtea ori, în atâtea feluri. Nu mai puteam adăuga și asta pe listă.

Dar era acolo o voce mică ce mi se ridica dintre celelalte gânduri, șoptind: *dar dacă* este *ea, totuși?*

Kylie, Lucy, Zu și Hina. KLZH.

Era periculos de tot — aș fi putut ajunge să cred că viața putea fi câteodată aproape magică. Putea rezolva totul într-un fel mult mai bun și mai ușor decât ți-ai fi putut imagina.

Pictura era destul de proaspătă ca să se ducă sub rafalele persistente de ploaie, nu-i așa? Nu puteau fi atât de departe.

Nu-ți face asta, mi-am spus. Eram deja mult prea în nord decât unde credea Liam că ar putea fi casa unchiului său, iar din inițiale lipsea totuși „T"-ul lui Talon. Poate că era epuizarea sau disperarea, sau poate vreo nevoie de a primi dovezi că viața poate fi uneori blândă cu tine. Orice ar fi fost, nu puteam să ignor.

Care ar fi fost riscul dacă luam urma aceasta, doar să vedem unde ne ducea? Dacă asta ar fi fost singura șansă pe care o vom avea vreodată ca să dăm de ea?

Jude ar fi făcut-o, fără nicio discuție.

Încă simțeam că înnebunesc atunci când am făcut la dreapta, și în mod sigur și ceilalți trebuie să fi simțit la fel. Vida a apăsat pe claxon, ca o întrebare tăcută. Era un drum de acces întunecat, nici măcar asfaltat. Camioneta s-a afundat în noroi, rulând pe urmele proaspete lăsate de un alt set de cauciucuri. Copacii care mărgineau drumul crescuseră prea mult și acum se încolăceau și se răsuceau unul într-altul; am menținut viteza camionetei suficient de mare, încât să trec printre ei, rupând crengile și dezgolindu-i de frunze.

Nu claxonul interogator venit de la cealaltă mașină, ci abia acest zgomot a reușit să-l trezească pe Cole, în fine, din somnul lui de două ceasuri. L-am văzut tensionat, trecându-și de două ori palmele peste față, încercând să limpezească dezorientarea pe care ți-o aduce un somn atât de profund.

— Ar fi trebuit să mă trezești!

A mijit ochii spre aparatele de la bord.

— Stai așa... unde naiba suntem? De ce mergem spre est, nu spre nord?

— Am o bănuială, i-am răspuns.

— Da, iar eu am o durere în cur și, surpriză, tu ești aia, a spus el, privindu-mă pe deasupra siluetei aplecate a lui Clancy. Despre ce e vorba?

— Cred...

Copacii s-au retras brusc și am văzut că drumul pe care intraserăm nu mai era deloc un drum, ci o potecă lungă spre ceea ce trebuie să fi fost o superbă cabană de munte. Construcția era uriașă — două etaje, garaj dublu, imens. Fațada casei era din lemn și piatră, și în ciuda prezenței sale masive, reușea să se integreze foarte bine în peisaj.

— Încă aștept să-mi răspunzi, a spus Cole, în timp ce trăgeam mașina în parcare.

— Cred că s-ar putea ascunde niște copii aici, am răspuns. Nu vreau decât să arunc o privire. Jur, *jur* că o să mă mișc repede.

Cole și-a încleștat maxilarul și mă întreb ce expresie oi fi avut pe față pentru că, în cele din urmă, a dat din cap și a spus:

— Bine, dar ia-o pe Vida cu tine. Ai două minute.

Ceilalți deschiseseră ușile, dar numai Liam ieșise în ploaie.

— Ce se întâmplă? a strigat el.

— Am nevoie de Vida pentru o secundă, am spus. Nu, doar ea. *Ea*. E o treabă... rapidă.

Grasu a mârâit.

— Ce fel de treabă? O treabă-de-Ruby-care-intră-într-un-pericol-de-moarte?

Am închis ușa în fața altor întrebări, tresărind când am văzut privirea plină de speranță a Videi țintuindu-mă, în timp ce mi se alătura.

— Este în legătură cu... este Cate?

Toată fața îi strălucea, plină de speranță, ochii migdalați i se măriseră, iar buzele pline se desprinseseră ușor, de parcă nu știa dacă să zâmbească sau nu. Dumnezeule — dacă Cate nu reușise, dacă nu ne aștepta, nu cred că aș fi fost capabilă s-o pun pe Vida pe picioare.

— Cred că ar putea să se ascundă niște copii pe-aici.

Asta a înviorat-o îndată. Am văzut-o strecurându-și mâna în buzunarul hanoracului, ca să ajungă la arma ascunsă acolo.

— În regulă, super, a spus ea. Cum propui să facem?

Ușa de la intrare și ferestrele de la primul etaj erau acoperite cu scânduri, la fel și intrările laterale și din spate. Entuziasmul de la început al Videi a început să se topească pe măsură ce ne afundam în noroi și în iarba înaltă, prin întuneric, alunecând și patinând în al doilea ocol al casei. Nu era nicio scară pe care să ne putem urca spre etajul al doilea. Luminile nu erau aprinse, iar din casă nu venea niciun sunet. La apropierea noastră, o formă ciudată s-a conturat în ușa garajului, țintuindu-mă în drum, speriată de moarte. Era o lună în creștere, grosolan desenată, scrijelită cu ceva de metal. Cineva o încrustase acolo cu un cui.

Loc sigur. Am tras aer adânc în piept și am întins mâna spre clanța metalică, rece, a ușii garajului. Vida s-a tras înapoi și a scos arma, țintind...

Către nimic.

Nu erau mașini, nu erau pungi, nu erau copii chirciți sub pături. În afară de rânduri întregi de unelte pentru

grădinărit și pubele de gunoi, nu mai era nimic altceva decât gunoi. Ambalaje strălucitoare erau împrăștiate cu ghiotura în spațiul acela întunecat.

Vida și-a târșâit bocancii prin gunoi, răvășindu-l. Acum, că ochii mi se obișnuiseră cu lumina dinăuntru, vedeam și alte semne care demonstrau că aici fusese recent cel puțin o persoană. O grămăjoară de pături și o geantă de călătorie.

— Haide, a spus Vida. Și dacă a fost cineva aici, trebuie să-și fi luat tălpășița acum câteva zile.

— Erau urme în noroiul de pe potecă, am spus eu, întrebându-mă dacă vorbele mele sunau mai ferm decât îmi erau gândurile.

Am pornit spre ușa care dădea în casă, dar m-am oprit la vederea lacătului care atârna de ea.

Cole a claxonat și asta a fost palma peste față de care aveam nevoie.

Te porți ca o nebună, mi-am spus. *Adună-te. Există lucruri mai importante...*

Nu. Nu, nu existau. Pentru că adevărul era că aș fi venit și pe jos până aici. Aș fi făcut pe jos tot drumul ăsta, de la Los Angeles până aici, singură în întuneric și pe ploaie, dacă asta ar fi însemnat s-o găsesc pe Zu. Îmi doream atât de mult lucrul ăsta — aveam nevoie să știu că era bine și în siguranță și că nu dădusem greș și cu ea, așa cum dădusem cu toți ceilalți.

Chiar și acea parte din mine care se așteptase la asta s-a simțit tristă, mică și proastă, pe când o urmam pe Vida afară. Acum eram bucuroasă că plouă; orice era bun ca să ascundă faptul că un singur cuvânt greșit, un singur gând rău, răzleț m-ar fi făcut să izbucnesc în lacrimi.

Vida și-a pus mâinile în șolduri, cercetând linia întunecată a copacilor care formau un zid înalt în jurul casei.

— Ăsta ar fi un loc minunat să zăcem vreo două zile. Să știi că am văzut și eu semnele. Și cred că, dacă n-ai fi venit să arunci o privire, te-ar fi scos din minți pe vecie.

— Îmi pare rău că te-am târât în asta, am bombănit.

Vida mi-a făcut un semn de lehamite, în timp ce se îndrepta spre cealaltă mașină. Liam lăsase ușa deschisă, iar lumina dinăuntru mi-a arătat imaginea clară a două chipuri foarte îngrijorate.

Vida s-a oprit din drum, s-a aplecat încet spre marginea potecii și a cules ceva de pe jos — ceva alb și murdar de noroi.

— Hei, gagico! m-a strigat ea, aruncând obiectul spre mine. Îmi tremurau degetele și erau alunecoase de la ploaie, dar cumva am reușit să-l prind.

Era un pantofior, în mod sigur de copil. Materialul alb se înnegrise aproape de tot de la noroi și mâzgă, dar șireturile mai purtau încă o umbră trandafirie de roz, de parcă nici măcar noroiul nu le putea păta. L-am cercetat, trecându-mi degetele peste broderia răsucită de pe laterale.

Cole îmi arăta foarte limpede că deturnarea mașinii din drumul ei se sfârșise. Îmi luase locul la volan și era pe cale să coboare geamul din dreptul lui, când am aruncat pantoful din nou pe jos și am spus:

— Știu, știu.

Tot trupul îmi tremura atât de tare, încât îmi clănțăneau dinții. Lui Cole i s-a făcut milă și a îndreptat spre mine aerul cald care venea pe gurile de ventilație, dar nu a spus niciun cuvânt și nici eu nu m-am oferit să încep conversația.

Pantoful ăla... Dumnezeule, pantoful ăla cu șireturi buclate, roz...

Vida a întors mașina, apucând prima pe drumul de întoarcere în șoseaua principală. Cole a urmat-o, jucându-se cu radioul, în timp ce farurile mașinii tăiau drum printre copaci și frunziș. Undeva, în depărtare, s-a văzut pentru o secundă țâșnind un fel de animal.

— În regulă, a spus Cole. Ai vreo idee unde ne aflăm? Ai văzut vreun nume de oraș? Prețioaso?

Mintea îmi rămăsese țintuită pe pantoful acela, eram obsedată de broderie, o simțisem caldă în ciuda aerului rece și a ploii, iar șireturile alea, șireturile alea roz semănau cu ceva din afara...

Am tras aer în piept cu un icnet atât de zgomotos și ascuțit, încât Cole a apăsat frâna, tresărind.

— Ce e? *Ce e?*

Dar eu bâjbâiam deja să-mi desfac centura de siguranță, gata să sar din nou în ploaie și să alerg înapoi spre casă.

Știam șireturile alea. Alesesem pantofii exact pentru ele. Săpasem adânc în lada aia de la Wal-Mart pentru că știam că o să-i placă mult, știam...

Zgomotul împușcăturii care a bubuit, răsunând până spre munții întunecați din jurul nostru, ar fi fost singurul lucru care m-ar fi putut opri — și a făcut-o. Avântul meu m-a dus mai departe, picioarele mi-au alunecat în noroi, în timp ce mi-am azvârlit mâinile în aer. Ambele mașini se opriseră; Cole deschisese ușa de la șofer ca să-i oprească pe Liam și pe Vida să țâșnească pe lângă el. Armele pe care le aveam erau îndreptate spre copaci.

Am mai făcut un pas mic înainte. Nu mă gândeam la urmăritori, la FSP sau la Garda Națională, și nici măcar

la stăpânii casei. Mă gândeam la cât de terifiant trebuie să fie pentru un copil să se ascundă printre copacii aceia, fără să știe cine bântuie printr-unul dintre locurile pe care le credea sigure pentru el.

Încă nu mă doborâseră cu vreun glonț. Ăsta, cel puțin, era semn bun.

— Zu...? am strigat eu, încercând să acopăr ploaia care răvășea copacii.

Niciun răspuns.

— *Zu?* am strigat, făcând încă un pas în față. Suzume? Zu?

Pădurea a părut că oftează lung în jurul meu, restabilind întunericul nopții. Dacă era cineva acolo, nu era ea. Ea ar fi venit.

Ar fi venit?

Am simțit cum mi se răsucește jos, în stomac, un junghi ascuțit de disperare și am început să dau înapoi.

— OK, am spus. OK, îmi pare rău. Plecăm.

Am privit înapoi peste umăr și l-am văzut pe Cole cum lasă arma jos. L-am văzut pe Liam cum vine lângă ușa mașinii, alături de el, întinzând mâna în direcția mea, doar ca s-o lase jos, pe lângă corp. A mai făcut un pas și apoi s-a oprit, cu ochii strălucind, larg deschiși.

Și când m-am întors iar spre pădure, ea a fost singurul lucru pe care l-am văzut.

O ceață de alb, roz și negru a țâșnit din adăpostul copacilor, desprinzându-se din brațele palide care încercau s-o prindă de bluză și s-o aducă înapoi. Picioare și mâini împleticite alunecau și patinau prin noroi, ocupând spațiul dintre noi cu atâta repeziciune, încât abia am avut timp să ridic brațele.

Zu s-a izbit de mine cu atâta forță, încât ar fi putut întoarce lumea cu susul în jos. Am căzut pe spate, luând-o

și pe ea cu mine și slobozind un țipăt pe jumătate râs, pe jumătate suspin, în timp ce o înconjuram cu brațele. Și-a îngropat fața în părul meu și mi s-a moleșit în brațe. Fiecare mădular al trupului ei era moale, ca și cum se topea în mine.

Șocul bucuriei pure, nesovăielnice, m-a lovit ca un fulger. Cântam în minte o melodie dulce, care mă încălzea de la vârfurile picioarelor. Eram atât de învăluită de acest sentiment, încât a durat un minut întreg să-mi dau seama cât de tare tremura, cât de rece era la atingere. Plângea cu suspine mici, care nu arătau fericire. Am îndepărtat-o, ca să-i văd chipul, și n-a făcut decât să se prindă mai tare de mânecile mele, scuturând capul.

— Cred că ăsta îți aparține, am spus, întinzându-i pantoful. M-a lăsat să încerc să-i șterg noroiul de pe piciorul gol înainte să i-l pun la loc și să leg șiretul. Trebuie să-i fi căzut când a alergat înapoi spre copaci. Ne-au auzit venind și s-au speriat.

— Zu?

Liam venea spre noi atât de repede, încât a alunecat pe noroi în ultima jumătate de metru, aterizând lângă noi.

— Zu?

Tot ce a trebuit să facă Zu a fost să întoarcă privirea spre el, și euforia de pe fața lui Liam s-a transformat într-o îngrijorare plină de panică. Când s-a întins spre el, i-a luat mâinile într-ale sale, cercetând fiecare centimetru de vânătăi, tăieturi, orice ar fi putut explica de ce ne privea ca și cum ne întorseserăm din morți, de ce se ținea de noi de parcă ne-am fi putut evapora la prima respirație.

— Ea este? striga Grasu disperat, împiedicându-se spre noi. Nu văd...

— Stai așa, încetinește un pic!

Vida s-a întors și l-a recuperat din spatele ușii, ghidându-l. Grasu s-a pipăit pe buzunarul din față, căutând înăuntru una dintre lentile.

— Hei, ce face o fată ca tine într-un astfel de loc? a întrebat-o Liam, lăsând-o să-și treacă mânuțele prin părul lui ud, să-i strângă fața între palme.

Grasu a căzut în genunchi, aruncând stropi de noroi peste noi toți. Întinsese mâinile spre locul în care își imagina că se află Zu.

— Nu ești singură, nu? Știi ce se întâmplă atunci când călătorești singur, ești...

Zu l-a trântit la pământ. Noroiul i s-a zborșit pe spinare, în timp ce aerul i-a ieșit din plămâni.

— Ei bine... în regulă, a murmurat el, strângând-o cu grijă la piept. Ai înghețat. Ne trebuie o pătură, înainte să intre în hipotermie...

Zu s-a întins și i-a pus o mână pe gură, făcându-l pe Liam să râdă în hohote. Zâmbetul pe care ea i l-a oferit în schimb era tremurat, mic, dar exista. Văzându-l, mi-a venit și mie să plâng.

Am cercetat-o cu privirea, încercând să armonizez această nouă imagine cu cea pe care o păstram cu sfințenie în amintire. Părul îi crescuse iarăși suficient cât să se onduleze în jurul urechilor. Totul se schimbase în înfățișarea ei. Era mai înaltă, dar și mai slabă. Dureros de slabă. Pielea obrajilor era scobită. Și chiar și în întuneric, puteam vedea că la fel se întâmpla și cu ceilalți care ieșeau dintre copaci. S-au împleticit spre noi, clipind la lumina farurilor. Am numărat douăsprezece persoane cu totul, de diferite înălțimi, diferite forme, dar cu toții copii. Cu toții copii.

Kylie și verișoara lui Zu, Hina, au fost următoarele care au ieșit dintre copaci. N-a fost nevoie decât s-o văd pe Lucy ca să-mi amintesc de câte zeci de ori mâncasem din porțiile împărțite de ea la East River. M-a făcut să-mi amintesc focul fumegând, pinii, apusul reflectându-se în lacurile din apropiere. Și toate trei — de fapt, toți copiii — ne priveau de parcă i-am fi orbit.

— Îmi pare rău, a spus Kylie. Nu mi-am dat seama că ești tu, altminteri n-aș fi tras, doar că noi... urmăritorii, și soldații, și toate alea...

L-am auzit pe Cole în spatele meu, oftând adânc.

— Trebuie să găsim altă mașină, a spus el. Nu-i așa?

Cinci

Cu toate speranțele pe care le nutrisem s-o găsim, nu sunt sigură că m-am gândit fie și numai pentru o clipă ce se va întâmpla cu Zu dacă reușeam. Dar a devenit limpede, din momentul în care a văzut-o Liam, că acesta era singurul gând pe care-l avea în minte.

— Am crezut că ai fost și tu în casa unchiului ei, i-am spus. Ce s-a întâmplat? Ai plecat?

— El nu a fost acolo. Am fi rămas oricum, dar s-a întâmplat... un incident, imediat după ce am ajuns noi acolo, mi-a explicat Kylie, mergând alături de mine.

Copacii s-au retras pentru a face loc unui mic luminiș, înconjurat de întuneric. Când ne-au auzit mașinile au stins focurile, dar în luminiș se simțea încă miros de fum.

— Ce fel de incident? a întrebat Liam.

— Unul nasol. Era acolo un tip, s-a dovedit că era băiat bun. Ăsta... lasă, nu contează.

Kylie a dat din căpșorul ei cu bucle negre și a netezit poalele cămășii rupte.

— De atunci ne-am mutat din oraș în oraș. Când am văzut semnele de pe drum le-am urmat, sperând că o să găsim și alți copii, dar nici lor nu le era mai bine.

Am căscat larg ochii la vederea corturilor ude fleașcă pe care le improvizaseră din cearceafuri și a conservelor vechi și găleților pe care le lăsaseră afară ca să strângă apă.

— Ați venit cu mașina până aici, nu? a întrebat Liam. Unde ați ascuns-o?

— În spatele magaziei de după casă.

Kylie a încercat să-și stoarcă bluza, fără prea mult succes. Ceilalți din jurul ei păreau într-o ceață. Nu recunoșteam pe nimeni. Lucy îmi zisese la repezeală că doi dintre ei, Tommy și Pat, părăsiseră East River cu câteva luni înainte să sosim noi. Ceilalți trei membri ai tribului lor se separaseră când drumul devenise prea dificil și nu mai auziseră de ei de atunci încoace. Ceilalți zece adolescenți, toți în jur de cincisprezece ani, fuseseră culeși de pe drum, în timp ce străbătuseră ținutul.

Tommy era slab și deșirat, precum ceilalți trei care-l flancau, și avea o claie îngrozitoare de păr roșcat, pe care o ascunsese aproape de tot sub un fes. Pat era cam cu un cap mai scund, mergea și vorbea cu o energie frenetică, înnebunitoare, ceea ce făcea imposibil să poți ține pasul cu el.

— Ei bine..., a spus Cole, privind spre tabăra de-a dreptul tristă înjghebată alături. Nu se poate spune că n-ați încercat.

— Mă întrebam...

Lucy a pășit în fața noastră, cu părul ei blond, împletit, jucându-i pe umeri. Purta un hanorac mult prea mare, mărimea 49, și colanți negri, deșirați în dreptul genunchilor.

— Voi ce căutați pe-aici? Când ați plecat de la East River?

Oh, fir-ar să fie... sigur că nu aveau de unde să știe. Nu au avut de unde să afle. M-am uitat spre Liam, dar el se uita în jos, spre Zu, care stătea atârnată de brațul lui.

— Să lăsăm poveștile pentru mai târziu, a spus Cole. Împachetați ce vreți să luați cu voi.

— Stai așa, ce zici? a spus Liam. Așteaptă! Nici măcar n-au aflat în ce se bagă.

Cole și-a dat ochii peste cap și s-a întors iar spre ceilalți copii, împreunându-și mâinile.

— O să vă explic. Am făcut parte dintr-un grup numit Liga Copiilor. Apoi, președintele s-a hotărât să ne distrugă pe noi, Coaliția Federală și întreg Los Angelesul. Acum ne îndreptăm spre nord să ne punem din nou pe picioare și să ne dăm seama de vreo metodă nouă și distractivă de a-l pune cu botul pe labe. Întrebări?

Tommy a ridicat mâna:

— Au distrus Los Angelesul? Adică, la propriu?

— Nu cred că mai vorbim la figurat de ceva vreme, nu? a spus Cole. Orașul este un morman incendiat de moloz. Sunteți bine-veniți să vă așezați tabăra aici, dar armata are controlul asupra frontierelor și autostrăzilor și este posibil să fi căpătat noi puteri absolute asupra resurselor de benzină și hrană. Ceea ce înseamnă că viața ar putea să devină cu mult mai al dracului de dură dacă nu vă găsiți un loc sigur.

Cred că bieții copii erau prea șocați ca să mai plângă. Schimbau priviri uluite, încercând, în mod evident, să proceseze informațiile.

Nici înfometarea nu ajută prea mult în privința asta, mi-am spus, văzând felul în care ploaia făcuse ca tricoul lui Kylie să-i rămână spânzurat pe oasele ascuțite ale șoldurilor.

— Și acolo unde mergem este loc sigur? a întrebat Pat.

— Spune-le adevărul, a zis Liam, tăios. Ar putea fi un loc sigur, ferit, dar vom fi mereu niște ținte. N-ai făcut niciodată nimic doar pe ochi frumoși, Cole, așa că ia spune, care-i șmecheria? Vin cu noi și vor fi nevoiți să se lupte? Va trebui să muncească pentru un pat și o farfurie cu mâncare?

— Păi, realist vorbind, probabil o să fim toți în saci de dormit, a răspuns Cole, clocotind de iritare la fiecare cuvânt, dar nu, nu-i nicio șmecherie. Dacă vor să se antreneze, atunci o să-i antrenăm. Dacă vor să lupte, atunci cine naiba sunt eu ca să-i opresc? Dar am sentimentul că și ei sunt la fel de interesați să afle ce a cauzat NIAA și să afle mai multe despre așa-zisul tratament. Și *mai* am și senzația că o să fie strânși rău cu ușa să găsească un alt grup doritor să-i ajute să se întoarcă la părinții lor.

— Nu-i manipula în ideea că asta este...

— Asta este ce? am întrebat în liniște, trăgându-l deoparte. O modalitate ca ei să supraviețuiască? Liam... m-am prins, e periculos să te lupți, dar stilul ăsta de viață este el însuși periculos, nu-i așa? Să fii bolnav și flămând, și mereu pe fugă? Nu trebuie să stea pe viață la Fermă. Putem să-i lăsăm să plece odată ce găsim un sistem sigur pentru ei, dacă-și doresc lucrul ăsta.

Părea îndurerat; dacă fusese îngrijorat de moarte de faptul că sunt luată prizonieră de Ligă, care erau șansele să accepte lucrul ăsta în ceea ce o privea pe Zu? Indiferent cât de mult ar fi vrut să vadă lagărele eliberate, să obțină un tratament adevărat, primul lui instinct era întotdeauna să apuce pe drumul cel mai sigur pentru oamenii la care ținea cel mai mult.

— Când se vor termina toate astea, am spus, cu ochii spre locul unde Cole îi ajuta pe copiii nerăbdători să-și facă bagajele, o să putem merge unde vrem noi. Nu merită? S-o avem cu noi acum este singurul mod în care putem fi siguri că se află în siguranță. Putem avea grijă de ea.

În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată s-o lăsăm să plece.

A lăsat să-i scape un oftat.

— Hei, Zu, cum ți-ar fi să ne ajuți să stârnim un mic război?

Ea s-a uitat întâi la el, apoi la mine, încruntându-și sprâncenele ca să analizeze mai bine situația. Apoi a ridicat din umeri, ca și când ar fi spus: *Sigur. N-am altceva mai bun de făcut.*

— În regulă.

Liam a rostit aceste cuvinte în finalul unui oftat și am simțit că odată cu el mi s-a eliberat toată tensiunea din corp. Cu un braț pe umărul meu și cu celălalt pe umărul lui Zu, ne-am îndreptat împreună, printre copaci, spre locul unde așteptau ceilalți. Familiaritatea aceasta era dătătoare de certitudini — de parcă aș fi fost readusă iar la viață.

— În regulă.

Când am ajuns din nou la mașini, i-am găsit pe Grasu și Vida, care se sprijineau de camionetă. Dar în timp ce Grasu se legăna înainte și înapoi pe vârfuri, bombardând-o pe Zu cu sute de întrebări, la care ea n-avea nicio șansă să răspundă, Vida i-a aruncat o privire, și-a încrucișat brațele pe piept și s-a îndreptat spre noi.

— Hei, Vi, asta e...

Nu s-a oprit, nu m-a lăsat să termin, nu a dat mâna cu Zu, când aceasta i-a întins-o ca să o strângă. Ochii Videi au aruncat scântei când mi-au întâlnit privirea, iar acuzația din ei era tot atât de tăcută pe cât de nefondată. Maxilarele i se încleștaseră din cauza veninului pe care era evident că se luptă să-l țină înăuntru.

— Acum putem să plecăm din nenorocita asta de groapă de gunoi?

Și așa, din senin, sentimentul de siguranță s-a risipit. În locul lui s-a strecurat o neliniște bolnăvicioasă, sfâșiindu-mi atenția în două. Jumătate din mine voia să meargă după ea, în pădure, iar cealaltă jumătate, mai zgomotoasă, mai pretențioasă, voia să rămân exact unde eram, prizonieră fericită în iubirea pentru cei trei oameni care mă înconjurau. Inima mi s-a umplut de iubirea asta atunci când Zu și-a încolăcit încă o dată brațele în jurul pieptului îngust al lui Grasu, iar el a bătut-o ușor pe creștet, în felul acela ciudat al lui.

Liam a plecat după umbra Videi, care dispărea în întuneric. Când s-a întors, am văzut întrebarea din ochii lui; propria-mi confuzie, reflectată.

Dar n-aveam nicio idee de ce era Vida furioasă.

Am ajuns în Lodi mult după miezul nopții, când luna începuse deja să alunece în jos, spre punctul vestic al orizontului. Dormisem din bucăți vreo patru ore în total, dar nu mă simțeam deloc mai bine. Călătorind numai pe drumuri lăturalnice, măturând California de la sud la nord în ritm de excursioniști, adăugaserăm încă patru ore unei călătorii deja lungi plus încă o oră, cât ne-a luat ca să mai găsim o mașină și benzină suficientă să

mergem mai departe; rotund, am ajuns cam la zece ore. Parcă eram prinși într-un fel de realitate în care timpul se dilata și se contracta simultan; minutele zburau, însă erau nenumărate. Acel du-te-vino năvalnic de neliniște și frică mă invada și mă părăsea, și m-am surprins înălțând în tăcere rugi disperate să-i găsim pe Cate și pe ceilalți așteptându-ne. Ziua trecuse deja prea bine și știam fără greș că trebuie să mă aștept la respectarea unui soi de tipar. Viața avea obiceiul enervant de a mă ridica doar ca să mă arunce apoi la pământ.

Orașul era mai provincial decât mă așteptasem, cel puțin la periferie. Am văzut câmpuri pustii, care fuseseră poate cândva întinderi de viță-de-vie, dar fuseseră lăsate să se ofilească și să moară în umbra unui șir de depozite lungi, argintii.

— Aici este, a spus Cole, ridicând mâna de pe volan ca să ne arate. Am fost surprinsă că făcea diferența între ele, mai ales că mie mi se păreau la fel, în special în întuneric.

— Ei sunt aici?

— O să știm într-o clipă.

Când am ajuns la marginea orașului, cerul înflorise deja în culoarea palidă a lavandei, iar micul nostru șir de mașini părea o paradă pe străzile pustii. Starea lui Cole se schimba iar; bătea darabana tot mai repede și mai ascuțit, încetinind ca să bage mașina într-un vechi magazin de automobile la mâna a doua. A îndreptat-o spre un loc liber, acoperit, chiar lângă o dubiță veche de exterminator și camioneta unei companii de electricitate.

Nu este un magazin de automobile la mâna a doua, m-am gândit. *Sau nu mai este acum.*

— OK, Prețioaso.

Cole a tras adânc aer în piept și s-a uitat în sus, spre capotă, murmurând câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi.

— Sunteți gata?

— Cu el ce facem? am întrebat, arătând din cap spre momâia de Clancy.

— Lasă-l acolo deocamdată. Tocmai i-am administrat o altă doză. O să mă întorc să-l iau după ce ne asigurăm că totul e în regulă.

Nu părea cea mai bună idee, dar eram atât de obosită, încât m-am surprins dând din cap oricum, prea ostenită ca să mă mai împotrivesc. În plus, tipul respira încă încet și ritmic, aplecat de la mijloc și în afara razei vizuale. De data asta, eu am fost cea care a verificat de două ori să aibă mâinile și picioarele bine legate. Părea că acesta era ultimul gând complet și coerent pe care îl puteam avea.

Când am coborât, am simțit că tot trupul mă doare de epuizare; simțeam gustul oboselii în fundul gâtului, în consistența apoasă pe care o căpătaseră ochii mei. Liam m-a găsit imediat și a aruncat o privire interogativă în direcția camionetei. I-am făcut semn s-o lase așa și m-am sprijinit de el, când m-a îmbrățișat. Tot încercam să-i număr pe copii, începând de fiecare dată cu Zu și Hina, dar se pare că nu reușeam să trec de zece, căci uitam unde am rămas și trebuia s-o iau de la capăt. M-am concentrat asupra unui singur lucru, vocea lui Grasu bombardând-o pe Vida cu întrebare după întrebare în legătură cu formele încețoșate din jurul lui; mă ajuta să rămân alertă, dar creierului meu tot îi lua mult prea mult ca să înțeleagă de ce stăteam în afara unui soi de bar, învârtindu-ne pe la ușă.

Liam mi-a urmărit privirea.

— Nu i-a spus nici măcar un cuvânt lui Zu, a zis el în șoaptă. Știu că nu e vreo pisicoasă, dar e normal comportamentul ăsta? Pentru că, dacă va continua să se poarte așa, o să am o problemă.

M-am uitat iar spre Vida.

— Îi ia un timp să se încălzească. O să vorbesc eu cu ea.

Cole s-a uitat pe una dintre ferestre, ignorând indicatorul electric DESCHIS, acum stins. Expirând adânc, a încercat ușa de la Smiley's Pub. Era încuiată.

— Ăsta e un bar? a șoptit Grasu în spatele meu. Avem voie să intrăm? Nu am împlinit douăzeci și unu de ani.

— Oh, bunicuțo, a oftat Vida. Da' chiar n-aș putea.

M-am uitat prin fereastra din față. Înăuntru era o grămadă de lemne deschise la culoare, lustruite, rafturi goale în spatele tejghelei și vinilin roșu, acolo unde trebuie să fi fost canapelele. Postere cu trupe vechi de rock clasic erau îndesate printre imagini cu femei în costume de baie sumare lenevind în mașini sport.

— Trebuie să spargem încuietoarea? l-am întrebat pe Cole.

— Nee. Doar verificam să văd dacă mai folosesc încă bomba asta ca acoperire. Intrarea în Fermă este prin spatele barului.

Am fost confuză pentru o secundă, gândindu-mă că se referă la tejgheaua dinăuntru. Dar Cole a coborât de pe bordură și s-a aventurat spre aleea mică dintre Smiley's Pub și magazinul gol de alături. Ne-am înșiruit în spatele lui, pășind printre pubele de gunoi și stive de lăzi goale, până când am ajuns la ușa din spate. Cole a mers direct spre ea și a apăsat șase numere pe tastatura electronică de la intrare. Aceasta a licărit, a piuit și ușa s-a dat într-o

parte, lăsând la vedere ceea ce părea o încăpere de serviciu obișnuită. De-a lungul fiecărui perete erau înșiruite rafturi, cele mai multe dintre ele goale.

— O să fie un drum lung, în coborâre, a spus Cole peste umăr. Are cineva rău de înălțime? Vă este frică de întuneric? Nee, sigur că nu. Doar sunteți din lagăre. Doar să fiți atenți, ați înțeles?

Un drum lung, în coborâre. Dumnezeule — iar un tunel subteran? Fac pariu că e și unul lung, gândindu-mă că suntem destul de departe de clădirea principală a Fermei, pe care n-o mai puteam vedea din față de la Smiley's Pub. Și la CG în Los Angeles avuseserăm un sistem de acces asemănător. Punctul de intrare era garajul, care te ducea cu liftul spre ceea ce numeam Tubul. Tunelul ăla era infernal, cu scursurile lui duhnind îngrozitor și cu pereții mustind de zoaie, aproape că te așteptai să-l întâlnești pe diavol în persoană la capătul celălalt.

Ca să ajungem la trapa care se deschidea spre tunelul către Fermă, a trebuit să ne înghesuim cu toții în micuțul dormitor amenajat în spatele barului și să ridicăm patul și covorul de sub el. Atunci când Cole a ridicat trapa, ne-a izbit un val de aer rece, stătut.

— Mișto, au zis Tommy și Pat, aplecându-se să se uite în jos, în spațiul vag luminat. Kylie s-a strâmbat în direcția lui Lucy, dar a fost a treia care a coborât după Cole. Au urmat cei mai mulți dintre puști, prea obosiți ca să se întrebe serios ce se întâmplă sau unde erau duși. Pentru cei mai mici a fost mai greu. Zu și Hina erau reflecția perfectă a epuizării complete și totale. Se clătinau pe picioare de parcă ar fi dat pe gât câteva pahare, la bar, și nu-și puteau ține ochii fixați asupra lui Liam, chiar dacă le ajuta să navigheze pe buza scării. Liam și cu mine a trebuit s-o

ajutăm apoi pe Vida să-l aducă jos pe Grasu, aproape orb, incredibil de urâcios. Apoi a fost rândul lui.

Știam că acea frică pe care o simțeam în spatele meu, ținându-mi cuțitul la gât, era irațională. Știam că nu suntem atacați, că erau deja copii pe drum și erau bine, că trebuia s-o apuc și eu pe acolo dacă voiam să ajung la Fermă. Știam toate lucrurile astea. Însă tot nu mă puteam mișca.

Liam mi-a văzut expresia de pe față și și-a zugrăvit pe chip un zâmbet liniștitor. În ciuda tuturor lucrurilor nespuse dintre noi, îmi putea simți fiecare temere. Și-a trecut o mână prin părul meu, iar cu cealaltă palmă mi-a prins fața și m-a sărutat pe tâmplă.

— Un alt tunel, o altă destinație, un alt final, mi-a promis el. În regulă?

Am înghițit în sec și am încercat să aprob din cap, în timp ce el a pornit în jos, pe scară. În momentul în care creștetul lui blond a dispărut, am simțit că mi se încrețește pielea pe oase și mi se strânge stomacul. *Un alt final.* Am răsucit cuvintele în minte. *Un final.*

Era abia începutul lui.

M-am îndreptat, netezindu-mi coada pe umăr, și am făcut primul pas. Al doilea. Al treilea. Am încercat să nu mă gândesc la felul în care întunericul părea că izvorăște de peste tot din jurul meu, înghițindu-mă. Exact în momentul în care am crezut că o să cobor o veșnicie, am simțit sub picioare teren solid.

Restul dimineții a luat o turnură stranie, aproape ireală. Tunelul era luminat cu șiruri de beculețe de Crăciun, unele dintre ele pâlpâind, altele moarte complet, și doar câteva dezvăluind cu adevărat câte o bucată din potecă, din când în când. Totul era din ciment auster, neiertător.

Tavanul jos și pereții înguști amplificau sunetul fiecărei voci, purtând înapoi prin întuneric șoapte și suspine, ca pe niște stafii. Am tras în piept respirație după respirație, superficiale și mici, simțind cum sângele începe să-mi pulseze în zvâcniri ușoare în spatele urechilor. Locul ăsta chiar fusese prototipul pentru CG din Los Angeles — la o scară mult mai mică și parțial la suprafață, după spusele lui Cole, dar suficient de asemănător cât să mă facă să mă cutremur.

Mintea mea se juca de-a prinselea cu suspinele și sunetele din jur, filtrând totul prin lentile opace. Mă simțeam de parcă aș fi văzut întâmplându-se totul prin amintirile altcuiva. Mirosul hainelor umede, transpirate. Un mormăit de durere al Videi. Expresia sumbră, lipsită de speranță, a lui Grasu, când se holba în întuneric. Zu, cățărată în spatele lui Liam, cu brațele încolăcite pe gâtul lui, în timp ce el o cară. Am mers așa atât de mult, încât au fost momente când am uitat încotro ne îndreptăm.

Mult în fața noastră, Cole a urcat pe o scară mobilă și a bătut în ceva de metal — un pătrat mare, ruginit, care trebuie să fi fost o ușă. Pe partea dinspre tunel nu erau mânere. Trebuia ca de pe partea cealaltă cineva să ne deschidă și să ne lase să intrăm.

— Dacă nu-i nimeni aici? l-am auzit pe Grasu întrebând.

De dragul inimii mele, m-am prefăcut că nu l-am auzit deloc.

Cole a bătut cu pumnul pentru încă un minut, până când copiii s-au aglomerat în spatele lui și au început să bată și ei.

Nu-i nimeni aici, m-am gândit. *N-au reușit.*

Nu puteam nici să respir. Nu mai aveam unde să mergem — pereții erau atât de strâmți în ambele părți,

iar copii din spatele meu îmi blocau drumul. Am simțit brațul lui Liam pe umeri, dar greutatea din piept a început să mă apese și mai tare. M-am călcat singură pe picioare încercând să dau înapoi chiar în momentul în care s-a auzit un bubuit puternic, iar poteca a fost inundată de lumină.

Cate?

Mi-am ferit ochii, încercând să-mi dau seama al cui chip era, când l-am auzit pe Cole cântând:

— Hello, Dolly!

— Oh, *Dumnezeule*!

În vocea aceea era o undă slabă de accent — poate New York? New Jersey.

— Grăbiți-vă, haideți încoace! Dumnezeule mare! Am crezut... am fost îngrijorați că trebuie să mergem să vă găsim.

Liam ne-a condus sus, pe scări, spre lumină. Nici nu-mi dădusem seama cât de frig era până când n-am simțit venind spre noi un val delicat de căldură. Am păşit înăuntru, clipind din cauza șuvoiului de lumină incandescentă care venea de sus.

Trecând printre noi, Dolly a slobozit un oftat exasperat, iar când a ajuns în dreptul meu și al lui Liam, a clipit nedumerită. Și-a mutat privirea de la Liam la Cole.

— Oh, Doamne, mai e un exemplar din tine? Cum a reușit lumea să supraviețuiască atât de mult?

— Un noroc chior, a spus Cole. E cineva pe-aici?

Dolly a ezitat vizibil.

— Păi... nu prea.

— Cate?

Vida scăpase întrebarea, într-o izbucnire de speranță pură.

— Conner este foarte bine. E disperată de grijă pentru fiecare.

Brațul lui Liam s-a strâns pe lângă mine, în timp ce mă privea, iar chipul lui arăta că este atât de încântat pentru mine, încât atunci când m-am sprijinit de el, zâmbetul șters de pe fața mea a fost aproape un reflex. M-a surprins, totuși, că primul sentiment care a venit să umple golul lăsat în urmă de frica ce se evaporase nu era euforie sau ușurare. Acestea au venit abia după ce o durere bruscă, ascuțită, a izbucnit dinăuntrul meu. *Ea nu știe.* Cate supraviețuise, reușise să ajungă până aici în ciuda sorților îngrozitor de potrivnici, și aștepta. Singurul mesaj pe care i l-ar putea da Dolly ar fi că suntem aici; n-ar avea de unde să știe despre Jude. Trebuia să mă abțin să mă arunc înainte ca s-o îmbrățișez și să plâng, până când aveam să-i spun. *Ea nu știe nimic.*

Și acum va afla.

— Ce vrei să spui cu „nu prea"? a întrebat Cole, privind în jur. Zece dintre voi au venit aici, să deschidă, nu? Iar Conner a adus cu ea zeci...

Pantofii sport ai lui Dolly au scos un sunet slab, când femeia s-a foit stânjenită. A fost salvată de la răspuns de sunetul unor tălpi goale pe gresie. Inima mi-a sărit în gât când am zărit o coamă blondă ivindu-se de după colț, în viteză — Cate.

Vida s-a repezit spre ea, dărâmându-i pe copiii care-i stăteau în cale, și aproape că s-au prăvălit amândouă la pământ.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, spune Cate, doar că eram în afara zonei atacate și n-am mai putut să ne întoarcem prin toate baricadele alea pe care le ridicaseră...

Cate s-a uitat peste umărul Videi, spre locul în care mă aflam, și un zâmbet de ușurare i-a apărut pe chip, când mi-a întâlnit privirea. *Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule mare, nu știe...* nu puteam să vorbesc, nu puteam să mă mișc. Căldura îmi năvălise pe sub piele, transpirația scotea vina, rușinea, furia și tristețea prin fiecare por. Și, dintr-odată, ea nu s-a mai uitat nici la noi, ci la spațiul gol de lângă mine. S-a uitat prin toată sala, cu ochii alunecând de la o persoană la alta, în tot timpul ăsta ținând-o pe Vida strâns lângă ea. Se uita după el.

În cele din urmă, n-a mai trebuit să spun nimic. Trebuie să fi înțeles din prima secundă în care mi-a văzut chipul.

Liam mi-a găsit mâna și m-a prins strâns de degete; m-a tras într-o parte și m-a adus mai aproape de el. Mi-am apăsat obrazul pe umărul lui bun, ascultându-i inima care-mi bătea în ureche, încercând să-mi recapăt respirația și să opresc lacrimile care curgeau în neștire.

— Ce ziceți...

Dolly a pus o mână pe umărul lui Tommy.

— Ce-ați zice voi să vă arăt unde sunt băile și dormitoarele? Toate camerele sunt deschise. Puteți s-o alegeți pe cea care vă place. Va trebui să găsim mâine niște cearceafuri și pături, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat cu așternuturile? a întrebat Cole, cu voce joasă.

— Le-au luat.

Dolly a ridicat din umăr și a aruncat o privire de la el spre copii și înapoi spre el, și în cele din urmă Cole a încetat să mai pună întrebări.

Femeia ne-a condus printr-un alt coridor de un alb strălucitor, în care luminile din tavan înălbeau pielea

tuturor, făcând ca mizeria și jegul să fie mult mai vizibile. Pozele de pe perete au fluturat când atât de multe trupuri au trecut pe lângă ele. Mirosul ascuțit de clor. O încăpere mare, cam cât sala de sport dintr-o școală, larg deschisă și așternută cu saci de dormit și lenjerie.

Odihnă, m-am gândit. *În sfârșit, pot să mă opresc.*

— Hei, Prețioaso, a spus Cole. Poți să vii cu noi un minut? Vreau s-o informez pe Cate, ca să aibă și ea o privire de ansamblu.

Strânsoarea lui Liam s-a întețit și aproape că am refuzat — nu-mi dădeam seama cum aș putea să dau ochii cu Cate înainte de a-mi încărca bateriile. Dar el și cu mine eram împreună în treaba asta. Și voiam să aflu unde sunt ceilalți agenți.

— Mă întorc într-o secundă, i-am spus lui Liam. Alege o cameră bună pentru noi.

— În regulă..., a început el nesigur, dar i-a urmat pe ceilalți pe scări, aruncând o singură ultimă privire peste umăr.

Cole a dat din cap spre mine, să intrăm în camera din stânga deschiderii spre tunel, însă am rămas o secundă pe loc, încercând să privesc mai bine în jur. Și am fost... deloc impresionată.

În Los Angeles, CG avea un fel de înfățișare dărăpănată, ca și cum cineva ar fi săpat o groapă adâncă, ar fi turnat în ea niște beton și ar fi adus acolo dale despărecheate, birouri și mese, ca să decoreze. Becurile și țevile atârnau dezgolite deasupra capetelor noastre și nu ne puteam baza niciodată că o să avem apă caldă. Dar Ferma arăta de parcă ar fi fost un loc părăsit. În ciuda faptului că agenții ajunseseră aici de cel puțin o săptămână, podeaua era acoperită de nori de praf gri și murdărie. Clanțele

atârnau șleampete și rupte. De pe pereți se cojea vopseaua și unele uși aveau lemnul crăpat. Becurile erau fie arse, fie lipseau cu desăvârșire, lăsând la nimereală în întuneric porțiuni întregi din hol. Panourile tavanului se fărâmițau, transformându-se în praf; bucăți întregi din tavan căzuseră pe jos și fuseseră doar împinse mai încolo. Era ca și când nu i-ar fi păsat nimănui; un val de neliniște mi-a trecut prin vine când mi-am dat seama de asta. Așa te porți cu un loc în care n-ai deloc intenția să rămâi. Să-l dețiii.

— *...este un căcat! Asta-i un mare căcat!*

Vocea Videi a strigat după mine din camera în care erau și ceilalți. Am intrat și am trântit ușa după mine, cu putere, aproape să dărâm un perete întreg de dulapuri cu sertare. Încăperea era mare doar cât să încapă în ea un birou, trei scaune și câteva hărți înrămate ale Statelor Unite.

Ăsta trebuie să fi fost biroul lui Alban, mi-am spus, *pe când era încă aici.* Nu era nici pe departe sufocat cu prostii de toate felurile, ca biroul de la CG, dar unele detalii, precum steagul american lălâu atârnat pe un perete, aduceau cu siguranță aminte de el.

— Îndată ce au ieșit din Los Angeles, Sen a contactat Ferma și le-a spus că se îndreaptă spre Kansas, mi-a explicat Cole, sprijinit de birou.

Alături de el, Cate stătea cu fața întoarsă, cu brațele încrucișate strâns peste piept, în mod sigur cu gândul în altă parte. Vida se plimba de colo-colo în spațiul strâmt, cu mâinile la gură.

— Și au plecat cu toții, am spus eu, terminând raționamentul.

Fir-ar al dracului. Cole fusese convins că agenții care plecaseră din CG alături de Cate, ca să caute o modalitate

de transport pentru noi, îi erau măcar loiali lui Cate, dacă nu altceva, ca să rămână împreună cu ea și să ne ajute.

— Și au luat cu ei cam tot ce nu era fixat aici, inclusiv cea mai mare parte din hrană, a spus Cole.

Am fost surprinsă de cât de calm părea.

— Cate și Dolly urmau să plece în căutarea noastră — se pare că ai reușit să le vinzi ideea că mergem în Kansas. Va trebui să începem de la zero cu reconstruirea locului ăstuia, dar se poate face.

Cate a ridicat privirea.

— Cum adică, ea le-a „vândut"?

— Tu *știai*, a spus Vida, cu un ton aspru în voce. Tu i-ai trimis acolo?

Am ridicat mâinile și m-am abținut din răsputeri să nu mă proptesc cu spatele în ușă și să fug cât de departe puteam de privirile acelea furioase.

— Da, eu i-am trimis. I-am influențat, îndreptându-i direct spre Kansas, astfel încât să putem să ajungem pe cont propriu undeva, în afara statului. Ar fi trebuit să mă asigur totuși că nu-i vor contacta pe agenți înainte de a ajunge noi aici.

— Ce mama *dracului*? Vida clocotea.

— Și eu sunt de-aceeași părere, a spus Cate, reducându-l pe Cole la tăcere cu o privire înghețată. Explică-ne ce sperai, mai exact, să rezolvi cu asta.

— Ah, păi ce zici de încercarea de a salva viețile copiilor ălora? i-a aruncat Cole înapoi, după care și-a sprijinit palmele pe genunchi. Vrei să știi ce plănuia prietena ta Sen? Urma să-i împartă pe copii în mai multe mașini, să-i ducă suficient de departe de Los Angeles, încât să creadă că sunt în siguranță și apoi să-i predea pentru banii de recompensă.

Deși părea imposibil, Cate a pălit și mai mult. Vida, în fine, s-a oprit din măsurat camera.

— N-aveai de unde să știi..., a început Cate.

— Am văzut-o în mintea ei, am spus, învelind cuvintele în acidul pe care-l simțeam urcând din stomac. Plănuise totul, minut cu minut. Voia banii ca să poată cumpăra arme și explozibil de pe piața neagră. Voiau să ajungă la Washington, D.C. Oricum, n-aveau nicio intenție să ne ajute să eliberăm lagărele.

— Planul ne-a mers așa cum am vrut, a spus Cole. În cea mai mare parte. Nu te mai căca pe tine, Conner. N-a fost nimeni rănit. Este o rezolvare curată. Faptul că ceilalți agenți au plecat nu face decât să demonstreze că instinctele noastre au fost bune. Nimeni nu vrea să-i ajute pe copii. Măcar așa ne-a rămas Ferma și i-am zăpăcit în legătură cu planurile noastre. Dacă se opresc sau sunt prinși de prietenii președintelui Gray, o să le dea informații greșite despre noi. Asta este baza potrivită de operații pentru *noi*, nu pentru ei. Este liniște, avem curent electric și apă, iar acum și o grămadă de spațiu în care să lucrăm.

— Da, și ia uite ce nu avem! a explodat Cate, în cele din urmă. Fața palidă i se înroșise și abia dacă reușea să-și țină în frâu furia care o făcea să tremure.

— Ai trimis la mama naibii profesioniști antrenați, cei care ar fi putut conduce atacurile alea pe care vrei tu să le dai asupra lagărelor, cei care i-ar fi putut proteja pe copiii ăștia! Poate că ar fi trebuit să petrecem ceva timp ca să-i convingem să vină de partea noastră, nu să-i manipulăm mental, ca să-i facem să creadă că a fost ideea lor să meargă acolo. Și cum *ai îndrăznit* să iei decizia asta fără să mă consulți? Nici nu pot...

A dat din cap și m-a țintuit cu o privire atât de severă, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

— Ruby, ce se întâmplă *aici*?

— Încetează, Conner, a spus Cole, cu o ușoară asprime în voce. Planul este să-i antrenăm pe copii să se lupte. Să le dăm putere și responsabilitate.

— Să-ți dai ție putere, l-a corectat Cate tăioasă, și dacă Vida n-ar fi fost în cameră, n-am nicio idee ce ar fi răspuns Cole la una ca asta. A încleștat pumnii pe lângă corp.

— Am priceput, Cole... chiar am priceput. Dar nu așa trebuie făcut. Au luat serverele computerelor. Am un *singur* laptop, și asta numai pentru că l-am adus aseară la mine în secțiune ca să lucrez ceva și l-am ascuns când i-am auzit că încep să vorbească despre plecare. O să ne lase în afara sistemului. Ce-o să facem atunci? Ai aruncat în aer toate podurile și ne-ai lăsat fără posibilitatea de a ne întoarce din drum.

Liga petrecuse cea mai mare parte din ultima decadă construind o rețea de informații despre orice: localizări ale foștilor politicieni, accesul la bazele de date ale urmăritorilor și ale FSP, planuri ale clădirilor, închisori neoficiale. Mă bizuiam să am acces la ele, ca să le folosesc în unele sau în toate atacurile asupra lagărelor. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru puținele fotografii cu lagărele pe care sateliții le surprinseseră vreodată.

— Verzii pot sparge rețeaua Ligii, nici nu se pune problema, a spus Cole. Ei sunt cei care au construit-o. Și mi-am luat măsuri ca să mă asigur că putem copia rezultatele cercetărilor pentru tratament. Singura mea întrebare este unde se află stick-ul cu informații pe care

l-am furat de la Corporația Leda. Cel cu studiul despre ceea ce a cauzat NIAA?

Cate și-a încleștat maxilarele, privind în depărtare. Gâtul i s-a umflat când a înghițit în sec într-o tăcere suficient de lungă, încât să simt cum mă cuprinde gheara unei frici reci.

— Este la gunoi. Nu ajunseserăm îndeajuns de departe de oraș, când a trecut IEM. A fost șters complet... Îmi pare rău. Aș fi vrut...

A dat din cap și a tăcut.

Auzind-o, m-am așezat cu greutate pe unul dintre scaune, simțindu-mă tot mai mult de parcă aș fi traversat un tunel lung în direcția opusă față de toți ceilalți. Abia dacă l-am auzit pe Cole scoțând un sarcastic: *„Oh, minunat"*. Nici n-am văzut-o pe Cate ridicându-se și trecând pe lângă mine, spre ușă.

— Unde te duci? a întrebat-o Cole. Lasă-i pe copii să mai doarmă un pic.

— Nu mă duc la copii, a răspuns ea cu răceală. Mă duc după ceilalți agenți, ca să repar porcăria în care ne-ai băgat tu. Să-i aduc înapoi, ca să putem lucra împreună la treaba asta.

Răceala din tonul ei m-a pătruns în tot corpul, până la oase. N-o mai văzusem niciodată așa sau, cel puțin, nu simțisem niciodată pe pielea mea întreaga forță a supărării ei. Dar și eu eram mânioasă — eram furioasă. Ne părăsise, nu fusese acolo când am avut nevoie de ea, iar eu am făcut ce am putut mai bine pentru ca toată lumea să supraviețuiască.

— Vrei să-i aduci înapoi? am întrebat-o. Pe care dintre ei? Pe cei care te-au abandonat la primul semn ca să se

joace de-a teroriștii, sau pe cei care voiau să ne dea pe mâna FSP?

Cate n-a putut nici măcar să se uite la mine.

— Sunt sigură că trebuie să fi fost vreo neînțelegere...

— Ai dreptate, i-am spus, am înțeles eu greșit refuzul tău de a accepta cine sunt de fapt agenții ăștia...

— Ruby! a mârâit Vida. Taci dracului din...

— Nu știu de câte dovezi mai ai nevoie, dar agenților ălora nu le-a păsat niciodată de Liga în care ai intrat tu, singura căreia i-a păsat vreodată cu adevărat de copiii încă prizonieri în lagăre — copii care mor încă, în fiecare zi, din cauza unei chestii pentru care suntem pe cale să găsim un tratament. Nu avem nevoie de ei! Nu avem nevoie să distrugă ce încercăm să facem aici! *Trezește-te!*

— Nu mă interesează să trimit copii să se joace de-a soldații, a spus Cate.

— Până acum n-aveai o problemă cu asta, i-am răspuns cu amărăciune.

— Erați supravegheați de agenți antrenați care conduceau echipele tactice...

— Așa e. Vrei să spui agenți care s-au sucit invers și au început să ne ia prizonieri, unul câte unul? Ce zici de Rob? Cel care a încercat să ne ucidă pe mine și pe Vida într-un „accident" Măcar ai aflat că a venit după noi? *Ne-a vânat.* Mi-a pus căluș!

Vida încremenise și avea chipul pământiu. Instinctul de a o apăra pe Cate în fața oricărei insulte era evident în război cu acea parte din ea care știa adevărul. Cole s-a întins să-mi pună mâna pe umăr, dar m-am ferit din calea lui, așteptând-o pe Cate să se uite la mine. Așteptând un răspuns.

— Dolly și cu mine o să plecăm mâine, la prima oră, a spus ea încet. Ceilalți agenți au plecat acum câteva ore. Putem să-i prindem din urmă.

M-am simțit de parcă mă plesnise peste față.

— Bine. Atunci duceți-vă.

— Succes, a adăugat Cole, cu o ușoară undă de batjocură în voce.

Ochii ei deschiși la culoare au poposit pentru ultima dată asupra mea, înainte ca ea să iasă din cameră, deschizând ușa cu putere și trântind-o cu zgomot în urmă. Vida a pornit în viteză pe urmele ei; m-am uitat după ele cum o iau pe lângă ferestrele care mărgineau sala computerelor, până când, într-un final, au dispărut.

Cole m-a luat de braț și m-a tras înapoi.

— Lasă-le să se răcorească. Sunt supărate, atâta tot, dar n-aveam încotro.

— Oare?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să o pot opri, iar îndoiala s-a strecurat prin fisurile sufletului.

Un urlet îngrozitor, ca un protest, s-a auzit venind dinspre capacul de la gura tunelului — sunetul m-a aruncat drept în picioare și ne-am repezit amândoi pe coridor. Eram atât de sigură că o s-o văd pe Cate dispărând în întuneric, gata să-și demonstreze promisiunea de a pleca, încât chipurile murdare și obosite ale celor opt copii pe care i-am zărit în fața mea m-au lovit drept în piept, ca suflul unei explozii.

Arătau unul mai speriat decât altul. În urma lor venea senatoarea Cruz, scuturând toate mâinile care se întinseseră s-o ajute să urce ultimele trepte. A privit în jur, evitând privirea cercetătoare a lui Dolly, care se ivise lângă mine.

— Ați ajuns în timp record! a spus Cole, bătându-i pe spate în semn de laudă, căpătând câteva zâmbete și chiar îmbrățișări de ușurare. Ați avut probleme pe drum?

— Nu, am fost puțin derutați de instrucțiunile pe care ni le-ai dat despre cum să coborâm în bază din interiorul barului, dar odată ce am văzut locul ne-am descurcat.

Zach, un băiat înalt și bronzat, liderul uneia dintre echipele Ligii Albastre, părea mai neclintit ca niciodată. Și-a trecut o mână prin părul negru, cercetând locul.

În timp ce Zach arăta acum relaxat și încrezător, Nico trecea de la o stare la alta, în extreme. Părea mic și speriat, cu părul negru ciufulit în toate părțile, de parcă își petrecuse toată ziua trecându-și disperat mâinile prin el. Și-a încrucișat brațele la piept, prinzându-și coatele în palme, respirând adânc. Cel puțin până a zărit-o pe Cate. Femeia s-a repezit spre el, împingându-i pe ceilalți agenți, dar Nico, în loc să se repeadă spre ea așa cum făcuse Vida, s-a întins, și-a acoperit fața cu mâinile și a început să hohotească.

Ăsta e singurul cuvânt care ar putea descrie sunetele care veneau din direcția lui. Hohotele se ridicau deasupra ţ ălăvrăgelilor entuziaste, înăbușind fiecare întrebare, vlăguind râsetele până când din ele n-a mai rămas decât o șoaptă. Măruntaiele mi s-au tot răsucit, iar, într-un final, a trebuit să-mi mut privirea și să las zgomotul de fond să-mi umple urechile. Niciunul dintre noi nu s-a dus spre el, în afara senatoarei Cruz, a cărei privire spunea foarte limpede ce părere are despre noi din cauza asta. Brațele ei l-au înconjurat chiar înainte de ale lui Cate.

M-am întors spre Dolly și am întrebat-o unde găsesc dușurile și dormitoarele, recunoscătoare că aveam o scuză să fug departe de sunetul oribil al hohotelor lui

Nico, de dezamăgirea lui Cate, de entuziasmul inocent al celorlalți față de un loc care fusese golit atât de tare, încât era aproape nelocuibil.

Din ce am văzut, Ferma era împărțită pe jumătate de două holuri care mergeau în paralel, conectate la ambele capete prin uși duble. Etajul de jos avea același plan ca și cel de sus: două holuri înguste, identice, cu peste o duzină de uși închise aliniate de-a lungul lor. Pe unul dintre culoare, casa scării se termina în nu mai mult decât o serie de dormitoare cu paturi supraetajate, o bucătărie și o spălătorie. Una dintre uși rămăsese deschisă și am aruncat o privire înăuntru, la cele patru paturi etajate.

Vocile din cameră sunau înfundat, dar am recunoscut-o pe a lui Grasu atunci când un „Ce?" a țâșnit din el. Am traversat ultimele zeci de centimetri spre ușă și am pus mâna pe clanță, întrebându-mă de ce naiba țipă așa.

— ...n-ar fi trebuit să ne spună și nouă? declama Vida. Băga-mi-aș, e incredibil. Dacă eram în pericol, n-ar fi trebuit să o frece cu Cole. Ar fi trebuit să fim primii cărora să le spună.

M-am aplecat spre ușă, apăsându-mi fruntea cu degetele în timp ce ascultam.

— Ea și Cole s-au purtat ca ăi mai buni prieteni de la o vreme, a spus Grasu. Nu mă surprinde că ne-au târât într-o chestie ca asta.

— Nu are niciun sens..., s-a auzit vocea lui Liam, suficient de încet, încât să nu mai pricep ce spune, dar mă îndepărtam deja, cu sângele pulsându-mi în urechi din cauza mâniei împletite în vorbele lor.

Mi-am continuat drumul pe culoar, spre dulapul cu lenjerie despre care îmi vorbise Dolly. Nu mai erau prosoape, dar am găsit un tricou moale, uriaș, îndesat

într-o geantă cu haine de stradă pe care agenții o rataseră când șutiseră totul, la plecare. Am luat-o cu mine și m-am îndreptat spre baie, recunoscătoare că nu trebuie să mă schimb la loc în hainele mele murdare.

Dimineața a căpătat o cu totul altă față când am intrat într-una dintre cabinele de duș, m-am dezbrăcat de haine și m-am udat fără să mai aștept să se încălzească apa. Jetul a țâșnit din stropitoarea ruginită de deasupra mea și m-a plesnit pe piele cu o șfichiuială rece, înghețându-mă într-o clipă, liniștindu-mi înțepăturile din țeastă. Instalaseră dozatoare de săpun și șampon în fiecare cabină; niște cutii mari, de dimensiuni industriale, deja pe jumătate goale. Umerii mi s-au cocoșat și am rămas cu privirea ațintită în jos, spre apa care se scurgea vârtej în adânc, departe sub tălpile mele. Am respirat. Petele de murdărie care nu ieșeau de pe coastele și picioarele mele s-au dovedit a fi vânătăi. Am respirat. Am respirat.

Asta-i tot ce-am făcut, am respirat.

Șase

Nu-mi dau seama dacă am dormit cu adevărat, căci am tot intrat și ieșit dintr-o stare de semiconștiență. Întinsă pe spate, cu mâinile încrucișate pe stomac, ascultam cum se trezește Ferma. Voci se chemau una pe alta în josul și în susul coridorului, întrebându-se unde să pună rufele, plângându-se că nu e apă caldă la dușuri, râzând — am închis ochii când am auzit-o pe Vida că mă strigă.

Ridică-te, mi-am ordonat. *Trebuie să faci față situației.*

Mi-am întins picioarele peste marginea patului și m-am frecat pe față, încercând să-mi netezesc părul și să-l prind într-o coadă de cal. Până am aprins eu lumina și am deschis ușa, Vida ajunsese deja la capătul celălalt al coridorului; s-a lăsat pe spate când m-a auzit ieșind din cameră.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Oh! În sfârșit, ai reușit să-ți faci somnul de frumusețe, gagico? m-a repezit ea. Te așteaptă, adică te-au așteptat o oră și tot n-ai apărut! Ce e? Să-mi bag picioarele, ești prea al dracului de bună și ca să-ți iei la revedere?

Ceva rece mi s-a răsucit în stomac.

— Cate și Dolly au plecat deja?

După tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni, eram surprinsă de cât de mult mă afecta asta. Nu așteptase să-și ia rămas-bun, nu stătuse să ne asculte toate explicațiile. Cate ar fi încercat mai degrabă să arunce în aer tot ce obținuserăm prin plecarea agenților, implorându-i să se întoarcă. Ea era cea care ne sabota.

— Este aproape trei după-amiaza, a spus Vida.

M-am holbat la ea, neîncrezătoare. În fine, o parte din gheața de pe chipul ei părea că se topește. A scuturat din cap mormăind în barbă ceva ce m-am prefăcut că nu am auzit.

— Ai dormit în tot timpul ăsta? Trebuie să fi fost mai praf decât am crezut.

— Ascultă, am început, în legătură cu mai devreme...

Vida a ridicat o mână.

— Am priceput. Am o singură întrebare: ai ținut secret față de mine planurile lui Sen pentru că te-ai gândit că o s-o înjunghii pe nenorocita aia în rinichi?

— Se poate să fi fost și asta, am admis eu.

— Atunci nu mă cunoști așa de bine cum crezi, mi-a răspuns. Pentru că aș fi țintit-o direct în inimă. Dar... e destul de corect.

— Unde sunt cu toții? am întrebat.

— Buni zace pe undeva în letargie, a spus Vida. Cercetașul îi scoate din minți pe toți, în bucătărie.

— Cum? De ce?

Vida a dat din umeri, așa că am întrebat-o: Și Zu?

Chipul i s-a întunecat iar. Când a deschis gura, vocea ei mi-ar fi putut curăța pielea de pe oase.

— Arăt de parcă m-ar durea pe mine în cur să știu pe unde e ea?

— Vida, i-am zis, serios acum...

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu voia să vorbească despre asta. Îmi întorsese deja spatele, îndreptându-se spre scări.

— Trebuie să vorbim despre chestia asta, am zis, pornind în urma ei. Dar m-a oprit privirea pe care a aruncat-o înapoi. Era expresia unui om care vrea să fie lăsat în pace.

— Apropo, dacă te hotărăști că dai vreo ceapă degerată pe asta, mi-a spus Vida, să știi că atunci când a pornit prin tunel, Cate mi-a zis să-ți spun că, atunci când te joci cu focul, nu reușești decât să te arzi. Înțelegi ceva?

— Nu, am spus, în cele din urmă. Habar n-am ce-a vrut să zică.

Vida avea parțial dreptate. Liam *era* în bucătărie — doar că era, de fapt, în cămară, dincolo de cuptoare și chiuvete, în cel mai întunecat și ascuns colț. Lăsase ușa larg deschisă, probabil ca să intre ceva lumină, în plus față de micuța lanternă pe care o ținea între dinții încleștați. Mâzgălea ceva într-un carnețel. M-am întins să dau un bobârnac în comutator, gata să râd de el că nu-l văzuse, dar... nimic. Am mai încercat o dată, ca să fiu sigură.

Liam a scos lanterna din gură și mi-a zâmbit. Și, dintr-odată, ultimele câteva ore au părut să se topească într-o băltoacă tulbure din care am ieșit curată.

— Știi că locul ăsta are nevoie de treizeci și șase de becuri noi? De ce Dumnezeu a trebuit să ia și becurile? s-a întrebat Liam.

— Treizeci și șase este o cifră foarte exactă, am răspuns eu, cu un zâmbet șters. Asta este estimarea ta?

Liam părea confuz.

— Nu, le-am numărat. Am făcut o plimbare pe-aici cu Kylie și Zu, ceva mai devreme. Putem să ne folosim și de cinci încuietori noi pentru uși, de câțiva litri de detergent de rufe și cam de două duzini de prosoape. Și asta...

Liam a arătat spre rafturile golite din fața lui.

— Astea sunt jalnice. N-am nici cea mai vagă idee cum naiba au reușit să găsească atâtea conserve de sfeclă, dar *Dumnezeule* bun. Ce-ai putea face cu ele?

— Păi, există sfecla prăjită, supa de sfeclă, sfecla murată...

— *Îh.*

Și-a acoperit urechile și s-a înfiorat de-a dreptul.

— Mai degrabă aș încerca niște roșii fierte.

— Așa de nasoală e? am întrebat, intrând în cămară, alături de el.

De fapt, nu era nevoie să întreb, chiar era. Era mai rău de-atât. În afară de câteva felii de pâine și niște mezeluri depozitate în frigider, aveam numai legume la cutie și prostii gen covrigei și chipsuri.

M-am lăsat spre el, în timp ce Liam continua să caute paste, cutii de supă și fulgi de ovăz, și am închis ochii. Îi simțeam pieptul cald pe spate și îmi plăcea cum percepeam fiecare cuvânt plin de viață care vuia în el. S-a întors și m-a prins ușor de păr.

— Sunt plictisitor, nu-i așa?

— Nu, iartă-mă, te ascult, i-am spus. Vorbeai despre Lucy?

— Da. Ea a fost una dintre fetele care țineau evidența hranei la East River. Cred că ar fi potrivită să ne dea niște ponturi despre cum să rotim proviziile și ce anume să căutăm.

Corect. Trebuia să stabilim un fel de echipă pentru a gestiona folosirea proviziilor, deși eram deja atât de puțini, încât nu mi-l puteam imagina pe Cole dându-și acordul pentru asta. În afară de cazul în care situația ar fi devenit cu adevărat disperată. Și nu mi-l imaginam dându-și cumva acordul dacă Liam ar fi fost cel care ar fi trebuit să iasă.

— Ești obosită, a spus el, trecându-și degetul mare pe sub ochii mei. Unde ai dispărut? Am încercat să te aștept, dar am căzut lat în secunda în care m-am întins.

— Am făcut un duș și eram prea obosită ca să mai caut în ce cameră sunteți, i-am răspuns.

N-aș fi putut admite că evitasem intenționat dormitorul pe care îl aleseseră. Nu voiam să am de-a face cu astfel de întrebări, nu în momentul acela în care îmi simțeam capul la fel de greu ca inima. După ce avusesem de-a face cu Cate, nu mai rămăsese în mine nici urmă de dorință de luptă.

— Am găsit primul pat liber și am încercat să dorm.

S-a întins și a apucat de pe raft una dintre conservele acelea mici de fructe, pentru o persoană, apoi i-a desfăcut capacul înainte să apuc să-l refuz. A continuat să numere grijuliu rafturile, în timp ce am dus conserva la gură, răsturnând fructele. Am văzut desenate pe trăsăturile lui fiecare conversație posibilă, fiecare întrebare pe care voia să mi-o pună, și am simțit câte o înțepătură de neliniște în fiecare secundă de tăcere care trecea.

— Nu vreau să te întreb asta, dar... până la urmă ne-ai fi spus și nouă despre agenți și despre ce le-ai făcut, nu-i așa? Nu ne-ai fi lăsat să ne dăm singuri seama, când ar fi apărut numai mașinile cu copii, nu?

— Ar fi trebuit să vă spun și vouă imediat ce am ieșit din oraș, i-am răspuns. Doar că... mi-a fugit din minte, cu toate câte s-au întâmplat.

— Ai fi putut să ne spui înainte de plecare, mi-a spus el cu blândețe.

— Trebuia să se întâmple rapid și, dacă cineva ar fi arătat cel mai mic semn că știe ce urmează, le-ar fi furnizat agenților indicii despre ce fac. A trebuit să ne mișcăm repede.

— Tu și Cole.

— El îi știe pe ceilalți agenți mai bine decât oricare dintre noi. Mă putea ajuta să facem sugestia să pară reală. *Și dacă ți-aș fi spus, ai fi încercat să ne forțezi să plecăm.*

Câteodată — de cele mai multe ori, de fapt — era dificil să ne gândim că am avut vieți separate înainte de a ne întâlni. Existențele noastre erau acum atât de împletite una cu cealaltă, încât aveam un impuls nestăpânit de a-i spune totul, de a auzi ce crede despre orice, ca să văd dacă se potrivește cu perspectiva mea. Mai ținusem și înainte lucruri secrete față de el, despre cine eram, ce le făcusem părinților mei, dar într-un fel... nu mă simțisem mai rău, mai mult decât fusese ciondăneala asta, sentimentul nestrămutat că ceva nu se potrivea ca până acum. Se întrerupea un tipar firesc din viețile noastre. Mi-am mușcat buzele și i-am privit sprâncenele încruntate în același fel în care făcea și Cole când se concentra.

— De aia te-ai panicat, nu-i așa? Abia aflaseși de asta...

Liam s-a frecat pe frunte cu dosul palmei.

— Fir-ar al naibii. Și acum care e planul?

— O să ne întâlnim cu toții la cină ca să vorbim despre un plan de eliberare a unora dintre lagăre.

— Poate nu chiar la cină, că asta-i tot ce avem..., a început el. Dar o să găsesc eu ceva. O să fie în regulă.

Mi-a pus brațul pe umeri și m-a tras spre el. Mi-am apăsat fața de umărul lui și am lăsat să-mi scape un oftat înfiorat. L-am prins cu brațele de mijloc.

Era bine. Să fiu aproape de el, ca acum, era *bine*. Pentru prima dată de zile bune, mintea nu-mi mai gonea nebunește. Aici, în întuneric, cu pulsul zvâcnind la apropierea lui, orice altceva părea departe. M-a sărutat pe păr, pe gât, pe obraz, iar eu m-am gândit: *Nu pot pierde asta, nu pot pierde și asta* — nu-i puteam spune totul, nu și dacă voiam ca el să profite de ceea ce încercam să facem, nu și dacă voiam să-l protejez. Dar puteam avea *asta*, nu-i așa?

— Ai încredere în mine, că am grijă să fii în siguranță? l-am întrebat.

Știam că întrebarea mea părea venită din neant, dar dintr-odată am simțit că e de o importanță vitală. Vedeam cât e de rănit pentru că nu-i spusesem despre agenți.

— Dragă, dacă aș avea de ales între tine și cei mai buni o sută ai lui Gray, te-aș alege pe tine de fiecare dată.

L-am luat prin surprindere când m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat direct pe gură.

Aveam încă degetele înfipte în tricoul lui când m-am tras în spate. Vocea îmi suna în urechi grav, aspru. A trebuit să mă lupt pentru fiecare cuvânt și eram perfect conștientă de nesiguranța mea în a le alege pe cele potrivite.

— Vreau să...

În timp ce mă privea, așteptând, am văzut cum expresia de uimire părea să-i dispară de pe chip.

Vreau să... Am simțit că roșesc, dar nu puteam spune dacă este din cauza stingherelii sau din cauza imaginilor care îmi treceau prin minte. Nu mă simțisem niciodată atât de ciudat și de tensionată. Îl mai sărutasem și înainte, *chiar* îl sărutasem, dar de fiecare dată până atunci părea că sărutul fusese provocat de stres sau de grabă sau de supărare, și de fiecare dată fusese întrerupt de cerințele lumii înconjurătoare. Asta chiar era prima șansă pe care o aveam ca să mă gândesc la el, la el în întregime, în tihnă; să-l cercetez. Felul în care îi simțeam mâinile. Asprimea bărbii. Sunetele scurte, fără aer, pe care le făcea în fundul gâtului.

Eram într-o *cămară* și dincolo, în bucătărie, trebăluiau niște copii. Partea rațională din mine știa care sunt limitele acestui moment, dar data viitoare, dacă vom fi în altă parte, și dacă o să mai avem un alt moment doar pentru noi — ce se va întâmpla atunci? Am simțit un tremurat ușor strecurându-mi-se prin trup, în egală măsură panică și dorință. Nu știam ce să fac. Cum să nu stric totul.

Liam mi-a acoperit mâinile cu palmele, rezemându-se de rafturi. Când i-am văzut zâmbetul, m-am simțit cuprinsă de ușurare. Înțelesese. Sigur că da. Din momentul în care l-am întâlnit, m-a știut mai bine decât mă știam eu însămi.

Când a început să vorbească, avea vocea blândă, însă expresia de pe chipul lui era orice altceva în afară de asta. Avea un aer poznaș și o privire lacomă. Când mi-am dat seama că este din cauza mea, am simțit un spasm în măruntaie.

— Acum, drăguțo, tocmai mi-a trecut prin minte un gând.

— Serios? am murmurat, distrasă de felul în care își trecea degetul mare pe buza mea de jos.

— Chiar așa. Anume că tu ai șaptesprezece ani și eu am optsprezece și avem naibii tot dreptul să ne prostim și noi ca adolescenții. Ca niște puști normali, fericiți și nebuni.

Și-a strecurat două degete pe după centura blugilor mei și m-a tras mai aproape. Muream după vocea lui, când vorbea așa grav. Accentul i se adâncise, cald ca aerul de vară înainte de furtună. Era un asalt total al șarmului Stewart, în fața căruia eram complet lipsită de apărare.

— Vrei să auzi regulile?

Am dat din cap, iar inima a început să-mi bată cu putere. Aceeași mână mi-a alunecat pe șold, apoi sub tricou, și am simțit-o pe talie, caldă și perfectă. Am închis ochii, în timp ce buzele lui abia dacă le-au atins pe ale mele. Atingerea lui mă făcea să mă simt neînfricată. Am alungat nesiguranța departe, până când nu m-a mai putut ajunge.

— Prima regulă este să nu te gândești prea mult la asta. A doua este să spui când vrei să ne oprim. A treia este să faci orice simți că vrei să faci. A patra este...

— ... să te oprești din vorbit, am spus eu, întinzându-mă orbește să închid ușa, și să mă săruți?

A chicotit și s-a supus, apoi am râs și eu, din cauza emoțiilor clocotitoare, pentru că fericirea lui era contagioasă și pentru că tâmpita aia de primă regulă nu conta deloc. Liam era singurul gând din mintea mea. Era suta de sentimente sălbatice care îmi explodau în piept. Și-a adâncit sărutul și mi-a convins buzele să se deschidă pentru ale lui; i-am imitat dezmierdarea limbii și am fost răsplătită cu un geamăt ușor, de aprobare.

Normală. Fericită. Nebună. După el.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, după ce l-am auzit strigându-mă de mai multe ori de pe coridor, Cole a năvălit în final în bucătărie și a început să scotocească gălăgios prin frigiderul mare, paradit. Asta mi-a dat o secundă, cât să mă desprind de Liam și să mă adun un pic, înainte de a ieși să vorbesc cu el.

— Animalul trebuie hrănit, a spus Cole, umplându-și cu apă un pahar de hârtie. Sau ai uitat de el?

Și dintr-odată fericirea aceea ușoară și minunată s-a spulberat de sub tălpile mele și am căzut înapoi în realitate.

— Nu uit niciodată de Clancy.

Cuvintele erau ascuțite de iritare.

— N-ar fi trebuit să am încredere în tine că te ocupi de asta?

— Nu, n-ar fi trebuit, a strigat Liam din cămară.

Cole a rânjit.

— Are o nenorocită de durere de cap după toate drogurile pe care le-am băgat în el. Tipul abia începuse să-și revină în simțiri, că l-am și securizat zdravăn în colivia lui. Arăta de parcă ar fi fost suficient de nebun, încât să-și iasă complet din minți.

— În regulă. Hai să depășim momentul.

În loc să ne ducă sus, Cole ne-a condus spre coridorul de la etajul inferior, pe lângă câteva dormitoare comune, apoi ne-am oprit în fața unei uși pe care scria ARHIVĂ. A scos un ineluș cu chei și mi l-a înmânat. Am băgat cheia în încuietoare, dar aceasta mi-a opus ceva rezistență. Am aruncat o privire scurtă în jur, ca să mă asigur că nu ne vede nimeni, și am stricat clanța, ca să mă asigur că

rămâne blocată. Ne-am strecurat înăuntru. Cole s-a întins să tragă de firul becului singuratic ce atârna deasupra.

Înăuntru erau rafturi de metal, simple și utile, îndesate până la refuz cu cutii așezate la întâmplare și maldăre de hârtii — se presupune că erau dosare de operațiuni arhivate, dacă ai fi crezut minciuna tipărită pe ușă. La o primă vedere, părea destul de convingător. Mi-am plimbat ochii peste biblioteca de dosare și bibliorafturi, toate aliniate ordonat pe polițe, iar Cole s-a deplasat către cele două rafturi îndesate pe peretele din spate.

— Ăsta, a spus el. Pe care este cutia roșie. Trage de ea.

M-am întins peste cutia de mărimea unei scrisori. Praful de pe capac fusese deranjat de niște mâini care încercaseră să ajungă la zăvorul ascuns de pe bara din spate, care susținea poliția. Mi-am încolăcit degetele pe el și l-am înșfăcat. S-a auzit un declic puternic, mulțumitor, și întregul raft s-a răsucit spre mine. Luminile automate de pe coridorul din spatele lui s-au aprins imediat, inundând cămăruța de depozitare cu o lumină orbitoare, foarte albă.

Am mers puțin pe coridorul gol, până la o altă ușă încuiată. Acolo a trebuit să bag cheia și să tastez un cod de acces — 4-0-0-4-0-0-4 — înainte ca ușa să sară în lături cu un fâșâit.

— O să fiu aici, a spus el încet. Semnalează dacă ai nevoie de mine.

O altă parte a înțelegerii — voia ca să-mi țină cineva spatele de dincolo de ușă, ori de câte ori veneam să hrănesc parazitul. Îi alesesem pe el, Cate sau Vida, însă îl adăugasem și pe Grasu pe listă, pentru că se dovedise mereu rezistent la influența lui Clancy.

Am păşit în cel de-al doilea hol, lăsându-l pe Cole să închidă şi să încuie uşa după mine.

În hol erau două celule, amândouă cam de trei metri lungime şi unul lăţime. Fiecare dintre ele fusese dotată cu o laviţă pentru dormit, o toaletă de plastic şi o găleată cu apă, pentru spălat pe faţă şi pe dinţi. Mergeau pe post de celule, erau în mod sigur o îmbunătăţire faţă de spaţiile ude, râncede, săpate în pereţii secţiunii pentru interogatoriu de la CG. Erau, de asemenea, şi mai bine luminate — aproape orbitoare, cu toţi pereţii ăia extrem de albi şi strălucitori şi cu becurile fluorescente, descoperite, care atârnau din tavan. Cu greu ar fi putut să se ridice la standardul de viaţă obişnuit al lui Clancy Gray, dar părea destul de confortabil tolănit pe laviţă, cu braţul aşezat peste ochi. Cole trebuie să-l fi spălat bine cu furtunul înainte de a-l aduce aici, l-a şi schimbat în haine curate. Era mai mult decât merita.

Nici nu s-a clintit când am intrat. Clapeta de metal montată în uşă avea o altă încuietoare; am presupus că se va potrivi şi la ea cheia pe care o aveam, şi aşa a fost. Când s-a deschis a scârţâit, dar prizonierul tot n-a reacţionat. Am lăsat înăuntru punga cu mâncare, am aşezat paharul cu apă pe polita micuţă de pe cealaltă latură şi am avut multă grijă să-l încui cum trebuie. Clancy a aşteptat să mă întorc şi să plec ca să se îndure să vorbească.

— Mutarea merge prost?

Avea vocea neliniştitor de curioasă şi s-a întors spre mine, ca să mă înfrunte.

— Gândurile tale sunt atât de gălăgioase, că le-aş putea auzi şi prin sticlă.

Nu era raţional, dar pentru moment mi-a fost teamă că vorbeşte la propriu. Dar îl simţeam când încerca să

bântuie prin mintea mea. Întotdeauna simțeam un gâdilat fremătător care îmi alerga în sus și-n jos pe ceafă și în spatele țestei.

Clancy a tras mâncarea cu piciorul, spre pat. S-a strâmbat când a desfăcut sandviciul.

— Ce e, nu se mai găsește friptură nicăieri în Texas? Ce e carnea asta?

Am început să-mi dau ochii peste cap, dar mi-am dat seama că vorbea serios.

— Este cârnat Bologna[8].

L-a mirosit, cu buzele curbate a dezgust, apoi l-a împăturit iar în plasticul în care venise.

— Cred că mai bine mor de foame.

— Ești invitatul meu.

— În orice caz, a spus Clancy, ignorându-mi remarca, sunt dezamăgit de lipsa ta de orgoliu. Aș fi crezut că aici o să fii mai tare ca oricine, plină de îngâmfare că o să te întâlnești cu micul tău stick de memorie. Din ce motiv ești așa de acră?

— Mă uit chiar acum la motivul ăsta.

A râs ușor.

— Am supraestimat felul în care o să fii capabilă să te descurci în aceste prime câteva ore. Mai funcționează stick-ul ăla, sau a fost șters de impulsul electromagnetic? Cum sunt foile alea arse pe care le-ai salvat din foc? Probabil că n-ați aflat încă nici măcar ce făceau la Thurmond, nu-i așa?

O mână invizibilă s-a strâns în jurul beregatei mele, obligându-mă să mă aplec în față. Thurmond? Ce se

[8] Sandviciul cu felii de cârnat Bologna este deosebit de popular în America de Nord, se estimează că se consumă câteva miliarde anual. (*N. red.*)

întâmpla la Thurmond care să-l facă să arate așa de al dracului de vesel la vederea expresiei albe de pe fața mea?

N-o spune, mi-am ordonat, luptându-mă cu panica ce creștea în spirală în interiorul meu la auzul acelui simplu cuvânt. *Nu reacționa.*

Clancy a rupt o bucată din pâinea sandviciului și și-a aruncat-o în gură. Fiindcă nu am cerut niște răspunsuri, în colțul gurii i-a mijit un rânjet.

— Dacă vrei să știi, trebuie să te uiți și să vezi singură, s-a bătut el pe tâmplă, nu știu dacă a provocare sau a invitație. Știu că ești supărată în legătură cu felul în care a mers treaba în Los Angeles...

Thurmond, îmi tot spuneam. Cuvântul ăla era contagios — exact ce sperase și el, dacă ar fi fost să ghicesc. *A fost prizonier la noi timp de săptămâni întregi, era imposibil să primească informații noi* — doar dacă informațiile nu erau câtuși de puțin noi, ci doar un as pe care îl ținea în mânecă, așteptând momentul potrivit ca să-l joace.

Mi-a luat un pic prea mult până să-i răspund.

— *Supărată* e mult prea puțin spus.

A dat din cap.

— Într-o bună zi, totuși... într-o bună zi, luni sau ani mai târziu, poate o să înțelegi că distrugerea acelei cercetări a fost un gest altruist, nicidecum unul egoist.

— Altruist?

M-am răsucit rapid spre peretele din sticlă, tăindu-mi retragerea spre ușă.

— Să iei șansa la supraviețuire a unor copii și să nu înfrunți niciodată schimbarea? Să le răpești singura șansă reală de a se reuni cu familiile lor și de a se întoarce acasă este *altruist*?

— Asta e ceea ce vrei? Credeam că prioritară era eliberarea lagărului Thurmond în timp, a spus Clancy, inspectând un strugure. Ăștia sunt organici?

M-am răsucit pe călcâie, străbătând distanța dintre celula lui și ușă cât de repede am putut, fără să alerg.

— Ruby, ascultă-mă. Leacul este o altă modalitate de a ne controla, de a lua deciziile din mâinile noastre. Ce s-a întâmplat când ai adus cercetarea aici? Te-au lăsat măcar să te uiți la ea? Știi unde se află acum?

Degetele mi s-au strâns în pumni.

— Nu este un bandaj magic care o să vindece toate rănile. N-o să ne șteargă stigmatul a ceea ce suntem noi în mintea lor. Dacă nu vor fi efecte secundare, vor sta mereu în așteptare, ne vor observa, se vor ruga să nu recidivăm. Spune-mi, a zis el, ridicând-și picioarele și încrucișându-le pe pat. M-am uitat, tăcută, la degetele lui care băteau darabana pe genunchi.

— Existența unui tratament ar schimba felul în care se poartă cu tine agenții pe aici?

Între noi s-a așternut tăcerea. A zâmbit.

— Ceea ce încearcă ei să facă nu este deloc despre tine. Poate ți-au spus anumite lucruri ca să te facă să te implici, să-ți câștige definitiv încrederea, dar nu-și vor ține promisiunile. Nici măcar Stewart.

— Singura persoană în care trebuie să am grijă să nu mă încred ești tu.

— Indiferent ce încerci să realizezi prin prezența ta aici, a spus el cu voce joasă, adu câți copii poți, să te susțină. Ei sunt singurii care te vor urma și vor avea încredere în tine, nu adulții. O să fii norocoasă și numai dacă vor reuși să te vadă altcumva decât ca pe o armă utilă.

— Pentru că este atât de ușor să găsești copii care se ascund risipiți prin tot ținutul?

— Te pot ajuta să iei urma găștilor care hoinăresc prin zonă. Poți să-i antrenezi, poți să-i înveți să se apere. Ne îndreptăm spre finalul jocului și, dacă nu-i găsești, vor deveni pierderi colaterale în războiul ăsta.

Am rânjit dinții spre el, dar a început iar să vorbească, înainte să-i pot întoarce vreo replică.

— Uită de adulți, Ruby. Asigură-te că ești preferata copiilor. Fă-i să te iubească și o să-ți fie loiali pe veci.

— Să-i fac să mă iubească, am spus eu, iar furia mi-a revenit într-o secundă.

— Nu a fost totul fals la East River, a spus el cu răceală.

Dar tot ce fusese important — fiecare amintire pe care o aveam despre locul acela — era pătată de strania atingere întunecată a minții lui. Numai gândul la felul în care mă studiase în timpul focului de tabără... felul în care alunecase direct prin fiecare dintre barierele mele mentale, până la ultima... felul în care copiii ăia îl priveau într-o adorație totală. M-a trecut un fior pe șira spinării. Încăperea devenise prea mică și prea rece ca să mai stau acolo și să ascult fiecare dâră de rahat pe care avea de gând s-o vomite.

M-am întors spre ușă, am descuiat-o și m-am asigurat că am stins luminile. Cu toate astea, vocea lui Clancy plutea spre mine prin întuneric. Contaminase aerul, îl făcuse să sune ca și când el însuși ar fi fost pretutindeni, în același timp.

— Când o să fii gata să preiei conducerea și chiar *să faci ceva*, spune-mi. O să fiu aici și o să te aștept.

Și, judecând după ultima expresie pe care i-o văzusem pe chip, era exact unde își dorea să fie.

Șapte

Cole nu mi-a adresat niciun cuvânt până când nu ne-am întors pe coridor, unde erau câteva uși între noi și fiul președintelui. Chiar și așa părea distras, cu sprâncenele lui blonde încruntate, cu brațele încrucișate la piept.

— Ai auzit ce spunea? l-am întrebat.

A dat din cap, în semn de încuviințare.

— Prin grilajul ăla mic de sub fereastra de supraveghere.

— Înainte de atac, ai auzit vreo poveste sau vreo informație despre Thurmond? am întrebat. Circulau ceva zvonuri pe la CG?

— Speram să știi tu ceva despre ce zicea acolo, a spus Cole, în timp ce ne îndreptam împreună spre capătul holului. O să cercetez problema.

Mă îndreptam spre fosta cameră de recreere, o încăpere spațioasă aflată chiar la stânga casei scărilor, ca să iau cina, dar intenția lui evidentă era să se refugieze în fostul birou al lui Alban. Când a trecut pe lângă mine, l-am prins de încheietură.

— Când o să stabilim un plan pentru lagăre?

— Nu în seara asta, a spus el. Încă mai așteptăm două mașini și aș vrea să dau vreo două telefoane, să iau

legătura cu vechii furnizori de provizii. Aranjarea locului ăstuia trebuie să fie prioritară. Nimeni n-o să creadă că putem face ceva dacă nu suntem capabili măcar să le asigurăm copiilor haine curate și câteva mese calde. Le-am cerut unora dintre Verzi să înceapă să se gândească la un eventual asalt în lagăre. Între timp, ia o pauză. O să începi în curând să muncești.

I-am făcut și eu cu mâna în timp ce ieșea pe ușile care conectau cele două culoare și am urmat mirosul sosului de spaghetti care venea din camera de recreere. Cineva învelise mesele și scaunele în cearceafuri curate, adusese un radio micuț și-l proptise pe masa de biliard zgâriată pe care prea-miloșii agenți o lăsaseră aici. Alături se aflau două oale mari cu tacâmuri pentru servit și un morman mohorât, micuț, de farfurii de hârtie.

Îmi luase câteva ore bune ca să observ că Ferma se transforma în ceva care părea cumva... curat. Liniștea culoarelor de la parter era tulburată de zgomotul mașinilor de spălat și de uscat, care păreau să funcționeze încontinuu, toată ziua. În cele din urmă, am văzut și că podeaua era mai mult albă decât galbenă. Și când m-am dus să mă spăl pe față, la baie, nu m-am mai trezit cu o ploaie de picături de apă ruginită împrăștiată pe piele. Mirosea a înălbitor. A detergent. Era aproape... ca o casă.

Am trecut pe lângă două coli de hârtie lipite pe ușă și m-am oprit să le examinez. Am recunoscut imediat scrisul lui Liam, dar mi-a luat un moment să înțeleg ce erau tabelele alea, de ce lângă ele fuseseră legate cu ață niște cioturi de creion. Erau fișe de pontaj, împărțite pe sarcini de lucru: spălatul rufelor, curățenie, organizare, prepararea hranei. Sub fiecare capăt de tabel erau nume de copii. Toți trebuiau să ajute, dar puteau alege la ce. Ăsta era stilul lui Liam.

I-am ochit pe Liam, Grasu, Vida și Zu stând la masa lor, cu capetele adunate laolaltă. Vida m-a văzut prima și s-a îndreptat imediat, s-a tras înapoi și a apucat iar furculița, cu un aer degajat. Am terminat de pus pastele în farfurie și m-am îndreptat spre ei.

— Ce se întâmplă? am întrebat, apucând scaunul liber și trăgându-l lângă Liam. Am văzut tabelele pentru sarcini de lucru, trebuia să-mi ziceți mai devreme, să mă trec și eu undeva.

Liam a ridicat privirea din carnețel. Când a mișcat mâna, am zărit un șir de cifre — ecuații pe care părea să le rezolve.

— Este în regulă. Ești ocupată cu alte lucruri.

Alte lucruri care nu însemnau, din nefericire, să pierd vremea cu el în cămară, singuri.

— Ce-i asta? am întrebat, aplecându-mă puțin, ca să văd mai bine ce făcea.

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Încerc să-mi dau seama când, mai exact, o să rămânem fără mâncare. Am căutat niște orașe din vecinătate și cred că sunt câteva în care am putea merge pentru provizii și unde să avem contact minim cu populația.

— Cole a zis că se ocupă el, i-am spus.

A mârâit.

Ceva din gestul lui m-a iritat.

— Este prea periculos să părăsim Ferma acum. O să se îngrijească el de asta.

Zu s-a întors să mă studieze, cu o expresie îngrijorată. I-am arătat farfuria cu paste pe care o avea în față, dar tot nu s-a atins de ea.

— Putem să ieșim, a insistat Liam. Tu, eu, Vi. Drace, cred că și Kylie s-ar băga! Ar fi ca pe vremuri.

Zu s-a întins peste masă și l-a prins de braț, țintuindu-l de masă. Tot dădea din cap, cu ochii mari. Nu-i dădea voie să iasă. Nu îl va lăsa să plece. Și, în secret, am fost bucuroasă că ea a fost cea care i-a zis asta, pentru că eram de acord cu ea. Îl voiam aici, unde era în afara pericolului.

— Am făcut-o de sute de ori, i-a spus el, blând. Ce-ai pățit?

Zu i-a dat drumul, chircindu-se într-un fel care nu-i stătea în fire. Am început s-o întreb ce nu-i în regulă, dar am fost întreruptă de un văicărit frustrat.

— Oh, lăsați-o încolo! Nici măcar nu mi-e foame, a explodat Grasu, împingând farfuria din fața lui.

Avea mai mult sos pe tricou decât îi rămăsese în farfurie. Se pare că este destul de dificil să duci până la gură o furculiță plină de tăiței alunecoși atunci când îți lipsește partea cu *ochiul* din coordonarea mână-ochi.

Când am văzut că Vida nu a profitat de situație ca să-i dea lovitura fatală, m-am uitat cu coada ochiului spre ea. Toată sala vibra de pălăvrăgeală veselă și râsete. Ceea ce făcea ca tăcerea Videi să fie mult mai neobișnuită.

— N-ar fi trebuit să arunci lentilele alea vechi. Nu erau chiar atât de sparte.

— Ce era să fac? a izbucnit Grasu. Să mi le lipesc pe față? Să merg ținând o lupă în dreptul ochiului?

— N-ar fi fost mai bine decât să stai numai îmbufnat și să te împiedici de lucruri, ca orbetele? l-am întrebat.

Se enervase îngrozitor mai devreme și îi azvârlise într-un coș de gunoi, cu o frustrare disperată. Îi pescuisem și îi dusesem înapoi în dormitor, pentru când avea să se liniștească un pic și să gândească din nou rațional.

— Putem să-l rugăm pe Cole să adauge și niște ochelari pe lista de provizii, am spus eu.

— Lentilele sunt cu rețetă, a precizat Grasu, tăios. Nu am niciun fel de informații, chiar dacă ar putea să-i comande undeva. Ochelarii de citit nu sunt destul de puternici și îmi dau dureri de cap când îi port prea mult...

Vida a împins ceva spre el, pe masă, fără să ridice nici măcar o dată privirea din farfuria ei cu paste. Grasu trebuie să se fi gândit că este vreun soi de instrument, altminteri n-am idee de ce nu înșfăcase imediat ochelarii.

Ramele erau cam de aceeași mărime și formă ca și cei vechi. Lentilele rămăseseră puțin în afară, în niciun caz nu erau bine potrivite, dar pe aproape. I-am desfăcut și i-am pus la ochi, iar Grasu pur și simplu s-a tras înapoi, surprins, pipăindu-i neîncrezător.

— Stați-ce-sunt-ăștia...

— Nu-ți mai pierde căcaturile, i-a zis Vida, dând la întâmplare cu furculița prin spaghetti. Dolly mai avea o pereche de ochelari de citit și m-a ajutat să le schimb lentilele cu ale tale. Arată la fel de tâmpit ca ăia dinainte, dar măcar vezi cu ei, da?

Grasu și cu mine ne-am holbat la ea, uluiți.

— Vi..., am început eu.

— Ce?

Tonul îi creștea cu fiecare cuvânt, devenind aproape un lătrat. Mai degrabă nesigur decât furios.

— Am obosit să fiu câinele lui însoțitor. Mă face să mă simt o nenorocită fiindcă râd de fiecare dată când calcă pe ceva sau se împiedică de lucruri, și nu-mi vine să fiu chiar toată ziua o nenorocită, OK?

— Trebuie să fie așa de greu să acționezi împotriva firii tale..., a început Grasu.

— Vrea să spună că-ți mulțumește, am spus eu, tăindu-i-o scurt. Ăsta a fost un gest foarte grijuliu, Vi.

— Da, bine.

Dumnezeule, chiar *era* stânjenită. Am mai luat o înghițitură, ca să-mi ascund zâmbetul.

— N-am salvat copiii din Africa sau de-astea. Și-a spart ochelarii, era în căcat.

— Stai așa, *ce*?

Vocea speriată a lui Liam ne-a întrerupt conversația. A tras mai aproape hârtia pe care Zu îi mâzgălise mesaje.

— Ești sigură? Vreau să zic, *absolut sigură*? De ce nu mi-ai spus până acum?

Zu s-a întins peste masă și i-a luat hârtia din mâini. Liam era prea nerăbdător ca s-o lase să termine de scris și s-a aplecat ciudat peste masă, cu ochii alergând după cuvinte, pe cât de repede le scria ea.

Am crezut că o să pleci să-i găsești. Îmi pare rău.

— Oh, frate, a spus el, punându-i mâna pe cap. N-aș fi ieșit. N-aș fi făcut-o. Nu trebuie să-ți pară rău, am priceput. Dar ești sigură? Cam pare o coincidență...

Dintr-odată a tăcut, privind cu un fel de greață la orice ar fi scris ea acolo.

— Pare a fi ea... Dar cum s-a petrecut una ca asta? Ce făceai în Arizona?

Grasu a fluturat o mână prin fața prietenului lui.

— Ai vrea să ne zici și nouă?

— Zu...

Liam s-a apăsat cu pumnul la baza gâtului și s-a scărpinat o secundă.

— Se pare că în drum spre California, Zu și-a intersectat drumul cu mama... Încercam să-mi dau seama unde anume se ascundeau.

Zu încă era palidă, privindu-l pe Liam îndeaproape, de parcă nu l-ar fi crezut cu totul. M-am lăsat pe spate,

iar scânteia de îngrijorare s-a transformat într-o flamă. Înainte făceam mereu o prioritate din a rămâne toți patru uniți, ca un tot. Era neobișnuit pentru noi să ne separăm, și chiar și așa nimeni nu era niciodată lăsat deoparte. Înțelegeam freamătul sentimentului generat de faptul că eram din nou împreună, dorința de a recupera timpul pierdut. Dar disperarea aceasta pe care am văzut-o în ea, felul în care părea să ne urmărească permanent, asigurând-se că suntem acolo, mi-a rupt sufletul.

Ce i se întâmplase? Ca persoană, Zu nu era înspăimântată și nici măcar neliniștită, în general — cel puțin, nu fusese. Cineva îi făcuse asta, îi dezgolise fiecare nerv. O lăsase expusă și fără apărare.

— Pentru că erau vânați de slugoii lui Gray, după ce tu ți-ai luat tălpășița ca un nesimțit din lagărul ăla? l-a întrebat Vida, cu obișnuita ei lipsă de sensibilitate.

— De ce Arizona? am întrebat la rândul meu. Sau poate că o alegere la întâmplare era la fel de bună ca oricare alta?

Zu mâzgălea furioasă ceva pe hârtie, privind spre noi doar ca să ne arunce o privire exasperată, când am tăbărât pe ea. Liam a ridicat mâinile.

— La voia dumneavoastră, coniță.

Când a terminat, nu s-a dovedit deloc a fi ce mă așteptasem. Și judecând după felul în care lui Liam îi pierise din obraji și ultima urmă de culoare, nu era nici ce s-ar fi așteptat el.

Ascundeau copii în casă — îi protejau. Folosea numele pe care mi l-ai spus, Della Goodkind, dar am știut că este ea pentru că arăta și vorbea ca tine. I-am spus că ești bine.

— Oh, Doamne, a spus Grasu, când i-am întins și lui hârtia. De ce nu mă surprinde? Toată familia ta a căzut

dintr-un copac dement și a lovit în cădere toate ramurile, până jos.

Zu s-a bătut ușor cu creionul pe vârful nasului, în semn de dojană, înainte de a continua să înșire scrisul ei mare, buclat. *Nu a durat decât două minute, dar ea a fost foarte drăguță.*

Liam arăta ca un puști lihnit care a dat peste coșul de picnic al cuiva.

— A mai zis ceva? Harry era acolo, cu ea? Ziceai că ajută copii, dar te-a întrebat dacă vrei să rămâi? Sau pe vreuna din celelalte fete? Asta s-a întâmplat cu Talon?

— La ce întrebare vrei să-ți răspundă mai întâi? l-a chestionat Grasu. Fiindcă mi se pare că ai înghesuit vreo zece în două secunde.

Zu s-a făcut mică de tot în scaun. Creionul s-a rostogolit pe masă și i-a căzut în poală, în timp ce ochii i-au coborât spre degetele care frământau tivul tricoului.

— Kylie a spus că Talon nu a reușit să ajungă în California, am spus eu, cu grijă. L-a rănit cineva? Cumva a...?

— Tipul a crăpat?

În vocea Videi era un tăiș ca de oțel.

— Oh, iartă-mă. Ar trebui să mă port și eu ca ăștia și să te tratez ca pe un copil mic? Vrei să învelesc totul în vată? Sau poți să fii și tu fată mare?

Liam s-a înroșit de mânie.

— Destul...

— Habar n-ai despre ce vorbești, a mârâit Grasu.

— Nu e corect..., am început eu.

Singura pe care nu părea s-o deranjeze — care nu a arătat prea multă emoție — a fost Zu. S-a uitat la Vida pentru o clipă, ochi în ochi. Apoi s-a întors spre foaie și

a început să scrie iar repede. Liam și Grasu erau amândoi tăcuți, fumegând în direcția Videi.

Zu a ridicat iar hârtia, îndreptând-o de data asta spre Vida, ca să poată citi ce scrisese. *Am fost încercuiți de urmăritori și a murit în timpul asaltului. Un prieten m-a ajutat să ajung în California, atunci când m-am despărțit de ceilalți.*

Am scos un oftat ușor și am închis ochii, încercând cu disperare să nu-mi imaginez lucrurile acelea. Doamne... Talon. Nimeni nu merita așa ceva.

— Prieten? a insistat Grasu. Un alt copil?

Ea a scuturat din cap, dar n-a detaliat.

— Un adult? Un *adult* te-a dus?

Liam și-a trecut mâinile peste față.

— Oh, Dumnezeule, mă cac pe mine de frică numai când îmi imaginez. N-ar fi trebuit să ne separăm niciodată. Niciodată. Niciodată. Oh, Dumnezeule. Nu ți-a fost teamă că o să te predea?

Zu era atât de tăcută și de palidă, încât nu eram sigură că mai respiră. S-a uitat în sus, spre tavan, clipind repede, de parcă s-ar fi străduit să-și rețină lacrimile.

— Știe să cântărească bine firea oamenilor, am spus eu, punându-mi brațul pe umerii ei.

Era încă atât de mică. Cu oase ca de pasăre, ascuțite și mai tare de foame și de stres.

— Și cum ai ajuns, mai exact, la concluzia asta? m-a întrebat Grasu, împingându-și ochelarii pe nas. Bazându-te pe faptul că te-a lăsat să urci în dubiță, în loc să se încuie pe dinăuntru?

— Exact, a spus Liam. Mi se pare că-mi amintesc cum a votat *cineva* să te dăm afară.

— Da! am spus. Mulțumesc mult. Încercând să mă abandoneze în mijlocul drumului...

— Iartă-mă că purtam de grijă grupului! s-a rățoit Grasu.

Zu a început să scrie ceva, dar Vida i-a smuls hârtia din mâini, a ridicat-o în dreptul ochilor și a rupt-o exact pe jumătate.

— Dacă vrei să spui ceva, spune dracului odată.

Când s-a ridicat de la masă, scaunul a scrâșnit pe podea, iar farfuria a zburat cât colo. Am văzut că se străduiește să-și păstreze calmul din felul înțepat în care îți ținea gâtul drept și umerii în spate. Timp de o secundă ciudată, nu m-am putut gândi decât la cum erau desenele alea animate vechi pe care ni le arătau în weekend, la felul în care se vedea o scânteie arzând tot fitilul, până la un morman de dinamită.

Ar fi trebuit să știu că nu-i o idee bună să mă duc după ea.

— Vi, am strigat-o, și a trebuit să alerg ca s-o prind din urmă.

Mergea îndârjită pe culoar, toată numai mușchi subțiri și forță plină de furie, apoi a apucat-o pe scări, spre etajul inferior. Unde naiba se ducea?

— Vida!

Am prins-o de braț, dar m-a aruncat cât colo — destul de tare cât să mă lovesc de peretele alăturat. Prin umeri mi-a trecut o explozie de durere, dar nu am renunțat. Buza de deasupra i se arcuise într-un rânjet, dar în secunda în care și-a dat seama ce a făcut, și-a pierdut mult din urâțenie.

— Poate vrei să-ți vezi de drum, mi-a spus ea și, pentru prima dată, mi-am dat seama că nici ea nu știa încotro se îndreaptă. Încerca numai să scape din camera aceea. Să scape de noi.

— Nu așa, i-am răspuns. Ce se întâmplă? Vorbește.

Vida s-a întors și a pornit iar pe culoar, doar ca să se îndepărteze în viteză. Evaluasem greșit situația — rău de tot.

— Isuse Hristoase, niciodată nu poți lăsa lucrurile așa cum sunt, nu? a izbucnit ea. Nu lași pe nimeni, niciodată, să iasă singur din rahat. E de tot râsul, fiindcă tu nu ești în stare să-ți rezolvi propriile mizerii.

— Încerc să merg mai departe fără să-mi mai pese așa de tare, am răspuns.

Zach venea spre noi pe culoar, privind oriunde, numai spre colțul în care ne retrăseserăm noi, nu. M-am întors cu spatele la el în același timp cu Vida. Ea a așteptat până când nu i-a mai auzit zgomotul pașilor, apoi a slobozit o respirație aspră.

— Știi ceva, chiar am crezut că noi două...

Vocea i s-a înecat. Când a râs, i-am simțit încordarea.

— Nu contează. Oricum, chiar îți pasă?

— Adineauri mi-ai spus că mă implic prea mult și acum nu-mi pasă îndeajuns? am întrebat-o. Care dintre ele e valabilă?

— Amândouă sau niciuna! Isuse, ce mai contează? s-a repezit ea, trecându-și mâinile prin părul scurt, cu vârfurile încă decolorate și cu o ușoară tentă de albastru încă atârnată de șuvițe.

— Mă bucur pentru tine, oh-să-mi-bag-cât-mă-bucur că ai avut această reîntâlnire minunată cu *adevărații* tăi prieteni. Acum poți să stai cu ei și să o frecați toată ziua despre cât de bine era când erați numai voi patru. Puteți să aveți toate glumele alea tâmpite pe care le înțelegeți numai voi. Dar ce nu pot pricepe, și asta mă scârbește, este cum tu...

— Cum eu, *ce*? m-am luptat eu să-mi țin în frâu tonul. Care-i treaba? Varsă aici. Hai. E limpede că altceva te-a enervat dacă ți s-a pus pata pe o fetiță care a fost până în iad și înapoi. Nu pot să rezolv dacă nu-mi spui ce se întâmplă!

Scânteia a atins, în sfârșit, mormanul de dinamită, dar explozia nu a fost cum m-am așteptat. Expresia Videi s-a deteriorat și a sorbit aerul în plămâni cu respirații scurte, sacadate.

— Pur și simplu l-ai înlocuit! În mintea ta, tocmai l-ai dat pe Jude pentru fetița aia, de parcă el n-ar fi însemnat nimic, de parcă noi n-am fi însemnat nimic pentru tine! Am priceput, OK? Dar nu mai... nu te mai preface că dai doi bani pe noi când e clar că nu dai!

Plângea, plângea cu adevărat, și am fost atât de surprinsă, încât am rămas încremenită acolo. S-a răsucit pe călcâie, cu furia și umilința inundând-o în valuri, lipindu-se și mai tare cu spatele de perete, în colț.

Pur și simplu l-ai înlocuit.

De parcă noi n-am fi însemnat nimic pentru tine.

Deci asta credea ea? O durere adâncă a reverberat în mine, rupându-mă în două. Că niciodată nu... că niciodată nu mi-a păsat de ei? Că nu m-am implicat? Poate că am fost rece cu ei la început, știu că am fost, dar asta numai ca să mă protejez pe mine însămi. Să las oamenii să-mi intre în suflet, să cobor zidurile din jurul inimii mele — nu pot risca să fiu vulnerabilă ca la Ligă, nu când trebuie să supraviețuiesc.

Părea esențial să învăț să-mi îngrop fiecare sentiment, bun sau rău — să-mi pun bine orice emoție nestăvilită, înainte să apuce să iasă din mine și să fie observată de vreun îndoliat. Aici, dacă erai liniștit, erai aproape

invizibil; dacă nu puteai fi provocat și pedepsit, erai lăsat singur. Revenisem iar la strategia de la Ligă, funcționând de la o clipă la alta, de la operațiune la operațiune, de la lecție la lecție, amorțindu-mi fiecare fărâmă de sentiment ca să evit să explodez de cât de nedrept era totul, cât de îngrozitor și cât de zdrobitor. Așa că nimeni, nici măcar pentru o secundă, nu-mi pusese la îndoială loialitatea pentru cauza lor. Pentru mult timp, aceasta a fost singura modalitate de a mă proteja de lume și de toți cei din ea.

Dar Jude... Jude găsise punctul nevralgic, fie pentru că era evident ce făceam, fie în ciuda acestui lucru.

Mă învinovățea oare pentru toate astea? Dacă ar fi fost ea Liderul, s-ar mai fi întâmplat toate aceste lucruri? Am mai fi fost noi... Am închis ochii, încercând să estompez imaginile care îmi bântuiau prin minte. Jude pe jos. Jude sufocându-se cu propriul sânge. Jude cu spinarea ruptă și cu picioarele răsucite. Privirea din ochii lui, ca și când m-ar fi implorat să-l ajut — să-l omor și să-i curm suferința.

Nenorocitul ăla de coșmar. Grasu îmi spusese în repetate rânduri că fusese instantanee... această... de ce era atât de greu să spun „moarte"? *Murise*, nu se dusese. Jude nu se dusese nicăieri. Nu trecuse în lumea drepților. Murise. I se terminase viața. Nu vom mai auzi niciodată vreun cuvânt spus de el; ajunsese la final, așa cum ajung toate poveștile, în cele din urmă. Nu era într-un loc mai bun. Nu era cu mine. Jude era îngropat, împreună cu tot ce sperase, sub ciment, moloz și cenușă.

— Dumnezeule, s-a dezlănțuit Vida cu voce aspră, nici măcar acum nu poți să negi, băga-mi-aș, nu-i așa că nu poți? Du-te dracului și lasă-mă singură! Pleacă înainte să...

— Crezi că nu știu că a fost vina mea? Că ar fi trebuit să-l țin pe lângă mine... dacă nu l-aș fi lăsat deloc să vină..., i-am spus încet Videi. Îmi imaginez cum trebuie să fi fost pentru el, cum, la sfârșit, trebuie să se fi sufocat sub toată greutatea aia. Mă întreb cât de multă durere trebuie să fi simțit, și dacă Grasu mă minte în față de fiecare dată când jură că trebuie să fi fost prea rapid pentru ca el să simtă ceva. Mintea mi se întoarce la el, iar și iar. Trebuie să fi fost atât de speriat... era atât de întuneric acolo, nu-i așa? Și probabil că se simțea abandonat. Crezi că și-a dat seama? Că ne-a așteptat să ne întoarcem și...

Știam că bolborosesc fără fir, dar nu mă puteam opri.

— ...n-ar fi trebuit să iasă deloc... avea doar cincisprezece ani, avea doar cincisprezece ani...

Vida se sprijinea cu spatele de perete, alunecând în jos, suspinând fără reținere, acoperindu-și fața cu ambele mâini.

— A fost vina mea, de ce nu zici dracului așa? Eu eram în spate, tu nu erai nici pe departe pe lângă el! Ar fi trebuit să-l aud, ar fi trebuit să-l oblig să meargă în fața mea, dar eram așa de-al dracului de speriată, că nu m-am gândit deloc la asta!

— Nu... Vi, nu.

M-am lăsat pe vine în fața ei.

— Era atâta zgomot acolo, jos...

Nu fusese deloc vina ei. Am simțit nevoia crâncenă de a o proteja, la gândul că oricine ar trece pe acolo ar vedea-o așa de vulnerabilă. Mai târziu, când se va aduna, umilința asta va fi și mai greu de dus. M-am foit un pic și m-am așezat, încercând să blochez vederea oricui ar fi apărut pe coridor. Când m-am întins spre ea, nu m-a oprit.

— Tu și Cate, nici măcar nu i-ați rostit numele, a spus Vida. Vreau să vorbesc despre el, dar îl tot închizi într-o cutie și îl dai deoparte.

— Știu că tu crezi că nu-mi pasă.

Simțeam în piept o gheară insuportabilă.

— Doar că... Dacă nu țin lucrurile astea înăuntru, simt că dispar. Dar tu, voi toți... singurul lucru pe care mi-l doresc este să stăm laolaltă și în siguranță, și nici măcar nu voi putea vreodată să fac asta.

— La ei te referi.

Vida și-a strâns genunchii la piept.

— Am priceput. Ei sunt oamenii tăi.

— Și tu nu ești? am întrebat-o. Nu există vreo ierarhie, la cine țin mai mult. N-aș putea s-o fac nici dacă aș vrea.

— Ei bine, dacă ar arde clădirea, pe cine ai salva mai întâi?

— Vida!

Și-a dat ochii peste cap și s-a șters pe față.

— Oh, calmează-te, gagico. Glumeam. Evident că n-aș fi eu. Pot avea singură grijă de treburile mele, băga-mi-aș.

— Știu, i-am răspuns. Nu știu pe cine aș salva mai întâi, dar dacă ar trebui să iau pe cineva care să-mi țină spatele în misiunea de salvare, atunci n-ar mai fi nicio discuție.

A ridicat din umeri și, după o vreme, a spus calmă:

— Gândul de a merge înapoi în camera aia mă face... Știu că pare că am tras pe nas, dar tot intru în diferite locuri și mă tot uit după el, de parcă ar trebui să fie acolo. Când îmi dau seama ce fac, parcă aș lua un pumn în gât, să moară mă-sa.

— Așa mi se întâmplă și mie, i-am spus. Mă tot aștept să apară la fiecare cotitură.

— Sunt într-un punct stupid și cretin, futu-i, a spus ea, să ajung să fiu invidioasă pe o fetiță, pe tine și pe toți ceilalți, că ați reușit să vă reuniți, în timp ce nouă nu ni se va mai întâmpla asta niciodată. Tu nu poți nici măcar să te *uiți* la Nico. Dumnezeule, Ruby, ce trebuie să se întâmple cu tine ca să încetezi să-l pedepsești? Când o să începi să-i asculți scuzele?

— Când o să am ocazia să-l cred.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Jude a fost singurul lui prieten. Nimic din ce i-ai putea face tu nu este mai rău decât ce-și face el însuși. Cate n-o să mai fie în stare să-l scape și din asta. Acum este mai rău decât atunci când l-au adus prima dată la CG, după ce a ieșit din programul de cercetare, unde au făcut pe el toate experimentele alea de căcat.

Am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să-i spui singură lui Cate...

— Nu, a zis Vida, ridicând un deget, să-ți pară rău că ai fost prea lașă și căcată pe tine ca să vorbești pe bune cu ea despre treaba asta. Nu înțeleg... nu pot să pricep și pace de ce toți oamenii la care țin sunt praf, în pana mea, și niciunul dintre voi nici măcar nu încercați vreodată să vă ajutați unul pe altul, pentru că e prea dureros să înfruntați problema direct. Jude n-ar fi lăsat niciodată să se întâmple așa ceva. N-ar fi lăsat. Era cel mai bun dintre noi.

Era uimitor cum Jude ne strânsese pe toți laolaltă, cât de bine ne citise, cine eram și ce voiam. Există în lumea asta oameni al căror scop pare să fie să slujească drept puncte de conexiune. Ne deschid unii către ceilalți, dar și către noi înșine. Cum era treaba aia pe care mi-o spusese? Că nu vrea să cunoască doar chipul omului, ci și umbra lui?

— Da, așa era.

Nu va mai exista niciodată unul ca el. Asta era pierderea pe care o simțeam și pierderea de care restul lumii nu avea să-și dea seama vreodată. Amândouă erau pietre de moară pe pieptul meu.

— Nu-s bună deloc la căcaturile astea cu luatul în brațe, m-a avertizat Vida. Dar dacă vrei să mai vorbim așa... aici sunt. OK?

— OK.

Și nu știu de ce m-a terminat momentul ăla, în timp ce fiecare clipă de până atunci fusese ca o eviscerare. Mi-am sprijinit umerii și capul de perete. Poate pentru că știam cât de mândru ar fi fost de noi că ajunseserăm atât de departe, și că spuseserăm atât de multe.

— Vorbește cu Nico, te rog, a spus Vida. Nu mă face să mă rog de tine. Nu te mai purta cu el de parcă nici n-ar fi o nenorocită de ființă umană.

Am șoptit:

— Cred că-l urăsc.

— A greșit. Toți greșim.

M-am lăsat pe spate, sprijinită în palme, cu degetele încovoiate pe podeaua rece.

— Și-au bătut joc de ea? a întrebat Vida deodată, ridicând o mână ca să mă oprească.

Deși nu pusese întrebarea în șoaptă, faptul că nu întrebase în fața lui Zu părea să indice un fel de nou găsită sensibilitate.

— S-au prostit cu vreun abuz sexual, ceva? Sau nu.

— Nu, am spus încet, privindu-l pe Liam cum se așază pe un scaun lângă ea și o mângâie pe păr. Nu vrea să vorbească, așa că n-o forțăm. Este decizia ei.

Vida a dat din cap, asimilând informația.

— Trebuie să fie un rahat mare de tot acolo. Mare, mare de tot.

— N-o mai presa, OK? I s-a luat orice altă decizie. Cel puțin poate să hotărască ce vrea să spună și când s-o spună.

M-am întors la auzul unor pași ușori în spatele nostru. Zu s-a oprit, cu mâinile îndesate în buzunare, până când Vida i-a făcut semn cu mâna să vină la noi. Vida a așteptat ca Zu să se uite la ea, apoi a spus:

— Greșeala mea, Z, n-ar fi trebuit să fiu a dracului cu tine. Suntem în regulă, da?

O parte din tensiunea de pe chipul fetiței s-a topit. A întins mâna, dar Vida i-a dat ușor cu pumnul.

— În regulă, am spus, chinuindu-mă să-mi ridic de pe jos trupul înțepenit. N-ar trebui să ne întoarcem? Probabil că băieții se întreabă pe unde suntem.

— Lasă-i să se întrebe, a spus Vida. Am avut multe de recuperat.

Opt

Coridorul se decolorase într-o umbră familiară de roșu, care părea să strălucească cumva nedefinit. Devenea tot mai strălucitoare și pulsa pe măsură ce avansam, privind uimită fotografiile înrămate aliniate de fiecare parte, pe pereții altminteri goi. Înfățișau chipuri pe care le recunoșteam, mi le aminteam: tânărul agent care fusese ucis pe când încerca să evadeze, după o operațiune care mersese prost. Femeia capturată chiar când era pe cale să se întâlnească cu omul de legătură — înghesuită într-o dubiță neagră, fără să mai auzim vreodată de ea.

Mi-am trecut degetele pe sub poze, numărându-le mai întâi din doi în doi, apoi din trei în trei. Morți. Aici era locul unde Liga marca viețile sacrificate și comemora trupurile care nu avuseseră parte de un mormânt. Erau atât de multe — atâția bărbați și atâtea femei care muriseră înainte ca măcar să ni se alăture. Aproape opt ani de moarte.

Degetele mi s-au oprit sub chipul lipsit de zâmbet al lui Blake Johnson. Arăta... mic. Tânăr. S-ar putea să fi fost din cauză că era înconjurat de chipuri mai în vârstă, sau poate că poza fusese făcută când Liga îl adusese pentru prima dată. Asta trebuie să fi fost. Arăta mult mai matur

când plecase în acea operațiune care îl omorâse, nu-i așa? De ce oare părea așa o mare diferență între un chip de paisprezece ani și unul de șaisprezece ani?

Am simțit la picioare ceva cald și umed. O peliculă subțire de lichid negru, ca de cerneală, se împrăștiase pe jos, îmbibându-mi-se în piele. Pătând-o. Pârâiașul acela mic era rezultatul a patru șiroaie separate, șerpuite, care alunecau pe dalele podelei. Mâna mi s-a lovit de următoarea fotografie în timp ce m-am îmbrățișat, iar durerea ascuțită, cumplită, pe care am simțit-o în palmă m-a făcut să-mi ridic privirea, în cele din urmă. Ultimele duzini de poze erau distruse, cu ramele sfărâmate și amestecate cu un fel de piese de metal răsucite și cioburi de sticlă.

Lumina roșie s-a intensificat, s-a estompat, apoi s-a intensificat din nou. Iar și iar. Am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii, dar nu era decât un indicator pe care scria IEȘIRE. La următoarea intensificare a luminii am văzut că cerneala neagră izvora de undeva, dintr-o baltă care creștea. Și nu era deloc cerneală neagră.

Silueta era întinsă cu fața în jos, cu mâinile și picioarele răsucite în unghiuri ciudate. Era un... era un băiat, deșirat cu totul. Avea mâini mari, picioare mari, de parcă nu crescuse încă pe măsura lor. Labe de cățeluș, cum îi spusese Cate o dată. Lumina s-a estompat iar deasupra lui în timp ce alergam spre el, apoi s-a luminat cât să văd că era Jude.

Era sânge peste tot, brăzdându-i fața, mâinile, spatele rupt. Urlam, urlam, urlam, pentru că avea ochii deschiși, gura astupată de balta de sub el, dar buzele i se mișcau. Tremura, iar trupul îi era în spasme...

Două mâini m-au prins de brațe, smulgându-mă din holul acela și aducându-mă în altul. Nu — *oh, Doamne* — Jude avea nevoie de ajutor, trebuia să-l ajut...

Creierul mi s-a trezit brusc, atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău. M-am răsucit și mi s-au tăiat picioarele, dar m-a ținut cineva. Mi-au clănțănit dinții, atât de tare eram scuturată să revin la realitate.

— Ușurel, ușurel!

Accent de sud — Liam? Nu, Cole. Am reușit să-i văd mai clar chipul neliniștit. Luminile de deasupra capetelor noastre erau pure, de un alb neclintit, și lumina venea în valuri și prin ferestruicile aflate de pe o parte și alta a coridorului. Mi-am concentrat privirea asupra panoului de sticlă din spatele lui, unde se vedeau o mulțime de aparate cu greutăți, benzi de alergare și saltele. *Antrenament.* Cole avea fața scăldată de sudoare, se înroșise tot, pentru că fusese la sală. Dar eu nu venisem aici. Nu venisem să-l caut. Nu plecasem...

Cole m-a condus în sală. Aerul condiționat mergea la putere maximă, răcind instantaneu petele de transpirație de pe spatele meu și de la subțiori. M-a așezat jos, pe una dintre băncuțe, și a dispărut o secundă, apoi s-a întors cu un prosopel și un pahar de hârtie plin cu apă.

Nu mi-am dat seama că tremur până când nu am încercat să beau. Cole mi-a luat mâna stângă și mi-a apăsat prosopul în palmă. Am privit în jos, surprinsă să văd urme de sânge proaspăt prelingându-se pe încheietură, în îndoitura cotului. Eram murdară peste tot, pe blugi și pe tricou.

Am sărit în picioare, sau cel puțin am încercat. Mintea mi s-a îndreptat spre imaginea lui Jude, asupra felului în care lumina cea roșie făcuse ca sângele lui să se vadă negru. Dar ăla era... nu era sângele lui, nu? Acolo nu era CG. Nu era Los Angeles.

Pe Jude îl lăsaserăm în Los Angeles.

— Știi unde te afli? m-a întrebat Cole, lăsându-se pe vine în fața mea.

Înainte de a continua, a așteptat să dau din cap.

— Îmi pare rău că te-am trezit în felul ăla, știu că n-ar fi trebuit să fii trezită, dar te-am văzut trecând și apoi ai început să strigi. Nu am știut că ai țeava aia, puștoaico.

Abia dacă-l auzeam.

— Eram... somnambulă?

— Așa părea, a spus el, destul de binevoitor. Cu ce te-ai tăiat la mână?

Am ridicat din umeri, cu gâtul arzând.

— Cât e ceasul?

— În jur de cinci dimineața.

Liniile din jurul gurii lui erau mult mai accentuate. Acum, când îmbujorarea începea să i se ducă de pe față, umbrele se întorceau — sub ochi, sub pomeții înalți, barba care îi creștea pe maxilar.

— Ai reușit să furi cinci ore de somn.

— Mai mult decât tine, am punctat eu.

— Da, bine, eu m-am hotărât să încerc să fug de propriile coșmaruri, în loc să mă scufund în ele cu capul înainte.

Ecranul benzii de alergare pe care fusese clipea încă, pus pe pauză.

— Am prea multă adrenalină. Prea multe gânduri care mi se învârtesc prin cap. Energie care trebuie arsă.

Îmi venisem cu totul în simțiri, când urechile mele au prins vocea caldă a unui crainic, venind dintr-un televizor fixat în perete. Mirosul din cameră mi-a inundat nările: plastic, transpirație și ceva metalic, care ieșea din duhoarea de sânge.

Cole mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, cercetându-mă pentru un moment ca și când recunoscuse în

mine ceva ce eu însămi nu eram sigură că știam. Spre deosebire de Cate, sau Liam, sau Grasu, spre deosebire de Jude, el lăsa pur și simplu să ne cadă la picioare ceea ce se întâmplase. Nu mă presa să afle cum mă simt sau ce văzusem, și asta era exact ce voiam. Să împing întâmplarea în urmă și să o las acolo.

Mi-a tras prosopul din palmă, inspectând tăietura.

— Pare destul de superficială, m-a anunțat, ridicându-se în picioare. Se vindecă deja. Totuși, probabil c-o să te înțepe ca dracu' pentru o vreme.

Odată ce-a terminat cu mine, și-a ridicat tricoul să-și șteargă transpirația de pe față, arătându-mi fără să cer o bucată de piele bronzată.

M-am uitat în altă parte.

— Vii aici în fiecare dimineață?

— În cele două zile de când suntem aici, da, a spus el, amuzat. Încerc să-mi readuc fundul în formă. A trecut ceva vreme de când nu m-am antrenat. Ajută și să...

A făcut un gest larg cu mâna.

— Să te descarci.

— Îmi lipsește, m-am auzit eu spunând, sentimentul că sunt puternică. Mă simt de parcă am ști încotro ne îndreptăm. Tu și cu mine. Dar nu mă pot scutura de senzația că pedalez, și pedalez, și pedalez, așteptând să ajung la destinația aia. Și *fir-ar al dracului*, cercetarea despre cauza NIAA, nu pot să trec peste ce nenorocită de pierdere este faptul că, după toate astea, noi tot nu avem *aia*. Eram în stare să gestionez lucrurile. Nu sunt...

Am ridicat mâna.

— În mod sigur, nu este cazul zilele astea.

— Da, și ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

Cole și-a strâns brațele la piept.

— Ai recunoscut problema, cum ai de gând s-o rezolvi? Nu te mai gândi la stick-ul de memorie, la cauză. Nu-ți irosi energia cu păreri de rău sau milă de sine. Dacă drumul ăsta s-a închis pentru noi, o să ne concentrăm să găsim tratamentul. Așa că, din nou, spune-mi: ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Să mă antrenez, i-am răspuns. Trebuie să antrenăm toți copiii. O să fie nevoie să lupte.

— Nu antrenezi pe nimeni până când nu intri tu în formă.

— Asta-i o ofertă?

Un zâmbet lent i s-a întipărit pe față.

— De ce? Crezi că monștrii tăi pot ține pasul cu ai mei?

M-am gândit că ai mei le-ar putea da clasă alor săi. Ar fi putut să-i lege fedeleș.

— Nu există o rezolvare simplă, dacă asta crezi, a spus Cole, plecându-și capul deasupra aparatului de alergare. Sunt mai puternic și mai rapid, așa că, dacă nu-mi pot învinge demonii, cel puțin să mi-i alung din minte pentru o vreme. Când te-ai antrenat ca lumea ultima oară?

— Înainte...

Isuse, când a fost ultima dată? În săptămâna când am plecat să-l caut pe Liam? Antrenamentul de la CG a fost agresiv la început, exact definiția unei bătălii purtate pe un deal — una dusă cu membre slăbite, târâite. Aveam bășici la picioare și în podul palmelor, iar șirurile nesfârșite de vânătăi mă făceau să arăt de parcă aș fi suferit un accident grav de mașină. Durerea pâlpâia, trăgea de mine și mă răsucea ca și cum mi-ar fi modelat corpul după propriile ei standarde.

Majoritatea copiilor fuseseră în program suficient de mult, încât să-și întărească trupul pentru operațiuni,

în același timp în care încercau să-și ascută capacitățile Psi. Asta însemna să facă, la fiecare două zile, ridicări de greutăți și exerciții cardio, alături de autoapărare, kickboxing și antrenament de folosire a armelor, toate aruncate la grămadă, pentru varietate. Când muncești atât de intens, te concentrezi în fiecare moment asupra a ceea ce face corpul tău, încercând să antrenezi fiecare mușchi în parte, să fie la fel de tăios precum un cuțit. Îți alungi gândurile din minte pentru o vreme.

Aceea a fost o fereastră temporală în care toate s-au aliniat pentru mine — fusesem puternică, mental și fizic, și mai mult decât un pic cam doritoare să înțeleg fiecare operațiune. Dar cumva, în procesul de căutare a lui Liam, am reușit să pierd bucata aia din mine. Am lăsat îndoielile și nesiguranța să se întoarcă. Am pierdut controlul asupra mea.

— Vreau să fiu mai provocată decât făceau instructorii cu noi, i-am spus. Nu pot să mă rup în bucăți și să aștept pe cineva, oricine din jurul meu, să pună la loc părțile stricate. Vreau să am grijă de toți.

Cole a ridicat mâinile.

— Pricep.

— Nu, nu pricepi, i-am spus, furioasă pe urma de disperare din vocea mea. Este de parcă de fiecare dată când dau de o cotitură mă trezesc din nou înapoi în tunelul ăla în care cădeau toți pereții, și mă simt de parcă...

— Nu.

Cole s-a ridicat.

— N-o să stăm pe-aici, să strângem mâini și să folosim metoda lui Cate Conner de a face față situației: pictură cu degetele drept terapie prin artă.

A traversat încăperea din doi pași uriași și a scotocit printr-o cutie de plastic albastru după o pereche de mănuși de box vechi și uzate. Mi le-a întins.

Cole și-a încrucișat brațele, dar nu și-a relaxat câtuși de puțin postura. Mi-am pus mănușile fără vreo ezitare și fără să iau deloc în considerare mâna rănită, și am fost recompensată cu o aprobare din cap, care m-a încălzit din interior. Dacă eu eram gata, era și el.

A scos o pereche de mănuși și pentru sine. Tocmai în cealaltă parte a sălii erau împrăștiate niște saltele negre și am traversat încăperea spre ele. Plastic, transpirație și cauciuc — era un miros familiar. Am tras adânc în piept aerul acela și mi-am pregătit postura, lăsându-mi greutatea să se scufunde în puțina amortizare pe care o puteau oferi saltelele.

— Doar ca să știi, a spus Cole, lovindu-și mâinile înmănușate una de cealaltă, în timp ce făcea stânga-mprejur, să fii mai puternic înseamnă să încasezi lovituri. O grămadă. Dacă vreodată te porți ca și cum ar fi prea mult, sau dacă nu-ți poți ridica fundul de jos, atunci s-a terminat.

— Bine, am spus. Atât timp cât nu dai înapoi fiindcă îți imaginezi că nu pot duce.

A mârâit.

— Și, Prețioaso? Încă ceva. Să nu spui nimănui ce facem. Nici lui Conner, nici Videi, nici lui Lee, niciunuia din ei.

Cui dracului să-i pese că ne antrenam noi împreună?

— Hai să vedem dacă chiar poți să mă pocnești tu primul, l-am tachinat eu, dar ochii încă îi erau serioși, întunecați de ceva ce nu înțelegeam.

— Ești stânjenit sau ceva de genul ăsta?

— Să spunem doar că mă îndoiesc de faptul că ar aproba metoda asta de a face față situației, a spus el, alunecând

un picior înapoi și ridicând mâinile ca să-și apere fața. Vorbea atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Ei nu ard, nu? Nu ca noi.

I-a zburat primul pumn și m-a izbit într-un punct din tâmplă. M-am împleticit în spate, dar am rămas în picioare. M-a inundat furia — pe mine însămi, că n-am fost atentă, pe fulgerarea de durere. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet când am aruncat brațul spre el, apoi s-a oprit și mi-a corectat mișcarea, obligându-mă să o repet iar și iar, până când am plasat lovitura exact cum voia el s-o fac. Cole mi-a dat un pumn amical în umăr și încă rânjea când a lovit cu piciorul și l-am oprit cu al meu. S-a legănat înapoi, direcționând o altă lovitură în plin.

Minutele treceau și-mi părea că merg și eu cu ele. Mușchii corpului meu își aminteau cum să lupte, chiar dacă inima se retrăsese din joc. O senzație puternică de revenire mi-a străbătut corpul atunci când am reușit să parez o lovitură și i-am dat un pumn direct în stomac. A expirat pe jumătate într-un hohot de râs, pe jumătate într-un icnet de durere. Când și-a amintit că el ar fi trebuit să-mi dea mie lecții, eram deja întinși pe spate pe saltele, încercând să ne recăpătăm respirația.

Nu, m-am gândit eu, încercând să-mi îndepărtez din ochi părul lipicios de la transpirație. *Nu ca noi.*

Câteva ore mai târziu, cu mușchii ca gelatina și cu ceața coșmarului limpezită din minte, ne-am adunat în sala de recreere ca să începem oficial planificarea atacurilor asupra taberelor.

Supravegheam grupul nostru, inclusiv ultima mașină venită, care intrase când eram la duș, după antrenamentul cu Cole. Copiii, toți cei patru, luptau vitejește

împotriva oboselii care îi cuprinsese, explicându-ne că au fost reținuți de niște probleme cu mașina, când Cole a trecut pe lângă mine și m-a împins ușor înainte, spre cercul de copii care stăteau pe podea. M-am dat un pic înapoi, confuză, dar zâmbetul lui era încurajator.

— Am vorbit despre asta, îți amintești? Prezintă-le situația.

— N-ar trebui ca tu...

— Nu, tu ar trebui s-o faci.

M-a împins iarăși spre ei, ignorând expresia rigidă de pe chipul lui Grasu.

— Du-te și cucerește-i, Prețioaso.

Fă-i să te iubească... Am dat din cap, ignorând susurul vocii lui Clancy în urechea mea. Zu s-a dat repede înapoi și a făcut semn din cap spre Hina și Tommy să facă la fel, deschizând cercul.

— Așadar, asta..., am început eu, doar ca să-mi adun gândurile. Dintr-odată nu mai era vorba despre chipurile pe care le vedeam acolo, ci despre cele pe care nu le vedeam. M-am întors spre Grasu, care jumulea o gaură din blugi, imaginea perfectă a unei nonșalanțe forțate.

— Unde este Liam? Și Kylie... și James?

— Trebuie să fie la baie, a reușit el să îngaime, cu vocea nenatural de ascuțită.

Apoi, dintr-odată, nimeni nu s-a mai uitat la mine. Nici măcar Zu.

N-ai făcut asta, Liam, m-am gândit eu, luptându-mă cu panica ce creștea constant. *Spune-mi că nu te-ai aventurat afară ca să aduci provizii fără să-ți iei măcar o armă cu care să te aperi.*

— Au plecat, a șoptit o voce subțirică. Am privit în jur, dar nu mi-am dat seama de la cine vine.

— Cine a plecat? a întrebat Cole, prinzând doar sfârșitul.

— Unul dintre...

Am știut în acel moment că el înțelesese exact cine anume lipsea. A devenit dintr-odată foarte liniștit, cu expresia bine controlată și impasibilă. Era imaginea unui om care tocmai se pregătește să înjunghie pe cineva, calm și metodic.

— De ce au plecat? am întrebat.

— Ca să avem ceva de mâncare astăzi! a izbucnit Grasu.

— Unde au plecat?

A trebuit să mă abțin ca să nu strig, să nu mă duc spre el și să nu-l scutur cât de tare pot.

— În următorul oraș, a spus Lucy. Au promis că se întorc într-o oră.

— Așa au promis.

Cuvintele lui Cole s-au lovit de pământ.

— Ei bine. Dacă o să dea ortu' popii, cel puțin o să ne crească și nouă nivelul de IQ pe aici. Să *nu* cumva — s-a adresat el grupului — să mergeți afară până când nu aveți antrenamentul necesar ca să supraviețuiți și până nu avem niște arme. O să am grijă de toate și o să avem grijă unii de alții, dar trebuie să faceți cum vă spun, fiindcă altminteri n-o să meargă. În regulă, fraților?

Câteva aprobări din cap. Câteva zgomote de aprobare.

— OK, am spus eu. *Fir-ar al dracului, Liam. Ce-o fi în capul tău?* În regulă.

M-am străduit să-mi aduc mintea înapoi pe drumul drept.

— Primul lucru pe care trebuie să-l știți este că stick-ul de memorie care conținea cercetarea pe care a sustras-o Cole de la Corporația Leda, în legătură cu ce anume a cauzat NIA, a fost șters de IEM.

Vida trebuie să le fi spus lui Grasu și lui Zu, pentru că ei nu s-au arătat nici pe departe atât de surprinși ca toți ceilalți. Văzându-le fețele, un junghi ascuțit de deznădejde m-a lovit în plin. M-am forțat să trec peste el, conștientă de privirea lui Cole ațintită asupra mea.

— Nu e chip să recuperăm informațiile? a întrebat Tommy.

— Nu, a spus Nico. Am încercat tot ce se putea. Documentele sunt pierdute pentru totdeauna.

— Totuși, avem încă cercetarea referitoare la *tratament*, am spus repede.

Verzii o copiaseră din nou și o încărcaseră în singurul nostru laptop. Toate cele cincisprezece pagini indescifrabile.

— Și de aici o să începem munca. Dar, între timp, cred că ar trebui să continuăm cu eliberarea lagărelor — e ceea ce trebuie să facem și strategia cea mai potrivită pentru a-l face pe Gray responsabil de ceea ce s-a întâmplat cu noi. Dar eu... noi — și am dat din cap spre Cole — nu o putem face în niciun caz singuri. Așa că trebuie să vă întreb, sunteți alături de noi? Este în regulă dacă vă e frică sau dacă nu vreți să luați parte la operațiuni. Chiar este în regulă, nu trebuie să vă fie rușine din cauza asta. Sunt multe de făcut aici, ca să simțiți că luați parte la evenimente. Sau, odată ce o să fie un pic mai sigur, putem găsi o cale să mergeți acasă, la părinții voștri.

Am așteptat până i-am văzut aprobând din cap sau cu voce tare.

— Atunci, cea mai bună cale de a face aceste lucruri este să gândim împreună un posibil plan de atac al taberelor. Ne putem sparge în grupuri mai mici, de patru–cinci persoane, poate, și să ne gândim cum putem încropi așa

ceva. Nu contează dacă pare o nebunie sau dacă nu avem materialele care ne trebuie. Doar să fiți creativi și apoi ne descurcăm.

I-am lăsat să se împartă cum au vrut și am fost mândră de felul în care s-au amestecat vechile echipe din Ligă cu noi-veniții pe care-i culeseserăm împreună cu Zu. Cole mi-a plesnit o palmă amicală peste umăr, rânjind în semn de aprobare, și a început să-și facă tururile prin sală. I-am zâmbit și eu; m-am simțit destul de ușoară să sar de pe podea pe o bârnă, fixată mai sus.

Și, ca din senin, senzația aceea s-a dus. O prezență tăcută, grea, a venit în spatele meu și a căzut peste mine ca o umbră. Nu a trebuit să mă întorc ca să știu că e Grasu. Iritarea se strecura în felul în care mă pedepsea cu tăcerea aceea apăsătoare. M-am întors și am văzut-o pe Vida cocoțată ca o regină în mijlocul unui grup format din Tommy, Pat și alți doi copii din Ligă. O încoronaseră cu elogii, uimire și adorație, cu trei minute bune înainte ca ea să se milostivească să le spună părerea pe care-o avea despre propunerea lor.

— Când o să începi să ne incluzi și pe noi ceva mai devreme în treburile astea? m-a întrebat Grasu într-un final. Pare că ne sari de la anumite lucruri pentru că știi că nu o să fim de acord cu unele dintre ele.

Am expirat aerul pe care-l reținusem în nări, întorcându-i aceeași privire dură.

— Sună de parcă adevărata problemă ar fi că n-ai încredere în mine că aș putea să iau decizii bune și fără tine.

Cole mă avertizase că asta o să se întâmple — mi-a spus că există prea multe voci cu greutate în alegerile mele și că de aceea nu mă simt niciodată complet în siguranță atunci când iau hotărâri. Îmi spuseseră iar și

iar că m-au crezut, că au încredere în mine. În mod sigur, nu era cazul acum.

— De ce l-ai lăsat pe Liam să plece? l-am întrebat. Nici măcar nu era înarmat.

Și-a aruncat brațele în aer.

— Sunt ciudați de-ăia de Albaștri! Oh, Dumnezeule mare, Ruby, trebuie să... uite, nu mai contează, nu e...

— Trebuie să ce?

Grasu mi-a aruncat o privire aspră, pe care i-am întors-o imediat.

— OK, uite, a spus el, începând cu o respirație adâncă. Oricum ai vrea să definești ce este între tine și Lee, nu-i treaba mea. Și, sincer, e cam stresant să țin pasul cu toate târcoalele pe care vi le dați unul altuia. Dar devine treaba mea atunci când unul dintre prietenii mei cei mai buni începe să-i trateze pe ceilalți așa cum îl tratezi tu pe el în ultima vreme.

— Ce vrei să spui?

— Îl ții la distanță. Ești... aici, dar nu ești, nu? a spus el. Chiar și atunci când ești cu noi, nu ești cu adevărat prezentă. Ai gândurile în altă parte, eviți discuțiile, *ești reținută*. Și din când în când, pur și simplu... dispari. Mai este ceva ce nu ne spui?

— Ai fost atât de ocupat să analizezi în detaliu tot ce fac, dar nu pare să-ți fi dat seama despre ce e vorba. *Dispar?* Încearcă varianta *mă antrenez*, ca să mă asigur că nu arăt ca o proastă când încerc să-i aduc în formă pe puștii ăștia. Încearcă varianta *planific*, ca să mă asigur că nimeni nu o să fie rănit sau ucis. Încearcă varianta *mă ocup de Clancy*, pentru că nimeni altcineva n-o poate face.

Vocea îmi ajunsese o șoaptă furioasă și forța ei l-a uimit, în mod evident. S-a întins și m-a apucat de umăr,

iar expresia i s-a înmuiat, în timp ce a mea s-a înăsprit. Uram felul ăla în care mă studia.

— Aș vrea doar să vorbești cu noi, a spus el. Știu că nu poate fi ca înainte, dar îmi lipsește. Îmi lipsește...

Grasu a scuturat din cap.

— Nu am vrut să sar la gâtul tău.

— Ei bine, ai făcut-o, i-am spus oftând.

— Pentru că aveai nevoie s-o auzi de la cineva, a răspuns Grasu. Din perspectiva mea, te-ai înhăitat cu fratele nemernic, asta e! Dar nu uita cine a insistat pentru atacurile astea asupra lagărelor, practic din secunda în care am ajuns la East River. Îți amintești? Liam credea că știe precis cum se face și era totul în stilul Lee pentru că muncea serios și se vedeau oarecare rezultate în copiii din preajma lui. Trebuie să-l lași *să facă* ceva, Ruby. Ceea ce vreau eu să știu este dacă te-ai supărat fiindcă Liam a ieșit fără să-ți ceară ție aprobarea.

Am dat din cap cu neîncredere, iar gândurile îmi erau tot atât de încâlcite ca și sentimentele.

— Pentru că este periculos! Pentru că poate fi capturat sau ucis! Și nu pot...

Cuvintele mi s-au tăiat brusc și am fost uimită de valul de emoții care m-a năpădit. Frustrare, furie și, mai presus de toate, frică.

— Nu mai pot pierde pe încă cineva...

Grasu a răsuflat adânc și m-a luat în brațe, bătându-mă pe spate în felul acela al lui, ciudat, dar grijuliu. L-am apăsat și eu cu palmele pe spate și l-am ținut strâns, amintindu-mi de ușurarea pe care am simțit-o când l-am revăzut după luni întregi și am știut, în sfârșit, că supraviețuise. Textura acelei amintiri s-a schimbat, devenind ca o rază de soare ce dispare. Nu spusese nimic

din toate astea din cruzime sau ca să mă acuze; voia doar să fim în siguranță împreună, dar nu se gândea atât de departe în viitor. Toată atenția lui Grasu se limita la cercul nostru mic, dar a mea nu putea fi la fel, nu mai putea. Luptasem împotriva acestui instinct și aveam în vedere *pe toată lumea.*

— Este un singur om, știu, dar este omul *nostru*, a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Și adevărul este că trebuie să ne concentrăm asupra lui Zu. Trebuie să încercăm să aflăm tot ce s-a întâmplat cu tipul ăla alături de care călătorea. Nu cred c-o să fie așa simplu să așteptăm până când va fi ea gata să vorbească despre asta.

Am dat din cap și m-am sprijinit cu spatele de perete, privind-o pe Zu cum stătea așezată între Hina și Lucy. Privea țintă în podea, cu mâinile adunate cuminți în poală, cu picioarele strânse sub ea.

— N-am greșit aducând-i aici, nu? am întrebat. Pe cei mici... N-o să-i las să lupte, dar nu pot să scap de senzația că toată treaba asta o să-i rănească într-un fel pe care nu-l pricep încă.

— Nu putem să-i protejăm de asta, nu și dacă suntem hotărâți să le oferim o alegere. Despre asta e vorba de fapt, nu-i așa? Să le dăm lor și generației de după ei o șansă la o viață mai bună decât am avut noi. Să nu se mai ascundă.

Da — exact asta era. Libertatea venea mână în mână cu posibilitatea de a face alegeri în legătură cu viețile noastre, odată ce puterile ne dispăreau. Libertatea de a trăi oriunde doream, cu cine doream, și de a nu fi speriați de fiecare umbră care trecea pe lângă noi. Pentru ca niciun copil să nu mai crească vreodată cu teama că într-o

bună zi nu se va mai trezi din somn sau că se va arde ca un bec în mijlocul unei zile altfel normale.

Știam, așa cum știa și Cole, că singurul mod de a ajunge cu succes în partea cealaltă era prin intermediul forței. Printr-o luptă adevărată. Dar costurile... am privit din nou în jur, luând aminte la fețele lor animate, și am încercat să asimilez vorbele înfundate și râsetele, ca să slăbesc gheara de frică ce-mi prinsese coastele. Nu le puteam avea pe-amândouă, nu-i așa? Nu puteam să-mi duc lupta fără să fiu conștientă că exista o nenorocită de posibilitate ca nu toți copiii ăștia să profite de victorie.

— Mi-o doresc atât de mult, Ruby. Vreau să merg acasă, să-mi văd părinții și să mă plimb prin cartier în plină lumină a zilei. Vreau să merg *la școală*, așa încât, chiar dacă îmi păstrez puterile, să nu mi se poată refuza lucruri pentru că nu sunt instruit. Asta mi-ar fi de ajuns. Știu că n-o să fie simplu, și mai știu că o să fiu norocos dacă reușesc să rămân în viață, dar merită, dacă aș putea avea asta.

Grasu a tăcut pentru o secundă, apoi a adăugat încet:

— Totul o să merite și noi o să fim prin preajmă, să vedem acest lucru.

— Asta nu prea seamănă a Echipa Realitate aia a ta.

Zâmbetul lui s-a potrivit cu al meu.

— Dă-o dracului de Echipă Realitate! O părăsesc, fiindcă vreau să intru în Echipa Sănătate-La-Cap.

O oră mai târziu, Liam și ceilalți au apărut la intrarea în tunel, fiecare trăgând după el câte o cutie mare de carton sau un tub de plastic. Vocile lor se auzeau în lungul tunelului, clocotind de entuziasm.

Liam a apărut primul, cu fața și mâinile acoperite de un strat fin de praf și cu părul zbârlit fără speranță de furtuna care creștea afară. Vederea lui, așa ciufulit și zâmbitor, arătând atât de fericit, m-a făcut să uit de ce fusesem atât de furioasă.

Asupra lui frate-său, însă, n-a avut același efect.

Cole era în picioare, cu umărul proptit în perete, chiar în dreapta intrării. Nu spusese o vorbă, dar pe parcursul ultimei ore respirația îi devenise tot mai grea. Chiar și cu brațele strânse la piept, nu putea ascunde felul în care degetele mâinii drepte îi zvâcneau convulsiv la fiecare câteva minute. Era la o scânteie depărtare de explozie, am văzut-o destul de limpede.

Și totuși, nu am fost suficient de rapidă, încât să sar în picioare.

Liam a avut o jumătate de secundă de bucurie, când m-a văzut acolo, iar apoi l-a luat Cole în stăpânire. Brațul i-a țâșnit și l-a înșfăcat de tricou, l-a răsucit împrejur și l-a izbit de perete. Cutia din mâna lui Liam a căzut pe pământ și s-a rupt, iar din ea s-au rostogolit în toate direcțiile conserve și pungi. O cutie roșu-aprins de cereale Lucky Charms a alunecat chiar lângă mine, oprindu-se la mică distanță de piciorul meu.

— Isuse *Hristoase*! s-a înecat Liam, dar Cole îl trăgea deja după el, în vechiul birou al lui Alban.

Am prins ușa înainte să mi-o trântească drept în față. Liam era practic înfundat în biroul mare și prăpădit.

— Care *dracului* este problema ta? a icnit Liam, încă zăpăcit.

Cole era un pic mai înalt decât fratele lui, dar se pare că mânia l-a făcut pe Liam să se îndrepte de spate și să recupereze diferența. Niciodată n-au semănat mai tare

decât atunci, cu câteva secunde înainte de a-și rupe capul unul altuia.

— „Problema" mea? Închipuie-ți cum e să afli că un pușți a ieșit și a mai luat cu el doi, să moară cu toții! Chiar așa de prost ești?

Cole s-a întors spre el, tăind furios cu mâna prin aer.

— Sper că a meritat. Sper că te simți bine să te prefaci iar erou, pentru că ai pus în pericol întreaga operațiune! Te-ar fi putut urmări cineva pe drumul de întoarcere. Poate că cineva monitorizează clădirea chiar acum!

În cele din urmă, Liam și-a ieșit din fire. L-a împins pe Cole în raftul gol din spatele lui și l-a țintuit cu un braț proptit peste piept.

— Mă joc de-a eroul? Adică exact ce-ai făcut tu în tot nenorocitul ăsta de timp? Te fâțâi pe-aici, lătrând tot felul de ordine, de parcă ai avea *vreun* drept să-i conduci pe copiii ăștia. De parcă ai ști cum se simt ei și prin ce au trecut.

Cole a lăsat să-i scape un hohot batjocoritor și, pentru moment, chiar am crezut că o să-i spună lui Liam secretul său, doar ca să-i arunce totul în față. Ca să obțină reacția șocată și îngrozită de care se temuse atât de mult.

— Am făcut-o cum trebuie, a scuipat Liam. Nu am fost urmăriți, nu ne-a văzut nimeni. Am făcut-o de sute de ori, în locuri de o mie de ori mai rele, și de fiecare dată am făcut-o cum trebuie. Și ți-aș fi *spus* asta dacă m-ai fi tratat cu încrederea că pot face și altceva în afară de a sta cu mâna-n cur, așteptând ca să aibă grijă cineva de mine!

Avea dreptate. Dintre toți cei de aici, el avea cea mai mare experiență în astfel de lovituri. Echipa de securitate de la East River îi hrănise pe toți și făcuse provizii de medicamente și haine doar din prădatul camioanelor de transport de pe autostrada alăturată.

— De ce te porți de parcă ți-ar păsa cu adevărat? a insistat Liam, cu vocea plină de frustrare. Ani de zile te-ai făcut că nu exist, m-ai tot ocolit gândindu-te...

— Habar n-ai la ce mă gândeam eu, a mârâit Cole, dându-i drumul, în cele din urmă. Chiar vrei să știi, cu adevărat? O să-ți zic: era ceva de genul *cum o să mă duc eu să-i spun mamei că i-a mai murit un copil?*

Mi s-a părut că vorbele lui au aspirat ultima boare de aer din cameră. Culoarea s-a scurs de pe chipul lui Liam și maxilarul lui încordat s-a înmuiat de tot.

— Tu m-ai făcut să-i spun, îți aduci aminte? Nu te puteai opri din plâns, nu puteai nici măcar să pleci din camera lui Claire. A trebuit să cobor și s-o opresc, pentru că-i făcea deja sandviciul și îi pregătea pachetul de prânz pentru la școală.

Mi-am apăsat palma pe gură; imaginea era prea dureroasă pentru mine, chiar și numai să mi-o închipui. Liam s-a dat înapoi și s-a împiedicat, lovindu-se orbește de birou. S-a prins cu mâna de marginea acestuia ca să se poată ține pe picioare. I-am văzut doar pentru un moment chipul abătut. Apoi a dispărut iar îndărătul palmelor.

— Îmi pare rău... Dumnezeule, îmi pare rău, nu m-am gândit... voiam doar *să fac* ceva...

După ce văzusem atât de multe și de diverse nuanțe ale furiei sale, am fost surprinsă să văd cum vocea și fața lui Cole devin înspăimântător de reci.

— Singurul motiv pentru care te afli aici este că nu știu unde mama naibii s-au ascuns mama și Harry și că nu te pot trimite direct la ei — *ce e?*

Liam fusese întotdeauna ușor de citit; fiecare gând care îi trecea prin minte într-un moment sau altul era

vizibil pe chipul lui. Fusese atât de ușor, chiar și pentru o fată defectă și speriată de propria ei minte, să aibă încredere în ce spunea el, în ceea ce credea — de aceea atunci când îți oferea ceva era doar cea mai pură intenție de a dori să-ți dea ceva, fără ascunzișuri, fără recompense, fără favoruri. Mă întrebam mereu cât de dureros trebuie să fie să ai o inimă care simte atât de profund, încât chiar și cele mai secrete lucruri nu rămâneau complet ferecate.

Doar că mi-aș fi dorit din răsputeri să nu-și ridice ochii atunci când au fost pomeniți părinții lor. Pentru că, din clipa în care i-a văzut chipul, Cole a știut. La fel și eu.

Liam nu i-a spus lui Cole, m-am gândit, incapabilă să înțeleg. Liam și Cole știau amândoi că mama lor și tatăl vitreg își luaseră nume false, Della și Jim Goodkind, atunci când plecaseră să se ascundă și își părăsiseră casa din Carolina de Nord, dar căutarea online sau prin cărțile de telefoane dusese la fundătură după fundătură. Cole trebuie să fi fost prima persoană căreia să-i spună după ce Zu ne zisese nouă cum o întâlnise pe mama lor. Liam ar fi trebuit să se ridice de la masă și să plece imediat după frate-său...

— Tu știi!

De data aceasta, Cole i-a repezit una, iar purtarea lui de gheață s-a zdruncinat concomitent cu lovitura care a aterizat în bărbia lui Liam.

— M-ai mințit în față, băga-mi-aș! *Unde* sunt?

— Terminați! am strigat. Opriți-vă acum, amândoi!

Liam s-a repezit spre el. Am văzut cum își retrage brațul, apoi scânteia din ochii lui Cole, și cum aruncă brațul înainte. M-am strecurat între ei chiar când Liam a întins pumnul, abia reușind să-l blochez înainte de contactul cu stomacul lui Cole. A încercat să se opună

timp de o secundă, luptându-se încă să plaseze lovitura, iar apoi și-a venit în fire, în prezent. Am văzut cum s-a întâmplat; chinul și resentimentele eliberate printr-o respirație șuierătoare și o privire îngrozită. A trebuit să-mi înfig mâna în tricoul lui și să-l țin bine, ca să-l împiedic să-și urmeze instinctul de a evada, panicat. Am îndreptat cealaltă mână spre Cole, avertizându-l să rămână pe loc.

— Oh, Dumnezeule, a spus Liam hârâit, de ce ai făcut-o... e atât de stupid...

Mi-am descleștat degetele, lăsându-mi palma să-i alunece pe spate, și am venit lângă el, aproape de tot. Încă respira greu, luptându-se să-și rețină emoțiile, să nu răbufnească iar. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de repede își va face loc în el rușinea. Nu era un luptător, nu îi stătea în fire. Fir-ar să fie — gândul că cineva la care ține ar putea suferi îi făcea mult mai mult rău decât un pumn venit de la Cole.

— Liam ar trebui să fie responsabilul cu logistica, am spus eu.

Cole și-a încrucișat brațele pe piept.

— Asta e...

— ...o idee excelentă, am replicat. Cu plăcere. Știe unde sunt părinții voștri și o să fie fericit să-ți dea acum toate detaliile.

— E un fel de schimb?

Cole a scuturat din cap, aruncându-i lui frate-său o privire îndoită.

— Măcar știi ce e un responsabil de logistică?

— Sigur că știu, a spus Liam printre dinții încordați. Știu că încerci să uiți, dar am făcut parte din Ligă timp de câteva luni.

— Nu este un schimb, am spus eu. L-am propus pentru că el o să facă o treabă mai bună decât oricine de aici. Este un post pe care trebuie să-l ocupe cineva, și încă repede. L-am propus pentru că sunteți frați și țineți unul la celălalt și ar trebui să vă respectați puterile și să vă concentrați energia asupra luptei reale pe care o avem în față, nu să luptați unul cu celălalt. N-am dreptate?

— Prețioaso, n-a fost niciodată mai limpede ca acum că ești doar un copil. Bucuriile fraternității nu au făcut niciodată casă bună cu logica.

Să ții evidența proviziilor și să fii responsabil cu găsirea unora noi era o sarcină extrem de importantă; m-aș fi oprit să analizez mai critic decizia dacă n-aș fi văzut cu ochii mei că poate s-o gestioneze.

— Cole, am spus blând, făcându-l din nou pe Liam să se încordeze tot. Deja face asta.

— Nu e vorba dacă poate sau nu s-o facă, ci dacă merită, a ripostat Cole. N-a respectat ordinul direct de a nu părăsi incinta și a acționat fără permisiune.

— Oh, corect, am uitat, te-ai ales singur lider, a spus Liam, iar urâțenia din vocea lui m-a făcut să mă chircesc de-a binelea. Așa mă bucur că avem un vot pentru asta! Ce, ți-a fost teamă că o să-ți pună cineva întrebări despre calificările tale pentru jobul ăsta? Ce știai tu despre noi și viețile noastre? Sau a fost vreo altă decizie pe care ați luat-o voi doi și ați ținut-o ascunsă de noi, restul, sperând că o să dăm aprobator din cap și o să mergem pe urmele voastre, ca niște șoricei?

M-am îndepărtat de el câțiva pași, șocată mai degrabă de tonul lui, decât de cuvinte. Cole a avut o reacție contrară, a venit mai aproape, pășind chiar în fața lui

Liam. Spre lauda lui, Liam nici n-a clipit. Cel puțin nu până când Cole a spus:

— Calificările mele? Ia încearcă să aperi viețile a o sută cinci copii implicați într-o încercare de evadare naiv planificată și prost executată, dintr-un lagăr în care nici nu era așa de rău, până la urmă.

— E total nepotrivit, l-am avertizat pe Cole, simțind cum mă enervez eu, de data asta. Faptul că tu consideri *orice* fel de lagăr ca nefiind „așa de rău" arată că habar n-ai despre ce vorbești. Voi doi...

— Vrei să mă pedepsești, mi-a tăiat-o Liam, îmbrâncindu-mă de acolo de unde stăteam, între ei. O undă de roșeață provocată de furie îi urca pe gât, spre față. Tremurau și el, și vocea lui.

— Bine. Spune-o. Dacă vrei să-ți arăți ouăle pe-aici, fă-o. M-am plictisit să-mi pierd timpul cu tine.

I-am aruncat lui Cole o privire ascuțită, ca să-l avertizez, dar el începuse deja:

— Cureți toaletele. Cu clor.

Până acum îl văzusem în repetate rânduri pe Cole afișând rânjetul acela, dar nu-l mai văzusem niciodată pe chipul lui Liam. Expresia aceea provocatoare, arogantă.

— E ca și făcut.

— Cureți și reziduurile din sistemul de canalizare.

— Ca și făcut.

— Rufele. O lună. Tu singur.

— I-ai lăsat să fure toate cearceafurile și prosoapele, a spus Liam, în caz că ai uitat.

Cole a respirat zgomotos pe nări, mijind ochii. I-a picat o fisă, pentru că buzele i s-au lățit într-un zâmbet strâns.

— Atunci poți să cureți și să organizezi garajul.

M-am întors spre el, bulversată.

— Să organizeze ce?

Cole n-a mai spus nimic, doar s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. L-am văzut cu coada ochiului pe Liam pândindu-mi reacția în timp ce mi-o lua înainte, dar imediat ce l-am urmat pe Cole pe scări nu i-am mai zărit decât spatele. A mers tot timpul doi pași în fața mea și nu s-a întors nici măcar o dată, să se asigure că mai sunt acolo. Sentimentul de deznădejde mi s-a transformat în confuzie, atunci când am traversat bucătăria; mi-am văzut fața palidă reflectată în suprafețele de inox aflate în drumul nostru: chiuvete, cuptor, aragaz și, în cele din urmă, cămara, până când am ajuns la peretele de rafturi metalice folosit pentru depozitarea de cratițe, tigăi și tăvi de copt.

Lui Cole i s-au încordat mușchii brațelor atunci când a tras rafturile de la perete. Metalul a protestat la frecarea cu linoleumul folosit pentru pardoseală, dar odată ce rafturile au fost date la o parte, am văzut limpede ce adăposteau.

— Serios? am întrebat, exasperată. O altă ușă secretă?

Liam m-a privit, în sfârșit, cu sprâncenele ridicate.

— Mai sunt și altele?

— Nu este *secretă*, a spus Cole, pășind în holul întunecat. A mers pe pipăite de-a lungul zidului, până când luminile au început să pâlpâie, dând la iveală un alt tunel umed, din beton.

— Am încetat să folosim acest spațiu și pur și simplu... l-am lăsat așa. Mă gândesc ca asta să fie ieșirea noastră de urgență. Ar fi important să ne asigurăm că puștii știu unde este.

— La ce era folosit înainte? am întrebat mai mult ca să umplu tăcerea.

Mergeam între ei, cu ochii la pașii puternici, hotărâți, ai lui Cole, la felul în care umerii largi i se mișcau sub

tricou. Totuși, mintea îmi era la Liam, la cum păruse să se scurgă frustrarea din el, înceţoșând aerul dintre noi. Acum mergea în spatele meu și-i simțeam atât de limpede ochii ațintiți asupra mea, de parcă s-ar fi întins și m-ar fi tras de coadă. Ecoul pașilor noștri amestecați și al respirațiilor noastre se auzea peste tot în jur, cumva amplificat de sentimentul neplăcut că cei doi erau la o jignire distanță să se izbească de pereți și să se bată până cădeau lați.

— Îl foloseam ca să facem simulări de operațiuni, și de aia trebuie curățat. Fiecare atac asupra unui lagăr trebuie lucrat și regizat pas cu pas, a explicat Cole. Apoi a devenit un fel de loc de depozitare pentru toate prostiile pe care le-am strâns de-a lungul timpului.

— Minunat, a bombănit Liam. Presupun că nu-i nimic cu adevărat folositor pe-aici?

Cole a ridicat din umeri:

— Cred că o să-ți dai tu seama, frățioare.

Liam doar a mârâit, ca răspuns.

Am încetinit pașii și m-am întors spre el, fiindcă dintr-odată nu mai puteam scăpa de gândul că Liam era cel mai furios pe mine — de parcă n-aș fi făcut destul pentru el, de parcă faptul că nu i-am spus despre planul lui Cole și al meu l-ar fi rănit mai mult decât mă așteptam. M-am întins să-l iau de mână, tânjind după sentimentul de siguranță din atingerea lui, voiam să-l liniștesc, să-i cer iertare, pur și simplu să... fiu, și să-l am și pe el alături. Nici măcar nu mă uitasem să văd dacă e bine; acum era dărâmat mental, dar nu mă uitasem și de vânătăi, cucuie, tăieturi.

Și... nimic. Mâna mi-a rămas atârnată în aerul rece. Nimic. Doamne, chiar *era* supărat rău, poate chiar furios.

Am simțit în piept un nod dureros și mi-am retras mâna, strângând-o pe lângă mine într-un ultim efort de a mă proteja de sentimentul dur al respingerii.

Liam mi-a prins degetele, dar în loc să și le împletească cu ale lui, și-a apăsat buzele de ele și a avansat ultimii doi pași dintre noi, astfel încât să putem merge unul lângă altul. Mi-a îmbrățișat umerii și nu s-a îndepărtat când m-am tras mai aproape de el. Mi-am trecut palma pe spatele lui, în sus și-n jos, în sus și-n jos, până când am simțit că mușchii încordați i se relaxează. Când s-a uitat din nou la mine, expresia de pe chip i se îmblânzise suficient cât să simt nevoia să mă ridic pe vârfuri și să-l sărut rapid, ușor, pe obraz. Așa că am făcut-o. Și-a ferit capul, încercând să-și ascundă zâmbetul de plăcere, reținut. Era prima dată când mă simțeam relaxată de când năvălise în tunel, venit de afară.

Suntem bine, m-am gândit. *Este bine.*

În total, au fost cam cinci minute de mers de la o ușă la alta. La celălalt capăt ne așteptau niște scări și mi-am dat seama cu o tresărire că ne îndreptam iar spre suprafață. Ușa din capătul scărilor părea meșterită dintr-un metal solid și, cu toate că nu fusese încuiată, Cole tot a fost nevoit să împingă cu umărul în ea, ca s-o disloce din toc. S-a repezit în ușă luându-și avânt cu toată forța.

Rânjetul de pe chipul lui Liam a zburat imediat ce am pășit înăuntru.

Era limpede că ne aflam într-unul dintre depozite — una din multele clădiri albe, la fel de lungi, care păreau să se găsească din belșug în această parte a orașului Lodi. Era, în mare, cam de aceeași dimensiune cu Ferma, dar pe un singur nivel, și fără discuție mai puțin locuibilă — grinzi

din metal și beton. Ferestrele se aliniau în partea de sus a peretelui, acoperite de praf și întunecate cu pânză de camuflaj. Luminile atârnate de grinzi au revenit la viață, luminând mormanele de gunoi ridicate în stive înșirate în jurul nostru.

Nu existau pereți sau birouri, nici vorbă de căldură sau izolație, din câte îmi puteam da seama; era, pur și simplu, un garaj neterminat. De fapt, existau acolo și câteva mașini — echipate la minimum, toate urcate pe rampe. Liam s-a îndreptat spre cea mai apropiată, lăsându-se pe vine ca să inspecteze motorul și componentele de dedesubt. Toate cauciucurile și capacele de roți erau stivuite lângă ușa pentru încărcare, ce fusese asigurată suplimentar de câteva ori, cu lanțuri de metal și lacăte. Dar cea mai mare parte a lucrurilor de acolo formau o adunătură tare bizară: cadre de pat rupte, saci de dormit, pungi cu șuruburi și cuie. M-am dus să deschid unul din sacii de gunoi din apropiere, pe jumătate speriată de ce o să găsesc înăuntru, dar nu erau decât haine vechi, mototolite, furate din vreo donație.

Mirosul de aici era ușor acru, punctat cu eșapament și ulei. S-a ridicat un strat gros și dens de praf, care m-a forțat să-l împrăștii cu mâna ca să pot respira. Nu părea să existe vreo armonie sau vreo logică în felul în care Liga le depozitase și sortase. Am simțit cum se aprinde în mine prima scânteie de enervare și, când m-am întors, l-am văzut pe Cole străbătând clădirea de-a curmezișul.

Liam s-a ridicat, cu mâinile în șolduri și cu ochii luminați de ceva ce nu pricepeam. Nu părea câtuși de puțin descurajat acum, că primul șoc trecuse. Îi luase locul un fel de dorință. Cumva, el vedea ceva ce eu nu zăream — un fel de potențial.

Aproape că am văzut roșu în fața ochilor.

— Este enorm de lucru! am strigat eu după frate-său. *Cole!* N-o să poată face singur totul!

— Evident, a strigat Cole înapoi. Are voie să ia câțiva dintre copiii mai mici, care nu vor face antrenament. Pe prietenul lui de nedespărțit, ăla care arată mereu de parcă l-a mușcat ceva de cur.

M-am repezit spre el.

— N-o să-ți facă ție asta peste noapte. Trebuie să ajutăm *cu toții*...!

Un zgomot de metal izbit de ciment m-a făcut să mă întorc. Liam se mutase de la mașină lângă un maldăr de biciclete încurcate unele în altele ca mărăcinii. Alegea dintre cadre, spițe și roți, lucrând cu grijă, încercând să ajungă la ce văzuse sub ele. Am sărit peste un lampadar răsturnat, ca să-l ajut. Am zărit o lucire argintie, apoi mi-am zgâriat degetele de un cauciuc. Liam a scăpat un hohot înfundat, muncind de două ori mai repede, iar zâmbetul lui era contagios.

— Ce este? l-am întrebat când am tras-o în sus. O *dirt bike*[9]?

Liam tremura de încântare, cu mâinile zburând pe deasupra siluetei lucioase, ca să îndepărteze murdăria și praful.

— Oh, Doamne, a expirat el. Este o frumusețe, nu-i așa?

— Te cred pe cuvânt..., i-am răspuns.

Arăta ca un hibrid între o *dirt bike* și o motocicletă. Se pare că n-am fost prea departe, pentru că Liam mi-a explicat, vorbind repede:

— Este o motoretă dual-sport. Are capacitățile unei *dirt bike* pentru *off-road*, dar vezi? Are și oglinzi, și vitezometru

[9] Tip de bicicletă cu motor potrivită pentru off-road și salturi. (*N.t.*)

pentru stradă. Arată ca o... da, e o Suzuki. *Uau.* Sunt cam leșinat după ea...

— Văd, am râs eu. Este evident. Crezi că funcționează?

Liam o inspecta plin de respect, mângâind fiecare centimetru.

— Pare într-o formă decentă. Au scos dracii din ea, n-au tratat-o prea bine. Poate că are nevoie de mici reparații.

A ridicat privirea și mi-a văzut expresia.

— Ce e?

— Măcar știi cum să mergi cu ea?

— Dacă știu cum să merg cu ea? m-a ironizat Liam, aplecându-se peste șaua bicicletei, până când fața i-a ajuns la câțiva centimetri de a mea.

Ochii lui de un albastru-deschis erau electrizați de entuziasm; sub privirea lui m-am simțit străbătută și eu de un curent electric, dizolvând restul lumii într-o nemișcare plină de pace și liniște. Ultima bucățică de distanță dintre noi trebuie să fi fost și pentru el la fel de insuportabilă ca și pentru mine, pentru că și-a apropiat degetele de locul unde îmi așezasem mâna, pe șaua uzată din piele. Am simțit cum atingerea lui mi se răspândește pe piele ca strălucirea soarelui întârziat de după-amiază. Buzele lui mi-au dezmierdat obrazul și i-am simțit în ureche răsuflarea caldă, în timp ce îmi spunea cu voce joasă, mieroasă:

— Nu doar că știu să merg cu ea, drăguțo, dar aș putea și să-ți dau câteva ponturi...

— Hei, Îngerii Iadului[10]! a lătrat Cole. Nu v-am adus aici ca să faceți cumpărături pentru voi! Mișcați-vă fundurile încoace!

[10] În engleză „Hell's Angels", aluzie la faimosul club de motocicliști înființat în 1948. (*N.t.*)

Expresia lui Liam s-a întunecat când s-a tras înapoi, iar entuziasmul lui fragil a dispărut precum lumina unei lumânări stinse de o singură pală de vânt. Și eu trebuie să fi arătat pe cât de dezamăgită mă simțeam și am lăsat să-mi scape un sunet de iritare, pentru că l-am văzut dintr-odată zâmbind din nou, în timp ce-mi prindea după ureche o șuviță de păr rătăcită. Era un zâmbet mai reținut și mai vag decât înainte, dar era pentru mine. M-a încălzit până la oase.

După ce s-a asigurat că piedica o să țină bicicleta în picioare, și-a șters pe tricou murdăria de pe mâini. Ne-am luat de mână și eu l-am strâns ușor. Cu o ultimă privire peste umăr, spre descoperirea făcută, ne-am îndreptat către Cole, care stătea în picioare în fața unei stive înalte de paleți. Ajunseserăm exact în spatele lui când, într-un final, ne-am dat seama la ce se uita.

Mai văzusem și înainte cutii de carton ca aceasta și am recunoscut cuvintele scrise de jur împrejur, pe exterior: 10x24 ORE RAȚII APROBATE GP NATO/OTAN

— La ce ne uităm, mai exact? a întrebat Liam.

— La rații umanitare, am spus eu, tăindu-i vorba lui Cole, care mă scormonea cu privirea. Știi din ce țară sunt?

— Ai mai văzut din astea până acum? m-a întrebat Cole, cu sprâncenele ridicate. Guvernul le ține sub cheie. Nu au luat prostii dintr-astea nici la CG.

— Era în...

Am dat drumul mâinii lui Liam și m-am apropiat de cutii, astfel încât să nu-i mai văd chipul, apoi am spus:

— Era pe când ne aflam în Nashville. Armata ținea mâncare și provizii medicale într-un hangar vechi de pe aeroport.

Raidul acela îmi era viu în minte. Se strecura la suprafață din cele mai întunecate colțuri ale minții mele, ca să

mă prindă cu garda jos și să mă doboare. Liam, atât de palid, străduindu-se să respire. Cuțitul din spatele meu. Bravura tăcută a lui Jude, care a venit în fața noastră, a tuturor, și a trimis impulsuri electrice asupra soldaților. Pierderea din vedere a celorlalți. Rob. Botnițele. Sângele de pe un parbriz spart.

M-am întors cu spatele la paleți și cutii, dar m-am străduit să-mi păstrez calmul până când greutatea aceea zdrobitoare s-a ridicat de pe pieptul meu și am putut respira din nou. Era din ce în ce mai dificil să scap de atingerea ei.

— OK, a spus Liam într-un final, dar de unde vin *chestiile* astea? Și cât de vechi sunt?

— Au câțiva ani, dar cele mai multe nu sunt perisabile. Sunt făcute să reziste. Pur și simplu uitasem că sunt aici până când am văzut în birou o listă de inventar.

Cole a apucat din buzunarul de la spate un cuțitaș și i-a scos lama. A tăiat cutia, iar pachetele cu mâncare, învelite separat în ambalaj roșu, s-au împrăștiat la picioarele noastre. Nu aveau decât o singură imagine cu un bărbat care ducea mâncarea la gură și steagul Chinei.

— Am auzit zvonuri că guvernul încearcă să ascundă ajutoarele umanitare pe care alte țări le aruncă din avioane. Tot rahatul ăla cu „noi suntem America, putem să ne descurcăm singuri, toți ne-au abandonat" e o prostie. Încărcătura asta a fost lăsată undeva prin Nevada.

— Nu ați apelat niciodată la ele? l-am întrebat.

— N-a fost nevoie, a spus Cole. Aveam rezerve de hrană. Alban le voia ca dovadă despre cum acționează Gray împotriva oamenilor, dar n-a venit niciodată cu vreo idee. Clădirea asta era plină cu idei gândite pe jumătate, cu gânduri uitate.

A închis ochii, frecându-și fruntea cu dosul mâinii. Am văzut felul în care expresia lui aspră a părut să se transforme într-una îndurerată exact în secunda în care s-a întors spre Liam.

— Dacă reușești să faci ordine aici, atunci bine, te poți considera responsabil cu logistica. Poți să te gândești la o modalitate de a face rost de provizii.

— Provizii însemnând mâncare, produse pentru curățenie, diverse chestii, a spus Liam. Dacă te gândești că am vreo tehnică de a face rost de arme...

— Hai pe bune, tipule, l-a întrerupt Cole. Trebuie să lucrăm împreună cu contactele senatoarei Cruz ca să facem rost de benzină, arme și muntele de muniție care ne trebuie.

— Cam cât de multă te gândești să fie? l-a întrebat Liam, alarmat. O să ne luptăm, dar cât? Una sau două bătălii-cheie? Nu un război întreg.

— Tu fă-ți griji în căpșorul ăla drăguț pentru ce-o să mâncăm la micul dejun, prânz și cină, i-a întors-o Cole. Lasă-i pe ăia mai mari să se gândească la chestiile grele.

I-am aruncat o privire care să-l sece, dar m-a ignorat și s-a oprit să ridice de jos una dintre porțiile zilnice. A jonglat cu ea dintr-o mână în alta, cu fruntea adâncită în gânduri.

— Dar asta nu rezolvă problema cea mai mare pe care o avem acum. Bazându-ne pe planurile care au reieșit din întâlnire, o să avem nevoie de mai multe persoane care să ni se alăture. Cel puțin încă douăzeci și patru de copii pentru un atac. Dacă aveți vreo idee luminată cum să-i găsim, sunt numai urechi.

Un soi de resemnare obosită venea și pleca în valuri din gândurile mele, depășind cele mai rele dintre

rezervele mele. Trebuie să fi oftat, pentru că amândoi frații Stewart s-au întors spre mine, imagini în oglindă pline de interes.

— De fapt, am început cu o voce care trăda certitudinea fragilă care-și croia drum prin mine, cred că știu eu.

Nouă

Cu toți copiii aceia prinși în activități de planificare, nu era dificil să te strecori pe scări fără să fii observat. Nu a fost nevoie să mă uit tot timpul în spate ca să mă asigur că nu mă urmărește nimeni atunci când am descuiat ușa vechii arhive și m-am strecurat înăuntru.

Am întins repede mâna să găsesc cordoanele becurilor atârnând deasupra mea, dar felul în care întunericul mi s-a așternut pe piele m-a făcut să mă opresc. Respirația mi-a răsunat aspru în urechi și am avut cea mai stranie senzație — am simțit cum panica îmi inundă corpul, în timp ce mintea a făcut un salt înapoi, la o distanță rece, rezervată. Inima mi-o luase la galop, bătând într-un ritm prea rapid și prea puternic. Sunete care nu erau acolo mi-au umplut urechile, iar lumea s-a răsturnat sub mine. Nu este acesta felul în care întunericul face ca, atunci când un simț ți-a dispărut, celelalte să se amplifice? Întunericul te face să simți înțepăturile neliniștii care te cuprinde și își modelează forma după cum are nevoie ca să te țină paralizat în capcana lui. Nu-i de mirare că Jude era atât de înfricoșat de umbre.

Într-un spațiu atât de mic, era ușor să-mi imaginez că nu am scăpare. Partea mea rațională știa că nu aveam de ce să mă tem. Existau două uși, două ieșiri, dar singurul mod de a trece de întuneric era să plonjez în el și *să mă mișc*. Puteam să mi-o spun de o mie de ori, dar de fiecare dată întregul meu eu ar fi simțit șocul iar și iar — pentru că întunericul era locul în care se pierdeau lucruri. Devorase tot ce a fost bun.

Aici nu suntem în Los Angeles. M-am opus acelei amintiri de praf și fum.

Ăsta nu este tunelul. M-am opus amintirii chipului lui Jude, vocii sale rugătoare.

Suntem acum, aici. M-am opus, m-am opus și m-am opus.

Am stat acolo cât de mult m-au ținut puterile, din punct de vedere fizic, înainte de a trage de cordon. Lumina galbenă, palidă, a inundat aerul din jurul meu, a scos la iveală nori de praf împrăștiat de pe rafturile goale. Se ridicau, apoi cădeau, învârtindu-se. M-am concentrat asupra lor până când am reușit să-mi reglez respirația și să conștientizez că nu exista nimic de care să mă tem, în afara monștrilor aflați de cealaltă parte a ușii.

Nu conta cât îmi lua să-mi recuperez concentrarea și să mă stabilizez; era un timp bine investit. Dacă aș fi intrat acolo cu distrageri și gânduri împrăștiate ar fi fost ca și cum aș fi intrat în cameră și i-aș fi înmânat lui Clancy Gray o armă încărcată. Și de data asta nu-l aveam pe Cole care să-mi asigure spatele.

Clancy era iar culcat pe spate în patul îngust, aruncând ceva în aer — o pungă de plastic mototolită în formă de minge; o prindea, o arunca, o prindea, o arunca, o prindea, fluierând încontinuu unul dintre cele

mai vesele cântecele. La sunetul ușii închizându-se la loc, a prins mingea pentru ultima dată și și-a întins gâtul să se uite la mine.

— Am o teorie pe care aș vrea s-o confirm, a spus el. Agenții care erau aici s-au cărat, nu-i așa?

— Sunt prin zonă, am mințit eu.

— Atunci e ciudat, pentru că nu i-am auzit *și pe ei*. I-am auzit numai pe copii.

A arătat, drept explicație, spre gura de aerisire de deasupra lui.

— Trebuie să fi plecat înainte să ajungeți voi. Iar ceilalți... Ce e, v-au abandonat? Pur și simplu n-au apărut?

Tăcerea mea trebuie să fi fost o confirmare suficientă pentru el.

— Minunate vești.

Avea vocea atât de sinceră, de entuziasmată.

— O să vă descurcați mai bine fără ei. Mai planificați încă să atacați lagărele? Ați găsit informații despre Thurmond?

Și iată-ne iar aici. Arunca mereu aceeași bombiță, așteptând ca eu s-o ridic și să agonizez deasupra ei. Mi-am încrucișat brațele peste piept, ca să ascund tremurul mâinilor, imposibil de oprit. *Despre ce e vorba? Ce se întâmplă?*

— Clancy. Tu chiar ai tupeul să pretinzi că am fi în aceeași echipă?

— Păi eu nu sunt, de fapt, mascota? mi-a răspuns el, iar colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet fals. Încearcă să eviți să mă mai jignești dacă vii aici ca să-mi ceri să-ți fac un favor. Să nu te gândești nicio clipă că nu știu că ai nevoie de mine ca să te ajut să iei urma cât mai multor copii, pentru micuța și adorabila ta brigadă. Dacă vrei informații, va trebui să le obții singură.

Răbdarea mi se subțiase ca ața dentară, și asta doar în două minute. Totuși, Clancy Gray adusese oamenii până în buza prăpastiei și îi privise cum se aruncă de acolo, așa că n-aveam de gând să-i dau satisfacția asta.

— Unde ai lăsat dosarele? Colorado? Înapoi, în Virginia?

— Nu e vorba de dosare și sunt mai aproape decât crezi, a spus el, ridicând din sprâncene. Haide, nu face pe proasta. Știi exact ce vreau să spun.

Știam.

— Chiar ești bolnav la cap, i-am spus eu. Pur și simplu o să mă blochezi. Așa vrei să te simți mai bine în legătură cu toate astea? Punându-mă pe mine într-o situație stânjenitoare?

— Se pare că în Colorado te-ai descurcat destul de bine să-mi intri în amintiri. Și în gaura aia de șobolan din Los Angeles, căreia tu îi spuneai CG. Cine nu e de încredere acum? m-a luat el în râs.

Îl cunoșteam mai bine decât credea el. *Sunt plictisit,* asta spunea cu adevărat, *Distrează-mă.*

— Sunt surprinsă că ți-a mai rămas ceva încredere în tine, i-am replicat, având în vedere cele întâmplate în Los Angeles. Chiar mi-a făcut plăcere să văd toate amintirile alea neprețuite cu tine și cu maică-ta. Ai cam fost genul bebelușului plângăcios, nu-i așa?

A evaluat situația, cu sprâncenele încruntate. Timp de o clipă, mi-am dorit să n-o fi adus în discuție pe Lillian Gray; era prea devreme ca să-i semnalez că eram interesată de ea, prea devreme ca să-i dau un indiciu atât de important precum faptul că mă gândeam la ea. Aveam nevoie de o strategie dacă voiam să încerc să aflu unde se afla și ce îi făcuse, mai exact, fiul ei.

Mi-am păstrat expresia neutră și respirația egală. *Ai mai făcut-o și înainte, Ruby.* Întotdeauna era mai ușor să intru în mintea cuiva după ce bătătoream o potecă pe acolo. Dar în ambele dăți a trebuit să-l iau prin surprindere ca să reușesc — de fiecare dată fusesem atât de furioasă, încât dacă atacul meu ar fi fost fizic, și nu mental, eram aproape convinsă că aș fi putut muta din loc un zid de ciment.

Clancy a clipit, iar eu am lăsat să se desfășoare mâinile invizibile pe care le aveam în ceafă; când și-a ridicat din nou genele negre, dese, iar ochii ni s-au întâlnit, unghiile imaginarelor mele mâini se transformaseră în cârlige, așteptând să scormonească...

Când mă bloca, mă simțeam de parcă aș fi intrat cu capul în peretele de sticlă dintre noi. M-am dat înapoi, luptându-mă din toate puterile să nu-mi duc mâna și să mă frec între ochi, unde era centrul durerii. Durerea de cap difuză a izbucnit într-o pulsație sfredelitoare, persistentă.

— Ai ruginit, a spus el, surprins. A fost aproape jalnic. Când ai încercat ultima dată?

Taci din gură, m-am gândit eu, încercând să-mi țin orgoliul în frâu.

Ai prefera să vorbim mai degrabă așa? Vocea lui mi-a sângerat în minte, iar buzele nu i s-au mișcat mai mult decât un zvâcnet. Îmi mai făcuse asta o dată, la East River, ca o provocare prietenoasă — iar senzația a fost exact aceeași. Era de parcă o mie de molii mi se strecuraseră pe sub piele și aripile lor mă zgândăreau și se zbăteau până când simțeam nevoia să mă scarpin și să le scot afară cu forța.

Eram ruginită, dar exista o diferență între a fi în formă proastă și a fi ieșit din formă. Clancy își hrănise constant încrederea cu momente ca astea, ca să poată susține greutatea propriului ego. Contasem pe aroganța asta marcă proprie, pe incapacitatea lui de a accepta că ar putea să nu fie cea mai puternică persoană din încăpere. *Hai, nenorocitule...*

Voiam să creadă cu adevărat, chiar și pentru un moment, că puterile mele sunt ca un mușchi pe care nu-l mai încordasem de săptămâni întregi. Voiam să creadă că sunt total neajutorată.

Am dat din cap, forțându-mă să afișez ceea ce speram că pare o expresie frustrată și supărată. Aveam avantajul că el presupunea deja că asaltul lui va fi fatal mândriei mele. I se citea pe față: credea că mă torturează obligându-mă să-mi folosesc puterile și se bucura de lupta care se dădea în mine, delectându-se când mă vedea încercând și ratând.

Presupun că este și asta o modalitate de a te simți puternic atunci când ești închis în spatele unui geam de șapte centimetri, rezistent la gloanțe.

În așteptare, puterile îmi izvorau realmente în minte. A fost nevoie de o tărie pe care nu credeam c-o am ca să nu râd, și să rămân cu expresia aceea de furie și enervare. Nu aveam nevoie decât de un singur moment în care să se dezechilibreze. Numai unul, dar era același lucru cu a lovi pe cineva înconjurat de jur împrejur de un zid de beton. Totuși, ca în orice încăierare, oricât de necinstit ar fi stat el înghesuit într-un colț, existau și niște trucuri. Trișat nesportiv.

Nu mă ridicam deasupra lor. Nici pe departe.

— Îmi pare rău, n-am putut rezista. Ești gata să mergem mai departe?

Clancy și-a încrucișat brațele la piept, privindu-mă de după geam.

— Singura mea solicitare este să te prefaci măcar că încerci.

Când mi-a zâmbit din nou, i-am zâmbit, la rândul meu.

De data asta mi-am aruncat puterile asupra lui ca un pumn, țintind direct în cortina albă și goală pe care o aruncase din nou ca să-și păzească gândurile. Mi-am încetinit asaltul, lăsându-l să scuture cortina aia în față, ca să mă dirijeze înapoi, în afara minții lui. Propriile sale puteri s-au hârșâit de ale mele, ca niște lovituri ușoare în obraz cu nodurile degetelor.

M-am ridicat și am descuiat ușa celulei, ținând-o deschisă cu piciorul. Clancy s-a dat în spate, a tresărit, și acel mare nimic alb care mascase orice se întâmpla în spatele ochilor lui s-a ridicat, suficient cât să mă strecor în coridoarele încurcate ale minții sale. Culorile au devenit dintr-odată vii precum giuvaerurile — pajiști de smarald pur, o casă ridicată chiar lângă o mare de safir, o rochie de seară din ametist fluid, blițuri amintind de soarele care scânteiază în fațetele unui diamant, topind lumea în sclipiri de lumină pură.

Am lucrat mai repede decât m-aș fi gândit vreodată că sunt în stare s-o fac, răsfoind alert fiecare amintire în timp ce pășeam înapoi și închideam la loc ușa celulei, învârtind zăvorul greu. Victoria a fost de scurtă durată. Amintirile și gândurile lui Clancy trecuseră mereu prin mintea mea ca niște nori de furtună — vaste, tivite cu întuneric și întotdeauna pe cale de a exploda. Acum erau excesiv de strălucitoare și fragile — liniștite totodată, de parcă aș fi răsfoit un teanc de fotografii, nu aș fi navigat

pe cărările vântoase și nesfârșite pe care mă trimitea fiecare amintire. M-am simțit alunecând la vale, purtată de o strânsoare puternică. Altcineva era la conducere.

Celula și coridorul de detenție au fost smulse instantaneu din hotarul viziunii mele. Brusc, un strat al realității a dispărut. Și locul lui a fost luat de o scenă veche, familiară.

Clancy stătea cu spatele la mine și am pășit spre el, lăsând încăperea să prindă consistență în jurul nostru. Peste tot era lemn întunecat la culoare. Rafturi înțesate cu cărți și dosare. Într-un colț, a apărut un televizor care a prins viață cu o strălfulgerare de culoare tăcută. În locul unde stătea Clancy a apărut un birou, iar mâinile lui au pendulat în aer până când sub degetele aflate în mișcare s-a materializat un laptop, iar pe birou au început să crească teancuri de hârtii, albe, ordonate.

Trebuie să fi lăsat o fereastră deschisă. Draperia albă pe care o folosea ca să separe patul de restul biroului flutura în spatele meu, iar amintirea era suficient de limpede pentru ca zgomotul făcut de copiii adunați jos, în jurul focului de tabără, să ajungă până la urechile mele. O adiere ușoară aducea înăuntru mireasma umedă de pământ a copacilor din apropiere.

M-am cutremurat. Eram la East River.

Acum amintirea se mișca, aruncându-mă în față cu un brânci, dar numai la jumătate de viteză. Am avansat în spatele locului unde lucra Clancy, cu atenția împărțită între chipul tatălui său, de la televizor, și laptopul din fața lui.

Am tras adânc aer în piept și, chiar dacă partea rațională a minții mele știa că nimic din toate astea nu era real — nu eram aici, și nici Clancy nu era de fapt

aici —, tot nu puteam încerca să-l ating, nici măcar să mă aplec peste umărul lui.

Cum face asta? Nu era o amintire, era cu totul altceva. Mergeam pe o scenă după ce piesa începuse deja. Trecusem o barieră, oricare ar fi fost aceea, care mă ținea drept observator, nu participant.

Clancy a respirat adânc, desfăcându-și gulerul de la cămașă cu o mână, tastând o adresă web... o parolă...

Acel Clancy care stătea în fața mea s-a înfundat în scaun, lăsându-și capul pe spate, astfel încât să poată privi în sus, ca și când aproape că s-ar fi uitat la mine...

— Ai prins-o? m-a întrebat.

M-am catapultat afară din mintea lui, întrerupând conexiunea înainte ca el să poată — ar fi putut — nu știu, să mă sigileze înăuntru? Era posibil așa ceva? Ar fi putut...

Luminile au licărit din nou în hol, arzându-mi ochii din cauza intensității bruște. Știam că mintea îmi era încă împotmolită, încă blocată în panica de la început, pentru că singurul miros pe care-l simțeam era cel de pin — de la fumul îndepărtatului foc de tabără.

Clancy s-a mutat înapoi pe pat, recuperându-și mingea pe care o meșterise. Și a fost atât de ciudat — odată ce amintirea s-a limpezit și am simțit din nou pământul sub picioare, nu eram speriată și nici măcar supărată că, până la urmă, reușise să-mi smulgă controlul. Eram... curioasă. Nu mai experimentasem niciodată felul în care mă plimbase acum prin memoria lui — la East River îmi arătase amintiri ale lui pe care le legase una de alta, dar fusese atât de... *diferit*. N-avusesem habar că am putea face asta. Durerea care îmi pulsa în spatele ochilor dispăruse și, pentru prima dată, plonjonul în mintea lui nu mă lăsase epuizată sau dezorientată. Încă mă bucuram

de reușita de a fi trecut de bariera minții lui, fie și numai pentru o secundă.

— Pe mâine, Ruby, a spus Clancy, aruncând ambalajul de plastic în aer.

Ieșind pe ușă, în mod evident concediată din preajma lui, am avut sentimentul ciudat al unei ușurări care mi se împrăștia în piept, scânteietoare, tremurătoare și sclipitoare. Se pare că ținusem prea mult monstrul în frâu. Avea nevoie să fie lăsat afară, să-și întindă mădularele, să-și amintească ce bine e să ai controlul.

Eu mi-am amintit ce bine e să ai controlul.

Cred chiar că m-am și bucurat de asta.

La CG rămăsese un singur laptop și, în ciuda numărului de Verzi care salivau să pună mâna pe el, codul nescris al onoarei părea să le dicteze că el aparținea puștiului căruia Cate i-l încredințase. Sau că cel puțin el trebuia să-l folosească primul.

Așa că, la orice oră din zi, îl puteai găsi pe Nico lucrând la biroul din centrul camerei computerelor, altminteri goală. Câteodată, în jurul lui era adunat un grupuleț care i se îngrămădea peste umeri și arăta spre ecran, tastând ceva în locul lui dacă se lăsa vreun pic pe spate.

— Copiii ăștia fac ca vulturii să pară niște puișori gălbiori și pufoși, a spus Cole pe când stăteam amândoi afară, privindu-i prin peretele lung de sticlă. Dacă ăsta cade cumva mort, oare ceilalți împing trupul de pe scaun și-l folosesc ca sprijin pentru picioare, ce zici?

Am pufnit.

— Se plictisesc. Dacă nu le dăm ceva la care să lucreze, o să ia încuietoarele electronice de la ușă și o să încerce să le transforme în telefoane mobile.

— Da, păi Conner este cea care ar fi trebuit să aibă grijă de ei. Tu și cu mine e sigur ca lumina zilei că n-avem răbdare pentru...

O fată Verde a scos un scâncet atunci când Nico i-a predat laptopul.

— ...asta.

Reușisem, cumva, să supraviețuiesc acestei zile fără să-mi las gândurile să se întoarcă la Cate și la expresia aceea de pe chipul ei atunci când și-a dat seama ce făcuserăm, eu și Cole.

— A dat vreun semn? am întrebat.

Cole s-a lăsat pe călcâie și între sprâncene i s-a adâncit un rid.

— Nu.

— Ar fi trebuit să ne asculte.

Nici n-am realizat că mi-au ieșit cuvintele pe gură până când Cole nu mi-a pus pe cap o mână liniștitoare.

— Uită-te tu la ce zic, Prețioaso. Conner o să apară mâine târându-se înapoi cu coada între picioare, după ce ăia o s-o respingă. O să-i prindă bine. Oricine are nevoie să și-o ia în freză din când în când. Te ține în priză.

Dar exact asta mă îngrijora. Nu voiam să și-o ia așa de rău. Furia mea nu avea rădăcini adânci. M-a rănit când a plecat; nu am fost suficient de orgolioasă să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Dar i-am înțeles decizia, nevoia instinctivă pe care o avusese întotdeauna de a cârpi fisuri și de a netezi asperități. Cate nu putea înțelege că ceilalți ne-ar fi abandonat bucuroși, ne-ar fi folosit, ne-ar fi rănit, pentru că ea nu se gândise niciodată doar la sine însăși.

Dar faptul că asta fusese prima și singura noastră conversație de când sosiserăm la Fermă — asta mă ucidea încet. O dezamăgisem atât de onorabil în Los Angeles,

trădasem orice urmă de încredere pe care și-o pusese în capacitatea mea de a proteja echipa. Ar fi trebuit să mă străduiesc să-i spun ceva înainte de plecare, orice conversație, oricât de mică, prin care să-mi croiesc din nou o cale spre ea. Poate că acum era prea târziu și ratasem șansa de a încerca să repar lucrurile între noi.

Acel unic gând otrăvit m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi fost întoarsă pe dos, doborâtă la pământ. Pur și simplu n-am știut ce să spun, cum ar fi putut o scuză să fie suficientă pentru ca ea să mă ierte. Cum pui în două cuvintele toată greutatea care îți apasă pieptul? *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...*

Îmi pare rău nu era destul. Nu și pentru pierderea lui. Ecoul s-a auzit ușor în spațiul pe care-l lăsase în urmă. *Îmi pare rău* nu compensa toate lucrurile pe care le-ar fi putut avea și le-ar fi avut.

Cole i-a făcut prietenos cu mâna Ericăi, o fată de la Verzi care se uita spre noi. Ea s-a îmbujorat tare și s-a ghemuit iar, ascunsă după Nico. Lumina albastră, fantomatică, a ecranului computerului îi dădea o înfățișare de corp înghețat pe jumătate. Cu cât se concentra mai mult, ridurile de pe față îi păreau mai adânci, mai aspre.

— Nu cred că-i o idee bună ca el să aibă acces la serverul lui Clancy, am spus încet. Judecata lui este viciată în ceea ce-l privește pe Clancy.

— Rezervele tale au fost notate, Prețioaso. Dar în chestia asta el e omul nostru. Sunt gata să pariez pe el, Nico are cel mai mult de demonstrat. N-o să vă dezamăgească iar pe tine sau pe Cate, în caz că poate să ajute.

— *În caz că poate să ajute* e partea problematică.

— Gata, acum. Tu ai pledat pentru cauza lui Lee. La fel fac și eu pentru Nico și e rândul tău să cazi la învoială.

— Liam nu a dat informații confidențiale despre organizație fiului inamicului său, aceeași persoană care nu numai că ne-a trădat și pe noi, și pe el, dar se poate să fi distrus și singura noastră șansă de a găsi un tratament.

M-am întors cu spatele la scena care se derula în fața noastră și m-am sprijinit de geam.

— Așa e, dar dacă nu l-ar fi implicat pe Clancy, dacă n-ai fi fost păcălită să te întorci, atunci nici n-am fi aflat niciodată că a existat un tratament.

M-am holbat la el, rămasă fără replică.

— Nu te-ai gândit și așa, nu? a ridicat Cole din umeri. Pierderea... a lăsat un gol în tine, o nenorocită de gaură neagră în centrul lumii tale. Ți se strecoară în gânduri înainte de a avea măcar timp să te oprești și s-o analizezi, și vrea mereu mai mult. Nu doare să cântărești un pic ce ai pierdut față de ce ai câștigat, nu?

Am dat din cap. Într-o clipă, m-am surprins pe mine însămi, dând la iveală o hârtie pe care o folosisem ca să scriu pe server parola pe care o văzusem în mintea lui Clancy. Cole a luat-o fără un cuvânt, uitându-se la mâzgălelile mele.

— Hei, Ruby, a spus el încet. Chestia e că... ce nu ți-au spus ei despre iertare este că... nu trebuie s-o acorzi de dragul celuilalt, ci de dragul tău.

— De la cine ai furat zicala asta? l-am întrebat.

— Este din cauza faptului că am trăit și am învățat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Oh, sunt sigură...

Mintea n-a putut să termine acest gând. Fusese acolo, apoi dispăruse, exact ca umbrele care trecuseră prin ochii lui. Revenirea a fost la fel de rapidă — ochii lui Cole au sărit de la mine spre podea, dar zâmbetul pe care s-a

străduit să și-l aștearnă pe chip după aceea a fost aproape dureros de suportat. După o clipă a ridicat din umeri și și-a încrucișat brațele pe piept. Mă provoca să spun ceva despre asta și, cu cât tăceam mai mult, cu atât mai greu îi era să stea acolo fără să facă nimic. Am văzut momentul când vulnerabilitatea din el a ieșit la suprafață. Incertitudinea momentului l-a făcut să pară foarte tânăr, un băiat stând acolo și așteptând să primească un fel de pedeapsă.

— Tu pe cine a trebuit să ierți? l-am întrebat.

Știam că nu e treaba mea, dar reacția lui îmi lăsase un gol în piept. Voiam să știu; voiam ca el să-mi spună, să ușureze cumva greutatea a orice-ar-fi-apăsat asupra lui, măcar pentru o secundă.

— Nu este... ascultă, nu contează, doar că... măcar gândește-te la asta, da?

Își căuta vorbele, trecându-și mâna prin părul tuns scurt. Erau atât de multe posibile răspunsuri pentru întrebarea mea: pe părinții lui, fiindcă nu observaseră ce era cu el, pe Liam, fiindcă îi dăduse bătăi de cap, pe supraviețuitorii din Ligă, fiindcă îi întorseseră spatele. Știam de toate astea, iar faptul că el nu spunea nimic, faptul că nu făcea decât să se uite la mine, mă determina să cred că trebuie să fie altceva sau altcineva. Trebuia să fie ceva mult mai rău decât îmi imaginasem.

Cole devenise atât de priceput în a se strecura în armura fermecătoare pe care o purta întotdeauna, încât m-am lăsat suficient distrasă ca să pierd din vedere frământarea de dedesubt. Nu încrederea nimănui adevărul despre cât de tare îl durea, nu-i așa? Poate că, în timp, va putea avea încredere în mine și voi putea fi pentru el ceea ce Liam și ceilalți au fost pentru mine. Nu se

desprinseseră de Thurmond, de ceea ce fusesem eu, trasă înapoi într-o existență stingheră, minoră.

— În regulă, am spus, luându-i hârtia din mână și împingându-l în cameră. Vino încoace.

Nico a trebuit să ridice privirea și apoi să-și adune mințile ca să accepte că în fața lui stăteam chiar eu.

— Poți să descarci fișierele astea de pe server? l-am întrebat.

S-a uitat țintă la mine suficient de mult, încât să fiu tentată să mă foiesc.

— Da, sigur, nicio problemă, a bombănit Nico, luând hârtia.

Verzii s-au dat înapoi de lângă scaunul lui, ca să ne facă loc nouă, însă au rămas suficient de aproape, curioși, în timp ce Nico a deschis câteva ecrane. Codul acela straniu din care este format limbajul calculatoarelor a început să curgă pe ecran.

— Hei, băieți, a spus Cole, cu cea mai prietenoasă voce a lui. Poate vreunul s-o scoată pe senatoare din departamentul ei și s-o trimită aici? Ceilalți o să fiți cei mai tari dacă vă duceți s-o ajutați pe Lucy să încropească cina.

Erau destul de deștepți ca să-și dea seama că erau trimiși de-acolo, dar nu părea să-i pese vreunuia. Pe ecran a apărut o fereastră și s-au deschis vreo șase documente.

— De ce-ai făcut asta? am întrebat eu, după ce și ultimul Verde s-a strecurat afară și a închis ușa după el.

Cole a arătat tăcut spre Nico, care stătea atât de liniștit pe scaun, că nici nu-ți dădeai seama dacă mai respiră sau nu. Umerii i-au coborât, s-au lăsat în față și s-au înclinat, de parcă n-ar fi vrut nimic altceva decât să-și răsucească ambele extremități spre mijloc, precum o hârtie veche, și să dispară.

— Nico, omul meu, a spus Cole pe tonul obișnuit. Crezi că ai putea să te duci...

— N-o să mă duc nicăieri.

A trebuit să-mi ciulesc urechile ca să-l pot auzi.

— Crezi că ai putea să...

— *N-o să mă duc nicăieri,* a spus Nico ferm și a apăsat pe primul dintre documente. Numai când s-a deschis dosarul cel mai mare am văzut și eticheta: THURMOND.

În el erau cam cincisprezece documente — un amestec de înregistrări video, poze și documente scanate. Nico a navigat peste ecran, expirând greu. Cursorul a plutit deasupra uneia dintre imagini.

Cumva, chiar înainte de a o deschide, o parte din mine a știut al cui chip va apărea pe ecran. Întotdeauna păruse mai tânăr decât era, de fapt, dar imaginea lui Nico ca băiat, de fapt un copil mic, m-a străbătut cu delicatețea unui spin. Părul negru îi fusese tuns aproape zero, iar pielea, de obicei frumos bronzată, avea culoarea cimentului, contrastând violent cu ochii negri, lipsiți de expresie. Cicatricile de pe scalp erau încă în proces de vindecare.

Oh, Doamne, m-am gândit, izbită de o senzație de greață. *Oh, Doamne...*

Nico cel de la șaptesprezece ani se holba la copilul de pe ecran de parcă ar fi fost un străin. Ăsta era iadul din care evadase și nu fugea de el. Nici măcar nu-i întorsese spatele. Când mi-am dat seama că fusesem la o singură imagine greșită distanță de a-l nimici, m-a invadat lent un supărător sentiment de respect, văzându-l cât de bine rezistă.

Thurmond. Acesta fusese Nico la Thurmond. În primii ani de existență ai lagărului, locul fusese destinat cercetărilor asupra cauzei NIAA, dar lagărul se extinsese odată cu trecerea timpului. Înainte ca eu să pun piciorul acolo,

Corporația Leda preluase ramura de cercetare și îi mutase pe toți acești subiecți ai primelor teste — pe copii — în sediul lor din Philadelphia. Cole era în Leda, sub acoperire foarte bună, încercând să extragă informațiile din cercetările pe care le făceau pe copii, și tot Cole fusese cel care reușise în cele din urmă să-l scoată pe Nico, furnizându-i în secret lui Alban metoda de extragere. După ce Clancy însuși reușise să evadeze de la Thurmond, lăsându-i în urmă pe toți ceilalți copii.

— Ești bine?

Cole și-a tras un scaun din apropiere, ca să se așeze lângă Nico. Într-o clipă am făcut și eu același lucru, de cealaltă parte a lui.

— Nu trebuie să te uiți la asta, a adăugat Cole. Ruby și cu mine o să trecem prin toate documentele.

— Astea sunt... *ale lui*, nu-i așa?

Am schimbat o privire cu Cole. El a dat din cap.

— Dacă el are documentele despre programul de testare de la Thurmond, a spus Nico, ar putea să aibă tot aici ceva informații despre cauza NIAA. Sau, cel puțin, ce au exclus. Asta e...

Nico a tras înfiorat aer în piept și a expirat, înainte de a închide fotografia și de a ieși din tot dosarul, întorcându-se la lista completă de documente.

— Ăsta e un lucru bun. Dacă putem scoate ceva de-aici, e bine.

Senatoarea Cruz a băgat capul pe ușă, iar Cole i-a făcut cu mâna oferindu-i scaunul lui, în timp ce-i explica pe scurt la ce ne uitam.

— Dumnezeule mare, a răsuflat ea, aplecându-se mai aproape, în timp ce Nico deschidea dosarul etichetat COALIȚIA FEDERALĂ.

Stinghereala i-a crescut exponențial atunci când a deschis un document care îi purta numele. Se găseau acolo sute, efectiv sute de profile împrăștiate prin toate dosarele: FSP, bărbați și femei din cercul restrâns al președintelui Gray, agenți de la Liga Copiilor, Alban, copii — inclusiv eu, Liam și Grasu. În cel din urmă caz, era evident că extrăsese documentele originale din rețeaua FSP și a urmăritorilor și le extinsese cu propria secțiune nouă: *observații*.

Observațiile lui despre mine: *Nehotărâtă atunci când trebuie să ia o decizie care o afectează numai pe ea. Mai încrezătoare atunci când are de-a face cu alții apropiați, până în punctul în care devine prea protectoare. Nu are vicii reale — nu-i place mâncarea dulce, preferă muzica veche (asociată amintirii tatălui ei). Își permite speranța nerealistă că și-ar putea găsi bunica. Disperarea ei după apropiere și intimitate reprezintă răspunsul la deschiderea pentru împrietenire. Separă partea de atracție fizică. Credulă, nerăzbunătoare, iartă prea ușor...*

Mi s-au încleștat fălcile din cauza iritării și a stânjenelii provocate de evaluarea nu prea măgulitoare. Iartă prea ușor? Mai vedem noi.

— Uite, aici e, TRIBURI, am spus. Deschide-o pe asta.

— Triburi? a întrebat senatoarea Cruz.

— Așa numea Clancy grupurile de copii care părăseau East River, raiul sigur... ei bine, nu chiar un rai sigur, în cele din urmă, dar așa pretindea el. Ori de câte ori pleca vreun grup de copii, le dădea drumul cu niște provizii la ei.

Și cu acel cod pentru drumuri, ca să-și comunice unul altuia itinerariile sigure. Mă întrebasem de mai multe ori câte astfel de „triburi" părăsiseră East River în

total, înainte să ajungem noi acolo, și acum aveam răspunsul: douăsprezece, cele mai multe însemnând grupuri de cinci–șase copii.

Tabelul era împărțit în două coloane pentru fiecare grup, cu datele și locurile înșirate sub fiecare nume de rubrică. L-am pus pe Nico să ruleze în jos, până când am găsit înscris grupul lui Zu. Sub el erau două actualizări: una în Colorado, una în California. Ultima actualizare era făcută cu o lună în urmă.

El știa unde este. Sau, cel puțin, știa că o luase spre vest. Mi-am strâns mâinile la spate ca să-mi stăpânesc dorința de a da un pumn în ecran. Știa, în tot timpul ăsta, în care eu îmi pierdusem speranța, că o vom mai găsi vreodată.

— Cum obținea actualizările astea? a întrebat Cole. Astea sunt aur curat, dar numai dacă informațiile sunt corecte.

— Mi-a spus odată... a început Nico. Am simțit, mai degrabă decât am văzut, că ochii lui m-au țintit preț de o clipă. Când a continuat, vocea îi era la fel de blândă.

— Exista un număr la care puteau suna ca să lase mesaje despre statusul lor. Sau să ceară ajutor. A spus că uneori ajuta un grup să găsească alt grup, dacă le era frică să stea acolo, afară, în grupuri prea mici. El știa tot.

N-aveam nicio îndoială că așa era. Se găseau atâtea informații aici, că ar fi trebuit să ne petrecem următoarele câteva zile scormonind prin ele. Cât am apucat să aruncăm o privire rapidă, n-am văzut absolut nimic despre Lillian, nu că m-aș fi așteptat să găsim ceva.

— Putem să ne întoarcem la dosarul Thurmond? am întrebat eu. Am văzut-o cu coada ochiului pe senatoarea Cruz că-și astupă gura cu palma și se pregătește să se ridice.

— Toate lagărele... Toate erau ca ăsta? a întrebat ea.

— Este ca și cum ai încerca să compari niște mere putrezite, i-a răspuns Cole.

Mi-am dat seama că îi interpretase reacția exact așa cum o făcusem și eu.

— Toate sunt rele, dar unele dintre ele fac ca altele să pară de-a dreptul îmbietoare.

— Care este cel mai recent document din dosar? l-am întrebat pe Nico. Poți să-ți dai seama?

— Da, ăsta e...

— Planul de evacuare la incendiu? a încercat să se lămurească senatoarea Cruz.

Noi ne uitam deja prin document, cercetând hărțile marcate cu ordinea în care FSP și controlorii din lagăr ar fi eliberat dormitoarele în caz de urgență. Celelalte dosare erau despre personalul FSP și conțineau materiale despre cercetarea derulată de ceea ce știam că se chema Infirmerie. Niciuna dintre ele nu-l menționa pe Clancy, bineînțeles. Dacă existaseră dovezi, găsise el o cale să le distrugă, mai degrabă decât să lase pe cineva să-l vadă așa neputincios.

— Clancy tot scăpa indicii cum că se întâmplă ceva...

— Și ești sigură că nu te momea, să te enerveze? m-a bătut pe umăr senatoarea Cruz. Lui taică-său îi place nespus să se joace cu oamenii în felul ăsta.

Nico era gata să închidă dosarul, când Cole a tras adânc aer în piept și a spus:

— Stai așa. Dă înapoi.

Cole a mijit ochii și și-a frecat cu mâna falca nerasă. M-am uitat de câteva ori când la el, când la ecran, încercând să-mi dau seama ce naiba văzuse acolo.

— Fir-ar, a spus el ușor.

Am simțit cum mi se așază o greutate în stomac.

— Ce e?

— În scenariul ăsta, ar fi *scos* copiii din lagăr, dar dacă era vreun incendiu, de ce să nu muți copiii în cercul interior, până când îl umpli? Sau de ce să nu-i dirijezi pe copii spre granițele lagărului? Toată chestia avea cam un kilometru și jumătate lățime, nu? Și de ce să iei în considerare un singur scenariu? Ce se întâmpla dacă incendiul era în sala de mese sau în locurile de muncă? *Am presupus* cu toții că este un plan pentru evacuarea de urgență, bazându-ne pe grămada de săgeți și cifre, dar nu e nimic aici care să indice că asta este.

— Dacă nu e un plan pentru evacuarea de urgență, atunci ce e? am întrebat.

— Cred că *era* un plan de evacuare, în eventualitatea că localizarea lagărului ar fi fost compromisă sau dacă Gray ar fi fost îndepărtat sau răsturnat de la putere. Dar uite...

M-am aplecat în față. Cole arăta spre textul mic din susul paginii. Cuvântul MODIFICAT era scris chiar lângă data de 10 decembrie a anului de dinainte. Data fusese revizuită și pe deasupra mai era și de acum cinci ani.

Cole preluase controlul asupra mouse-ului și rula din nou în jos:

— Au etichetat asta cu numele operativ „Cardinal". Iar aici... cred că numerele din dreptul fiecărei încăperi arată cât de repede, minut cu minut, ar fi putut ajunge la ei FSP, iar trei-zero-unu ar putea fi 1 martie, nu?

— Stai așa — am spus eu, stai, atunci ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu evacuau lagărul, a spus Nico, cu vocea mică, ci că scoteau copiii, câte patru cabane în fiecare zi.

— Greșesc dacă presupun că singurul motiv pentru care scoteau copiii era acela că închideau lagărul? a întrebat senatoarea Cruz.

— Mai este încă un document denumit „Cardinal", a spus Cole. Da, ăsta, cu lista lagărelor mici.

— Și cu lista de transfer a personalului FSP, am spus. Oh, Dumnezeule mare.

Mi-am apăsat palmele pe față și m-am străduit să-mi amintesc să respir. Camera se micșora de jur împrejur, strângându-se tot mai tare și mai tare pe lângă umerii mei, până când această posibilitate s-a materializat în ceva real. *Închideau lagărul.*

— Drăguțo, ești bine? m-a întrebat senatoarea Cruz. Nu înțeleg: nu-i un lucru bun? Din ce mi-ați spus voi despre condițiile din lagăre...

— Dacă o interpretezi așa, e o binecuvântare, a spus Cole. Dar să razi un lagăr de pe fața pământului în felul ăsta poate să însemne deopotrivă că transferi sau distrugi toate dovezile fizice de la fața locului, ca să nu mai spunem că lagărul nu mai poate reprezenta o dovadă a cruzimii din programul de recuperare. Lagărul este un simbol foarte puternic. Este cel mai vechi, cel mai mare și, o să mă aventurez aici cu o presupunere, chiar stabilește standardele în ceea ce privește abuzul și relele tratamente.

— Separarea copiilor, cabanele...

Mi se uscase gâtul. Cei mai mulți dintre ei erau împreună de aproape zece ani. Își fuseseră familie unul altuia. Și voiau să-i ia chiar unii de la alții?

— În regulă, deci ăsta era unul dintre lagărele care nu intră în discuție.

Senatoarea Cruz s-a lăsat pe spate, cu mâinile așezate în poală.

— Care sunt celelalte potențiale atacuri majore?

— Nu mai e niciun alt atac major, a spus Cole. O să ne îndreptăm tot spre Thurmond. Este finalul nostru apoteotic.

Am ridicat privirea. Trebuie să mi se fi văzut șocul pe față, pentru că și pe chipul lui Cole s-a întipărit confuzia.

— Pe bune, Prețioaso? Cred că am zis-o de zece ori în dimineața asta. *Thurmond, indiferent ce se întâmplă.* Ce-i cu privirea aia?

Mi-am recapitulat ziua, încercând să-mi amintesc. Trebuie să fi fost după ce terminaserăm antrenamentul... sau înainte ca Liam și ceilalți să se întoarcă? Toată dimineața fusese acoperită de o strălucire ciudată, lucioasă, ca și când epuizarea îmi încețoșase amintirile precum aburul așternut pe o oglindă.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Cole a spus:

— Ce naiba, puștoaico! Trebuie să dormi mai mult.

— Cinci săptămâni ajung ca să reușim o treabă ca asta?

Pe chipul senatoarei Cruz se citea îngrijorarea.

— O s-o facem, a spus Cole simplu.

— Le-ai cerut să scrie propuneri pentru o misiune, așa e? a întrebat senatoarea Cruz. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar cum Dumnezeu ar putea copiii ăștia să vină cu niște planuri pentru operațiuni militare de succes și apoi să le și pună în aplicare?

— Am fost antrenați, i-am explicat, să facem exact asta. Cel puțin aceia dintre noi care am fost la Ligă. Ne trebuie timp ca să lucrăm și cu ceilalți copii, să-i punem mai mult în temă, să ne asigurăm că pot acționa sub presiune.

Cole s-a întins după micul teanc de hârtii colectate de la grupuri și i le-a înmânat.

— Sunt impresionată de imaginația unora dintre ei. Avem aici o mulțime de idei bune. Verzii chiar au făcut

de rușine tot ce avea Liga mai bun, cu unele dintre sugestiile astea. Categoric nu mă așteptam să primesc probabilități statistice despre rata de succes sau...

A mijit ochii la hârtia pe care o ținea în mână.

— Isuse, nici nu știam ce înseamnă cuvântul ăsta. În orice caz, înainte de a ataca Thurmond, trebuie să facem un test cu un lagăr mai mic, să ne asigurăm că planul e viabil.

Senatoarea s-a îndreptat puțin de spate.

— Cu orice lagăr?

— Preferabil unul de pe coasta asta, dar da, sigur. O să încercăm să potrivim un lagăr mai mic cu planul general de la Thurmond, ca să experimentăm într-un loc cât mai apropiat de adevăratul atac.

— Nevada?

Cole s-a sprijinit de birou, cu ochii sclipind de încântare.

— Te gândești la Oasis?

Oasis? La Ligă era atârnată, pe unul dintre coridoare, o hartă a Statelor Unite cu toate lagărele cunoscute, mari și mici, marcate cu pioneze. Am închis ochii, încercând să-mi imaginez paleta de state împrăștiate, de la est la vest. Era... în colțul de nord-est al statului. Departe.

Nico nu-și desprinsese privirea de pe ecranul laptopului.

— Este cea în care sunt copii din Coaliția Federală.

Senatoarea Cruz a dat din cap, a înghițit cu greu, apoi și-a dus mâna la gât. Privea într-un punct dincolo de noi, poate la ceasul de pe perete.

— Fiica mea, Rosa, este unul dintre ei. Am ascuns-o împreună cu bunica ei, dar... Gray era hotărât. A angajat oameni special ca să ne identifice copiii. Vrea să dea un

exemplu cu noi toți. Știu cel puțin încă zece oficiali ai Coaliției Federale care cred că le-au fost duși copiii acolo. Știam. *Doamne.* Este vreo șansă ca oamenii aceia să mai fie în viață, într-un lagăr de detenție? Vor ieși vreodată de-acolo, să apuce să-și vadă copiii?

— Sigur, a spus Cole, fără să pară însă prea convins. Întotdeauna există o șansă, nu? Dar indiferent dacă părinții lor sunt vii și nevătămați, copiii vor avea un loc lângă noi. O șansă să lupte, dacă vor. Domnul știe că n-au de ce să se mai întoarcă în Los Angeles.

Nico a împins scaunul înapoi și s-a ridicat, prinzându-și umerii cu palmele. Ochii îi căutau împrejur, creând prin cameră o cărare neregulată, încercând să aterizeze pe orice altceva în afară de noi.

— Mă duc să... mă duc să... fac un duș...

N-ar fi reușit să iasă mai repede din cameră nici dacă ar fi luat foc clădirea. M-am întrebat măcar dacă a simțit junghiul ascuțit al durerii, când s-a lovit cu șoldul de colțul unui birou și s-a împiedicat, împleticindu-se spre ieșire.

Am făcut un pas să mă duc după el, dar până la urmă m-am abținut. Cole a ridicat din sprâncene, căutându-mi privirea din ochi, cu o întrebare tăcută. Am scuturat din cap. *Nu.* N-o să mă duc după el. Poate că o să mă simt vinovată, că l-am forțat să retrăiască pentru câteva minute acea perioadă din viața lui, dar n-o să mă duc să-l liniștesc sau să încerc să-l ocrotesc de propriile amintiri oribile din Los Angeles. Cum aș putea s-o fac; când o parte din mine se bucura că și el era la fel de nenorocit din cauza asta cum eram și eu?

Tu n-ai aruncat bomba peste oraș, mi-am spus.

Dar nici el n-o făcuse. Nico nu plănuise atacul dat de armată; nu fusese responsabil de faptul că agenții îl

răsturnaseră pe Alban printr-o lovitură sângeroasă dată la miezul nopții, care fracturase Liga pentru totdeauna; el nu...

Mi-am apăsat fruntea cu podul palmei. Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Era ca și cum aș fi înțepat o băsică plină, dureroasă, care nu pocnise încă. Trebuia să mă concentrez asupra Thurmondului, asupra faptului că se pare că aveam mai puțin de două luni nu doar ca să strângem provizii, ci și să mai găsim niște copii, să-i antrenăm, să vedem cum facem cu transportul, să ajungem în Nevada, să ne întoarcem din Nevada — imposibilitatea de a face toate astea m-a copleșit. Un munte care se făcea tot mai mare și mai mare, înălțându-se spre cer pe măsură ce ne apropiam de el.

— În seara asta ne întâlnim cu toții ca să punem la cale un plan, spunea Cole. O să lămurim obiectivele la care lucrăm, o să concentrăm asupra lor energia fiecărui om. Până atunci...

— Da, da, sigur. O să vă pun în contact cu canadienii, să vedem ce ar putea face pentru noi în ceea ce privește muniția și carburantul.

Senatoarea Cruz m-a mângâiat liniștitor pe brat, apoi m-a strâns de mână. Abia dacă am simțit.

— Sunteți regina inimii mele, doamnă senator, a informat-o Cole, cu acel zâmbet devastator de arătos.

— Oasis, i-a amintit ea, îndreptându-se spre ușă.

— Ne reîntâlnim aici la șapte fix, a spus Cole. O să pregătesc planul pentru dumneavoastră.

Ea s-a oprit și s-a întors să-l privească. A fost acolo, chiar dacă a dispărut cât ai clipi, dar am văzut acel moment în care și-a permis să spere.

— Mulțumesc.

Am așteptat să plece, înainte de a mă apleca peste un birou gol, ca să las capul pe tăblie. Am închis ochii, dar durerea de cap nu s-a diminuat. De fapt, pelicula lucioasă așternută peste gândurile mele s-a îngroșat arunci când mi-am îndreptat gândurile spre Thurmond. Am simțit că mă ridic, copleșită dintr-odată de imaginile unor bărbați în uniforme negre punând lagărul la pământ, înainte s-o pot face chiar eu, distrugând fiecare fragment de dovadă înainte ca lumea să poată vedea ce se întâmplase cu adevărat acolo.

— ...ei? Ruby?

Cole îmi făcea cu mâna de la depărtare, din capătul șirului de computere, cu o expresie stranie pe față.

— Ești bine?

— Da, am răspuns, frecându-mi ochii iritați. De ce?

— Erai... noi ne uitam prin cameră, dar tu nu.

Eram din nou alertă, extrăgându-mă din gândurile greoaie, seci, lipsite de formă, în care mă afundasem.

— Sunt bine, l-am întrerupt. Deci cum sunt planurile făcute de copii? Le-ai citit?

— Da, a spus el, strecurându-se pe scaunul lui Nico din fața computerului și dând clicuri pe ecran. Nu sunt rele, dar parcă îmi amintesc de unul anume, mai bun.

— Al cui?

— *Al tău,* a spus el cu fermitate. Tu ai alcătuit un plan complet pentru atacarea Thurmondului, îți amintești? I l-ai dat lui Alban pe la spatele lui Connor.

Așa făcusem, nu? Acum trei luni ar fi putut fi la fel de bine și acum trei ani de la momentul ăla. Când mi-au luat planul și l-au răstălmăcit, vrând să-l folosească pentru a înarma copiii cu dispozitive explozive și pentru a-i trimite în lagăre, m-am simțit de parcă mi-ar fi tăiat

picioarele de la genunchi. Transformaseră un vis într-un coșmar.

— Toată chestia asta cu Thurmond... e o porcărie. Știu că e un cuvânt prea prost ca să poată exprima cât de îngrozitor este, dar pur și simplu e *o porcărie* și va trebui să muncim mai mult și mai repede, de data asta. Avem timp doar până la începutul lui martie să ne punem acțiunile de acord. Ar fi bine să avem un plan complet pe baza căruia să acționăm, ca să putem trece la treabă. Cel la care te-ai gândit tu luni întregi.

Cole a scos un carnețel pe care-l îndesase în dosarul cu planuri scrise de ceilalți copii și mi l-a întins.

— Uite-aici. Scrie tot ce-ți amintești din ideea originală. O să mă străduiesc să combin ideile tuturor în ceva coerent și realist, pentru întâlnirea din seara asta.

Am găsit un pix într-unul din sertarele biroului din fața sălii computerelor și m-am așezat să scriu. Primele cuvinte au fost șovăielnice și-mi dădeam și eu seama de buclele și liniile neregulate ale scrisului meu îngrozitor. Cu cât scriam mai mult, însă, cu atât îmi era mai ușor — cuvintele au început să vină unul câte unul înapoi, ca și când n-ar fi avut pe deplin încredere că de data asta va fi altfel. Că de data asta merita să-mi pun din nou toate speranțele.

Acum este altfel. Un copil intră în lagăr înainte de asalt, cu o cameră minusculă instalată pe o pereche de ochelari, așa încât imaginile din interior să poată fi redate în cartierul general și să poată fi planificată strategia operațiunii. *Cole a promis că așa se va întâmpla.* O să le luăm propriul transport, o să-i luăm prin surprindere pe FSP și pe controlorii de lagăr, să-i supunem fără să-i

ucidem. O să lăsăm liber unul dintre controlori, dar sub influența mea, ca să ne raporteze statusul după ce plecăm.

Mi-a luat aproape zece pagini, față-verso, iar scrisul îmi devenea tot mai ilizibil pe măsură ce entuziasmul începea să-mi curgă din nou prin vene și puteam vedea fiecare dintre aceste momente derulându-se cu o claritate perfectă. Când am ajuns la final, aveam cârcei la mână și mă simțeam stoarsă de energie, dar mintea îmi era limpezită. Chiar mă simțeam mai bine. Sau cel puțin calmă, ceea ce nu era de colo.

M-am ridicat și m-am întors spre locul unde încă mai stătea așezat Cole. Din când în când se auzeau voci și sunete venind dinspre el, iar acea parte din mintea mea care nu fusese distrasă de muncă a înțeles că se uita la filmulețe pe care le descărcase. Plânsul, implorarea blajină, întrebări care n-au niciodată răspuns. Erau genul de lucruri pe care învățasem la Thurmond să nu le mai bag în seamă, pentru propria mea conservare. Nu știu ce trebuie să mi se fi întâmplat ca să am coșmaruri în fiecare noapte.

Lumina ecranului îi fulgera pe chip, aruncată până pe peretele din spatele lui. Am întârziat la biroul meu, prinsă de privirea lui sumbră. M-am dat câțiva pași înapoi, ca să văd la ce se uita, reflectat în ferestrele aliniate pe perete. Pe tot ecranul se dezlănțuiau incendii. Cole strălucea în portocaliu, roșu, auriu, în timp ce lumina din film îl scălda într-o culoare mortală. Și așa, dintr-o dată, mica mea porție de liniște s-a dus de parcă n-ar fi fost, purtată departe de o înțelegere brutală și rece. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

Filmulețul s-a focalizat pe chipul unui băiețel, nu mai mare de treisprezece ani, prins de un soi de stâlpi de

metal. Sufla din greu, zbătându-se să scape de legăturile care îi țintuiau mâinile pe laterale. Țeasta lui rasă era punctată de niște electrozi mici, încercuindu-i scalpul cu o coroană de fire. Senzația de greață creștea în mine și am simțit cum fierea își croiește drum spre esofag. M-am apăsat cu palma pe față și a trebuit să-mi adun tot curajul ca să văd îngrozitorul adevăr.

Cole s-a uitat spre mine o singură dată, cum stăteam în spatele lui, apoi s-a întors spre ecran. Era o invitație pe care aveam de gând s-o accept. A pornit filmulețul de la început și a fost mult mai rău să aud țipetele și sunetele guturale de Roșu amestecate cu acel calm al oamenilor de știință, care notau sec în fața camerei.

— Îl testează pe puști ca să vadă ce fel de răspuns emoțional îi declanșează puterile, a spus Cole, uitându-se țintă la ultimul cadru înghețat, cu un prim-plan pe fața băiatului, acoperită de sudoare și lacrimi. Încearcă să cartografieze felul în care mintea lui procesează acest stimul. Ruby, s-a întors el în așa fel, încât să-l văd din profil, după seara asta... după ce avem strategia pentru operațiune... vreau să faci tot ce-ți stă în putere ca s-o găsești pe Lillian Gray. *Totul*. Înțelegi?

— Da, am spus, găsindu-mi în sfârșit cuvintele, în timp ce el a pornit iar filmarea de la început. Așa o să fac.

Zece

Am părăsit sala computerelor într-o altă ceață sticloasă, mergând și tot mergând înainte, fără să am în minte altceva decât imaginea acelor copii prizonieri. Arsuri. Operații. Recoltare de sânge. Întrebări. Atât de multe variații pentru *Ce se întâmplă?* Și pentru *De ce faci asta?*

Chiar dacă mintea era absentă, corpul, cel puțin, știa încotro vreau să mă îndrept. Întreaga zi trecuse ca un an petrecut sub apă. Nu voiam decât să dorm o vreme și să încerc din nou să ies la suprafață, mai târziu.

Ceilalți ceruseră unul dintre dormitoarele comune rămase neocupate de la etajul inferior — aveam patul meu scârțâitor și tot ce-i trebuia. E adevărat, totuși, că aș fi putut la fel de bine să mă ghemuiesc într-un colț, pe podeaua rece, dacă asta însemna să pot închide ochii un pic.

Dar se pare că se mai gândise cineva la asta. Lumina din tavan era stinsă, dar era aprinsă una mai mică, un fel de lampă de birou, cocoțată pe dulăpiorul dărăpănat din cealaltă parte a camerei. Nici nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream să-l văd până când nu l-am văzut că era acolo, și undeva, înăuntrul meu, s-a aprins o strălucire

micuță. Liam era lăbărțat pe unul dintre paturi, dormind pe burtă, cu fața întoarsă în cealaltă parte, cu mâinile împreunate sub hanoracul împăturit pe care îl folosea drept pernă. Avea părul și spatele încă ude de la dușul pe care trebuie să-l fi făcut înainte.

— Hei, am strigat venind spre el. Un fel de test, ca să-mi dau seama în ce dispoziție este. Dacă voia să fie lăsat în pace, m-aș fi întors și-aș fi plecat fără ezitare. Dar umerii și apoi tot corpul i s-au relaxat vizibil. M-am lăsat cu genunchiul pe spațiul rămas liber la marginea saltelei goale. A întins mâna automat și mi l-a cuprins.

— Bună și ție, a mormăit Liam. Nu părea adormit, dar vocea îi suna ca și cum ar fi fost rupt de oboseală. E ora cinei?

— Încă nu. Cum arată garajul?

— Mă apropii. Acum poți să vezi cam jumătate din pardoseală. Este o îmbunătățire, nu-i așa? a spus el, ridicând în sfârșit capul și întorcându-se spre mine. Uite un dar pentru tine.

I-am urmărit privirea spre dulap, unde, în stânga lămpii, era un pătrat de plastic transparent. L-am luat și am început să râd — era o cutie de CD, *Pet Sound,* The Beach Boys. Am deschis-o, zâmbind la vederea notelor de pe copertă și a discului dinăuntru.

— Se pare că ne urmărește peste tot cântecul nostru, a spus el.

Se referea la *Wouldn't be nice*[11], prima piesă. Am zâmbit.

— Cântecul nostru?

— *N-ar fi frumos dacă am fi mai bătrâni...*

Vocea lui blândă s-a transformat într-un murmur.

[11] În engleză în original, „N-ar fi frumos". (*N.t.*)

— Îmi imaginez că ai putea folosi niște muzică de fundal mai plăcută ca să alungi sunetele pe care le scoateți tu și Cole când vă bateți de vă sună apa-n cap, dacă se întâmplă să devină un obicei de dimineață.

Căldura din mine s-a evaporat. Am închis cutia și mi-am apăsat-o la piept.

— De unde știi?

— Voi doi sunteți singurii care apăreți la micul dejun cu vânătăi noi. Nu-i așa de greu să pui lucrurile cap la cap.

Într-un final, m-a privit.

— Te rog... te rog să fii atentă. Gândul că dă în tine, că te tratează în felul ăla... pur și simplu mă face să-mi doresc să-l *omor*.

— Ne luptăm doar. Trebuie să mă antrenez.

— Și nu puteai s-o rogi pe Vida?

Am simțit că mă încing.

— Oare... insinuezi ceva?

Nu voiam să stau să-i explic lucrurile astea. N-ar fi trebuit să fie nevoie să-i explic. N-avea nicio legătură cu el. M-am tras ușor înapoi, dar a întins mâna și mi-a prins degetele.

— Nu, fir-ar să fie, sigur că nu. Îmi pare rău. Nu ăsta e motivul.

A închis ochii și a oftat.

— L-am găsit în mașina pe care au golit-o, în torpedou. L-am luat pentru că m-a făcut să mă gândesc la tine.

M-am întins și l-am pus pe cel mai apropiat dulap.

— Îmi pare rău. Azi am avut o zi proastă, a spus el, întorcând spre mine din nou ochii aceia albaștri. Am simțit cum frustrarea își retrage ghearele din stomacul meu.

— Și știu că-ți poți purta singură de grijă, dar tot mă înnebunește să mă gândesc la asta. Cred că sunt cam

ipocrit, având în vedere cât de aproape am fost azi dimineață să-ți dau una.

Își petrecuse toată ziua cărând gunoiul de pe-acolo, încercând să facă un pic de ordine — iar asta după ce se revoltase împotriva fratelui său. Avea tot dreptul să se poarte și cu mine cam abrupt.

M-am așezat pe marginea patului.

— Nu m-ai rănit. Vorbesc serios. Nici pe departe. Nu m-aș fi băgat între voi dacă n-aș fi știut că pot să mă feresc de tine.

I-am apucat mâna, am aplecat degetul mare în palmă și pe celelalte peste el.

— În plus, îți țineai pumnul așa — și în felul ăsta e foarte ușor să-ți rupi degetul.

Mi-am apăsat buzele pe încheieturile degetelor lui, ca să înțeleagă că doar îl tachinez. În cele din urmă — *în cele din urmă* — am fost răsplătită cu un surâs.

Tricoul lui de bumbac moale se ridicase la spate, lăsând descoperită o palmă de piele. Voiam să-l ating, așa că am făcut-o. I-am ridicat tricoul mai mult, ca să-mi pot plimba degetele în sus și-n jos, mângâindu-l ușor.

— Ce bine e, a șoptit Liam. Rămâi cu mine? Nu vreau să văd pe nimeni o vreme, în afară de tine.

S-a mutat mai spre perete, ca o invitație tăcută să mă strecor în patul îngust, lângă el. Acum mă simțeam atât de bine și părea atât de ușor; știam exact că ne potrivim împreună, ca și cum am fi fost făcuți cu aceeași matriță.

— Ești bine? l-am întrebat, trecându-mi degetele pe pieptul tricoului.

Liam și-a înfășurat un braț în jurul taliei mele și m-a tras mai aproape. Tot ce venea de la spălătorie duhnea practic a detergent și înălbitor, inclusiv tricoul pe care îl

purta, dar pe dedesubt nu era decât aroma de piele caldă, brad și pastă de dinți cu mentă. Iar ăsta era Liam.

Mireasma a avut asupra mea efectul unui drog. Am asimilat-o într-o respirație fermă, apoi în alta și alta.

— Doar mort de obosit, drăguțo.

Tăcerea care a urmat a fost primul moment adevărat de liniște pe care-l experimentam de luni întregi. Era lumina aceea difuză, nedeslușită, pieptul lui care se ridica și se lăsa ritmic lângă obrazul meu, căldura lui lipită de mine. Toate lucrurile astea s-au coalizat împotriva mea; acum eram trează, iar degetele lui Liam îmi dădeau cu grijă la o parte șuvițele de păr împrăștiate pe față, iar imediat după aceea dormeam, într-o moțăială ușoară, dulce.

Singurul lucru care m-a scos din amorțeală a fost un sărut ușor.

— E vremea cinei, a spus Liam, și el cu vocea aspră, ca după somn. Tocmai au anunțat pe hol.

Cu toate astea, nu s-a mișcat niciunul dintre noi.

— Ce-ai făcut azi? m-a întrebat, după o vreme. Nici măcar nu te-am întrebat...

— Ești sigur că vrei să știi?

Când m-a auzit s-a aplecat un pic spre mine, iar privirea i s-a ascuțit.

— Am obținut pentru noi colecția personală de documente a lui Clancy. În afară de o listă cu mai multe triburi și ultima localizare cunoscută a acestora, dosarul este, practic, un album digital de coșmaruri.

— Cum ai avut acces la el?

Acum era rândul meu să îi întorc privirea aceea și să-l țintuiesc cu ea.

— Ca de obicei.

I-am studiat atent reacția, simțind deja cum se așază cuvintele între noi, umplând spațiul acela. Nu erau o aducere aminte bine-venită. *Asta e ce fac eu. Asta e ceea ce sunt.*

De data asta a înghițit-o nemestecată.

— Era ceva acolo despre tratament?

— Un pic despre testele pe care le făceau la Thurmond ca să identifice cauza. Dar... s-a dovedit că vor închide Thurmond la final de martie.

— Oh, la dracu', a spus el, îmi pare rău.

— Cole vrea în continuare să planificăm atacul.

— Păi... presupun că două luni sunt un termen mai bun decât două săptămâni, a adăugat Liam. O să ne descurcăm noi. Dar aș putea să te întreb ceva și aș putea obține un răspuns cinstit de la tine?

Auzind asta, m-am crispat un pic.

— Acea responsabilitate cu logistica, de care ai sugerat să mă ocup eu... este un premiu de consolare?

— Ce vrei să spui?

— Este un mod de a mă ține aici? De a mă ține în spatele frontului, vreau să spun. Când lucrurile se vor porni cu taberele, eu o să fiu lăsat aici, sperând ca toată lumea să se întoarcă întreagă?

— Adică exact ce făceam noi toți când ai ieșit tu să cauți provizii? am răspuns eu. Nu. Și, în caz că are vreo importanță, Cole a intrat în panică pentru că nu i-ai spus unde te duci. La fel și eu. Ai plecat pur și simplu. Știu că poți să te lupți dacă e nevoie, dar nu știu dacă știe și el asta.

— Habar n-are prin ce am trecut... ce a trebuit să fac. Se poartă ca și când n-aș ști să folosesc o armă.

A încleștat mâinile pe spatele tricoului meu.

— Cu toate astea, știu. M-a învățat Harry, înainte să plec de acasă. Doar că nu vreau să trag în nimeni, decât dacă n-am de ales.

— Așa și trebuie, i-am spus. Câteodată nici nu-mi vine să cred ce ni se întâmplă și mă întreb când a devenit atât de firesc să punem mâna pe-o armă și să acționăm de parcă n-ar fi mare lucru. Trebuie să-i învăț pe ceilalți copii cum să tragă cu arma, dar n-am nicio idee cum s-o fac. Nu știu cum să le arăt cât de absurd și îngrozitor este fie și numai faptul că sunt nevoiți să învețe lucrurile astea.

— Poate că nu trebuie să se întâmple așa, a spus el încet. Poate că nu trebuie să ne arătăm acolo, fluturându-ne armele, cu surle și trâmbițe.

Nu sunt sigură că aș fi fost mai surprinsă de-atât și dacă mi-ar fi spus că propune să mergem direct la vârf și să-l asasinăm pe Gray. Îmi bazasem planul de eliberare al lagărului pe cel la care ajunseseră el și ceilalți pe când eram la East River. Și amândouă presupuneau folosirea considerabilă a forței.

— Nu, trebuie să fie o luptă adevărată, am spus. Trebuie să ne ia în serios. Adevărul este... lucrul peste care nu pot trece este impactul asupra copiilor. Ce se va întâmpla dacă ei se vor găsi în poziția de a ucide și de a apăsa pe trăgaci. Putem să-i antrenăm să-și stăpânească nervii și le putem da ținte pe care să exerseze, dar pare că îi forțăm să bea o otravă care va rămâne în ei pentru totdeauna. Știu că este un sacrificiu pe care ei înșiși au ales să-l facă, dar mă îngrijorez în privința costurilor pe care le implică. Mi-e teamă de ceea ce vom găsi la capătul drumului.

Uită-te la ce ne-au făcut nouă. Chipul plâns al lui Zu mi-a plutit prin fața ochilor, doar ca să fie înlocuit de amintirea mărturisirii lui Grasu, despre cerințele necesare

pentru a deveni urmăritor; el împușcat; chipul învinețit al lui Liam — toate astea erau acum înlănțuite în mintea mea. Nu se estompau niciodată, nici măcar în amurgul tuturor acestor întâmplări.

— Cred că înțeleg cu toții mai mult decât bănuiești tu, a spus el, plimbându-și un deget pe conturul urechii mele. Copiii care n-au fost la Ligă au trăit ca niște fugari, afară, timp de *ani* de zile. Nimeni nu este vreun inocent pe aici. Își doresc și ei același lucru cu aceeași tărie ca și noi. O să găsim o modalitate de a-i ține în siguranță pe cât de mult putem. O să avem grijă de ei.

— Și e destul?

— O să fie.

Sărutul lui Liam a fost insuportabil de tandru.

— Mi-a lipsit asta. Să stau de vorbă cu tine, vreau să zic.

Când l-am auzit cât de mulțumit pare, am simțit un ghimpe de vinovăție.

— Orice altceva pare o nebunie, a spus Liam, trecându-și mâna prin părul meu scăpat din strânsoare. Hai să stăm aici, tu și cu mine, și să nu mai lăsăm nimic și pe nimeni să ne tulbure, bine?

Ăsta era pericolul cu el. Într-o clipă reușea să-mi ridice de pe umeri orice greutate și s-o dea la o parte. El devenise răspunsul la orice îndoială și la orice întrebare stăruitoare. Lumea mea s-a reorientat în funcție de el — minunatul, perfectul el. Nu eram nevoită să mă gândesc la ce aveam de făcut, la ce se va întâmpla cu noi peste cinci minute.

Poate că nu mă va ierta niciodată, nu pe de-a-ntregul, dar nu m-am mai gândit deloc la lucrurile astea. Dacă nu puteam să-i dezvălui orice secret, dacă nu puteam să-mi

descarc sufletul în fața lui, cel puțin îi puteam fi aproape în felul ăsta. Voia confort, la fel și eu.

Am dat din cap și mi-am plimbat buzele, ușor ca o respirație, în spatele urechii lui. Răspunsul a fost instantaneu — l-a trecut un fior și am continuat să-l fac să aibă iar și iar aceeași reacție. S-a răsucit deasupra mea, iar eu m-am învârtit ca să-i încolăcesc picioarele cu ale mele. S-a lăsat asupra mea, ca să-mi țintuiască buzele și am înghețat când am simțit contactul dintre noi.

Liam s-a tras înapoi și mi-a încadrat capul cu coatele. Sprâncenele i s-au unit când mi-a studiat chipul. Am simțit cum roșesc, cum îmbujorarea coboară spre gât, spre piept. Nu era prima dată când simțeam cât de mult mă dorește, dar aici, în camera asta, în patul ăsta — simțeam mai clar că era o decizie pe care trebuia s-o iau. Una pentru care nu eram gata încă.

— Nu trebuie să fie nimic mai mult decât asta, a spus el, blând. Nu vreau să te gândești că trebuie să se întâmple. De fapt, este al naibii de plăcut așa cum e.

Degetele lui au trecut ușor peste coastele mele, avansând spre marginea bustierei. Avea din nou atenția concentrată până la ultima fărâmă asupra buzelor mele.

— Dar dacă... atunci când am ieșit, mă asiguram că primesc...

Cuvintele erau agitate, îngrămădite unele în altele, dar am înțeles ce vrea să spună, iar asta mi-a provocat o mică spirală ascendentă de fericire. Își dorea suficient de mult lucrul ăsta, încât să se gândească bine; o să-și ia precauțiile necesare.

— Zile, săptămâni, ani de acum înainte... când ești gata, atunci sunt și eu. Bine?

Mă întrebam dacă putea să-și dea seama cât de repede făcuse să-mi crească pulsul cu doar câteva cuvinte. Eram suficient de aproape ca să văd cum îi bătea inima undeva, la baza gâtului, asta dacă tremurul din mâinile lui nu ar fi spus deja destule.

Mi-am încolăcit brațele în jurul lui, trăgându-l din nou spre mine.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? am întrebat, glumind doar pe jumătate.

Și-a aplecat fața spre mine, în timp ce un zâmbet mic i-a înflorit pe buze.

— Oh, ai putea încerca vreo două chestii...

— Cam ce chestii? l-am tachinat, trăgându-mă înapoi pe măsură ce se apropia mai tare.

A scos un sunet mic, în semn de nerăbdare.

— Chestii care să ne bage în bucluc?

— Tu *ești* buclucul, a spus el. Cu B mare și tot tacâmul...

L-am tras spre mine, înăbușindu-i râsul înainte să apuce măcar să-i dea drumul. Sărutul mi s-a liniștit sub atingerea lui, devenind mai lent, un fel de dulce trândăveală. Ne puteam permite ritmul acesta lejer. Explorarea.

— Putem să nu ne ducem la cină în seara asta? l-am întrebat când buzele le-au părăsit pe ale mele și s-au îndreptat spre gât.

— OK, a șoptit, mie-mi convine.

Nu m-am simțit deloc jenată sau ciudată când mi-am strecurat iar mâinile pe sub tricoul lui și am început să i-l ridic, să i-l scot. L-am auzit șoptindu-mi numele, sunetul acela respirat și brut, și a fost ca și când mi-ar fi turnat un drog în sânge. Voiam să-l aud din nou. Și iar, și iar, și iar, și iar...

Apoi am auzit o tentativă de bătaie în ușă.

Liam s-a tras înapoi, respirând greu. Era imposibil de spus ce arăta mai sălbatic — părul lui sau ochii.

Nu scoate un sunet, m-am gândit, *o să plece...*

Și a părut că s-au îndepărtat. Am lăsat să-mi scape un oftat ușor când Liam s-a rostogolit din nou deasupra mea, blocându-mi cu umerii lui largi vederea spre restul camerei.

Apoi cineva a crăpat ușa.

Liam s-a ridicat atât de repede, încât a dat cu capul de patul de sus și practic pe jumătate a sărit, pe jumătate a căzut pe jos. Aerul rece mi-a înfiorat pielea și am privit în jos, realizând că, la un moment dat, cumva, și tricoul meu se evaporase misterios, doar ca să reapară în celălalt capăt al patului, pe salteaua subțire.

— Așteaptă puțin! s-a răstit Liam. O secundă!

Mi-am tras tricoul înapoi peste cap în timp ce el s-a aplecat să-l ridice pe al lui de pe podea. O bucățică împăturită de hârtie i-a căzut din buzunarul de la spate, aterizând ușor pe podea. Liam s-a poticnit spre ușă, să apuce să pună mâna pe ea înainte de a fi deschisă cu totul. A umplut cadrul ușii cu trupul lui, astfel încât oricine ar fi fost dincolo să nu poată privi înăuntru și să nu poată intra.

— Hei, iartă-mă, s-a auzit o voce timidă, dar s-a stricat capătul de la duș. Crezi că ai putea să-l repari?

Postura lui Liam s-a relaxat.

— Acum nu-i un moment prea potrivit...

— Toată baia e plină cu apă și chiar îmi pare rău, n-am vrut să se întâmple așa...

— Nu-i nimic, a spus Liam, privind în spate, spre mine.

Chipul lui era întruchiparea părerilor de rău. A ridicat un deget, făcându-mi semn din cap să-l aștept.

Imediat ce ușa s-a închis în spatele lui, mi-am pus în minte să fac patul, să aranjez pătura de pe el, pe care unul din noi sau amândoi reușiserăm, la un moment dat, s-o dăm jos. Călcâiul mi s-a atins de ceva cald — ceva care nu era rece ca podeaua.

M-am aplecat și am recuperat bucata de hârtie care îi căzuse lui Liam din buzunar. Cândva fusese împăturită și mai mic de-atât, dar se deschisese când a căzut pe jos. Ochii îmi alergau deja pe literele scrise ordonat, înainte să-mi poată trece măcar vag prin minte că nu era bine ce făceam.

Te numești Liam Stewart. Ai optsprezece ani. Părinții tăi sunt Harry și Grace Stewart. Cole este fratele tău și Claire este sora ta. Ai fost într-un lagăr, Caledonia, dar ai evadat. East River a ars. Te-ai pierdut. Te afli în Lodi pentru că ai vrut să rămâi cu Grasu, Zu și Ruby. Vrei să fii aici, să-i ajuți. Nu *pleca, nici dacă-ți spun ei s-o faci.* NU PLECA! *Ruby poate să-ți ia amintirile, dar vei simți adevărul. O iubești, o iubești, o iubești.*

I-am citit din nou cuvintele și apoi încă o dată, încercând să le pricep sensul. Pentru că erau niște cuvinte pe care le știam, îmi dădeam seama că citesc niște propoziții, dar mintea le refuza. Le abandona înainte ca inima mea să poată face conexiunea.

Ruby poate să-ți ia amintirile...

Era un bilet pentru el însuși — pentru un viitor eu, unul care aparent era foarte sigur că va cădea din nou victimă minții mele. Era o copiuță. De siguranță; pentru că doar cuvântul meu nu era, în mod evident, suficient ca să-i alunge teama. Puteam să-i promit iar și iar că n-o să mă mai ating în veci de mintea lui, asta nu însemna

nimic. O făcusem o dată. Încrederea dintre noi fusese deja compromisă.

Am înghețat până în inimă. Șocul acestei schimbări — saltul de la căldura atingerii lui la această răceală — a fost prea mult. Eram cenușa măturată după ce focul a fost, în sfârșit, stins. *Ești atât de proastă, atât de proastă, atât de proastă. Nu are încredere în tine, indiferent ce-ți spune.*

— Stop.

Cuvântul m-a smuls din căderea liberă în care mă aflam și dintr-odată senzația de prăbușire, de scufundare, s-a diminuat. Am spus din nou cuvântul, obligându-mi inima să coboare din gât, liniștindu-mi gândurile. L-am spus apoi încă o dată, și încă o dată, până când vocea mi-a sunat din nou cum o știam, nu ca un șmirghel uscat.

Am început să măsor camera în lung și-n lat, încercând să opresc torentul de gânduri care-mi năvăleau în minte. Pe hol s-au auzit apropiindu-se pași repezi, zgomot de tălpi goale pe pardoseală. M-am panicat și am îndesat biletul în carcasa de CD chiar în secunda în care Liam s-a strecurat înapoi în cameră.

Era ud pe alocuri — pe umărul stâng, pe partea dreaptă, pe spatele hanoracului, pe partea de sub genunchi —, iar expresia de pe chipul lui avea ceva din înfățișarea resemnată a cuiva nominalizat pentru sanctificare împotriva propriei voințe.

Mi-am proptit un zâmbet pe față și mi-am ținut respirația în speranța că așa o să reușesc să nu izbucnesc în plâns. Doar simpla lui vedere era destul pentru ca fragila legătură pe care o înfășurasem în jurul durerii mele să înceapă să se desfacă.

— Așaaaa, a spus el ștergându-și apa de pe față, se pare că trebuie să încetez să le mai spun oamenilor că mă pricep un pic la instalații. Pentru că *un pic* înseamnă să știi cum să rotești robinetul ca să închizi și să deschizi apa... Ce e? Arăt jalnic?

— Nu, nu, deloc, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

A făcut un pas spre mine.

— Ai un ton...

— Tocmai mi-am dat seama că e aproape șapte, am spus. Cole ne așteaptă sus să vorbim despre planul pentru lagăre. Trebuie, trebuie să mergem.

S-a încruntat, dar s-a dat la o parte din ușă și a deschis-o ca să trec. Chiar când am ajuns în dreptul lui m-a prins de umăr și m-a întors spre el. O picătură de apă își croia drum din părul lui, lăsând o urmă pe obraz, peste maxilar și apoi spre gât. A înghițit greu. Mi-am ferit privirea cât timp m-a cercetat atent și am reușit să nu mă chircesc atunci când m-a sărutat ușor pe obraz.

Ceilalți abia începuseră să curgă spre sala computerelor, alăturându-se Verzilor care rearanjau mesele altfel decât erau de obicei, în rânduri strânse, și le trăgeau pe lângă pereți, ca să organizeze încăperea. Nico ceruse laptopul și stătea la unul dintre birourile de lângă peretele opus intrării, cu spatele la noi. Toți ceilalți erau întorși cu fața spre tabla veche, pătată de marker, și spre harta Statelor Unite lipită chiar lângă ea, pe peretele din celălalt capăt al sălii.

Grasu stătea în fața hărții și o înțepa cu niște piuneze mici, roșii, în timp ce Vida citea ceva — nume de orașe? — de pe o listă tipărită.

— Bună treabă aia cu voodoo de creier, gagico, a spus Vida când ne-a zărit. Consideră că ți-ai salvat curul fiindcă n-ai venit cu noi să curățăm tot rahatul ăla din garaj.

Grasu s-a uitat peste umăr, cu mâna îndreptată încă spre hartă.

— Dacă o să încercăm să salvăm unele dintre grupurile astea, avem patru opțiuni bune. În Wyoming sunt cel puțin zece copii de capul lor.

— Dacă n-au plecat deja de acolo, a punctat Liam.

— Acum cine e Gică contra? i-a întors-o Grasu.

Indiferent ce se pregătea Liam să spună, a fost întrerupt de fratele lui, care a năvălit în încăpere ca o tornadă de energie, având-o alături pe senatoarea Cruz, în mod evident încântată. Vaga expresie de fericire imprimată în trăsăturile ei o făcea să pară cu zece ani mai tânără. Când mi-a întâlnit privirea a zâmbit și a dat ușor din cap, în semn de aprobare.

Înseamnă că reușise. Se descurcase să ne asigure niște provizii.

Zu, Hina și Kylie au fost ultimele care au apărut în prag, făcându-și loc cu grijă prin marea de copii de pe podea, ca să se așeze lângă noi.

— OK, a spus Cole, plesnindu-și palmele. *Deci.* Vă mulțumesc tuturor pentru ingeniozitatea planurilor și a schemelor. Am trecut prin toate și cred că am reușit să compun o strategie câștigătoare.

S-a întors spre tablă, a luat unul dintre markere. În mijloc fusese trasă o linie albastră. În partea de sus a primei jumătăți a scris THURMOND. În cealaltă parte, OASIS.

Apoi, fără nicio altă introducere, a început.

— O să dăm două atacuri: unul, Oasis, este în Nevada. O să fie un fel de test pentru marele nostru atac, Thurmond, de peste cinci luni. În plus față de faptul că vom scoate bieții copii de acolo, gândiți-vă la Oasis ca la o oportunitate de a înțelege care sunt punctele slabe ale strategiei noastre.

Am încrucișat picioarele și mi-am așezat coatele pe genunchi, cu mâinile strânse în față. Calm. Ceva din mintea mea a făcut să mi se ridice o ceață de pe ochi, ca în fața unui fapt cunoscut — informarea de dinaintea unei operațiuni. Ceilalți copii din Ligă, inclusiv Vida, păreau să simtă același lucru, trăind momentul, în timp ce toți ceilalți păreau să dea înapoi, nesiguri.

— Unul sau doi voluntari vor intra în Oasis înainte de atacul propriu-zis.

S-a întors să se uite la grupul Verzilor, adunați laolaltă.

— Trebuie să instalăm o cameră micuță în rama ochelarilor unuia dintre noi, ca să putem fi transferați dincolo. E nevoie să înțelegem în detaliu planul lagărului, ca să ne organizăm atacul la minut.

— De ce ochelari? a întrebat senatoarea Cruz. Nu li se iau și ochelarii când sunt aduși în lagăr?

— Nu, sunt considerați articole esențiale, am spus eu tare. Sunt probabil singurul lucru care nu le este luat.

Chiar dacă și-a dat seama că planul fusese elaborat după proiectul lui inițial, de la East River, Liam nu a arătat-o. Stătea cu picioarele întinse înainte, sprijinindu-se în palme. Îl privea cu îngrijorare pe frate-său.

— Șmecheria este ca voluntarii să nu fi fost până acum în vreun lagăr. Poliția FSP a ordonat să ne întoarcem cu toții în lagărul prin care am trecut inițial, iar Oasis

este un loc relativ nou. Nu trebuie să vă simțiți deloc obligați să participați. Așa cum am zis, e pe bază de voluntariat curat.

Zu și-a plimbat privirea între Liam și Grasu, dar Vida a fost cea care i-a netezit încetișor un smoc de păr, ca s-o liniștească.

— Această parte din plan nu va fi necesară și pentru Thurmond, din moment ce avem deja trei persoane care au fost acolo și știu bine de tot interiorul. Cealaltă diferență dintre acest atac și atacul cel mare este ce vom face cu puștii pe care îi eliberăm. Din informațiile pe care le avem — sau, altfel spus, din informațiile pe care ne-a lăsat Clancy să le avem —, la Oasis sunt aproximativ cincizeci de copii și îi vreau pe toți întorși cu noi, aici. În funcție de cât de doritori sunt să lupte, le putem cere să ni se alăture în atacul de la Thurmond sau putem să-i ducem pe rând la părinții lor, în grupuri mici.

— Dar mai ieșim să adunăm triburile de copii răspândite? a întrebat Grasu, răsucindu-și iar degetul mare pe hartă.

Cole a dat din cap.

— O să începem să trimitem niște mașini, de îndată ce primim proviziile. Avem nevoie de cât mai multă mână de lucru, dacă o să ne încumetăm singuri la treaba asta.

A trecut repede și prin celelalte părți ale planului; erau schițate atât cât se putea fără să avem planurile de interior ale lagărului. Urma să acționeze o echipă mică, nu mai mult de zece dintre noi, înarmați, însă cu ordinul să evite schimbul de focuri, dacă se putea. Pentru cei cincizeci de copii de acolo nu erau, probabil, mai mult de doisprezece soldați FSP și unul sau doi controlori de

lagăr. Urma să pretindem că suntem un convoi militar care aduce provizii; eu o să fiu în față, bineînțeles, pentru că o să am misiunea de a-l influența pe unul dintre controlori. El sau ea urma să raporteze în continuare că totul este în regulă în lagăr, în timp ce noi scoteam copiii folosind chiar capacitățile de transport de acolo, indiferent dacă erau SUV-uri, camioane sau un autobuz.

Copiii tăcuseră, încercând să proceseze informația, până când Liam a spus, într-un final:

— Cincizeci de copii înseamnă o diferență ca de la cer la pământ față de trei mii de copii.

— Mai bine să încercăm planul la un model la scară, a spus Cole zâmbind, dar nu era zâmbetul lui.

— OK, poate că așa e, dar în afară de faptul că ne facem mâna și că salvăm un mic grup de copii, ce o să obținem din asta?

Cole și-a pus mâinile în șolduri și a ridicat o sprânceană.

— Deci asta nu-i destul pentru tine? Pe bune?

— Nu, vreau să zic...

Liam și-a trecut agitat mâna prin păr.

— Planul este bun, dar nu ne mai servește la nimic altceva? O să facem publice fotografiile și filmele de acolo, pentru ca oamenii să vadă cu adevărat cum sunt condițiile dinăuntru?

Câțiva copii au murmurat aprobator, inclusiv Lucy, care a adăugat:

— Îmi place mult ideea. Oamenii trebuie să aibă posibilitatea să vadă ce se întâmplă cu adevărat.

— Ai vreo cale de a face asta fără ca Gray să ia urma sursei, să se năpustească asupra noastră și să arunce locul ăsta în aer?

Chipul lui Liam a rămas neclintit, dar l-am simțit cum dă înapoi sub privirea lui Cole.

— Al cui plan este ăsta? a întrebat Grasu. Le-am citit pe toate și nu-l recunosc...

Cole a încleștat maxilarul, dar numai pentru o clipă.

— Este o combinație din mai multe. Am luat cele mai bune elemente din fiecare.

De fapt, era exact planul pe care i-l dădusem eu, iar el știa asta. Am înfruntat toată sala, refuzând să întorc capul atunci când am simțit privirea lui Grasu ațintită asupra mea. Nu aveam niciun motiv să torn gaz pe foc cu precizarea aceea.

— Doamnă senator? a făcut Cole semn spre ea, să-și spună părerea.

— Ah, da, a intervenit senatoarea, am reușit să obțin o promisiune pentru niște provizii de la contactele mele din Canada. Mâncare, benzină, tehnologie și o rezervă limitată de arme. Problema este că refuză să le treacă peste granița Californiei. Vor să le aducă pe o barcă în Gold Beach, Oregon. Putem să rezolvăm?

Liam a apucat să vorbească înaintea lui Cole.

— Nu-mi trebuie decât o hartă și o mașină, și le găsesc pe amândouă pe aici.

— Și cel puțin trei puști care să-ți țină spatele, a intervenit Cole. Kylie, Zach și Vida.

— Și cu mine...

Chiar în secunda în care am rostit aceste cuvinte, în cealaltă parte a sălii s-a auzit o bubuitură. M-am întors la timp ca să-l văd pe Nico poticnindu-se îndărăt și sărind peste scaunul pe care stătea. Și-a apăsat ambele mâini pe gură și i s-au tăiat genunchii. Zgomotul care i-a scăpat a fost un fel de muget ascuțit, pătrunzător.

Înainte să-mi dau seama ce fac, am sărit în picioare și m-am repezit spre el. L-am prins strâns de brațe, ca să-l susțin și să-l opresc din tremurat.

— Ce? Ce este?

Cole și ceilalți înconjuraseră deja laptopul, blocându-mi vederea spre orice ar fi fost pe ecran.

— Cate, a strigat Nico, *Cate*. Ruby, au prins-o! Au prins-o pe *Cate*.

În jurul meu au zburat câteva icnete, ca penele unei păsări. Mi-am slăbit strânsoarea asupra lui Nico și m-am repezit înainte printre copii, care se îngrămădeau unii în alții ca să-mi facă loc. Vida apucase laptopul, îl ridicase de pe birou și numai intervenția lui Grasu, care a prins-o de brațe, a împiedicat-o să-l izbească de tăblia tare a mesei.

— Tu, *nemernicule*! a scuipat ea spre Cole. E numai vina ta, boule! Futu-ți... *băga-mi-aș*...

Grasu a cuprins-o cu brațele peste piept, fixându-i mâinile în lateral, în timp ce Vida dădea din picioare, fără să-i pese pe cine lovește. A izbit în jur, încercând să-l lovească cu capul, dar n-a reușit decât să-i zboare ochelarii de pe nas. Zu s-a repezit să-i ridice înainte să fie călcați în picioare.

Filmul de pe ecran, neclar și tremurat, rula pe o pagină a unui site de știri și se vedea că fusese filmat de la distanță. Un rând lung de femei și bărbați cu cagule negre și cu mâinile și picioarele legate erau întinși la marginea autostrăzii, iar în preajmă fumega o mașină bușită. Au fost urcați, unul câte unul, în remorca unui camion militar, sub supravegherea unor soldați înarmați cu mitraliere în care se reflecta lumina după-amiezii târzii. Titlul care rula sub imagini era *Agenți din Liga Copiilor, capturați în Colorado*.

Capul îmi pulsa în timp ce încercam să mai văd o dată filmarea, căutând-o din ochi, încercând să văd ce anume îi făcea pe Vida și pe Nico să fie așa de siguri. Aproape toți prizonierii erau îmbrăcați în uniforme negre sau echipamente pentru operațiune, aceleași ca toate cele lăsate la Fermă — unii erau destul de ușor de identificat. Coada lungă a lui Sen. Înălțimea impunătoare a instructorului Johnson.

Poate că nu reușise să-i prindă din urmă la timp pe ceilalți agenți ca să încerce să-i întoarcă din drum, poate că ea era cea care filmase totul și se afla în siguranță, pe drumul de întoarcere la noi, poate că ea...

Cole a oprit filmarea la o imagine a prizonierilor aliniați pe lângă camion și mi-a arătat silueta cea mai mică, cea din capăt. M-am aplecat în față și m-am apropiat mult de ecran. Când a luat degetul, am văzut șuvițele de păr blond-alburiu scăpate din cagulă. Chipul îi rămăsese calm, în ciuda unghiului ciudat în care îi legaseră mâinile. Ceilalți agenți îi provocau și îi înghionteau pe soldați, înfruntându-i chiar și pe drumul spre închisoare. Cole a pornit filmul și ea a pășit în față, cu capul plecat, fără să reacționeze măcar un pic la atingerea soldaților care au urcat-o în camion.

Nu.

Am simțit cum mă frâng în două, dureros. Contururile și chipurile din jurul meu au început să se estompeze pe măsură ce mă îndepărtam, și mi-am înfășurat brațele în jurul corpului. Sângele îmi pulsa în vene, făcându-mă să-mi simt picioarele ușoare și capul tot mai ușor. Nu puteam să liniștesc această senzație, nu puteam să-mi stăpânesc agitația din nervi cât să duc la capăt măcar un gând închegat. *Cate.*

Plecase.

O lăsasem să plece.

O vor ucide, o vor executa pentru trădare, o lăsasem să plece și acum o prinseseră — o prinseseră pe Cate — auzeam plânsul lui Nico și simțeam presiunea crescândă din spatele ochilor, o durere care se răspândea în tot capul.

— Ce înseamnă înscrisul ăla cu AMP? a întrebat Liam. Este în colțul din dreapta sus al filmării.

— Este prescurtarea de la Amplificare, a răspuns senatoarea Cruz. Este o rețea ilegală de știri. Gray trebuie să fie fiert. Tocmai i-au arătat că nu a reușit să lichideze complet Liga în atacul din Los Angeles, așa cum a promis.

— Strâng informații? Cum le distribuie? a insistat Liam. Au vreun contact aici?

— Păi da, dar...

— Dar nu mai contează, Lee, i-a tăiat-o Cole.

— Uită-te la asta, a spus Liam, gesticulând spre laptop. Au trimis filmarea asta unui canal mare de știri. I-au convins să o difuzeze, știind că Gray ar putea să vină și după ei. La *asta* ar trebui să ne concentrăm, nu să ne batem.

Copiii dădeau din cap, murmurând.

— Nu ne trebuie arme, trebuie să ducem informația către oameni; informații despre localizarea taberelor, despre condițiile de acolo. Amplificarea ar putea să ne ajute să ducem vorba mai departe, și apoi părinții vor dori să facă ceva ca să-și ajute ei înșiși copiii. Vor merge în lagăre, vor protesta...

— *Liam,* a strigat Cole. Fii atent la ce e important aici. Nu putem avea încredere în organizațiile noi, indiferent cât de *ilegale* pretind că sunt. O să te vândă într-o secundă, dacă asta înseamnă să-și pună numele pe o poveste bună. Vrei să știi de ce nu am luat legătura cu ei?

Pentru că nu vreau să risc viețile tuturor celor de aici dezvăluind accidental sau intenționat locul în care ne aflăm. Putem s-o facem singuri. *Și cu asta am terminat discuția.*

Liam a rămas pe poziții, deși culoarea îi fugise de pe gât și din obraji, în timp ce îi creștea mânia. Cole s-a pregătit de confruntare, arătând furios cum nu-l mai văzusem vreodată.

— Trebuie să mergem după ei, a spus Vida. Care este cea mai apropiată închisoare de locul de unde i-au ridicat? Oare îi vor duce în est? Trebuie să-i țină în viață, vor să-i interogheze, nu-i așa? Trebuie să căscăm ochii după informații, să planificăm o operațiune...

— Vida, nu putem face asta și știi și tu prea bine, a spus Cole.

Se sprijinise de birou, cu brațele încrucișate pe piept. Totuși, am văzut cum mâna îi zvâcnește ușor și cum își strânge și mai mult brațele pe lângă corp, în încercarea de a ascunde spasmul. Pe față i se citea o furie mărginită de simpatie. Cuvintele lui n-aveau niciun sens pentru mine, nu combinate cu expresia de pe chip.

— Ce pana mea...

— Hei! Crezi că eu nu vreau să-mi salvez prietenii? Crezi că vreau s-o văd trecând prin asta? Nimeni nu merită așa ceva, cu atât mai puțin Cate. Dar este prea târziu ca să mai facem ceva. Ai dreptate, probabil că vor încerca să-i ducă la interogatoriu, dar odată ce i-au băgat la beci sunt terminați. Au dispărut. N-o să mai...

A înghițit greu.

— N-o să-i mai vedem niciodată în viață pe vreunul dintre ei.

Vida a scos un strigăt de frustrare.

— Ție ți-am salvat curul de acolo! Pe tine te-am scos dintr-una dintre închisorile alea...

— Cu o echipă tactică înarmată până-n dinți și perfect antrenată, a spus Cole, și chiar și așa au fost pierderi. Chiar dacă am afla unde i-au dus, tu crezi pe bune că femeia aia ar putea trăi cu ea însăși știind că oricare dintre voi a avut de suferit ca s-o salvăm? De aia aveam o regulă la Ligă. Dacă ești prins, nu putem veni după tine.

— Da, mai puțin dacă e vorba despre *tine*, a mârâit ea.

Pentru că Alban credea că el încă are stick-ul cu informațiile de la Leda, cel care acum nu mai valora nimic. Pentru ceea ce era el cu adevărat. M-am uitat spre Cole, sperând în tăcere să le *spună* și lor, astfel încât să înțeleagă.

— Te tot lauzi cu misiunile alea nebunești la care ai participat, a spus ea cu o furie care a părut să o vlăguiască, așa încât Grasu a fost nevoit s-o susțină în picioare. De ce nu și asta? De ce?

— Pentru că asta n-ar fi nebunească, ar fi sinucidere curată, a spus Cole. Și cel mai rapid și mai bun mod de a-i scoate de acolo, pe ea și pe ceilalți, este să ne vedem de planul nostru. Este să-l scoatem pe Gray din birou.

— Vorbește cu Harry, a spus Liam. El are contacte în diverse departamente ale armatei. Ne poate recomanda pe cineva cu care să stăm de vorbă.

Cole arăta ca și cum ar fi fost împotrivă, ca și cum ideea de a-i cere ajutor tatălui vitreg i se părea de-a dreptul respingătoare, dar și-a ținut gura.

— Cea mai mare grijă pe care o avem acum este să stabilim dacă rămânem aici sau plecăm. Oricare dintre ei ne poate compromite ascunzătoarea.

— Spuneai că planul este să-i păcălim și să-i facem să creadă că am plecat și noi, a zis Grasu. Că n-am fost deloc pe-aici.

— Corect, a ezitat Cole. Dar Conner știe că am ajuns.

— Oh, futu-ți! a strigat Vida, smulgându-se, în sfârșit, din strânsoarea lui Grasu. Futu-ți, Stewart! Crezi că ea o să ne abandoneze?

— Am experimentat nemijlocit metodele lor de interogatoriu, dragă, a spus Cole cu voce veninoasă, și aș spune că asta rămâne o posibilitate nefericită, da.

— Nu o s-o facă.

Ceilalți s-au întors să mă privească și mă întrebam dacă arătam la fel de îmbujorată și țăcănită pe cât mă simțeam.

— Cate ar muri mai degrabă decât să le spună.

Și chiar asta era problema, nu-i așa? Că îi va lăsa s-o ucidă. Se va sacrifica înainte ca ei să ne poată face nouă rău. Plânsul îmi înflorea în piept și Liam s-a repezit spre mine și mi-a pus un braț pe umeri. M-am scuturat de atingerea lui și m-am îndepărtat. Acum nu voiam pe nimeni în preajmă. Încăperea era sufocantă și se făcea tot mai mică, și mai mică, și mai mică, cu cât erau mai mulți cei care se întorceau să se holbeze la mine.

Trebuie să ies de-aici. Acum. Chiar acum, înainte ca mlaștina neagră din mintea mea să înghită totul. Nu puteam să trag aer în piept, nu cu atâția oameni în jur.

Cel puțin aerul de pe hol era mai rece. Voiam să plec, pur și simplu să plec, dar nu puteam să o apuc pe tunelul de ieșire și nici nu puteam să măsor în continuare coridoarele de sus, ca o nebună. Fără niciun gând, fără să-mi amintesc cum am ajuns aici, m-am trezit sus,

împingând ușa dublă care separa culoarele și intrând în sala de antrenament.

M-am dus spre prima bandă de alergare, cu sângele pulsându-mi în urechi suficient de tare cât să acopere piuiturile electronice generate de selectarea vitezei, și am început să alerg. Vitezele se succedau rapid, dar țineam în continuare degetul apăsat pe săgeata crescătoare, până când am simțit că-mi iau zborul. Picioarele loveau banda în ritmul contondent al bătăilor mele de inimă. *A plecat, a plecat, a plecat exact ca Jude, tu i-ai spus să plece, tu ai trimis-o de aici, o s-o ucidă...*

Pierdeam noțiunea timpului, îmi pierdeam mințile, pierdeam tot și alergam.

Brațele mi se mișcau rapid de-o parte și de alta a trupului, ca și când ar fi putut să mă tragă în continuare înainte, atunci când picioarele ar fi început să cedeze. Aerul condiționat îmi trimitea răcoarea drept în spate, răcind sudoarea care îmi picura de pe față. Nu făceam decât să trag aer în plămâni, cu icnete lungi și aspre, fiecare respirație fiind un suspin care intra și ieșea din mine.

Vederea periferică era invadată de o ceață neagră, iar în fața ochilor aveam o fâșie de lumină. Banda s-a oprit cu un pocnet sub picioarele mele și am fost aruncată în față atât de tare, că abia am reușit să mă prind cu mâinile de mânere. Odată ce picioarele mi s-au oprit, mi s-a părut că s-au dizolvat sub mine. Nu puteam să-mi las greutatea pe glezne, fără să mai vorbim că nu puteam să-mi îndrept genunchii.

În dreapta mea se auzeau niște sunete, murmure care au devenit cuvinte, cuvinte care au căpătat în cele din urmă un înțeles. M-am răsucit pe spate, ridicând mâinile

ca să-mi acopăr fața, în timp ce sorbeam respirație după respirație. Cineva mi-a dat mâinile la o parte. Un chip a intrat în raza mea vizuală. Păr blond, maxilar pătrățos, ochi albaștri — *Liam.*

— OK, ia-o ușor. Haide, Prețioaso, destul.

Cole. M-a prins de brațe și m-a obligat să mă ridic, trăgându-mă în față ca să mă așez pe marginea aparatului. Transpirația îmi împungea ochii și îmi împrăștia gust de sare pe buze.

— I-am spus să plece, am zis gemând. Este vina mea.

— Nu e vina ta, a spus el cu blândețe.

Mi-a dat la o parte părul care mi se lipise de frunte.

— Ea a ales să plece. A făcut ce a crezut că e bine, exact ca mine și ca tine.

— Nu pot s-o mai pierd și pe ea, i-am spus.

— Știu, a răspuns el. O să vezi, o să reușească. Ai avut dreptate, n-o să ne abandoneze. Sigur n-o s-o facă. Conner e deșteaptă, o să găsească o cale să supraviețuiască și să se întoarcă la puștii ei. Așa e ea.

Ea și Jude și cine altcineva? Pe cine altcineva mai trebuia să pierd înainte ca toate astea să se termine?

— CG din Kansas se ocupă probabil deja de asta, a spus încet Cole. Noi nu avem posibilitatea să mergem s-o scoatem de acolo, dar ei pot. Se pot pierde o grămadă de agenți, și încă unii buni. O să văd, poate aflu dacă au plănuit ceva.

S-a întors ușor spre dreapta, reorientându-mi și mie linia privirii spre ușă, unde erau cel puțin zece copii care îi urmăreau munca de convingere, având întipărite pe chipuri diverse grade de îngrijorare. Am încercat să fac un pas, dar acum, când mușchii mi se liniștiseră, mă simțeam de parcă mi-ar fi paralizat.

— Trebuie să te ridici și să mergi, Prețioaso, a spus el încet, întorcându-le spatele copiilor. Trebuie să ieși de-aici pe picioare. Nu doar pentru ei, ci și pentru tine. Haide. Trebuie să ieși de-aici pe picioarele tale.

Așa am făcut. La fiecare pas, tălpile îmi strigau de durere, când se frecau de marginea tenișilor. M-am uitat în jos, unde dâre roșii de sânge se împrăștiaseră pe șosetele de bumbac alb.

M-am ținut cu mâna pe umărul lui Cole, încercând să nu arăt cât de tare mă sprijineam pe el în timp ce am făcut la stânga pe culoar, în loc s-o luăm la dreapta, spre scări, acolo unde erau dormitoarele. Nu am avut energia să protestez atunci când a deschis ușa spre vechiul dormitor al lui Cate și a aprins lumina.

Am reușit să stau la verticală până când am ajuns la un braț distanță de pat; până acolo genunchii mei au fost terminați. M-am aplecat în față și am încercat să-mi desfac șireturile, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât Cole a trebuit să desfacă nodurile în locul meu. A plescăit din limbă când a văzut șosetele pe care le-am scos din picioare, dar n-a spus nimic.

— Am stricat totul, nu? l-am întrebat. Ceilalți copii n-o să mai aibă încredere în mine.

Cole a dat din cap.

— N-au văzut decât o persoană supărată că a pierdut pe cineva drag. Totul e bine când se termină cu bine, cum zice proverbul. O să te eliberezi și tu un pic, înainte de a te zdrobi efectiv de pământ? Să ai nițel grijă de tine, ca să mă ajuți să am grijă de ei, ce zici? Asta e înțelegerea și începe în seara asta, chiar acum, cu tine, care rămâi aici și dormi cel puțin șapte ore.

— Dar Clancy...

— Pot și eu să-i livrez Micului Prinț cina într-o seară, a spus el. Chiar crezi că ai putea să-i faci față acum, dacă ar încerca să preia controlul asupra ta?

— Ia pe cineva cu tine, i-am zis. Să-l supravegheze de după ușă, ca să ne asigurăm că nu încearcă nimic.

— O s-o rog pe Vida.

— Grasu ar fi mai bun.

— Am înțeles.

El s-a ridicat, iar eu mi-am întins picioarele pe pat, în față, prea obosită ca să mai discut în contradictoriu, prea obosită ca să fac altceva decât să-l privesc plecând. Numai când a stins lumina i-am spus:

— Mâine. Mâine o s-o găsesc pe Lillian Gray. O să mă îngrijesc de asta.

O să am grijă de toți. Și când toate astea se vor termina, eu o să fiu aia care o s-o găsească pe Cate. O s-o salvez la fel cum m-a salvat și ea pe mine.

— Asta-i fata mea. N-am nicio îndoială.

S-a oprit în prag și s-a întors spre mine.

— Cineva vrea să te vadă. Vrei s-o las înăuntru?

Am aprobat din cap.

Era Zu. Cole a închis ușa în spatele lui și am putut vedea conturul întunecat al siluetei ei, mărginit de strălucirea palidă care se strecura înăuntru pe sub ușă. Zu m-a acoperit cu un cearceaf subțire, sfârșind cu o sărutare pe fruntea mea.

Și nu filmarea aceea, nu imaginea lui Cate prizonieră, ci acest sărut tandru a fost cel care a scos lacrimile la suprafață.

— Îmi pare rău, am șoptit. N-am vrut să te îngrijorez. Ea a avut grijă de mine... și nu m-am purtat niciodată cu ea așa cum ar fi trebuit, iar acum nu mai este și nu știe că-mi pare rău. Ar putea s-o ucidă...

Am simțit cum mă apucă de mână și mă strânge, ca să mă liniștească. *Știu, știu.* Cu cealaltă mână mi-a dat părul la o parte de pe față.

— Tu ai pierdut pe cineva, am spus, cu vocea sunând aspru în propriile mele urechi. Tipul care v-a ajutat să ajungeți în California. Îmi povestești despre el? Nu ce i s-a întâmplat, nu și dacă nu vrei să vorbești despre asta, ci cum era ca persoană. Asta ar fi OK?

Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul cât s-o văd cum a dat din cap, în semn de aprobare, chiar dacă nu-i puteam vedea expresia de pe chip.

— Cum îl chema?

Zu a luat același carnețel pe care-l căra după ea de săptămâni. Am închis ochii, ascultând scrijelitul ușor al creionului ei pe hârtie, și i-am deschis abia când m-a atins pe umăr. Mi-a întins carnețelul și a aprins lumina de pe dulap, ca să pot citi: GABE.

Cu o secundă înainte ca ea să stingă lumina, am văzut lacrimile care i se prinseseră de gene. Expresia de pe fața ei m-a străpuns până în inimă. Aș fi făcut orice, *orice* pe lume ca să-i iau greutatea acelei suferințe de pe umeri înainte s-o zdrobească și s-o prefacă în pulbere. Dar știam bine: nu exista ușurare pentru asta. Trebuia numai să fii deschis și să accepți sprijinul celor din jur, să împărtășești cu ei durerea atunci când părea prea multă, prea grea ca s-o duci de unul singur.

M-am răsucit pe salteaua îngustă, astfel încât să-i fac loc să se cuibărească lângă mine. Zu era numai coate și genunchi. Creștea, se lungea, așa cum părea normal pentru oricine înainte de a trece linia aceea stranie, ambiguă, spre adolescență. Un aproape-adult.

Dar felul în care plângea, felul în care mă încolăcea cu brațele și își îngropa fețișoara caldă și umedă lângă gâtul meu — aici era ca un copil. Era un copil care trecuse deja prin multe și căruia i se cerea să mai îndure și altele.

— Știu, am spus încet. Știu.

Întunericul a crescut și s-a lăsat peste mine ca un val rece. Am închis ochii, delectându-mă cu simplu fapt că mintea mea este o coală albă, secată de orice gânduri. Dar câteva ore mai târziu, indiferent cât de liniștită m-aș fi străduit să fiu, n-am putut scutura de pe mine senzația pe care o aveam în picioare — sentimentul că încă alergam.

Unsprezece

A doua zi m-am trezit cu gândul la o luptă. Mușchii mă dureau cum nu credeam că se poate și am simțit cum mă omoară tălpile, atunci când le-am băgat în tenișii. Tot ce reușise somnul a fost să-mi transforme tristețea înăbușitoare în furie pură, neclintită. Aveam energie de ars. Am deschis ușa și am închis-o în spatele meu cât de încet am putut, ca să n-o trezesc pe Zu.

Ceasul mecanic de pe coridor arăta ora 4:45 în zori. Mai era încă o oră până să se trezească și ceilalți și să fie gata pentru o nouă zi. O grămadă de timp ca să liniștesc fulgerul care îmi străbătea trupul și să mă întorc la o oarecare stare de calm.

În sala de antrenament, lumina era deja aprinsă și tot corpul mi s-a încordat în așteptarea momentului când aveam să văd cine alerga pe bandă cu pași rapizi, încrezători. Cole trebuie să mă fi zărit cu coada ochiului, dar continua să alerge și nu a dat semne că știe de mine până când nu am ajuns chiar lângă aparat și banda lui zumzăitoare.

— N-am chef azi, Prețioaso.

Avea vocea plată, cu o nuanță de îngrijorare.

— Foarte rău, am răspuns și am plecat să iau două perechi de mănuși. Eu am.

L-am așteptat. Mi-am pus mănușile, m-am întins, am încercat să-mi încălzesc corpul pentru ce avea să urmeze. În cele din urmă, după vreo cinci minute bune, a scos un mormăit și a apăsat pe butonul de oprire a aparatului. Cu fața roșie de la alergare și cu ochii strălucind, Cole a ridicat mănușile de pe podea. Am avut o jumătate de secundă ca să revin în poziția de luptă, înainte ca el să ridice genunchiul și să mi-l repeadă în stomac; am sărit înapoi, dar m-a prins cu o altă lovitură evidentă în capul pieptului. Asta, cel puțin, a scos din mine toate gândurile, împreună cu ultima fărâmă de aer din plămâni. Se distra — a reușit să mă fixeze la pieptul lui în mai puțin de o bătaie de inimă.

M-am răsucit pe sub brațul lui, încercând să folosesc momentul ca să-l răsucesc pe spate. De parcă așa ceva s-ar fi putut întâmpla vreodată. Tot ce-am reușit să fac a fost o lovitură moale în scobitura tălpii. Totuși, nu s-a dat înapoi, nu în felul în care ar fi făcut-o în mod obișnuit. Am simțit cum temperatura din cameră crește dramatic și apoi...

S-a tras înapoi, lăsându-mă să cad la pământ cu un sunet dezgustat. *Nu.* Cuvântul a trecut ca un glonț prin mintea mea în timp ce-l vedeam întorcându-mi spatele și scoțându-și mănușile. Poate că disputa începuse ca o modalitate de a elibera o parte din fierbințeala care mă cocea de vie pe dinăuntru, dar mintea mea o transformase într-un fel la care nu mă așteptasem. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să alung din mine gândurile negre despre Cate și Jude și despre ce ne aștepta la finalul acestui drum. Iar asta presupunea sudoare și sânge.

Am ridicat capul și m-am îndreptat spre el. I-am văzut expresia întunecându-se în oglinda pe care o avea în față, chiar înainte să-l izbesc de ea. De data asta, clipa și-a făcut treaba și ne-a trimis pe amândoi la pământ, întinși pe marginea saltelei. Fără un cuvânt, Cole m-a tras de gât pe saltea și apoi mi-a arătat cât de supărat era de fapt.

Încercarea de a mă răsuci sau de a-l lovi nu m-a dus nicăieri. Mă prinsese sub el și își lăsase toată greutatea pe pieptul meu, strivindu-mă. Cu o mână îmi fixase brațul peste cap, iar cealaltă și-a pus-o de-a curmezișul peste gâtul meu, aplicând exact presiunea necesară ca să reducă volumul de oxigen aproape până la zero.

A slăbit strânsoarea de pe esofag, dar nu prea mult. M-am zbătut sub el, încercând să-l lovesc cu genunchii în șale. Părea că pielea i se întinsese pe scalp, iar fața îi era cuprinsă de furie.

M-am înecat încercând din greu să respir, dar nu a dat înapoi — mintea îmi fugea ușor din trup, alunecând în aceeași baltă neagră care mi se forma în ochi.

— Cole... — m-am înecat eu — oprește-te...

Nu m-a auzit. Orice s-ar fi petrecut înăuntrul lui, eu nu eram în stare să ating. Și am știut că singurul mod de a ieși din asta era *să intru*.

Am pătruns în mintea lui ca și când i-aș fi dat un pumn. Ar fi trebuit să lansez lovitura și apoi să mă trag înapoi, să-l las să încaseze șocul electric din sistemul lui. Dar gândurile lui aveau cârlige; mi-au prins mintea, m-au tras înapoi, înecându-mă într-o scenă care s-a topit în preajma noastră. Luminile se învârtejeau în jurul meu, metamorfozându-se în umbre care au devenit o mică bucătărie placată cu lemn închis la culoare. Prin perdelele

care mascau fereastra de deasupra chiuvetei se strecura o lumină caldă, difuză. Am simțit miros de ars — mâncare. Urma de cenușiu plutind pe deasupra mea era fum care se strecura prin ușa închisă a cuptorului. Cratițe și tigăi tot apăreau pe aragaz, una câte una. Un sâsâit abia auzit venea de la sosul maroniu care clocotise, scurgându-se peste marginea unei cratițe de metal.

În fața mea a apărut o femeie îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră. Nu prea eram în avantaj de unde priveam, nu vedeam nimic în afară de părul blond, lung, și mâinile care mă tot împingeau înapoi, înapoi, înapoi. M-a inundat un val de mânie și am văzut, mai degrabă decât am simțit, cum ridic mâinile, încercând să ajung la ceva... la ceva...

Bărbatul s-a materializat ultimul, înfruntând-o pe femeie. Avea fața în umbră, dar era în ea ceva familiar, forma nasului, tăietura maxilarului — știam fața asta, văzusem varianta ei mai tânără. Se făcuse stacojiu la față și urla, urla, cu transpirația și furia curgând pe el, încețoșând încăperea, făcând ca totul să se deruleze lent, cu greutate. Privirea mi s-a mutat spre tricoul lui închis la culoare, șifonat, spre copilașul care se zvârcolea și pe care îl ținea ca pe un sac, cu o singură mână, care se făcuse roz la față din cauza plânsului, zbătându-se să se elibereze și întinzând mânuțele spre mine. Avea părul deschis la culoare, cârlionțat spre vârfuri. Primul sunet care a răzbit din vuietul înfundat al acelei amintiri a fost vaietul pătruns de teroare din momentul în care bărbatul a ridicat de pe masa de călcat fierul de călcat din care ieșeau aburi și l-a apropiat de fața copilului, ca și când urma să-i apese talpa fierbinte pe obraz.

Femeia din fața mea a căzut în genunchi, implorându-l:

— Lasă-l jos, te rog, o să rezolv totul, o să rezolv, o să fie în regulă, nu știi că te iubesc? N-o să mai am niciodată pe nimeni, îți promit. Doar te rog, dă-mi-l mie, te rog să mi-l dai...

Fierul de călcat a fost lăsat jos, pe masa de călcat, șuierând la cămașa lăsată acolo, în așteptarea momentului când va fi netezită. Expresia de pe chipul bărbatului s-a schimbat, străbătută de o atitudine bolnavă de triumf. A mutat sub celălalt braț copilașul care suspina. S-a întins să pună mâna pe femeie, ca s-o lovească în față. Bărbatul era atât de concentrat asupra capului ei plecat, încât nu a văzut tigaia pe care ea o trăsese de pe un raft de jos, cel puțin nu până când femeia s-a ridicat și a rotit-o într-un arc de cerc perfect, spre fața lui.

Copilul a căzut pe podea și m-am grăbit spre el, iar sunetul de bolboroseală, de durere și de metal lovind carne și oase a fost acoperit de lacrimile lui isterice. Am rostogolit micuța greutate și l-am ridicat. Avea în colțul gurii o tăietură mică, acolo unde unul dintre dinții abia ieșiți tăiaseră pielea moale. Sângera abundent, dar băiețelul s-a liniștit și a tăcut, privind în sus, spre mine, cu ochii lui mari, tiviți cu lacrimi. A băgat degetul mare în gură, în timp ce încercam să-l șterg de sânge. N-a mai început să plângă din nou până când n-a zărit-o pe femeie, mama lui, care plângea și ea, întinzându-se spre el și strângându-l la piept.

M-a înșfăcat de mână și m-a tras departe de forma chircită a bărbatului întins pe jos, departe de murdăria făcută de sângele lui pe gresia ca o tablă de șah în alb și negru. El tremura și tușea, așa că ne-am îndreptat în fugă spre ușă. Femeia a smuls poșeta de pe blatul de

bucătărie, apoi s-a aplecat după chei, când și-a dat seama că i-au căzut.

Ușa dădea spre un garaj, iar lumina care a invadat spațiul îngust, întunecat, a topit pentru totdeauna această amintire.

Am ieșit la suprafață exact în momentul în care greutatea mi s-a ridicat de pe piept. Respiram, tușeam, mă înecam cu fluxul de aer care mă invada. M-am rostogolit pe o parte și m-am încolăcit sub formă de minge, ca să mă protejez. Au trecut câteva minute agonizante până când frica și-a descleștat ghearele de pe mine.

Suspinele mărunte, gâfâite, pe care le auzeam nu erau ale mele. M-am ridicat într-un cot, ca să văd de unde veneau.

Cole stătea pe marginea saltelei, cu spatele la mine, aplecat pe genunchi, străduindu-se să-și stăpânească respirația. Bucata de oglindă din fața lui era ca o pânză de păianjen formată din crăpături și pătată de sânge. M-am ridicat cu greu în picioare și m-am străduit să stau pe genunchii tremurând. Am făcut spre el un pas șovăitor, apoi altul. Cole și-a încleștat mâna dreaptă pe piept, fără să ia în seamă că-și păta cămașa de sânge. M-am îndreptat spre raftul cu prosoape; m-am întors la el cu un șervet și i-am tras mâna spre mine, ca să-l pot curăța de sânge. Avea pielea fierbinte, clocotind la atingere, iar el tremura tot.

— Să-mi bag, a spus Cole, lăsând aerul să-i iasă din piept. Îmi pare rău, n-ar trebui să mai facem asta. *Să mi-o bag.*

— OK, am răspuns cu blândețe și am rămas totuși lângă el.

* * *

Eram în baie, cu apa încă picurând de pe mine, după duș, când am auzit vocea lui Grasu venind dinspre culoar. Am aruncat o ultimă privire ca să mă asigur că hanoracul îmi acoperea cele mai noi vânătăi de pe gât, apoi m-am repezit afară și l-am strigat.

Grasu s-a întors pe călcâie, în mod evident ușurat.

— Aici erai. I-ai ratat pe ceilalți, au trebuit să plece. Se pare că sunt opt ore de condus până la Gold Beach și tâmpiții ăia vor să le facă într-o singură zi.

— Au găsit o camionetă cu care să aducă proviziile? am întrebat.

— Da, ceea ce ai fi descoperit și singură, dacă ți-ai fi făcut apariția la micul dejun... Ah, iartă-mă, asta a sunat cam aiurea. N-am apucat să-ți zic aseară, îmi pare rău pentru agentul Conner. Aș vrea să-ți spun că totul o să fie în regulă, dar mi-e teamă să nu mă pocnești.

Pentru prima dată în ziua aceea, am reușit să zâmbesc vag.

— Vi a fost OK în legătură cu plecarea?

Grasu a oftat lung, cumva dezumflat.

— A încercat să te găsească aseară, ca să discute cu tine niște idei de-ale ei, dar poate că este mai bine că nu te-a găsit. Avea un milion de idei despre cum o să vă strecurați voi două ca s-o găsiți pe Conner.

Și așa o luam de la capăt cu senzația de fiecare zi că eram cea mai mare nenorocită de pe pământ. Nici măcar nu încercasem să vorbesc cu ea aseară. Îi promisesem că o să vorbim despre lucrurile astea, că o să lucrăm împreună la ele, și ce făcusem? Fugisem ca să fiu singură și să-mi pun ordine în gânduri.

— Mai mergem să vorbim cu Clancy? m-a întrebat el.

— Stai așa... cum de știi...?

Nu-mi aminteam să-i fi pomenit asta, dar exact din motivul ăsta ieșisem din baie ca să-l prind.

— Am vorbit despre asta ieri după-amiază, când te-ai dus să te odihnești un pic, a spus el.

I-am aruncat o privire din care trebuie să se fi văzut clar cât îmi simțeam mintea de goală.

— Am vorbit?

— Mda, am vorbit. Cel puțin zece minute. Ai dat din cap. Știi, în general ăsta este un semnal că ai înțeles și ești de acord.

— Oh... ai dreptate. Scuze.

— Ești epuizată, a spus el, arătând spre fruntea mea. Judecata afectată și faptul că uiți sunt două simptome clare.

Am dat din cap și am lăsat-o de data asta ca el.

— Te superi dacă mergem acum? Am sentimentul că ar putea să dureze ceva.

— Și să ratez șansa de a petrece încă o zi printre porcării murdare și stricate? Să-i dăm drumul.

Cole nu se gândise sau mai degrabă nu avusese timp să-i pregătească masa lui Clancy. L-am ascultat pe Grasu plângându-se de Vida și de limbajul Videi și de felul în care „istoria nesăbuită a Videi cu armele de foc" era aproape să ne omoare, și m-am abținut cu greu să nu vărs sticla cu apă a lui Clancy și s-o umplu la loc cu înălbitor.

Până acum o săptămână, cămara nu fusese altceva decât un schelet gol, dar rațiile umanitare reușiseră să pună ceva carne pe el, până în punctul în care începuse să arate ca un cotlon sănătos. M-am uitat la panoul de lângă ușă și pe buze mi s-a strecurat un zâmbet timid când am văzut notițele ordonate și grijulii ale lui Liam, referitoare la ce folosiserăm deja, precum și meniul pentru restul săptămânii. În partea de jos de tot a tabelului erau notate

alergiile alimentare, bineînțeles. Nemaivorbind de faptul că Liam era suficient de grijuliu, încât să se arunce și-n foc doar ca să facă rost de lapte de migdale sau paste fără gluten pentru cei doi copii care aveau nevoie de ele.

— Gata? a întrebat Grasu, odată ce am intrat în încăperea arhivei.

Am tastat codul și am pătruns amândoi în holul mic care lega cele două celule. Ușa de la celălalt capăt al holului avea o ferestruică prin care ne putea supraveghea.

— Trebuie să rămâi aici permanent, i-am spus. N-ai voie să intri. Știu că tu crezi că nu te poate afecta, dar aș prefera să nu testăm teoria.

— Pe dracu' o testăm, sigur că nu intru. Dacă pune stăpânire pe mintea ta, vă încui pe amândoi înăuntru și mă duc după ajutoare.

Apoi mi-a aruncat o privire severă.

— Dar așa ceva nu trebuie să se întâmple. Asigură-te că nu mă pui în poziția asta.

Am dat din cap.

— Încă ceva. Indiferent ce se întâmplă, nu vreau să-i dai lui Liam detalii despre ce-o să fac. Bine sau rău. Promite-mi.

— Și cam ce plănuiești să faci, mai exact? Să-ți folosești trupul ca să-l faci să vorbească în loc să-ți folosești... uau, nici nu pot să termin propoziția, creierul meu deja încearcă să se descotorosească de asta.

Mi s-au încleștat degetele pe punga cu mâncare.

— *Nimic* de genul ăsta. Doar că mai degrabă n-aș vrea ca asta să servească drept permanentă aducere aminte despre cât de departe pot merge.

— Ruby...

L-am împins, am trecut pragul și am închis hotărâtă ușa în spatele meu. M-am uitat în spate, peste umăr, și i-am întâlnit privirea prin geamul ferestruicii. Apoi Grasu s-a dat în spate și a ieșit din raza mea vizuală.

— Ți-ai făcut un pic de timp în agenda ta aglomerată să vii să stai pe-aici, fără să faci nimic, doar o vizită scurtă? Sunt onorat.

Clancy stătea în vârful patului, citind, cu spatele sprijinit de zid. Pătura și perna erau împăturite frumos lângă el, ambele fiind două cereri acceptate anterior de Cole cu speranța stupidă și deșartă că l-ar putea îmbuna pe tip să-și mai dea drumul la gură. Când am deschis ușița ca să-i arunc înăuntru punga de hârtie cu mâncarea pentru prânz, Clancy a dat pagina la carte, a pus semn și a așezat-o pe pernă.

Ar fi putut la fel de bine să-mi arunce în față acel exemplar din *Watership Down.*

— Oh, a spus el, complet nevinovat. Ai citit-o? Mi-a adus-o Stewart, fiindcă am fost băiat cuminte. Speram să vină cu *Război și pace*, dar calul de dar nu se caută la dinți etc., etc.

Era o ediție veche a cărții — coperta fusese mototolită din cauza neglijenței și pe cotor încă se mai vedeau etichete vechi și uzate de la bibliotecă. Paginile se îngălbeniseră și se îndoiseră de la atâtea mâini neglijente. Dar aveam sentimentul că, dacă o duceam la nas, ar fi avut aroma aceea — acea mireasmă imposibil de descris pe care niciun fel de curățenie n-o poate scoate din biblioteci și librării. Alte câteva cărți erau stivuite cu grijă sub pat — cópii uzate ale cărților *Să ucizi o pasăre cântătoare, Fii și îndrăgostiți,* și o carte intitulată *Adio, arme.* Și un

exemplar al unei cărți albastre — *Tiffany's Table Manners for Teenagers*[12] — care fusese făcută bucăți și aruncată prin celulă.

Tipic pentru Cole. Mă întrebam pe cine luase seara trecută să-i păzească spatele.

— Ce i-ai dat pentru ele?

— Niște firimituri de informații după care era disperat.

Clancy s-a uitat în pungă în timp ce se întorcea agale spre pat. Și-a dat la o parte de pe frunte părul negru și a luat iar cartea.

— Numai în virtutea stupizeniei evidente a tuturor celor de aici nu s-a prins nimeni ce este el, de fapt. O transmite atât de clar. Era *așa* de jalnic atunci când m-a întrebat despre ei...

— De ce tocmai cartea aia? l-am întrerupt, perfect conștientă de faptul că Grasu ascultă. Mintea îmi sărea din amintire în amintire, încercând să-mi aduc în memorie când îi spusesem că îmi place mult cartea aceea. Felul în care o ținea, lipită de piept, mă făcea să vreau să intru acolo și să i-o smulg din mâini înainte să o pângărească și pe ea.

— Mi-am amintit că ai pomenit-o la East River, a spus el, sesizând acea întrebare nepusă. Ai spus că este cartea ta preferată.

— Ciudat, nu-mi amintesc să fi venit vreodată vorba.

Clancy mi-a întors zâmbetul zgârcit.

— Atunci trebuie să fi fost una dintre conversațiile noastre foarte intime.

---

[12] Codul bunelor maniere la masă pentru adolescenți — carte celebră scrisă în 1960 de către fondatorul la fel de celebrului magazin Tiffany, oripilat după o masă luată cu nepotul său. (*N. red.*)

Conversații intime? În felul ăsta justifica el acele lecții invazive, când lăsam garda jos și-l primeam în mintea mea — totul pe motiv că încearcă să „mă învețe" cum să-mi controlez puterile?

— *oamenii tăi nu pot conduce lumea, pentru că n-o voi permite. Toți vor fi dușmanii tăi, Prințule cu o sută de dușmani,* a citit el, *și atunci te vor prinde, te vor ucide. Dar mai întâi trebuie să te prindă, iscoditorule, ascultătorule, fugarule, prințule cu temeri schimbătoare. Fii viclean și plin de șiretlicuri, și oamenii tăi nu vor pieri niciodată.*

A închis cartea cu un pocnet și s-a sprijinit cu spatele de zid.

— Nu m-aș fi gândit niciodată că o poveste cu iepuri mi se va părea fascinantă, dar chiar și ei pot fi interesanți, se pare.

— Măcar ai înțeles ce-ai citit? l-am întrebat, din nou foarte furioasă.

În poveste, replicile acelea erau rostite de Lord Frith, regele iepurilor. Vorbea cu El-ahrairah, un prinț din neamul lui care scăpase de sub control spirala populării din propria vizuină, prea mândru de puterea lui. Ca pedeapsă pentru aroganța lui, Lord Frith le-a transformat pe celelalte animale din pădure în inamici și prădători naturali ai iepurilor. Dar, în același timp, i-a dăruit pe aceștia cu toate calitățile și abilitățile necesare ca să se lupte pentru o șansă la supraviețuire.

Îi știam boala lui Clancy de a se vedea pe sine ca erou în toate poveștile.

— Am înțeles, dar aș prefera-o totuși pe asta ca să-mi subliniez punctul de vedere: *Un iepure care nu știe care dintre daruri îl va face să se afle în siguranță este mai sărman decât un limax, chiar dacă el crede cu totul altceva despre sine.*

Am scuturat din cap.

— Oprește-te. Oprește-te odată. E prea josnic, chiar și pentru tine.

— Oh, crede-mă, asta nu-i nici pe departe nivelul până la care aș putea să mă cobor ca să te fac să înțelegi ce tot încerc să-ți spun.

— Problema nu e că nu înțeleg, ci că nu sunt de acord cu tine.

— Știu, a spus el, Dumnezeule, știu bine asta. De atâtea ori mi-am dorit să poți fi de acord să nu-i fi lăsat să te strivească în felul în care au făcut-o la Thurmond. Ești atât de neprietenoasă cu tine însăți și nu poți face diferența dintre adevărul adevărat și versiunea denaturată pe care ți-au servit-o.

Eram așa de scârbită de discursurile astea, încât, dacă n-aș fi venit aici cu un scop, aș fi plecat înainte să poată începe. Dar ăsta era prețul ca să pot intra. Trebuia să ascult toate tâmpeniile astea de scuze pentru felul în care îi trata pe cei din jur, cu tot atâta considerație ca pentru pământul pe care călca.

— Nici măcar o dată, în tot timpul ăsta de când te știu, nu te-ai referit la ceea ce putem face ca la un dar. Trosnești și pufnești fie și numai dacă vorba „dăruit" ar fi șoptită în direcția ta. Ai în tine o încăpățânare pe care n-o pricep, indiferent cât de mult m-aș strădui. Nici nu-mi pot imagina cât de obositor trebuie să fie să-ți folosești... cum le zici tu? *Puterile*. Te pedepsești atunci când nu reușești să le controlezi, dar te pedepsești și când reușești. Unul dintre lucrurile pe care le găsesc cele mai fascinante la tine este că reușești, cumva, să separi mental acest dar de tine însăți, de parcă ar fi o entitate complet separată, pe care poți s-o înfrângi, ca să se supună.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre mine, cu brațele încrucișate la piept, oglindindu-mi postura. Aerul condiționat a piuit deasupra, trimițând spre noi un șuierat de aer rece. Răcoarea m-a lovit cu degetele ei înghețate pe brațele goale, pe gât și pe obraji. Era ca o mângâiere. Timp de o clipă, am fost convinsă că sunt altundeva, iar mirosul de brad și de mirodenii mi-a invadat nările.

— Încetează.

Nu știu cum o făcea, dar nu mai eram nici eu aceeași Ruby de la East River. Nu mai eram oarbă la trucurile lui; în felul ăsta își croise constant drum în capul meu, destabilizându-mă.

A înălțat sprâncenele.

— Nu fac nimic.

Am scăpat un sunet dezgustat și am dat un întreg spectacol, prefăcându-mă că mă întorc spre ușă, ca să testez cât de disperat este să rămân. Cât de greu o să fie să-mi pun în aplicare micul plan.

— Nu te-ai întrebat de ce este așa de ușor pentru Albaștri să-și controleze puterile? m-a întrebat el. Pentru că de fiecare dată când mută ceva, asta este o manifestare naturală a voinței lor, e ceva ce vor să se întâmple. Puterile nu încetează niciodată pentru Verzi, fiindcă darul lor este ca o plasă așezată peste minte; o văd atunci când vor s-o utilizeze, și nimic altceva.

În timp ce cineva ca Zu, o galbenă, sau ca mine, sau chiar precum Cole — noi trebuia să știm cum să încetăm aceste puteri, să le oprim definitiv, altminteri am distruge totul și pe toți în jurul nostru. Ne folosim mințile ca pe niște arme strânse bine în pumni, luptându-ne să le aducem la loc în teaca lor fără să le facem rău celorlalți în timpul acestui proces.

— Trebuie să fie o tortură pentru tine să-i ai în preajmă tot timpul pe Albaștrii ăia trei, să-ți tot spună că o să fie bine și că poți să controlezi ceea ce faci, iar apoi să-i vezi că ridică un deget și totul merge brici. Ai petrecut șase ani la Thurmond, speriată să nu cumva să respiri în direcția greșită și să-i faci să se uite mai bine la tine. Știi ce-o să pățești dacă te prind și te duc înapoi în lagăr. O să te țină acolo cât o să fie nevoie ca să-și facă testele și să confirme ceea ce știu deja. Ai văzut ce repede și pe tăcute i-au ridicat pe Roșii, Portocalii și Galbeni. Roșiii au mers în proiectul Jamboree. Galbenii, într-una din taberele construite special ca să le țină puterile în frâu. Dar ce s-a întâmplat cu Portocalii? Unde au fost duși copiii ăștia?

Gâtul mi s-a blocat de la sine. Puținul curaj care-mi mai rămăsese s-a scurs din mine la fel de repede precum s-a furișat înăuntru acea teroare bine-cunoscută.

— Vrei să-ți spun eu? m-a întrebat Clancy cu voce liniștită, sprijinindu-se cu umerii de geam.

— Da, m-am surprins răspunzând, cu răsuflarea tăiată.

— Unii dintre ei au mers în programul de cercetare Leda, cel pe care Nico și cu mine l-am adus după ce primul, cel de la Thurmond, a fost închis, a spus Clancy. Ceilalți, dacă ai crede ce zic unii din FSP care au staționat acolo la un moment dat, sunt la vreo trei kilometri spre nord de lagăr, îngropați la câțiva metri de șinele de cale ferată.

— De ce? *De ce i-au ucis, de ce le-au irosit viețile, de ce au procedat de parcă ar fi fost niște animale care trebuiau lichidate, de ce... de ce ei...*

— Pentru că nu puteau fi controlați. Punct. A fost cea mai curată și mai ușoară soluție pentru bătaia asta de cap. Și pentru că știau, totodată, că, dacă acești copii ar fi fost vreodată eliberați din tabere, puteau explica foarte

simplu ce făcuseră, pretinzând că NIAA era rădăcina tuturor lucrurilor, că erau expuși la un al doilea val inexistent al afecțiunii. Darul nostru s-a manifestat în suficient de puțini copii cât să nu ridice multe steaguri roșii de alertă, dacă nu cumva *niciunul*.

Rata natalității scăzuse destul de mult zilele astea — puțini își mai asumau riscul să aducă pe lume copii expuși la NIAA —, așa că părea imposibil de intuit.

Ochii negri ai lui Clancy s-au oprit asupra mea.

— Am văzut niște ordine militare... explicații pentru cum s-o facă „uman", astfel încât copiii să nu sufere. N-am reușit să ajung la niciunul suficient de repede ca să-l salvez.

— Tu nu salvezi pe nimeni, i-am spus cu amărăciune. Tu nu faci decât să te ajuți pe tine.

— *Ascultă-mă!* a izbucnit el, lovind cu palma în geam. Tu ai puterile alea și ele te au pe tine. Nu pot să ți-o spun mai clar de-atât. Ai idee cât urăsc tratamentul ăla? Este o declarație că *ceea ce suntem noi* este greșit în sine. Este o pedeapsă pentru ceva ce nu este vina noastră. Și totul pentru că ei nu-și pot controla frica față de ce putem face noi, ba mai mult, nu-și pot controla resentimentele că există oameni mai puternici și mai tari decât ei. Vor să te dezgolească de tine, de capacitatea de a te proteja și de a avea puterea să iei decizii pentru viața ta. Pentru corpul tău. Ascultă ce-ți zic: până la urmă nici nu va fi vorba de o alegere. Ei vor decide pentru tine.

— Tratamentul nu este *o pedeapsă* dacă salvează viețile copiilor care s-au născut după noi. Nu trebuie ca ei să experimenteze vreodată lucrurile prin care am trecut noi. Ai încercat vreun moment să te oprești și să te gândești la ei, înainte de a arde cercetarea aia?

— Sigur că da! Dar tratamentul ăla despre care tot vorbești tu? Nu este *un tratament*, este o procedură dureroasă și invazivă care îi ajută doar pe copiii care au trecut deja prin această schimbare. Nu face nici pe dracu' pentru ceilalți, care nu vor supraviețui niciodată.

— Mai încearcă, i-am spus. Am devenit mult mai bună în a-ți detecta rahaturile.

Plin de furie, și-a trecut frustrat mâna prin părul negru.

— Trebuie să-ți concentrezi energia pentru aflarea cauzei. Nu este un virus, măcar de atât lucru și-au dat seama și cei de la Leda. Trebuie să fie ceva din mediul înconjurător, ceva poluat...

Indiferent dacă-și dădea sau nu seama, cădea direct în capcana pe care i-o întinsesem. Aveam nevoie să vorbească despre tratament. Ne ducea, în mod natural, către gândurile despre mama lui — despre ce-i făcuse și unde puteam s-o găsim.

— Acum nu-i un moment bun să te schimbi ca să te potrivești în lume, a spus Clancy, cu vocea asprită de gândurile de tot felul care-i forfoteau pe sub piele. Trebuie să schimbi lumea, astfel încât să te accepte. Să-ți dai voie să existi exact așa cum ești, fără să fii spintecată sau afectată în vreun fel.

Asta era — simțeam deschiderea în conversația aceea, de parcă aerul s-ar fi despicat în jurul nostru. Fusese întotdeauna capabil să obțină ce voia de la mine, scormonind, și scormonind, și scormonind după amintiri dureroase, până când eram prea distrasă sau emotivă ca să-i mai parez avansurile. Știam că e capabil să-și iasă din fire — îl văzusem de prea multe ori ca să cred că sunt simple accidente —, dar eu nu voiam să-i stârnesc furia.

Voiam angoasa, de tipul celei pe care o văzusem pe fața lui Nico în clipa în care deschisese poza aceea, a unui eu mai tânăr al lui. Când se va reconecta cu ceea ce-i făcuseră, Clancy va deveni în mâinile mele ca o plastilină moale, ușor de modelat.

— Dacă tot ce spui e adevărat, anume că tratamentul este o cruzime și că ne va schimba, atunci dovedește-o.

Asta l-a făcut să se oprească brusc.

— Cum?

— Arată-mi. Dovedește-mi că este atât de îngrozitor precum spui. Nu am absolut niciun motiv să te cred pe cuvânt, având în vedere recordul tău uluitor în a spune adevărul.

Expresia de speranță de pe chipul lui s-a transformat în amărăciune.

— Ani întregi de cercetări și de informații nu sunt suficienți pentru tine? Ți-am dat deja tot ce aveam.

— Da, despre Thurmond. Despre programul de cercetare de la Leda. Dar nu și despre asta.

— Ah.

Clancy a început să măsoare încăperea, trecându-și degetele peste peretele de sticlă dintre noi.

— Deci vrei să vezi tu însăți? Dacă nu poți să mă crezi pe cuvânt, cum poți să crezi în amintirile mele? Chiar și astea pot fi contrafăcute, așa după cum bine știi și tu.

— Îmi dau seama de diferență, i-am spus, realizând cu un șoc faptul că, într-adevăr, chiar *puteam*.

Amintirea de alaltăieri. Cea pe care o folosise ca să-mi arate cum să intru în server și să extrag de acolo dosarele cu documente. O simțisem diferită pentru că *era* diferită. Era pură imaginație din mintea lui. De aceea reușisem să pășesc în ea, să acționez în numele meu în ceea ce se

întâmpla acolo, și nu să retrăiesc faptele în pielea persoanei pe care o citeam. Întreaga experiență avusese o textură cu totul diferită.

— Ți-ai dat seama. Bravo.

Clancy părea plăcut impresionat.

— Memoria și imaginația sunt două fiare cu totul diferite, procesate și gestionate cu totul diferit de mintea noastră. Ori de câte ori ai înlocuit amintirile unei persoane, când i-ai plantat o idee în cap, nu ți-ai dat seama că ai făcut dintr-odată mai multe lucruri diferite, nu-i așa?

Așa făcusem? Până acum făcusem totul cu bună credință, cum îmi venise în mod natural. Poate că n-avea niciun sens, pentru că — să sperăm — într-o zi mă voi elibera de toate astea și de teroarea pe care o aduceau asupra mea, dar... n-ar trebui cel puțin să fac un efort ca să înțeleg ce făceam și cum?

— Pierzi vremea, i-am amintit.

— Nu, doar te așteptam, a spus el liniștit. Dacă vrei să vezi, dacă asta e singura cale de a te convinge, atunci... e în regulă.

I-am testat apărarea cu o atingere fermă a minții mele asupra minții lui. Însă mă aștepta și, în momentul în care am închis ochii și am încercat să îi ating mintea cu a mea, am simțit de parcă a întins o mână ca să mă conducă înăuntru. Am fost purtată printre straturile transparente ale amintirilor lui colorate, zărind o față ici, un sunet dincolo. Clancy avea o minte foarte organizată. Era ca și cum aș fi alergat pe un coridor mărginit de ferestre, fiecare dintre ele oferind o imagine ispititoare a interiorului. Sau ca și cum aș fi mers pe un culoar de bibliotecă, uitându-mă după o anumită carte și prinzând

doar cu coada ochiului celelalte titluri care treceau în viteză pe lângă mine.

Imaginile au început să se șteargă, prelingându-se precum cerneala de pe o pagină udă. Culorile s-au metamorfozat și s-au amestecat, iar apoi, cu forța unei lovituri în piept, s-au așezat. Am fost aruncată într-o amintire atât de materială, încât puteam simți răceala mesei de metal tăindu-mi pielea deja înțepenită. Am clipit de câteva ori, ca să limpezesc aura de lumină din viziunea mea, și m-am încordat ca să mă ridic, dar am fost imediat trasă înapoi, pe spate, de chingile negre cu care îmi țintuiseră gleznele și încheieturile mâinilor. Nu eram acoperită cu nimic, nici măcar cu o pătură — doar fire și electrozi explodând din capul și pieptul meu ca un cocon aruncat în aer.

Bărbați și femei în halate albe mișunau în jurul mesei pe care eram întinsă, iar vocile lor îmi bâzâiau în cap. Mi-au scos firele de pe cap și le-au înlocuit cu altele, m-au pipăit peste tot — peste tot — și mi-au deschis pleoapele cu forța, ca să-mi bage în ochi o lumină orbitoare. Le auzeam glumele spuse în șoaptă și murmurele, vedeam contururile zâmbetelor lor de dincolo de măștile de hârtie.

Cândva îmi mai arătase o amintire ca asta, pe când eram la East River. Fusese oribil să mă uit, cu atât mai mult cu cât mi-am dat seama că avusese loc într-o zonă a Infirmeriei pe care o recunoșteam din vedere. Dar adevărul adevărat era că, pe cât era amintirea mai puternică — și mai puternice și sentimentele asociate cu ea —, pe atât devenea totul mai limpede. Acum știam că atunci când auzeam ceva, când miroseam ceva sau când simțeam ceva dintr-o anumită amintire, era pentru că se întipărise

atât de puternic în mintea persoanei respective, încât lăsase acolo o cicatrice.

Asta nu era amintirea despre cercetarea pentru tratament — asta trebuie să fi fost în controlul mamei lui, departe de aici. Asta era despre ce-i făcuseră la *Thurmond*, înainte de a reuși să evadeze. Îl studiaseră ca pe-o curiozitate, în felul în care îl studiaseră și pe Roșul acela. Și pe Nico.

De pe față mi-a fost îndepărtată o mască de plastic și un aer bolnăvicios de dulce mi-a invadat plămânii. Supraîncărcarea senzației s-a înmuiat la prima atingere a drogului asupra organismului meu.

Îmi spusese odată că-i țineau pe copii sedați, dar treji în timpul experimentelor, astfel încât aparatele să poată monitoriza mai bine funcțiile normale ale creierului și să arate felul în care abilitățile Psi puteau trece prin ele. Hârjâitul aparatelor avea ecou pe pardoseala albastră de la Thurmond, astfel încât părea că acestea se află peste tot și vin tot mai aproape, așteptându-și rândul. Nu puteam înghiți și-mi simțeam limba uscată, grea; saliva care îmi cursese din gură se uscase, iar buzele se umflaseră sub botnița pe care mi-o legaseră la ceafă.

Impulsul de foc a venit fără niciun avertisment, coborând în zigzag de-a lungul coloanei vertebrale, o senzație de sfâșiere care mi-a tăiat respirația de durere. Era — era ca și cum un curent electric ar fi fost brusc pornit la un nivel de o mie de ori mai puternic. Nu mă puteam controla, în timp ce corpul mi se contracta și se relaxa; se contracta, se relaxa.

— Încearcă iar, de data asta...

Un cercetător îndesat a scos un strigăt de dezgust și s-a îndepărtat de masă cu o săritură. Duhoarea de

înălbitor a fost înlocuită de mirosul de pipi, sânge și carne arsă. Mi-aș fi golit și stomacul, dacă ar fi fost ceva în el. În clipa aia aș fi dat orice ca să mă înec cu propria vomă și să mor. Umilința m-a copleșit când unul dintre cercetători a făcut semn spre soră să vină să mă șteargă, ca s-o poată lua de la capăt.

O să te omor — o să te omor, o să vă omor pe toți — cuvintele mi se pierdeau în minte, în timp ce creierul îmi era supraîncărcat cu o pojghiță pârâitoare de un alb pur, care ardea privirea.

Ochii mi-au căzut pe o lumină fluorescentă în formă de U așezată deasupra mea, înainte ca strălucirea ei să inunde toată încăperea și să mă orbească de tot. Eram iar înconjurată de halate albe și caiete de notițe, de clinchetul instrumentelor de metal în tăvițele de metal, de acel *biiiip, biiiip, biiiip* nenorocit al unui puls care nu voia să cedeze. Femeia din fața mea a pășit în lateral și a dat drumul la ceva — muzică, Beatles cântând, *Vreau să te țin de mână, Vreau să te țin de mână*, cu vocile lor sclipitoare perfect sincronizate cu muzica veselă. Unul dintre cercetători a început să cânte pe lângă, afon, în timp ce un alt fulger alb-fierbinte îmi străpungea craniul.

Când vederea mi s-a limpezit și marginile negre s-au retras, trupul îmi tremura încă, pulsând, dar în jur era întuneric, dulce întuneric, iar sub mine era o pânză, nu un metal. *Se terminase.*

— ...o să avem un raport bun despre progrese...

— ...trebuie să ajustăm cu grijă tratamentul... în mâini bune... tratamentul... funcționează...

Doctorul îndesat și chel își strângea mâinile cu cineva într-o jachetă... ce culoare era aia? *Nu albastru... nu albastru...* Panica a crescut în mine cuprinzându-mi

creierul care gâfâia după acel cuvânt. Bărbatul în jachetă și-a îndepărtat masca de pe față. *Văd barba. Văd nasul. Toate îmi sunt cunoscute. Mă doare capul — fără nume, doar fața. Fața de lângă tata. Telefon. Raport. Raportează-mă la el. Ajutor. Ajutor. Ajutor.*

Ridică mâna — ridică mâna — încearcă. Nu pleca, nu fără... fără mine. Cuvintele se sparg și se fărâmițează în mintea mea, lăsând în loc sunete. Litere. *Limba înțepenită. Brațele înțepenite. Durerea — arzând, totul arzând...*

A apărut o siluetă mică, iar din patul de lângă mine s-a auzit un mormăit. Acum vine spre mine. Era în siguranță. *Nico. Nico, ajutor.*

O cârpă udă pe fața mea, curățându-mă. Mâinile. Gâtul. *Cu grijă. Cu grijă, Nico.* Cap dureros, atingeri ușoare, vârfuri de degete pline de blândețe. *E bine.* Am fost ridicată, mânecile mi-au fost băgate pe brațe, tricoul mi-a fost tras peste cap. Ținută bine. *Inimă caldă.* Ochi negri arzând. *În siguranță. „Este în regulă. Sunt aici."* O ceașcă la gură. *Apă.* Metal la buze — *nu furculiță... nu furculiță... ce este... lingură. Lingură. Drăguț. Mâncare.*

Nico. Ni-co-las.

Plângând.

Cald Nico.

Plângând...

Doisprezece

M-am smuls din amintirea aceea, împotrivindu-mă din răsputeri. Ieșirea a fost mai rea decât intrarea. Nu-mi dădeam seama în ce direcție mergeam, nu puteam naviga. Înainte însemna să văd din nou momentul acela oribil, capul ras al lui Nico și trupul lui costeliv, expresia de inimă zdrobită pe care i-o recunoșteam pe chip. Nu voiam să le văd din nou, dar nu puteam scăpa de el, ăsta era adevărul curat. Așa că am apucat-o în cealaltă parte, doar ca să realizez că parcă aș fi străbătut un câmp de fire încurcate. Indiferent în ce direcție aș fi vrut să mă extrag din această amintire, eram izolată, eram în suferință.

Când am reușit și am ajuns din nou în siguranță în propria minte, eram în genunchi, cu fruntea lipită de geam. Am tras în piept respirație după respirație.

— Ți-a ajuns? a mârâit Clancy. Avea pielea lipicioasă și tremura, aproape în convulsii. Acum ești mulțumită?

Nu știu cum am făcut-o. Pur și simplu nu știu. Doar că mi-am deconectat mintea de tot ce văzusem și mi-am jupuit din voce orice urmă de sentimentalism.

— Nu.

El s-a întors roată spre mine.

— Știam deja ce gust are Thurmondul.

Oh, Doamne — oh, Doamne. Mă simțeam de parcă urma să las baltă totul. Ce făcuseră cu mintea lui, chiar și temporar...

— Ar fi trebuit să-mi arăți cruzimea tratamentului în sine.

— A adaptat tratamentul *pornind* de la cercetarea aceea. *Pornind* de la șocuri. Crezi că nu știu ce încerci să faci? a spus el. De parcă aș fi atât de prost, încât să-ți arăt chiar procedura de vindecare sau unde e mama...

Știe. Știe unde este.

S-a îndreptat țanțoș spre pat. Între mințile noastre rămăsese o conexiune suficientă, încât să fiu uluită de valul de resentimente care îl străbătea. Trebuia să se oprească, aveam nevoie să se oprească — m-am liniștit complet și m-am scufundat adânc în mintea lui, lăsând această intenție să mă conducă prin toate amintirile lui, laolaltă, în acea parte a minții lui care clocotea de fierbințeală și energie.

A încremenit: mușchii, membrele, expresia îi erau de piatră. Clancy nu s-a mișcat până nu m-am mișcat eu, și atunci doar ca să-mi oglindească mișcările. Era de parcă aș fi ciupit coardele unui instrument; fiecare atingere a acestei părți a minții lui genera în el un răspuns diferit. L-am aranjat ca pe o figurină de plastic, ignorând presiunea minții lui care încerca să se lupte cu mine.

Asta e — asta e ceea ce simțea ori de câte ori încerca să se joace cu unul dintre noi. Amețeală, năuceală de la atâtea variante.

Nu eram acolo unde ar fi trebuit să fiu, nu chiar — cumva, era nevoie să mă redirecționez înapoi spre amintirile lui, doar că nu știam cum să mă extrag din această parte a minții lui Clancy. Era întunecat, era strâmt...

Oglindă. Cuvântul mi-a reverberat în urechi. Vocea lui Clancy, asertivă, obligându-mă să-l ascult — știa că nu pot reuși de una singură și trebuie să se fi temut de ravagiile pe care le puteam face înăuntrul lui, dacă alegea să mă ajute de bunăvoie. *Minți în oglindă.*

Înțelesesem.

Propriile mele gânduri s-au schimbat; am strâns tare ochii, mi-am încleștat pumnii în lateral, în timp ce am forțat amintirea mea, mergând prin cameră, să iasă la suprafață. M-am eliberat din întuneric, simțind fiecare centimetru ca și când aș fi fost fizic trasă de păr în sus. Eram din nou pe coridor, privind cum ferestrele spre amintirile lui se trânteau, închizându-se una câte una. Aveam numai o secundă, doar una singură, înainte ca el să-și revină...

— Lillian, am spus, mamă...

Trucul a mers, așa cum mergea întotdeauna. Auzul acestor cuvinte i-a redirecționat gândurile, extrăgând acea amintire la care se gândise cel mai recent — tocmai aceea pe care voia s-o protejeze.

Știam ce caut, mai văzusem o frântură din această amintire și înainte. Imediat ce am văzut-o pe femeia aceea frumoasă, cu chipul încadrat de plete blonde, cu buze rugătoare, am plonjat în amintire, mai puternic decât oricând până atunci. Laboratorul lui Lillian Gray a prins formă în jurul meu — obiectele sclipeau în încăpere ca un puzzle. A încercat să-și păcălească fiul, ca să-l aducă să parcurgă procedura. Îi dezvăluise locul unde se afla, în Georgia, știind că el este în stare s-o găsească — și a găsit-o. M-am agățat și mai tare de imaginea aceea, făcând-o să avanseze rapid. Ea ridicase mâinile, în semn că vrea să facă pace, și auzeam cuvintele rostogolindu-se:

Liniștește-te, o să fie totul în regulă. Îmi amintesc sângele împroșcat de pe reverul halatului ei alb, felul în care și-a sfârșit tânguiala întinsă la podea *Clancy, nu, te rog, Clancy,* în timp ce el arunca în aer toată lumea din jurul ei, făcându-i zob echipamentele.

Ce nu am văzut a fost felul în care și-a încleștat mâinile în jurul gâtului ei. De fapt, simțeam sub degete, la cea mai ușoară apăsare, goana pulsului ei. Oh, Doamne... urma să...

În schimb, mâinile mi s-au desprins și i-au cuprins fața. Nu există cuvinte prin care să pot descrie ce am văzut în continuare — am citit o minte printr-o altă minte, o explozie de amintiri printr-o altă memorie. Fierbințeala din ceafă era de nesuportat, dar am mers mai departe, ținând-o nemișcată în timp ce răsuceam, învârteam și spărgeam fiecare gând pe care-l avusese femeia aceea.

O împușcătură a rupt conexiunea și am simțit cum durerea îmi străpunge umărul drept. M-am întors de la fața lipsită de expresie a femeii, lăsând-o să se prăbușească pe podea, către cele două siluete întunecate ce năvăliseră pe ușă. Sticla din jurul ei reflecta strălucirea pâlpâitoare a focului. Frumusețea ei stranie, hipnotizantă, era ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să fug.

M-a aruncat din mintea lui cu atâta forță, încât am căzut pe spate și m-am lovit cu capul de peretele din spatele meu. Clancy era pe podea, cât de departe putea de mine. Se întorsese cu fața la perete, chinuindu-se din tot trupul să respire. Patul era într-o laterală, așezat ca o barieră între noi.

— Ieși afară, a răcnit el. *Ieși afară!*

De data asta am fugit. Mâinile mi s-au împleticit în prima încuietoare, în timp ce Clancy urla spre mine încontinuu acele două cuvinte. Ușa a fost deschisă de cealaltă parte și m-am izbit de cel de acolo, luptându-mă să scap din strânsoarea lui în timp ce ușa s-a trântit în spatele meu.

— Sunt eu, sunt eu...

Grasu a alergat după mine prin holul scurt, până în vechea cameră cu arhiva. M-am atârnat de brațul lui, cu mintea doldora de gânduri și sentimente care nu erau ale mele, îngrămădite de-a valma.

Picioarele mi-au cedat înainte să ajungem în coridorul mare. Grasu a îndesat cheia în broască și a răsucit-o, apoi a scuturat clanța suficient de tare ca să se convingă că era încuiată.

— Ruby? a spus el, făcând fețe-fețe...

Ne-am îndreptat fără ezitare direct spre capătul culoarului și în tot timpul ăsta m-am sprijinit de el, tremurând din cauza efortului de a sta dreaptă. A deschis ușa unuia dintre dormitoare și m-a tras înăuntru.

M-am prăvălit pe cel mai apropiat pat, încercând, cu fiecare respirație, să scot din mine sunetul vocii lui Clancy. Grasu s-a lăsat pe vine în fața mea, privindu-mă intens. Cât de mult auzise? Cât de mult înțelesese, de fapt, din ce văzuse?

Tu, afară — Clancy cel Clancy. Nu mă gândisem niciodată că aș putea face așa ceva cu puterile mele. Să-l învinge, să reușesc să devin el. Și cu toate promisiunile pe care mi le făcusem, să fac orice e necesar ca să aflu unde este Lillian, cumva îmi imaginasem... *asta.* Că sunt capabilă de lucrurile astea.

Nu te mai gândi. Aveam lucrul pentru care venisem. Aveam confirmarea care-mi trebuia.

— Ea este încă la Ligă, am spus, înainte ca Grasu să apuce să rostească întrebarea pe care i-o citeam pe față. În cele din urmă au venit și au luat-o.

— Pe Prima Doamnă? Atunci e sigur că n-a ucis-o?

Am scuturat din cap.

— A făcut ceva mult mai rău.

Când m-am dus să-l caut, Cole plecase deja. Senatoarea Cruz mi-a dat vestea când am trecut pe lângă ea, în drum spre etajul superior.

— A ieșit să se întâlnească cu un prieten care are încă legături la Ligă, să vadă dacă nu cumva au informații despre agenții arestați, mi-a spus ea. Mi-a zis să-ți spun să nu-ți faci griji și că se întoarce în seara asta.

Normal, nu luase cu el un telefon nedetectabil — așa că nu era chip să-l contactez ca să vedem dacă poate scoate de la același „prieten" ceva informații despre locul unde se află Lillian Gray. Dacă era încă la Ligă, unde o țineau? Își desfășurase cercetările în apropiere de CG din Georgia, având doar câțiva agenți care să-i asigure protecția. Oare o duseseră la CG din Kansas alături de ceilalți, când închiseseră celălalt sediu?

Am trecut pe lângă sala de antrenament și m-am uitat de două ori când i-am zărit pe Zu, Tommy, Pat și încă vreo câțiva încercând să-și facă de treabă pe lângă aparate.

— Iartă-mă, s-a aventurat Pat, îndepărtându-se de aparatul cu greutăți. Noi doar... nu făceam nimic. Și vrem să facem ceva. Fiindcă, știi tu, noi o să mergem, eu și Tommy.

— O să mergeți? am repetat eu.

Tommy a apărut lângă el, cu părul lui roșu strălucind sub lumina crudă care venea de deasupra capetelor noastre.

— Ne-am oferit voluntari. Pentru Oasis. Scuze, am votat după ce... ai plecat tu.

Ah. M-am uitat la amândoi, măsurându-i din ochi. În timp ce Tommy s-a făcut mic sub privirea mea scrutătoare, Pat i-a dat una în coaste, să-l facă să înceteze, și a ridicat bărbia. Am zâmbit.

— Vreți să învățați câteva mișcări de autoapărare? i-am întrebat.

Nu știu dacă s-ar fi bucurat mai mult și dacă le oferam bomboane. Ceilalți copii au abandonat aparatele, îndreptându-se spre saltele, unde i-am pus să se alinieze cu toții. I-am trecut prin încălzire, apoi i-am învățat cum să se desprindă din câteva tipuri diferite de priză pe care cineva le-ar putea aplica asupra lor, și am făcut demonstrații — repetate — ale felului în care poți să arunci pe cineva peste umăr atunci când nu ești Albastru. Câteva ore mai târziu, când am terminat, nu știam cine era mai fericit în legătură cu turnura pe care o luase ziua — eu sau ei.

În cele din urmă, Cole și-a anunțat sosirea prin trei lovituri în ușa tunelului. Am ieșit în fugă din fostul birou al lui Alban, abandonând dosarele vechi de operațiuni pe care le frunzăream, și i-am deschis. În timp ce cobora scările i-am zărit surâsul reținut, nesigur.

— S-au întors și ceilalți, a spus el. Le-am spus să ducă totul în apropierea platformei de descărcare a garajului. Poți să aduni copiii ca să-i ajute să care lucrurile înăuntru? Eu o să merg înainte, să tai lanțul, ca să putem deschide nenorocita aia de ușă...

— Cole, am rostit cu asprime, când l-am văzut că vrea să se îndepărteze.

Și-a târșâit picioarele în oprire și a întors încet capul.

— Îmi pare rău, Prețioaso. I-au căutat pe agenți, dar n-au nici ei nicio veste. Liam trebuie să-l fi contactat pe Harry fără știrea mea, pentru că el a luat legătura cu mine în dimineața asta, ca să-mi spună că se interesează pe unde poate. Face parte din fostele Forțe Speciale și are încă destui prieteni în diferite departamente militare și în guvern.

Menționarea tatălui vitreg mi-a evocat o frântură de amintire pe care o văzusem în mintea lui Cole și m-a năpădit durerea. Bărbatul din amintirea lui, tatăl biologic, rânjind spre mama lor în felul ăla...

— OK, am spus încet. Îți mulțumesc că ai încercat.

A lăsat să-i scape o respirație înfiorată și s-a străduit să ridice din umeri.

— Tu... ești bine?

— Da, am spus. Hai că mă duc să-i aduc și pe ceilalți. Ne întâlnim aici.

Aerul rece al nopții adusese în depozit mirosul curat, aspru, care ajungea la noi prin tunel. Ușa de la capătul celălalt era deja deschisă, așteptându-ne. Dar în momentul în care am pășit înăuntru, am rămas încremenită pe loc.

Tot garajul arăta de parcă îl spălaseră până la tencuială, ore întregi. Nu reușiseră să scoată din clădire tot gunoiul — poate că ar fi atras prea mult o atenție pe care n-o doream —, dar aranjaseră cumva totul, folosind cei patru pereți ca pe o ramă de puzzle. Aliniaseră toate rafturile, făcuseră unele noi din cadre stricate de pat și creaseră, din unelte găsite, o stație de lucru. Rampa și caroseria mașinii erau tot în centrul acestui spațiu extins,

dar arătau de parcă le-ar fi potrivit *chiar și pe astea* la loc. Oricum, cineva o încălțase măcar cu niște roți.

Două SUV-uri mari și o dubiță albă trăseseră lângă rampa de încărcare și fuseseră parcate înăuntru. Am alergat spre Liam și Vida, care-și foloseau puterile ca să ridice cutiile din portbagaj și să le așeze alături.

Liam s-a uitat la mine în timp ce mă apropiam, cu un zâmbet cunoscut întipărit pe față. A făcut semn cu mâna grupului din spatele meu, să vină și ei.

— Le organizăm după specific. Puneți computerele și electronicele acolo...

S-a auzit un suspin fericit venit de la unul dintre Verzi, iar asta l-a făcut să chicotească.

— Mâncarea și apa merg acolo. Ar trebui să fie și câțiva saci cu haine, așternuturi... nu, nu, lăsați alea în dubița albă, a spus el, alergând să închidă ușa. Sunt... Cole o să aibă grijă de alea.

Însemnând, bănuiesc, arme pentru fișetul nostru.

Vida era... lipsită de expresie. Chipul ei n-a lăsat să se vadă mai mult decât o undă de enervare când Grasu a început s-o bombardeze cu o serie nesfârșită de întrebări. Nu eram sigură dacă era măcar conștientă de ce făcea, atât era de clară deconectarea ei amorțită.

Zu a venit să stea lângă mine, cu privirea ei întunecată întâlnind-o pe a mea, întrebător. Aș fi vrut să-i spun să nu-și facă griji în legătură cu toate astea, că văzusem cum, cu cât îți este mai grea inima, cu atât trebuie să fii mai puternic ca s-o duci. Dar adevărul era că tot ce voiam să fac era să risc să mă reped și s-o îmbrățișez pe Vida. Așa că am încercat.

Iar ea m-a lăsat.

Brațele îi atârnau pe lângă corp, țintuite acolo de strânsoarea îmbrățișării mele. Încet, a ridicat o mână și mi-a apăsat-o ușor pe spate. Am adulmecat pe pielea ei mirosul de praf și sarea oceanului, amestecate cu eșapamentul mașinii, și aș fi vrut îngrozitor de tare să mă fi oferit eu voluntar în locul ei, ca să aibă o zi să se recupereze.

— Să moară mă-sa dacă n-o să mergem s-o aducem înapoi, a spus Vida hotărâtă. O să ard casa lui Gray din temelii, peste capul lui. Dacă ea nu-i în regulă, o să-i smulg lui Gray inima din piept și o s-o mănânc.

Am dat din cap.

— Chiar n-ar trebui să mănânci hrană nepreparată, s-a auzit Grasu, undeva lângă noi. Poate fi purtătoare de agenți patogeni...

Ne-am întors amândouă încet spre el. A lăsat jos cutia de computer pe care o ținea în brațe și s-a dat înapoi.

— Au reușit canadienii, nu-i așa?

Senatoarea Cruz privea în jur la captură, strecurându-se printre mormanele de provizii.

— Ce vor pentru toate astea? a întrebat unul dintre copii.

— Nu-ți face griji pentru asta, a răspuns ea. Nu se pune încă problema de recompense. Astea sunt ceea ce am numi un favor. Oh, nu v-au dat și combustibil?

— Au trimis o cisternă întreagă, a spus Liam. Am ascuns-o în spatele barului, că nu avea loc prin rampa asta de încărcare. Plus că, hm, nu mă simțeam prea bine să am aici o tonă de material exploziv.

— Corect, a spus senatoarea Cruz, cu un zâmbet palid.

— Pare că s-au implicat mult în asta. Am stabilit un loc de descărcare, ca să poată aduce chestii când găsesc prilejul. Mi-au dat asta...

A scos din buzunar un telefon neted, argintiu.

— Să intrăm în contact când sunt gata proviziile.

— Ai luat spray cu vopsea? a întrebat Grasu. Ți-ai amintit să iei?

— Pentru ce? am întrebat eu.

— Pentru când trimitem mașinile să-i ia pe cei din triburi, a explicat Liam, gesticulând ca să sublinieze mai bine. O să marcheze în codul de călătorie rutele sigure pe care pot merge. În felul ăsta, ne putem întoarce întregi *și* există o șansă ca alți copii, de care nu știm, să găsească ruta și să apuce pe ea.

Zâmbetul de pe chipul lui era aproape contagios. Mi-am mușcat buzele pe dinăuntru; se uita la mine de parcă eram cel mai bun nenorocit de lucru pe care îl văzuse vreodată.

Ruby poate să-ți ia amintirile...

— Excelentă idee, am spus eu, uitându-mă în altă parte.

— Da...

Vocea i-a șovăit:

— Mulțumesc?

Copiii erau foarte bucuroși să descarce tot transportul în Fermă. Cole stătea la ușa din spate a dubiței albe, aplecându-se să vadă progresul pe care-l făceau cei din jurul lui.

— Stați, am spus, prinzându-i pe Liam și Grasu de tricouri, înainte să le poată urma pe Zu și Hina prin tunel. Trebuie să discutăm ceva.

Cole și Vida trebuie să fi sesizat tensiunea din vocea mea, pentru că și-au făcut apariția imediat în grupul nostru.

— Astăzi m-am... ocupat de Clancy, am spus. Ca s-o găsesc pe maică-sa.

Cole s-a îndreptat de spate.

— Și?

— A lucrat într-o bază din Georgia, protejată de agenții din CG de acolo. Se pare că au reușit s-o scoată la timp. Dar laboratorul a ars din temelii.

— Fir-ar al dracului, fată, a spus Vida încet. Ești sigură?

— Foarte. Și mă îndoiesc că ar lăsa-o să le scape din ochi.

— Tu crezi că o ascund în Kansas, a spus Cole.

— Are sens, nu-i așa? Este o procedură a Ligii atunci când organizația este atacată, forțele rămase și resursele se retrag într-un sediu central, sigur. Nu știu dacă ar risca s-o mai țină într-un sediu periferic, după ce s-a întâmplat cu Clancy, și nu cred că este genul de prizonier pe care să-l elibereze...

— Ar folosi-o pentru un schimb? m-a întrerupt Vida. Un schimb de prizonieri?

— Pe Prima Doamnă? a intervenit Cole. Nici măcar pentru o sută de agenți. Doar că nu înțeleg de ce n-au folosit-o până acum, nu sunt chiar rușinoși când e vorba să folosească ostaticii ca să ceară ceva.

— Ei bine... s-ar putea să nu vrea s-o pună în fața unui aparat de filmat, am spus eu.

— Explică.

— Clancy i-a stricat mintea. I-a stricat-o rău de tot.

— I-a făcut voodoo de creier? a clarificat Vida situația. Minunat. Și cu asta s-a terminat cu obținerea vreunui răspuns.

— Tu vrei să te duci s-o iei.

Vocea lui Liam s-a auzit încet și am simțit în ea unda de nefericire care nu fusese spusă.

— Crezi că poți repara ce naiba a făcut el.

Am dat din cap.

— Vrei să zici că ai vrea să trimiți o echipă de extragere într-un sediu securizat, păzit de o sută de foști soldați bine antrenați, specializați în tortură și teroare... pentru că ai o teorie, a spus Cole.

— Dacă nu-i acolo, cel puțin o să aflăm unde este, am răspuns. Intrăm și ieșim rapid. Nu e ca și cum n-am ști ce se află în CG din Kansas. Pot merge doi dintre noi, să supravegheze ce se întâmplă. Dacă pare prea periculos, ne retragem. Merită riscul. Dacă o găsim și pot s-o repar, o să avem răspunsurile despre tratament. Dacă nu, atunci... o să avem pe cineva de dat la schimb pentru Cate.

Când a auzit asta, interesul Videi pentru operațiune a crescut brusc.

— Promite-mi că până la urmă o s-o dăm la schimb pentru Cate și sunt cu tine. Noi două putem face asta. Nu e ceva ce să nu fi făcut de zece ori până acum.

Grasu a mârâit și și-a acoperit fața cu mâna, stresat.

— Nu ne spune una ca asta. Faci și mai rău.

— Ruby nu poate participa, a spus Cole, e nevoie de ea aici. Ca să gestioneze *treaba*.

Am deschis gura să protestez.

— Stai, stai-stai-stai, m-a întrerupt Liam, ia-o ușor. Acum câteva ore erai îngrijorat că agentul Conner ar putea să dezvăluie localizarea Fermei, dar dacă agenții se varsă despre CG din Kansas? Dacă ăia au împachetat deja și au plecat?

— Atunci le luăm urma, a spus Vida. Totuși, aș pune pariu pe o sută de marafeți că rahații ăia îngâmfați se simt prea invincibili și siguri pe ei ca să bată într-o retragere pripită. Sunt tot acolo. Pe o sută de marafeți.

M-am întors spre Cole.

— Dacă se duce cineva să-i ducă de mâncare, tu trebuie să fii ăla. Aș putea să garantez cu destulă siguranță că nu o să vrea să-mi vadă fața pentru o vreme.

Cole m-a privit intrigat, dar în cele din urmă a dat din cap.

— Nu, este nevoie de tine aici. Dacă nu pentru asta, atunci ca să conduci atacul asupra lagărului.

— Nu e vorba decât de câteva zile, am protestat eu.

— Nu. Vorbesc serios.

Ceilalți s-au foit stânjeniți, în timp ce eu și Cole ne țintuiam cu privirea.

— M-aș oferi eu, dar le-am spus celorlalți că încep să organizez o căutare a triburilor, a spus Liam, trecându-și mâna prin părul zburlit. Aș vrea să ies și să încerc să găsesc eu însumi grupul Oliviei. Cred că am o idee cam pe unde ar fi.

— Serios? am întrebat.

Olivia și Brett, ca și toți cei din grupul lor pe care îi întâlniserăm în Nashville, aveau ceva experiență în luptă. Erau neprețuiți dacă ar fi vrut să ne ajute.

Grasu și-a potrivit geaca de vânt și i-a închis fermoarul cu o hotărâre cam înfricoșătoare.

— Mă duc eu cu Vida.

A urmat un moment de tăcere totală și desăvârșită.

— Huh, nu, mulțumesc, a spus Vida. Sunt destul de sigură că ar fi mai util să iau cu mine o cârpă de vase.

— Încă mai am acreditările de urmăritor, nu trebuie decât să mă opresc undeva ca să obțin un ecuson nou, a spus el, mai mult pentru ea decât pentru ceilalți.

— Tu? Tu ai fost urmăritor? a început Cole să râdă, dar și-a dat seama că noi, ceilalți, nu râdeam deloc. Uau, atunci este în regulă. De ce nu? Continuă.

— Pot să accesez rețeaua și sistemul GPS ca să mă asigur că-i evităm.

S-a rotit spre Vida:

— De asemenea, hai sictir, poate că tu poți să te furișezi, să intri în sediu și s-o scoți pe femeia aia de acolo, dar eu pot să te duc până la ei și să te întorc în siguranță. Am făcut asta luni de zile și niciodată nu a ținut cineva geana pe mine mai mult de o dată, inclusiv FSP.

— Probabil pentru că fața ta urâtă ca curul i-a orbit din prima, a bombănit Vida.

— Serios? Glume de doi bani? a șuierat el. Nu-mi spune că în sfârșit ai reușit să-ți epuizezi rezerva de istețime.

Liam s-a băgat între ei și le-a blocat vederea unul altuia, dar tot au continuat să-și arunce vorbe grele printre dinți.

— Uite, Vida, aș accepta bucuros schimbul pe care-l dorești, dar șansele ca asta chiar să se întâmple nu sunt prea grozave, puștoaico, a spus Cole. Nu mă încumet nici măcar să zic ce s-ar putea întâmpla dacă vă prind. Ce ai face în situația asta?

— Aș zice că îmi vine să vomit de cât de fricoasă e toată lumea pe-aici și că sunt gata să-mi asum un risc real dacă asta înseamnă o răsplată enormă, a spus ea, la obiect. Iar „răsplata" în mintea lor ar fi că vreau să mă înrolez la ei.

— Să știi că asta-i destul de plauzibil, am licitat eu.

Pe Vida n-o interesa tratamentul; investiția ei era sută la sută în faptul că exista o șansă reală s-o aducă înapoi pe Cate. Îmi doream să fi avut încrederea ei. Îmi doream să-mi pot permite să cred că o vor ține în viață suficient cât să conteze, dar la ce bun? Era mai ușor să simt amorțeala unei certitudini decât să trăiesc pe muchia fierbinte a speranței.

— În regulă, Vida. În regulă. Poți să te duci, cu condiția să-l iei cu tine pe Urmărel urmăritorul. Riscurile inutile nu reprezintă o opțiune. Ai înțeles?

Era aproape să-i spun că ei doi aveau definiții aproape opuse pentru ce însemna „riscuri inutile", dar mi-am ținut gura. Nu-mi plăcea ideea să-i știu pe vreunul dintre ei în afara supravegherii mele pentru atât de mult timp, fără să mai punem la socoteală ce se putea întâmpla pe drum. Dar dacă era să ne asumăm un risc atât de mare, trebuia să fie pentru ceva de genul ăsta.

— Așa o să fac, a spus Vida. Dacă tu crezi că am de gând să distrug orice șansă de a o aduce pe Cate înapoi, atunci trebuie să fumezi ceva de soi.

— Dragă, aș vrea eu.

Cole, Liam și cu mine lucram în liniște, aducând înăuntru lăzile cu arme, una câte una. Eram și eu o dată recunoscătoare pentru liniștea asta grea; indiferent cât de greu era de suportat tensiunea, o altă ceartă ar fi fost infinit mai rea. A existat un moment în care m-am aplecat în față ca să ridic o mitralieră și să o pun pe raftul potrivit în fișetul cu arme și mi-a alunecat hanoracul de pe mine. Liam s-a întins și l-a dat la o parte din drum. Nu a comentat nimic la vederea vânătăilor de pe o parte a gâtului, doar și-a netezit gulerul la spate și s-a întors. Când am terminat, a fost primul care a părăsit încăperea, dispărând prin ușile duble și îndreptându-se, după cum credeam eu, înapoi spre garaj.

Am mers după el, oprindu-mă mai întâi să verific dormitorul nostru. Mulți dintre copii se duseseră la culcare, dar ușa camerei noastre era deschisă; înăuntru se afla doar Grasu, adormit în patul lui, cu toate luminile

aprinse și cu o carte odihnindu-i-se pe piept. Am zâmbit și m-am întins spre comutator, când am observat cutiuța colorată de pe patul Videi.

Mi-a luat mai puțin de treizeci de secunde ca să-mi dau seama unde se dusese. Capacul cutiei de vopsea de păr fusese sfâșiat, iar asta însemna un singur lucru.

Aerisirea din băi era destul de proastă, așa încât trebuia să proptim ușile să stea un pic deschise, pentru ca înăuntru să nu se facă o căldură ca vara târziu, în sud. Aburul se făcuse suficient de dens, încât să mă amețească.

— Este în regulă, să știi, spunea Vida, dar Z, asta înseamnă o viață de căcat.

M-am oprit la ușă, cu o mână proptită în ea, și m-am aplecat în față, ca să aud conversația aceea într-o singură direcție.

— Da, dar nu te deranjează? a continuat ea. Nu există lucruri suficient de importante ca să le rostești, știu că poți să le scrii, nu mă înțelege greșit, dar cum ai putea vreodată să scapi de rahatul ăsta care te apasă, dacă nu vrei să vorbești despre el? Vreau să zic, uite, Z, știi că te înțeleg, dar singura persoană căreia îi face rău tăcerea asta ești chiar tu. Nu le da puterea asta. Nu-i lăsa să te atragă în capcana de a nu spune nimic, niciodată. Există oameni pentru care merită să-ți amintești și să vorbești. Ești importantă. Meriți să vorbești și să faci oamenii să tacă dracului și să te asculte. Ești mai deșteaptă decât nouăzeci la sută din populație.

Am închis ochii și m-am dat înapoi, ca să mă sprijin de perete.

— Oh, fată, și eu sunt speriată, a spus Vida. Întotdeauna mi-e un pic frică atunci când ies pentru un atac. Nu chiar speriată să mă cac pe mine, dar mi-e teamă de ce-o să

se întâmple cu ceilalți dacă o dau în bară sau dacă nu-i acopăr destul de bine. Prietena noastră Roo îmi datorează cam cinci ani din viață.

S-a oprit, probabil așteptând-o pe Zu să scrie ceva.

— Chestia este, totuși, că frica nu e bună de nimic. Te oprește exact atunci când ai avea nevoie mai mult s-o iei din loc. Și nu există decât în capul tău. Poți să fii furios pe tine fiindcă ți-e frică, dar asta te lasă, totuși, să-ți controlezi viața. Nu ai obosit de același veșnic rahat? Nu face decât să te tragă în jos.

A urmat o altă pauză; suficient de lungă, încât să încep iar să deschid ușa.

— Oamenii vin și pleacă în viețile noastre tot timpul, a spus Vida, cu vocea strânsă. Poate că-ți promit că se întorc imediat, dar s-ar putea la fel de bine să nu-i mai vezi niciodată. Aici avem o bază bună și știi de ce e așa puternică? Pentru că așa vrem noi. Noi am făcut-o așa. Sora mea nu era ca părinții tăi, dar tot m-a părăsit. Nenorocita a spus unde sunt, ca să-și ia recompensa, dar n-am lăsat-o să câștige. Nu i-am lăsat satisfacția de a-mi distruge pentru totdeauna încrederea în ceilalți. Ea nu m-a ales pe mine, așa că acum am ales și eu o altă familie.

Am așteptat ca Vida să depășească momentul și am început să fredonez ușor, înainte de a mă strecura înăuntru.

— Hei, fată, ce faci? mi-a aruncat Vida o privire.

De data asta, mirosul de înălbitor nu mai venea din produsele de curățare pe care le foloseam la frecatul dușurilor, ci din crema densă pe care Vida și-o pieptăna în părul scurt. Avea pe umeri un prosop vechi și jerpelit,

care să-i protejeze bustiera sport de mixtura lipicioasă care i se scurgea de pe cap. Pentru o secundă n-am putut vedea nimic altceva în afara țesutului cicatrizat de pe umerii ei, pe care-l căpătase în incendiul din Nashville, în confruntarea cu Mason. Mi s-a strâns stomacul.

Zu stătea cocoțată pe blatul de lângă ea, legănându-și picioarele înainte și înapoi, în timp ce șosetele albe i se umflau în aer. A ridicat două cutii diferite, ca să le văd și eu — una albastră, una roșie —, apoi a făcut semn spre Vida.

— L-am făcut pe cercetașul ăla să se oprească pe drumul de întoarcere din Oregon, mi-a explicat Vida, luându-și prosopul de pe umeri și înfășurându-l pe umerii mult mai mici ai lui Zu.

— Și am fost bucuroasă că am reușit. Trebuia să fac rost de camuflajul de război pentru bătălia de mâine.

I-am aruncat o privire în oglindă.

— Bine. Misiunea mea de recunoaștere planificată cu grijă, rezonabil de prudentă.

Vida a ridicat o sprânceană.

— Ești sigură că noi două nu am putea să ne strecurăm de aici în noaptea asta?

— Grasu e foarte util, i-am amintit eu. Încearcă, te rog, să nu-l omori.

— Da, da, vedem noi. Tot ce pot spune este că se mai întâmplă accidente.

Înainte să-mi treacă măcar prin minte să o întreb ce-are de gând, a băgat degetele înmănușate în castronul în care amestecase vopseaua, a scos de-acolo un pic și a făcut o șuviță subțire în părul lui Zu.

— Uh...

Mi s-a golit mintea și am sărit direct la felul în care Liam — sau și mai rău, Grasu — vor reacționa la această schimbare.

Zu s-a uitat în oglindă și a făcut un gest nerăbdător care spunea *mai mult!* Vida a scuturat din cap.

— Începi cu asta și vezi mai întâi dacă îți place. Te-ai hotărât ce culoare vrei?

— Cred că mai degrabă roz, am spus eu.

Zu a șfichiuit cu privirea în jur, ca să se uite din nou la Vida, cu ochii măriți în fața acestei posibilități.

Vida a lăsat capul într-o parte, privind la cele două cutii.

— Aș putea încerca să amestec separat un pachet și să folosesc mai puțin roșu decât de obicei. Nu știu dacă o să meargă, dar merită încercarea.

Zu a dat din cap nerăbdătoare, aruncând spre mine un zâmbet larg.

— Domnișorul Charlie o să mă omoare, a cântat Vida, sprijinindu-se pe blat. Dar noi nu dăm doi lei pe ce cred domnișorii ăștia, nu-i așa, gagicilor?

Am râs în hohote.

— Domnișorul Charlie?

— Păi, vreau să zic că așa îl cheamă, nu? a spus repede Vida, aruncându-mi o privire în oglindă. Sau Grasu ar fi mai bine?

— Bine zis, am spus. Păi... atunci vă las, fetelor, să...

— Unde arde, gagico? m-a întrebat Vida, sărind pe blat lângă Zu. Mai stai pe-aici. Se pare că nu prea ți-am văzut fața în ultimul timp.

Am ezitat, știind că trebuie să-l găsesc pe Liam, dar cum aș fi putut să refuz, când pentru prima dată de zile

întregi Zu arăta cum era ea înainte? Și când îmi fusese dor să le văd chipurile?

— În regulă, am spus, întinzându-mă după castronul cu vopsea. Hai să vedem dacă putem să-ți obținem cea mai frumoasă nuanță de roz...

Treisprezece

După trei ore de stat trează în întuneric, numărând sforăiturile lui Grasu și așteptând întoarcerea lui Liam, în cele din urmă m-am ridicat de pe salteaua tare și m-am îndreptat spre coridor. Nu voiam să-l deranjez, ci doar... voiam să mă asigur că este unde mă gândeam eu că este.

Muzica pe care o auzeam venind pe coridor dinspre garaj era un indiciu destul de bun că mă aflam pe calea cea bună. Rolling Stones. Mick Jagger fredona ceva despre cai sălbatici, iar promisiunea din vocea lui m-a făcut să mă opresc în ușă.

M-am gândit la CD-ul pe care mi-l adusese, la biletul care încă era îndesat înăuntru, și m-am simțit prinsă între dorința de a intra și dorința de a mă întoarce în dormitor, de a mă strecura sub o pătură și de a dispărea.

Erau câțiva copii care tândăleau pe acolo. Unul lucra ceva la o masă de lângă peretele de vizavi, iar spatele lui întors acoperea orice ar fi făcut. Ceilalți jucau cărți pe o pătură întinsă pe podea. Era ciudat pentru mine să-i văd aici, stând pe jos, în loc să folosească mesele și scaunele din sala mare de sus, unde era considerabil mai cald.

Am înaintat strângându-mă cu brațele, în încercarea de a păstra ceva căldură în trup. Am simțit în vârful pantofilor ceva lipicios. M-am uitat spre podea și am sărit imediat într-o parte. Era o lună mare, crescătoare. Cineva trebuie s-o fi pictat devreme, în creierii nopții.

Liam stătea pe vine și cu spatele la mine, lucrând la motoreta pe care o găsise. Crusta de murdărie gri fusese îndepărtată și, sub îngrijirea lui, accentele argintii și componentele negre străluceau. Arăta ca scoasă din cutie, abia cumpărată.

S-a ridicat brusc, întinzându-se după un burete cu care a început să împacheteze șaua motoretei, ca să acopere găurile din piele.

— Îmi place cum ai făcut aici!

A trebuit să strig peste Mick Jagger, ca să mă audă. Radioul se afla la câțiva centimetri de mine, dar cumva am simțit că nu am dreptul să-l opresc. Asculți muzică atât de tare atunci când vrei să scoți din tine tot și pe toți, când lași ritmul și tactul să te învăluie ca un scut.

Liam s-a întors pe călcâie, tresărind. Tricoul lui alb era pătat de ulei și praf și, într-un fel, în mod sigur fără să-și dea seama, reușise să-și întindă și pe frunte și obraji. Era dezarmant cât de bine mi se părea că arată, cât de mult aș fi vrut să mă duc direct la el, să-i iau fața în palme și să-l sărut, să-l sărut, să-l sărut până când i se va întoarce pe chip zâmbetul acela lipsit de griji. Mă făcea să uit tot ce se întâmplase între momentul când începuseră toate astea și clipa de acum. Mintea îmi era încă la cauciucuri și camere explodate, și Beach Boy, și atunci l-am auzit:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am reușit să îngaim. Doar că... eram îngrijorată că n-ai apărut după ce s-a dat stingerea. Voiam să...

— Te asiguri că n-am fugit? Serios?

A dat să se întoarcă spre motoreta lui, dar s-a oprit la mijlocul drumului, lovindu-se cu palma peste frunte.

— Oh, la dracu' Am făcut și așa ceva, nu? A fost... nu la Nashvile, nu?

Micuța bulă a acestei amintiri a apărut din senin lângă mine.

— A fost în Oklahoma, în parcul național.

— Așa, așa. Asta e partea începețoșată rău. Chiar înainte ca tu să...

Și-a fluturat mâna prin aer.

— Îmi pare rău. Ne trebuie un ceas aici.

Ochii mi-au alunecat spre profilul lui, spre linia maxilarului și mi-am dat seama, cu o certitudine zdrobitoare, că *nu eram dorită aici.*

— OK, păi..., am spus, străduindu-mă să strecor în voce o voioșie oribilă. OK... eu o să încep... să mă cam duc...

Când am reușit să rostesc vorbele, am simțit durerea cumplită din gât și mi-am dat seama că nu aveau niciun sens, oricum. *Proastă, ești așa de proastă.* Voiesem să iau distanță, nu? Nu mai voiam să vorbesc cu el despre orice — iar acum era de parcă aș fi uitat cu totul să-i vorbesc.

Am făcut un pas și am auzit cum muzica este dată mai încet, iar el strigă după mine:

— M-am gândit să-i spun „Minunata Rita" Ce părere ai?

În ciuda situației, mi-a venit să zâmbesc în sinea mea.

— Ca melodia Beatleșilor?

Se sprijinea de șaua bicicletei, cu picioarele întinse în față și cu brațele încrucișate la piept. Mi-am zis să nu

uit — *ăsta* era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem. Era pentru prima dată de luni de zile când Liam arăta precum Liam, de la părul sălbatic țesălat-non-stop-cu-degetele, până la felul în care blugii îi atârnau jos, pe șolduri.

— I se potrivește, nu-i așa? a spus el, oferindu-mi cel mai suav și dulce surâs.

— Rita nu e taxatoare în parcări? am întrebat eu, întorcându-mă spre el, cu inima bubuind să-mi spargă pieptul.

Liam mă privea atât de intens, încât aproape că m-am călcat singură pe picioare. Căldura care izvora din ființa mea a fost cât pe-aci să explodeze când a întins brațele în față, spre mine, cu palmele răsucite în sus.

Am pășit în cercul desenat de ele și m-am sprijinit de umărul lui.

— Ba da, a spus încet, dar este atât de minunată.

Palmele mi-au alunecat încet pe spatele lui și am fost ușurată că era la fel de fierbinte la atingere pe cât mă simțeam și eu. Voiam să-l întreb despre ieșire, despre cum erau oamenii cu care stabilise contactul, dar părea suficient doar să mă țină în brațe, să-l simt cum îmi sărută părul și obrazul.

M-am lăsat pe spate, ca să-i privesc chipul. Și-a strecurat una dintre palme în buzunarul din spate al blugilor mei; încă mă privea, și m-am întins să-i șterg cu degetul mare una dintre petele de ulei de pe față.

— Fir-ar, a spus, chicotind, cât de murdar sunt?

Ești perfect. Ochii și degetele mi s-au îndreptat spre cicatricea palidă pe care o avea în colțul drept al gurii și am simțit undeva, în ceafă, prima atingere a unei apăsări întunecate și insistente.

— De unde ai cicatricea asta? l-am întrebat. Voiam s-o aud de la el, să confirm ce văzusem în mintea lui Cole.

— Nu te-am întrebat niciodată.

— E bine că n-ai făcut-o, a spus el, întinzându-se să mă ia de mână și păstrându-mi palma în a lui. Nu este cine știe ce poveste. O am dintotdeauna. Cole mi-a spus că am făcut-o când m-a împins el din pat.

Am închis ochii și am respirat ușor. Când m-a sărutat, am gonit adevărul departe de noi.

— Cole a spus că l-ai contactat pe Harry să ne ajute să aflăm unde au dus-o pe Cate, am spus eu. Mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult. Știu că încerci să-i ții departe de toate astea.

Liam a râs.

— De parcă aș putea vreodată să-i țin pe Harry *sau* pe mama departe de bucluc. Povestea lui Zu a arătat destul de bine lucrul ăsta.

— Ai reușit să vorbești cu ei?

— Da, am folosit unul dintre telefoanele nedetectabile pe care le aveam în plus, a zis el. Era uimitor să le aud vocile. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie de la ultima dată când am vorbit.

L-am mângâiat pe braț. Eram entuziasmată pentru el — cu adevărat entuziasmată, dincolo de cât mi-aș fi imaginat că e posibil. Destul, măcar, încât să nu iau în seamă micul ghimpe de gelozie dintr-un colț al inimii, încă rănită.

— Mă temeam că nu va accepta ajutorul lui Harry, a continuat Liam. Ei doi s-au ciondănit din prima zi.

— Dar de ce? am întrebat eu.

Dacă își ura tatăl biologic așa cum știam eu că-l urăște, atunci de ce îl respingea atât de tare pe Harry?

Liam a ridicat din umeri.

— Cole se manifesta cam zgomotos când eram copii, iar mama nu se îndura să-l pună la punct după tot ce s-a întâmplat cu tatăl nostru biologic, așa că a trebuit s-o facă Harry. Știi, e un tip minunat, iubitor, foarte amuzant, dar poate fi și foarte strict. A fost ani întregi în armată.

— Iar lui Cole nu i-a plăcut niciodată să i se spună ce să facă, am terminat eu.

Asta o dată, și eram sigură că odată ce a intervenit schimbarea și își dezvoltase puteri teribile pe care fusese nevoit să se lupte ca să le controleze, petrecuse cea mai mare parte din copilărie furios și înspăimântat să nu fie descoperit. Am înghițit greu la gândul acesta, incapabilă să scot un cuvânt. Măcar dacă i-ar fi *spus* lui Liam...

— Cred că așa era, nu sunt sigur că are sens ce zic, dar nu știu dacă Cole a reușit vreodată să aibă încredere în Harry. Își amintește mai mult din vremea când tatăl nostru era în preajmă și este protector cu mama, ceea ce pot înțelege. Dar e ca și când ar aștepta ca Harry să ne abandoneze. Să ne facă rău. Iar Harry n-ar face niciodată una ca asta. Cred că, de fapt, s-a alăturat Ligii doar în ciuda lui Harry.

— Poate dacă acționăm împreună l-am putea face pe Cole să învețe să aibă mai multă încredere în Harry? mi-am oferit eu ajutorul.

— Asta speră și el. Ca să știi, așa sper și eu.

Liam m-a sărutat pe păr, apoi s-a tras în spate.

— În regulă. Hai că te-am obosit...

Nu mai eram câtuși de puțin obosită și aveam sentimentul că nici el, sau nu foarte tare. Am sărutat cicatricea de la colțul buzelor, trecându-mi degetele peste gâtul lui, apoi îngropându-i-le în păr. Ochii lui albaștri, precum

cerul senin, păreau că s-au întunecat atunci când s-a aplecat spre mine, în timp ce eu mă ridicam spre el.

În spatele nostru a tușit cineva.

Și apoi a mai tușit o dată.

Liam a scăpat printre dinți o vulgaritate care nu-i stătea în fire și s-a îndepărtat de mine, cu fața roșie și ochii un pic prea sălbatici.

— Da?

Era fata pe care o văzusem lucrând la masă, o Albastră care venise cu grupul de zdrențăroși ai lui Zu. Elizabeth. Așa o chema. Liza.

— Am terminat, dar nu sunt sigură că arată... cred că ar putea arăta mai degrabă ca o banană albă?

A ridicat o cască neagră, astfel încât s-o putem inspecta. Pe o parte era desenat ceva care, din punctul meu de vedere, aducea cu o lună în creștere. Brațele lui Liam s-au încordat în jurul mijlocului meu.

— Arată foarte bine, a spus el.

— Păi *tu* știi ce-ar trebui să fie, dar dacă ea nu-și dă seama? a întrebat Liza.

— Ea? am repetat eu.

— Contactul nostru, a spus repede Liam, senatoarea Cruz, voiam să spun. Vrea să am un semn distinctiv când mă duc să ridic proviziile.

— Dar n-o să te duci cu o mașină sau o camionetă? l-am întrebat. Sper că n-o să te duci cu motoreta...

A ezitat, ridicându-se și îndepărtându-se de motoretă. Am văzut cum s-a concentrat ca să întoarcă spre mine un chip zâmbitor.

— Câteodată o să iau motoreta, în funcție de situație. O să pictăm și una dintre ușile camionetei.

Nu știu exact ce a fost. Tonul ciudat al vocii lui, felul în care Liza s-a închis în ea, fața ei palidă; cât de repede m-a luat Liam de mână și ne-am îndreptat împreună spre tunel. Fiecare gând care îi trecea prin minte i se citea pe chip, fie el bun sau rău. Când i-am văzut fața păzită cu grijă, să nu dezvăluie nimic, pe jumătate ascunsă de umbrele din tunel, am pus toate piesele laolaltă.

Și el avea secrete de ascuns.

Vida și Grasu au plecat în dimineața următoare, cu mult timp înainte de răsăritul soarelui. Liam, Zu și cu mine ne-am dus cu toții să-i vedem ieșind pe gura tunelului. Indiferent dacă plănuiserăm sau nu să-i conducem, ei doi se ciondăniseră atât de zgomotos din momentul în care sunase alarma de la ceasul lui Liam, încât niciunul dintre noi nu reușise să mai adoarmă la loc. Nico și Cole au apărut câteva minute mai târziu, amândoi palizi și epuizați de o oboseală care nu venea din faptul că se treziseră la ora aia neomenească, ci din faptul că stătuseră treji până atunci. Felul în care evitau privirea oricăruia dintre noi mi-a pus răbdarea la încercare. Când l-am întrebat pe Cole ce se întâmplă, n-a spus decât:

— Vorbim după aia.

Când Vida s-a apucat să planifice pentru ultima dată, împreună cu Liam și Cole, l-am tras pe Grasu deoparte și l-am condus câțiva pași mai încolo pe culoar. Îl vedeam cum se luptă cu el însuși să-și păstreze calmul; Grasu se conducea atât de mult după judecata lui, după logică, încât nu avea un mecanism prin care să facă față atunci când emoții foarte puternice îi amenințau acest proces îngrijit. Nu cred că îi era teamă pentru el însuși, cât mai

mult îi era teamă de ceea ce se putea întâmpla cât timp erau ei plecați.

— Să nu faci vreo prostie, a început el. Să stai în siguranță. Asigură-te că o să primești asistența medicală potrivită...

— Ăsta nu-i discursul pe care ar trebui să ți-l țin eu ție? l-am întrebat.

— Tu, ăla, n-avem timp de bârfe și îmbrățișări. Hai s-o ștergem, a strigat Vida.

Grasu a ridicat un deget, ca să le semnalizeze celorlalți că aveam nevoie de un minut. Vida a scos un mârâit nerăbdător, apoi i-a întors un cu totul alt deget.

— N-am nicio îndoială că voi doi o să reușiți treaba asta, am început, dar cum o să treceți prin toate fără să vă strângeți de gât?

— Păi suntem destul de complementari, a spus el, înțelept. Ea are mușchiul, eu am creierul. Ori ne întoarcem amândoi, ori nu ne întoarcem niciunul pentru că ne-am luat beregățile.

— Nici să nu glumești pe tema asta, am șoptit.

— Trebuie să glumesc, altfel aș începe probabil să plâng.

Dintr-odată, chipul lui Grasu a arătat la fel de stors cum mă simțeam și eu.

— Nu trebuie să te duci dacă nu vrei, am spus repede. Nu este prea târziu.

— Nu este? În plus, trebuie să pun și eu umărul la ceva.

A ridicat din umeri cu o nonșalanță care arăta nenatural în cazul lui. Vocea îi suna ciudat, filtrată prin nodul din gât.

— Tu și cu Vida o să fiți bine, i-am zis, punându-mi mâinile pe umerii lui și obligându-l să se uite în jos, în

ochii mei. Ai totul sub control. Trebuie să fiți amândoi atenți, rapizi și să vă întoarceți întregi.

Grasu s-a uitat spre Vida, singura persoană din lumea asta care putea face ca o plimbare să semene cu o pândă.

— Ei bine, a precizat el, cu o înfățișare care arăta suferință îndelungată, să sperăm că nu ne întoarcem în mai mult de două exemplare.

În ciuda a ceea ce spusese, Vida a așteptat răbdătoare ca Grasu să îngenuncheze și să-i vorbească lui Zu, apoi să-i dea lui Liam o lovitură zdravănă pe spinare. Cole a descuiat ușa, lăsând un curent de aer rece să năvălească pe culoar, apoi s-a dat înapoi, ca să-i facă loc lui Grasu să coboare primele trepte.

Oricât de multă încredere aveam în ei, a trebuit totuși să mă lupt cu mine însămi ca să rezist dorinței de a mă arunca în fața gurii de tunel și de a le bloca ieșirea. M-am apăsat cu palma pe piept, încercând să scot afară sentimentul de panică. Dar Zu nu avea asemenea rezerve. S-a smuls din strânsoarea lui Liam și s-a strecurat pe lângă Cole, care închidea ușa în urma lor. Când am reușit să-i prindem din urmă, ea se ținea strâns de rucsacurile lor, cu călcâiele săpând în podeaua necimentată, plângând în liniștea aia de ți se rupea inima. Plângea mai tare decât o văzusem eu vreodată; dădea din cap, iar buzele i se mișcau într-o implorare tăcută. Grasu a privit înapoi spre noi, speriat.

Zu fusese cea mai tare din grupul nostru în multe împrejurări, cea mai rapidă când a trebuit să-și revină din teroarea sau tristețea care o puseseră la pământ. Indiferent ce fel de ziduri ridicase pentru a-și ține sentimentele în frâu, se pare că acum nu erau suficiente pentru a-i

opri frica disperată. Iar asta mă devasta. Gâtul mă înțepa dureros și simțeam și eu nevoia să plâng.

Vida a lăsat jos rucsacul și a îngenuncheat în fața ei.

— Hei, fetițo, nu face asta. E cum am vorbit noi, da?

Zu și-a apăsat fața pe rucsacul lui Grasu.

— Ce ți s-a întâmplat cu tipul ăla, cel care v-a adus în California, a fost ceva...

Am văzut-o cum se adună, cum încearcă să aleagă alte cuvinte:

— ...a fost ceva greșit și îmi pare rău, în pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat. Dar eu și cu domnișorul ăsta, Charlie? Noi o să ne întoarcem. Niciunul dintre noi n-o să te lase singură aici. Avem grijă de familia noastră, așa e?

Nu mi-am dat seama că Liam încă îmi ținea o mână pe umăr până când nu m-a strâns. Avea fața pământie.

Discuția a calmat-o pe Zu, cel puțin cât să-și slăbească strânsoarea asupra lui Grasu și să se întoarcă de tot spre Vida.

— Poți avea încredere în mine, Z. N-o să te dezamăgesc. OK?

Ea a dat din cap, ștergându-se pe față cu mâneca. Vida a întins pumnul pentru o lovitură amicală, dar Zu a sărit în brațe la ea, încolăcindu-și brațele osoase în jurul gâtului fetei. Vida a spus ceva, prea încet ca să auzim și noi, dar când i-a dat drumul, Zu a dat din cap, în semn de aprobare, cu o înfățișare dârză. Fără niciun avertisment, s-a întors și spre Grasu și l-a îmbrățișat, apoi s-a uitat înapoi spre Vida și i-a făcut semn cu degetul, ca și când i-ar fi spus *Poartă-te frumos.*

— Ți-am spus, a zis Vida, ridicându-se. Eu îmi țin promisiunile.

Liam a luat-o înainte, ca s-o ghideze de Zu înapoi spre culoar, așa că nu a trebuit să vadă ușa închizându-se și blocându-se în spatele lor. Am văzut-o îndreptându-se de spate, cu pumnii încordați în lateral și cu bărbia ridicată — în același fel în care o văzusem și pe Vida pregătindu-se de bătălie.

— Hai să mergem să facem ceva de mâncare, OK? a spus Liam.

S-a uitat peste umăr spre mine:

— Vii?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să fac duș și să mă îngrijesc de câteva chestii. Vă prind din urmă mai târziu.

Liam mi-a făcut cu mâna și a plecat în lungul coridorului împreună cu Zu, îndreptându-se spre bucătăria de la nivelul inferior.

— OK, ce se întâmplă? am întrebat, înainte ca Nico sau Cole să apuce să spună ceva. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

— E mai simplu să-ți arătăm.

Cole a trecut pe lângă mine, îndreptându-se în aceeași direcție în care o apucase și frate-său, spre scări. L-am urmat în liniște, privindu-l pe Nico cum se uită în pământ, cu stomacul strâns. Devenea prea dificil să mă mai prefac că nu-mi pasă.

Era pentru prima dată când veneam în camera computerelor, de când fuseseră aduse proviziile, noaptea trecută. De unde înainte aveam aici numai un laptop, acum erau cinci computere. Alte trei laptopuri argintii erau împrăștiate pe birourile încă împinse la perete, care lăsau în centru un spațiu liber, pentru planificare. Am ochit lângă vechiul laptop o imprimantă și un scanner. Nico alesese un loc în cel mai îndepărtat colț al camerei, ca de

obicei. Cole a zburătăcit cu mâna de pe scaunul alăturat niște foi scrise cu un cod indescifrabil, și mi-a oferit locul.

Nico a tastat un fel de parolă și a deschis o fereastră cu alt cod.

— Nu prea mi se pare că asta e „mai ușor", am spus eu. La ce ne uităm?

— Asta este autentificarea noastră în server, a spus Nico. Se pare că s-a deteriorat noaptea trecută, așa că am încercat să detectez care era problema. E chiar aici...

A arătat cu mâna spre ecran.

— Asta înseamnă că cineva a trimis unul dintre documentele salvate aici, transferându-l prin FSP către un alt server criptat.

— Ce document? am întrebat.

— Era una dintre filmările din timpul testărilor de la Thurmond, a răspuns Cole.

— Dar mai e ceva, a adăugat Nico, rulând în josul ecranului. Sunt niște găuri în jurnalul de activități al serverului, toate între unu și patru dimineața, în încă două zile.

— Nu este pentru că n-a rămas nimeni treaz ca să folosească echipamentele? l-am întrebat eu.

Nico a scuturat din cap.

— Am lăsat computerele să transfere totul peste noapte spre serverele de arhivare la distanță, în caz că vor cădea ale noastre. Asta însemna să înregistrăm vârfuri uriașe de activitate, dar uite.

Vârfurile uriașe de activitate existau, începând cu unsprezece noaptea, dar întrerupându-se brusc la două dimineața, doar ca să fie reluate patru ore mai târziu, chiar în preajma orei la care Nico și un alt verde soseau ca să pornească ziua de lucru.

— Și chiar nu e niciun mod să aflăm cine a făcut-o? am întrebat, mijind ochii spre ecran.

— A fost un Verde, a spus Nico.

— Se *poate* să fi fost un Verde, a precizat Cole.

— Nu, a insistat Nico, trebuie să fi fost un Verde. Câți copii cunoști tu care să știe pe bune cum să șteargă activitatea unui server?

— OK, am spus.

Raționamentul lui avea sens, din păcate.

— Dar dacă nu s-a dat în lături să șteargă celelalte urme, oare a lăsat semnele astea ca să-l găsească cineva?

Nico a ridicat din umeri.

— Poate că a fost surprins? Sau era în așa mare grabă, încât nu a avut timp?

Cole a mai pus o întrebare care a dispărut în spatele valului de sânge care îmi bubuia în urechi în timp ce mă holbam la ecran, clipind ca să limpezesc ceața care s-a dovedit a fi nimic altceva decât un pătrat strălucitor.

— ...crezi?

Am tresărit când Cole mi-a atins umărul, ca să mă facă atentă.

— Scuze, am spus repede, evitându-le privirile mirate. Sunt obosită. Ce m-ați întrebat?

— Teoria mea este că unul dintre computere tocmai a clacat, sau că sunt probleme cu serverul, a spus Cole, cu ochii îmblânziți de îngrijorare.

— Briciul lui Occam[13], a spus Nico. Fă cât mai puține presupuneri. Cea mai simplă soluție este de obicei cea corectă.

---

[13] Briciul lui Occam sau *principiul parcimoniei* îi aparține lui William de Occam și spune că este de preferat să luăm în considerare cea mai simplă explicație a unui fenomen. (*N.t.*)

— Nu știu nimic despre vreun brici, dar cui mama dracului a trimis puștiul informațiile alea? A întrebat Cole. Cine ar fi atât de prost, încât să încerce să vândă informațiile astea cu riscul de a fi prins și expediat într-un lagăr?

— Ar putea fi cineva din CG din Kansas, care să ne fi accesat documentele de la depărtare? l-am întrebat pe Nico.

El a dat din cap.

— E cineva de aici.

Fir-ar. Am schimbat o privire cu Cole.

— Aș vrea să cred că este o chestie singulară, a spus el, dar continuă să sapi. Dă-mi de știre dacă găsești ceva, OK?

S-a auzit un ciocănit în fereastra care mărginea o latură a sălii — Kylie, toată în negru, cu părul strâns într-un coc lejer.

— Ah, a spus Cole, este grupul care pleacă în dimineața asta să ia urma triburilor alea din Montana. Voi doi vă ocupați de situația camerei video, OK?

— Stai, am zis, pleacă în dimineața asta? Cu ce mașini?

— Iau SUV-ul pe care l-a pus la punct Lee pentru captura de ieri, mi-a răspuns el, ridicându-se de pe scaun și întinzându-și oasele. L-am urmat spre ușă, ascultându-l cum împarte instrucțiuni despre antrenament și ce arme să fie scoase din fișet pentru pregătirea din ziua următoare, dar când am ajuns la ușă nu l-am urmat pe culoar.

M-am întors în sala computerelor și am văzut cu coada ochiului tabla din colț. Cineva, probabil Cole, începuse să mâzgălească informații — coordonate, populația din lagăre, numărul de soldați din FSP alocați, totul și orice putea avea Liga în documentele ei. Ici și colo erau presărate detalii din documentele lui Clancy — am văzut

chestii picante despre controlorii de lagăre care păreau adăugate ulterior.

Schema generală a planului pentru Oasis era și ea pe tablă. Mi-am găsit numele scris lângă nota *influențarea controlorului de lagăr care răspunde de comunicații.*

— Nu trebuie să rămâi, a spus Nico. Mă descurc singur.

— Știu.

Am luat de pe margine markerul nepermanent și am început să adaug informații suplimentare despre Thurmond, îmbogățind secțiunile planului, acolo unde puteam.

— A fost strategia ta, a spus Nico, peste căldura pe care echipamentele o vărsau în jurul nostru. Așa e? Seamănă a fi ceva elaborat de tine.

— Ce vrei să zici?

— Un pic nesăbuită. Deșteaptă, dar fără atenție la detalii.

— Pe bune, am spus uscat, întorcându-mă să-l înfrunt.

În tot timpul ăsta a stat cu spatele la mine, cu umerii cocârjați din cauza tensiunii. Chiar eram un monstru pentru el, nu-i așa? Se părea că lui Nico îi era frică să se apropie de mine pe o rază de un metru și jumătate. M-am străduit din greu să nu mă chircesc la gândul că îl tratasem atât de rău.

— Tu cum ai face-o?

Am făcut semn cu capul în direcția spațiului alb de sub cuvântul Thurmond, încercând să ignor felul în care părea să ne chinuie pe amândoi.

M-a privit țintă și au trecut șaizeci de secunde de stânjeneală până să facă o încercare de pas către mine.

— Nu contează ce cred eu.

— Ai spus că nu am fost atentă la detalii, i-am servit-o. Ce vrei să zici cu asta?

Nico s-a uitat în pământ, frecând podeaua cu talpa. Mi-a trecut prin cap un gând cum că Vida obișnuia să-i numească pe Verzi „clămpănitori", din cauza felului în care obișnuiau cu toții să-și târască picioarele când mergeau.

— Planul Oasis este OK, a spus el într-un final. Felul în care l-am făcut are sens acum. Pe baza mărimii lagărului, acolo vor fi numai doi sau trei controlori și o să-ți fie ușor să-ți dai seama care este responsabil cu securitatea și trimite informații noi în rețea. Dar n-o să meargă la fel și în Thurmond.

M-am uitat la el, cum își frânge mâinile, încă incapabil să mă privească.

— În Turnul de control o să fie, câți, două duzini de controlori de lagăr? Așa era estimarea din... dosarele lui Clancy. Poziția Turnului în centrul lagărului înseamnă că oricine forțează intrarea prin poartă trebuie să lupte ca să treacă de toate inele de cabane până să ajungă să-i supună pe soldații FSP și pe controlorii dinăuntru, și până atunci controlorii de lagăr vor fi chemat deja întăriri. Chiar dacă găsești o cale să îi supui pe toți, tot o să fie prea târziu. Tot ce vor avea de făcut va fi să pornească Zgomotul Alb și suntem terminați. Generatorul de energie și generatorul de rezervă sunt amândouă în apropierea taberei și am sentimentul că tăierea curentului o să atragă după sine o alarmă automată în rețeaua militară.

În numai două minute a reușit să-mi zdrobească toată încrederea, s-o facă praf.

— Deci vom avea nevoie de o forță de atac mai mare. Una care să intervină rapid, să-i bage și să-i scoată de acolo.

— Ideea lui Liam despre cum am putea să-i stârnim pe părinți să se năpustească asupra lagărului ar putea să funcționeze, a propus el, dar succesul ei depinde pe jumătate de cât de capabili o să fim noi să-i inspirăm pe civili să se revolte și să se îndrepte spre tabere, și pe jumătate de cât de dispuși ar fi sau nu cei din FSP să tragă în civili sau să imagineze o altă metodă prin care să-i neutralizeze.

— Liam are un plan concret? am întrebat.

— Nu în sensul tehnic al cuvântului. Am auzit doar niște copii întrebându-l despre ce o să facă.

Nico a ridicat din umeri.

— Dar nici opțiunea lui nu este perfectă.

— Mai există și o a treia? l-am întrebat.

Nico s-a ridicat, în cele din urmă, și a venit spre mine cu pași șovăitori, poticniți. Am încercat să-i ofer un marker, dar nu l-a luat.

— Ești sigură că vrei să afli?

— Pune-mă la încercare.

— Singurul mod în care mă pot gândi să tăiem accesul controlorilor la sistemul lagărului, nu chiar să dezactivăm sau să dezarmăm sistemul, ci să-i încuiem pe ei în afara lui și să păstrăm sistemul funcțional, astfel încât nimeni din exterior să nu vadă că lipsește ceva, este să instalăm un troian în sistemul lor și să-l controlăm de la distanță. Vor fi atât de dezorientați, încât echipa tactică o să-i termine imediat.

— Asta-i ceva ce putem încărca în serverul lor?

Liga ne furnizase o oarecare instruire despre tehnologie și felul în care funcționau virușii, dar asta era dincolo de înțelegerea mea.

— Nu, programele nu se instalează automat, ca un virus. Trebuie să-l instaleze cineva, a spus el. Și cu atâtea protecții de securitate în jur, nu cred că vreunul dintre ei o să descarce fără griji orice fel de document atașat la e-mail.

— Deci trebuie ca să meargă cineva la Thurmond și să-l instaleze înainte de atac, am spus. Dar lagărul nu mai primește de multă vreme copii noi.

— Dar iau înapoi copiii evadați, în lagărul unde au fost înrolați inițial, a spus Nico încet. Am început deja să codific troianul. Așa mi-a spus Cole...

Am ridicat o mână, ca să i-o retez.

— Cole a aprobat deja treaba asta?

A dat din cap, cu ochii măriți.

— A spus că o să-ți zică. Pot să fiu gata într-o săptămână. N-o să mai aibă ce să facă odată ce programul este instalat.

Am simțit cum fiecare picătură de sânge mi se scurge din creier, din cauza ororii.

— *Nu*, am spus, terifiată. *În niciun caz...*

— Mă refeream la mine, a spus Nico repede. Nu la tine. Pot să duc acolo troianul pe un stick de memorie, în același fel în care ducem aparatele foto în Oasis. Rame de ochelari. Le-ai văzut?

Nico a traversat sala, recuperând o pereche de ochelari cu rame negre de plastic.

A trebuit să mă sprijin de birou ca să rămân în picioare.

— Nico — *nu.*

— Este deja instalat. Exact aici, a spus el, ignorându-mă și arătând spre unul dintre cele două șuruburi argintii care arătau de parcă erau menite să țină ramele laolaltă. Asta

este camera, iar ăsta este doar un șurub de care ramele nu au nevoie. Trebuie să-l facem să arate cât se poate de real. Tommy a spus că sunt buni, așa că el o să ia perechea asta. Pentru Thurmond poate să iau niște rame mai groase, să rup brațul în partea în care se arcuiește după ureche și să-l înlocuiesc cu un mic stick de memorie. Așa sau poate să mi-l bag pe sub piele, dar încă mai fac acel control corporal, nu-i așa? Tăietura ar fi prea evidentă.

— Nico! l-am întrerupt. Ascultă-mă! *Nu*. Pentru nimic în lume n-o să te mai întorci acolo! Chiar dacă te duc înapoi în lagăr, cum o să ajungi în Turnul de Control, ca să încarci virusul? N-ai mai fost pe-acolo de când s-a schimbat peisajul. N-o să te lase, pur și simplu, să umbli pe acolo nesupravegheat. Fiecare mișcare pe care o faci acolo e coregrafiată până la minut. Și e cea mai fortificată clădire din tot lagărul.

Nico s-a oprit, încercând să se gândească la ce i-am spus.

— Trebuie să observ programul soldaților FSP, să găsesc un moment în care să mă strecor afară. Nu contează dacă mă prind până la urmă, de fapt. O să fie OK... o să reușesc... nu mai am pe nimeni pe lume acum, când Cate s-a dus. Și în felul ăsta pot să aduc lucrurile într-un făgaș normal.

Vocea îi ajunsese aproape o șoaptă:

— În felul ăsta pot să îndrept lucrurile pentru Jude.

Am sărit drept în sus când am auzit, răsucindu-mă spre el ca să-l privesc direct în ochi.

— Să te arunci în mijlocul primejdiei... să-ți arunci viața la gunoi... ce ar spune Jude despre asta? Ce ar spune Cate? Nu ți-am fost prietenă prea bună în săptămânile astea care au trecut, Nico, dar îți jur, te rog, te-am iertat,

chiar te-am iertat, am înțeles ce s-a întâmplat și îmi pare rău că te-am tratat în felul în care am făcut-o. Am fost prea mult în propriul meu cap și mi-a fost greu să văd limpede lucrurile. Dar te rog, *ascultă-mă*...

— Este în regulă.

Vocea lui Nico era mai mult un gâjâit.

— Nu este!

Nu era. Nici pe departe nu era în regulă felul în care reacționasem — dădusem vina pe el pentru orice, îl urâsem pentru că nu puteam funcționa dacă toată energia mea se ducea în ura pentru mine însămi. Am încercat să mă gândesc la ce ar spune și ce ar face Jude în situația asta. Sau chiar Cate, în toate acele dăți în care fusese nevoită să vorbească unui copil obsedat de ideea vreunei conspirații.

— Nu putem schimba ce s-a întâmplat în Los Angeles. Am fost furioasă, al dracului de furioasă că el... a alunecat, și că nu l-am putut salva. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine, ar fi trebuit *să te ajut* sau cel puțin să încerc să înțeleg ce ai făcut. I-am dezamăgit pe toți, dar a fost mai ușor să dau vina pe tine. A fost mai puțin dureros. Dar adevărul este că știam de ce era capabil Clancy. Ar fi trebuit să confirm și altfel că ce spunea el era adevărat. Și știi ceva? Jude ar fi vrut oricum să se ducă, și dacă eu aș fi spus nu.

— A fost cel mai bun prieten al meu, a icnit Nico.

— Știu. Dar... cu Clancy treaba stă diferit, nu? am spus încet. Regulile nu se aplică atunci când ții la cineva. Și așa s-a întâmplat și cu Clancy, nu? Nu a fost ca felul în care țineai la Jude, sau felul în care țin eu la Grasu.

Știam momentul în care îi văzusem chipul în amintirea lui Clancy. Expresia chinuită și suspinele cu sughițuri erau doar o parte. Felul în care Nico îl ținuse pe celălalt

băiat, felul în care îl hrănise și îl curățase cu fiecare gram de tandrețe pe care o găsise în el. *O vezi la alții,* m-am gândit eu, *când o recunoști și în tine însuți.*

— Tu ai avut încredere, iar el ți-a luat cuvintele și ți le-a răstălmăcit așa cum i-a convenit, am spus eu. Eram atât de furioasă pe tine că l-ai crezut, pentru că i-ai dat tot ce i-ai dat. Dar știu din experiență că oamenii sunt în stare să facă pentru cei pe care-i iubesc lucruri la care nici nu s-ar fi gândit vreodată.

Nico și-a îngropat fața în mâini, lăsând să-i scape o respirație înfiorată.

— Nu am vrut să stric lucrurile, a șoptit el. Am avut încredere în el. Iar informațiile pe care i le-am dat, a jurat că o să le folosească doar ca să ne ajute și am crezut...

— Ai crezut că o să ne ajute să scăpăm în siguranță, nu-i așa? am terminat fraza în locul lui. Știu. Sună de parcă ai fi căzut în scenariul meu pentru o vreme.

— Nu știu de ce... Știam că nu e bine, că e greșit, dar el era bun. Când l-am cunoscut, era bun și m-a ajutat. Și pur și simplu am extins experiența asta asupra tuturor. Singurul motiv pentru care te aflai acolo a fost din cauză că am estimat greșit rezultatele. Nu am luat deloc în considerare comportamentele lui colaterale.

Vocea îi devenise atât de mică, încât a trebuit să mă aplec spre el ca să-l aud.

— Nu a fost mereu așa cum este acum. Au stricat ceva în el.

— Îmi pare rău, i-am spus. Că nu te-am lăsat să-mi explici. Pentru că am reacționat în felul în care am făcut-o și pentru că nu am fost aici, pentru tine.

— Trebuie să îndrept lucrurile, a spus el, cu voce aspră, trebuie să fac totul cum trebuie. Nu pot... nu mă pot opri

să nu mă gândesc la toate celelalte lucruri pe care le-am fi putut obține. Vida zicea că dacă n-ai fi fost acolo, n-am fi avut tratamentul, dar nu-l avem totuși, nu-i așa? N-am rezolvat nimic.

A fost ca un pumn în stomac. Am simțit cum îmi țâșnesc lacrimile și m-am luptat să le reții. Durerea din el era nesfârșită. Viața lui era tragedie după tragedie, după tragedie. Iar eu îl ignorasem, îl pedepsisem. Vida nu făcuse o încercare reală. Cate plecase și ea. Nu avea pe nimeni care să-l ajute să treacă prin asta. Îl abandonaserăm pe o mare întunecată fără să-i dăm măcar o vestă de salvare.

— Putem să îndreptăm lucrurile, i-am spus, luându-l de umeri. Ai făcut multe deja, dar au mai rămas multe de făcut. O să găsim o altă cale.

— Nu există niciun motiv logic pentru care să ai încredere în mine, a spus Nico.

— Poate că ai observat deja, dar n-am fost niciodată prea grozavă în a-mi asculta rațiunea.

— Asta așa e, a încuviințat el. Nu-i tiparul tău. Lui Jude îi plăcea asta. Spunea că știi când e OK să încalci regulile ca să ajuți oamenii. Spunea că ești ca o supereroină pentru că întotdeauna încerci să faci bine, chiar și când sorții sunt potrivnici.

— Iar tiparul lui Jude era exagerarea, am spus eu, sperând să nu-mi observe ezitarea din voce.

Nico a dat din cap, iar părul lui negru tăciune i-a căzut pe față. Îmi părea în suferință — bolnav la trup, la minte și la inimă. Paloarea pielii sale neobișnuit de brun-aurie îl făcea să arate ca și cum sufletul lui fantomatic se ridicase și-i părăsise trupul.

— Jude n-a luat niciodată decizii logice, dar a încercat.

A încercat. A încercat atât de insistent, a încercat totul, pentru toată lumea.

— Ruby, cum arată viitorul? m-a întrebat Nico. Nu mi-l pot imagina. Încerc mereu, dar nu mi-l pot imagina. Jude spunea că arată ca un drum deschis imediat după o furtună cu ploaie.

M-am întors spre tablă, urmărind cu ochii acele opt litere, încercând să le îndepărtez puterea; le-am schimbat dintr-un loc, un nume, spre un al cuvânt. Unele amintiri te prind în capcană; eliberezi miile de detalii minore pe care le conțin. Aerul umed și rece de primăvară, legănându-se între ninsoare rară și ploaie ușoară. Bâzâitul gardului electric. Felul în care Sam obișnuia să ofteze ușor în fiecare dimineață în care părăseam dormitorul. Îmi aminteam cărarea spre Fabrică, felul în care nu uiți în veci povestea din spatele unei cicatrici. Noroiul negru mi se împrăștia pe pantofi, ascunzând pentru moment numărul scris acolo. 3 285. Nu un nume.

Înveți să privești în sus, să-ți întinzi gâtul ca să te uiți peste sârma ghimpată încolăcită în vârful gardului. Altfel, ar fi prea ușor să uiți că dincolo de țarcul din metal ruginit există o lume care ne aruncase pe toți aici, ca pe niște animale.

— Îl văd în culori, i-am răspuns. Albastru-intens care se stinge în auriu și roșu, ca un foc la orizont. Lumina de după amurg. Un cer care te pune să ghicești dacă soarele se pregătește să răsară sau să apună.

Nico a scuturat capul.

— Cred că îmi place mai mult viziunea lui Jude.

— Și mie, i-am spus cu blândețe. Și mie.

Paisprezece

După ce l-am lăsat pe Nico în treaba lui, m-am îndreptat spre nivelul superior, abia reușind să-mi țin mânia în frâu. Nu a contat nici măcar o secundă că senatoarea Cruz era în vechiul birou al lui Alban împreună cu Cole și că aveau o discuție serioasă, discretă. Am năvălit pur și simplu peste ei.

Senatoarea Cruz a sărit în picioare și și-a dus o mână la piept. Cole s-a mulțumit doar să se lase pe spate în scaun.

— Ți-a spus, a rostit el cu voce plată.

— Da, mi-a spus! am izbucnit. Cum poți să aprobi...

— Închide ușa, *Ruby!*

Cole a izbit cu palma în birou, tăindu-mi tirada înainte ca măcar să pot începe. Felul în care i s-a îmblânzit brusc vocea, tonul ei dureros m-au făcut să mă opresc imediat.

— Închide ușa.

Am dat un șut în spate, spre ușă, apoi mi-am încrucișat brațele la piept.

— Este *condamnare la moarte* să-l trimiți pe puștiul ăla la Thurmond, i-am spus. N-o să fie în stare să se descurce și,

chiar dacă ar putea, cine zice că îl vor lua înapoi în lagăr și nu-l vor trimite iar în programul de testare Leda?

— Cel în care a fost el s-a închis la scurt timp după ce am scos de acolo stick-ul de memorie, mi-a răspuns Cole.

— Nu mai sunt și altele ca ăla? l-am întrebat.

— O să fie în regulă dacă-i trimiteți pe Tommy și Pat la Oasis, mi-a amintit senatoarea Cruz.

Știe și ea de asta.

— Mie nu mi se pare *în regulă* asta. Nu-mi *place* asta. Dar ei funcționează doar ca ochi și urechi și o să-i scoatem de acolo în două zile. Nico n-o să reușească să instaleze programul și chiar dacă, printr-un miracol, o să poată, n-o să reușească să scape din Turnul de Control după ce și-a îndeplinit misiunea.

— Atunci ce propui? a întrebat Cole. Serios, sunt numai urechi.

M-am gândit la reacția lui Zu când i-a văzut pe Grasu și pe Vida plecând, paloarea șocului care păruse că o învăluie cu mâini reci de gheață. Dacă Nico avea dreptate și asta era singura cale, atunci... Am tras adânc aer în piept, iar degetele mi s-au strâns, făcându-se pumn. N-ar fi trebuit să fiu eu aceea? Nico era prea fragil acum. Să-l trimiți înapoi acolo însemna să-l distrugi. Dar eu puteam s-o fac — dacă asta îi ajuta pe cei pe care-i iubeam, dacă ajuta fiecare copil care urma după noi — aș fi putut accepta că ăsta urma să fie rolul pe care eram sortită să-l joc.

O să te omoare, m-am gândit. Clancy îmi confirmase deja ce făcuseră cu ceilalți Portocalii. *Va trebui să-i convingi încă o dată — să-i faci să creadă că ești o Verde.* Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Ultima șansă. Asta era ultima șansă.

— Cred că trebuie să ne gândim la ideile lui Liam, am spus. Poate că ar trebui s-o luăm mai pe ocolite. Să folosim media. Să-i implicăm pe părinți. Dacă reușim să compromitem imaginea lui Gray, să zguduim și ultima urmă de încredere pe care o mai are populația în el, atunci îi putem discredita și guvernarea, totodată. Comunitatea internațională nu mai poate ignora multă vreme dovezile de abuz și delictele lui. Vor interveni...

— Scumpa mea, ignoră de mulți ani ceea ce este evident, a spus senatoarea Cruz. Încearcă să parașuteze ajutoare în țară și eșuează. Gray i-a amenințat că o să le doboare avioanele dacă ne încalcă iar spațiul aerian. Am încercat și am tot încercat.

— Nu trebuie decât să le dăm dovezile cele mai grăitoare, am spus. Putem folosi cuvintele lui Lillian Gray despre leac și orice știe ea despre cauza NIAA, ca să dovedim că pot veni în siguranță să ne ajute să-l dăm jos pe Gray. În trecut nu au existat forțe de menținere a păcii?

— Avem o înțelegere. Oasis în schimbul proviziilor, a spus senatoarea Cruz scurt, întorcându-se spre Cole. Îți retragi cumva promisiunea?

— Nu, crede-mă, noi nu facem așa ceva, a spus el, ridicând palmele în semn de apărare. Este normal să-ți vină să dai înapoi când te pregătești pentru o astfel de operațiune. Pot să vorbesc un minut cu Ruby?

Senatoarea Cruz s-a ridicat înțepată, aruncând o privire nefericită în direcția mea, apoi a ieșit din cameră și a tras ușa ferm după ea.

— Spune-mi ce este, Prețioaso, a zis Cole. Spune-mi ce se întâmplă în mintea ta.

— Ar trebui să rămânem cu planul pentru Oasis, dar cred că trebuie să regândim abordarea pentru Thurmond.

Nico n-o să fie în stare să gestioneze tensiunea și n-avem nicio garanție că va fi măcar acceptat înăuntru. Nu trebuie să fim neapărat Liga, doar cu atacuri în forță.

Cole a lăsat să-i scape un hohot lipsit de amuzament, tăvălindu-se înapoi în scaun.

— Știi de ce devenise asta strategia generală? Nu a fost mereu așa. Alban a încercat ani de zile să spună adevărul despre Gray și despre cum e viața în lagăre. A încercat propaganda, manipularea emoțională directă și nemijlocită. Și mesajele alea care au reușit să treacă n-au avut niciun efect. Nu fiindcă oamenilor nu le pasă. Ci pentru că mințile lor sunt deja în jocul lui Gray, iar el le-a spus în repetate rânduri, iar, și iar, și iar, și iar, că dacă își scot copiii din lagăre, aceștia vor muri. Pentru ca să funcționeze ceea ce sugerează Liam, nu trebuie doar să-i aducem pe părinți acolo, ci trebuie să-i facem să-și dorească ei să meargă. Și dacă tu crezi că FSP nu vor deschide focul asupra civililor, atunci te înșeli cumplit, Ruby. Te înșeli cumplit.

— Totuși, n-a mai existat niciodată o situație ca asta, i-am spus. Nu poți să știi sigur ce se va întâmpla.

Metalul a bufnit și a scrâșnit atunci când Cole a deschis primul sertar al biroului și apoi l-a închis cu forță la loc. S-a ridicat și a început să trântească niște foi de hârtie pe biroul gol, una câte una, aliniindu-le în rânduri ordonate, ca un ecou sinistru al conținutului picturilor.

Erau... toate pozele acelea erau ale unor copii în uniformele subțiri și codificate pe culori ale taberelor, cu numere negre Psi, de identificare, marcate pe spate. Unii aveau ochii deschiși, dar cei mai mulți nu, nu-i aveau. Unii erau mânjiți de sânge, cu fețele umflate. Câțiva arătau de parcă abia ar fi adormit.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era șanțul lung, gol, de la picioarele lor.

— De unde ai astea? am șoptit.

— Amplificarea le-a difuzat acum câteva zile, a spus Cole. Cred că nu-i nevoie să-ți spun că nu sunt deloc prelucrate, indiferent cât s-au străduit acoliții lui Gray să le scoată de la știri.

Am scuturat din cap, simțind cum mi se încrețește pielea pe mine. M-aș fi dat înapoi dacă ar fi fost vreun pic de loc să mă pot mișca. Dar nu era, și pereții se pliau deasupra capului meu, căzând peste mine și strivindu-mă iar și iar.

A trebuit să ies din încăpere. Palmele îmi erau umede de sudoare, prea alunecoase ca să pot deschide ușa. Cole m-a prins de braț și m-a forțat să rămân în fața biroului, m-a forțat să mă uit la poze și să le *văd*, să le absorb în sângele meu, în oase, în privirea pustiită.

— Ăștia sunt oamenii cu care avem de-a face, a spus el. *Asta* este realitatea. Ăștia sunt oamenii care nu vor ezita să ucidă pe oricine care se intersectează cu ordinele lor. Ăsta este costul ezitării noastre. De asta trebuie să luptăm. Revoluțiile se câștigă cu sânge, nu cu vorbe. Fotografiile astea sunt publice de zile întregi și cât au reușit ele să-i facă pe oameni să se implice, să fie destul de furioși, încât să se revolte și să protesteze? Deloc. Ruby, nici măcar *asta* nu-i destul. Cu toții cred că sunt contrafăcute.

— Lasă-mă să ies!

M-am luptat să scap din strânsoarea lui, simțind cum podeaua se ridică și se rostogolește sub picioarele mele. Chipul acela, știam chipul acela — fata în verde...

— Nimeni n-o să lupte în locul nostru, Ruby *noi* suntem cei care trebuie să lupte. Trebuie să-i punem capăt. Să ne

adunăm toate forțele, una câte una. Fiecare secundă pe care o risipim învârtindu-ne în cerc și dezbătând același rahat înseamnă o secundă în care i-am fi salvat pe acești copii de o soartă ca asta. Ce crezi că a declanșat asta? Au fost omorâți în bătaie. Oare pentru că au încercat să scape? Au fost prinși în mijlocul unei lupte? Și-au bătut joc de ei niște soldați FSP? *Contează?*

Oh, Dumnezeule, o să mi se facă rău. Mi-am apăsat pumnii peste pleoape, încercând să-mi amintesc cum ar trebui să fac să respir.

— Pozele astea sunt de la Thurmond... ăsta este *Thurmond*. Fata aia în verde...

Strânsoarea lui Cole s-a întețit. Aveam impresia vagă că el era singurul motiv pentru care mai stăteam încă în picioare.

— O cunosc. O chema... Ashley. Era una dintre cele mai vechi din...

— Din cabana ta? a terminat Cole. Ești sigură? Poate ar trebui să mai arunci o privire.

Am făcut-o, dar nu s-a schimbat nimic. Trăisem alături de fetele alea ani de zile, le știam chipurile mai bine decât pe al meu. Ashley ajunsese la Thurmond cam cu un an înainte de mine și avusese grijă de noi așa cum te-ai aștepta s-o facă o soră mai mare. Era drăguță. Era...

Moartă.

— OK, a spus Cole încet. Îmi pare rău. Te cred. Îmi pare foarte rău. Nu ți le-aș fi arătat deloc dacă aș fi știut. Sursa care le-a vândut celor de la Amplificare nu a spus din care lagăr sunt.

Isuse, șanțul ăla! Când mi-am dat seama, totul s-a prăbușit în jurul meu. Îi puneau în șanțul ăla? Cu asta se alegeau? După toate prin câte trecuseră, primeau *asta*?

Prea târziu.

Era vorba despre Thurmond. Era *real*. Nu ne mișcam destul de repede. Nu reușisem să ajung la timp la ei. Un gust de fiere a urcat în mine și m-am smuls din strânsoarea lui Cole, căzând în genunchi. Abia am reușit să-mi îndes capul în coșul de gunoi înainte de a arunca din mine tot ce aveam în stomac.

Când am revenit la realitate, Cole îmi ținea părul la spate cu o mână, frecându-mă circular pe spate cu cealaltă. Mi-am pus brațele pe marginea containerului de plastic și mi-au dat lacrimile.

— Sursa a spus ce s-a întâmplat?

Am folosit șervețelul pe care mi l-a întins ca să mă șterg la gură. Mă simțeam ametită, de parcă aș fi alunecat din momentul acela și luptam împotriva curentului.

— Au dat o declarație în care spuneau că unul dintre soldații FSP staționați acolo a strecurat un telefon mobil în lagăr și a făcut pozele alea. Ruby, eu zic... nu vreau să cred asta, dar prea pare o coincidență faptul că s-a întâmplat una ca asta chiar când închid lagărul. Acolo sunt peste trei mii de copii, iar celelalte lagăre sunt mici și aglomerate. Este oare posibil să reducă numărul de copii înainte de mutare?

— Au mai ucis copii și înainte, am spus. Pe cei care încercau să evadeze... Portocalii. Roșii care nu se lăsau controlați. Dacă s-a întâmplat o dată, se mai poate întâmpla. Vor face același lucru în continuare. Noi ne foim pe-aici, așteptând vreun capăt de informație, în timp ce ei *mor*. Aici nu mai poate fi vorba despre o dovadă. Nu și în cazul lagărului de la Thurmond. Trebuie să-i scoatem pe copiii ăia de acolo *acum*.

Am văzut viitorul cu limpezime perfectă și nu era un drum, nu era un cer, nu era nimic așa frumos. Era doar

zumzetul curentului electric trecând prin lanțuri și bare de metal. Era noroi și ploaie și o mie de zile scurgându-se într-un râu de întuneric.

Cole trebuie să fi simțit, să fi văzut imaginea oglindită pe chipul meu, pentru că s-a lăsat pe spate și, în sfârșit, mi-a dat drumul.

— Ne trebuie luptători ca lumea pentru atacul de la Thurmond, i-am spus eu. Soldați antrenați care să intre primii.

— De acord, mi-a răspuns Cole, privind în altă parte. Harry... Harry s-a oferit să ne ajute în luptă. N-aveam de gând să accept. Urăsc ideea că-i datorez lui ceva, dar acum nu mai avem timp de pierdut. Nico are dreptate. Singurul mod în care putem să doborâm sistemul de apărare al taberei este atacându-l din interior. O să văd dacă pot încerca să mituiesc pe unul din FSP, cineva trebuie să știe *pe cineva* de acolo...

— Nu, am spus, cu voce calmă. Eu trebuie să mă duc. Eu trebuie să fiu cea care se întoarce acolo. Un FSP poate să se sucească, să ia mita și apoi să le dea un pont controlorilor de lagăr, în legătură cu ce urmează să facem. Dacă trebuie să facem asta, o să mă duc eu însămi.

— Ceilalți nu vor fi de acord sub nicio formă, a spus Cole încet, dar nu și-a arătat dezacordul. Nu intenționa să mă oprească.

— Știu, am răspuns, de aceea nici n-o să le spunem până când n-o să avem de ales.

În următoarea săptămână, fața Fermei a început să se schimbe.

Kylie și celălalt șofer care plecase să dea de urma triburilor s-au întors victorioși, chiar dacă Liam a ieșit de

două ori ca s-o caute pe Olivia și s-a întors cu mâinile goale. Și dacă o fi fost frustrat de timpul și benzina irosite, n-a arătat-o — o parte din mine se întreba chiar dacă nu cumva a folosit timpul ăsta doar ca să fugă pentru câteva ore departe de tot ce se întâmpla, îndreptându-se cu Minunata Rita în direcția soarelui-răsare și întorcându-se la timp pentru apus.

Noii recruți erau destul de promițători; grupul de cinci Albaștri care se întorseseră — Isabelle, Maria, Adam, Colin și Gav — activaseră cu toții în zona de supraveghere de la East River, deci, teoretic, știau cum să folosească armele. Problema era că, după luni întregi petrecute în sălbăticiile din Utah, arătând de parcă ar fi supraviețuit unei apocalipse de după căderea unui meteorit, nu mai ascultau decât de ordinele lui Gav — care nu se prea bucura să primească ordine de la alții, cu atât mai puțin de la un „cap pătrat de adult", cum era Cole. Se plângea de faptul că dormeam înghesuiți, de mâncarea simplă și nepreparată pe care o mâncam, de mirosul șamponului — de parcă ar fi fost vreun cunoscător în miresme florale. Gav era îndesat, roșu la față și părea destul de răutăcios ca să vrea să se bată, dar numai dacă te rugai de el.

Saga lui Gav Tâmpitul a luat sfârșit când Cole l-a înșfăcat de un braț, la cină, l-a tras în poligon și a încuiat ușa după ei. Cinci minute și un zgomot înfundat de armă mai târziu, și Gav a ieșit ca un veritabil jucător de echipă, iar Cole arăta mult mai puțin, de parcă ar fi vrut să-i dea pușiului foc la păr.

Celălalt trib era un grup de Verzi care petreceau zile întregi dând târcoale diferitelor computere de care Verzii rezidenți păreau a se fi legat cu lanțuri zi și noapte, doar ca să oprească degetele nou-venite să le zăpăcească

setările. Numai una dintre fete, Mila, se oferise să se alăture echipei tactice, dar a trebuit să lucrez cu ea în fiecare dimineață ca s-o fac să priceapă ce înseamnă fiecare semnal, astfel încât să fie în stare să-mi urmeze ordinele.

Al treilea grup care a sosit, la vreo două zile după grupul Milei, ne-a găsit el *pe noi*. Și îi știam.

Nico îi ochise pe cei trei adolescenți care se învârteau pe lângă Smiley's, în mod evident atrași de luna în creștere pe care o pictaserăm pe ușa barului acum decedat. Kylie și Liam lăsaseră tot și fugiseră să-i întâmpine. Nu i-am recunoscut până nu am văzut pe ecranul computerului cum au reacționat când s-au întâlnit, felul în care Liam l-a lovit ușor pe spate pe unul dintre băieți, cel cu părul zbârlit, negru, și pielea măslinie.

— Sunt prieteni de-ai voștri? a întrebat Cole ieșind din birou tocmai când cei cinci veneau râzând prin tunel, vorbind practic unii peste alții, în căutarea unor răspunsuri.

— Ți-l amintești pe Mike, a spus Liam, arătând spre băiatul cu șapcă de baseball de la Cubs. Era mai slab decât mi-l aminteam — cu vreo cinci kilograme bune mai ușor, de la stresul și tensiunea de pe drum, probabil —, dar l-am recunoscut după privirea precaută pe care a aruncat-o în direcția mea. Tipul a dat din cap înțepat spre mine, în semn de salut, apoi s-a întors ca să accepte o îmbrățișare de urs de la Lucy.

Când a văzut, Cole a fluierat ușor.

— Nu-i un fan al tău, m-am prins.

— Sentimentul este reciproc, l-am asigurat. Mike nu mă plăcuse și nu avusese încredere în mine și nu voise niciodată să-și scoată ochelarii de cal prin care îl privea pe Clancy.

— Cei de aici sunt Ollie și Gonzo, sunt frați, a continuat Liam, arătând spre gemenii care stăteau deoparte.

Unul dintre ei — Gonzo, cred — avea în mână un cuțit artizanal făcut dintr-un ciob de sticlă, un băț și niște cârpe.

— Au fost cu mine la supraveghere. Vă e foame, băieți? Cred că cina e aproape gata...

L-am prins de braț înainte să apuce să plece cu grupul.

— Să nu le spui despre Clancy.

— Le-am zis deja, mi-a răspuns el cu voce slabă. Și nu le pasă, cât timp îl ținem închis.

— Dacă încearcă să-l găsească...

— N-o să încerce, a spus Liam, trăgându-și brațul. Nu sunt aici pentru el.

Am vrut să-l întreb ce voia să spună mai precis cu asta, dar plecase deja, alergând ușor ca să-i prindă din urmă pe ceilalți. Zu, care pierdea vremea pe acolo, pe hol, a venit lângă mine și m-a privit întrebător.

— Îți zic mai târziu, i-am promis.

Pentru că nu aveam timp. Eu nu aveam timp să mă gândesc la Liam, sau să-l tot caut prin garaj, unde se închisese singur.

În dimineața de după momentul în care Verzii au pus la punct sala înconjurată de geamuri, cu două săptămâni și jumătate înainte de 1 martie, Kylie, Tommy și Pat au părăsit California. Și-au croit drum pe străzi lăturalnice și căi de acces până au ajuns în Elko, Nevada, cel mai apropiat oraș de lagărul Oasis care să fie un pic mai mult decât două–trei case încinse sub soarele deșertului. Băieții și-au petrecut următoarele câteva zile pierzând vremea pe la periferiile orașului, apărând și dispărând,

provocând destul bănuiala unor însetați de bani cât să-i pârască pentru recompensă. A fost o acțiune scurtă, în care a părut că soldații FSP care îi prinseseră îi duc în afara statului, în lagărul din Wyoming, dar în ultimul moment au schimbat direcția.

Ochelarii lor au filmat totul. Aveam un loc în față în timp ce puștii au fost duși prin deșert, în timp ce au fost înregistrați la Oasis, în timp ce au trecut pe holurile acelea cu multe uși, în timp ce au fost duși în camerele lor, în timp ce soldații FSP i-au bruscat puțin, cât să facă impresie, și l-au pocnit pe Tommy suficient de tare cât să-i sară ochelarii de pe nas. Am notat orele de masă, stingerea, rotația schimburilor și am comparat lista de personal din rețeaua FSP cu fețele pe care le-am văzut.

După încă o zi, văzuserăm în totalitate împrejurimile. Lagărul era o clădire cu două etaje, ascunsă de ochi străini printr-un gard electric înalt și corturi umbroase, toate ca să țină soarele la distanță și să blocheze vederea în curte, de la înălțime.

Știam că aprovizionarea săptămânală se face la ora patru și treizeci de minute în fiecare vineri dimineață. Motoarele zgomotoase și cauciucurile scârțâind pe pietriș anunțau sosirea proviziilor.

— Bateriile din camerele video o să moară în curând, ne-a avertizat Nico.

— E ceva salvat și descărcat undeva? a întrebat Liam, care stătea lângă el, aproape de senatoarea Cruz, evident impresionată.

Nico s-a întors pe scaunul lui rotativ.

— Da, dar de ce?

Liam s-a uitat în pământ:

— În cazul în care o să fie nevoie să ne orientăm după înregistrări când începem să planificăm.

— Atunci n-a mai rămas nimic de făcut, a spus Cole, decât să exersăm. Și să așteptăm.

Patru zile de așteptare.

Patru zile de antrenament de autoapărare.

Patru zile de reamintire, pentru copii, să nu ridice siguranța armelor până când nu sunt gata să tragă, să se încurajeze singuri când este nevoie și să-și folosească puterile înainte de a se gândi să tragă.

Iar acum, a treia zi de repetiții neîntrerupte. Prima zi fusese destul de simplă — cei mai mulți copii din grup, cel puțin cei de la East River, experimentaseră forța unui camion mare în condiții de autostradă. Fuseseră nevoiți s-o facă de nenumărate ori, ca să fure provizii și hrană. Șmecheria era să le amintim în repetate rânduri că nu trebuie să distrugă camionul în timpul procesului.

Am ajustat curelușa de la casca de protecție în luptă, strângând-o până am simțit că s-a afundat în pielea moale de sub maxilar, și m-am lăsat pe vine, respirând aerul curat și rece de februarie. Era prima dată când ieșeam după un timp care mi se păruse o lună, și ni se permisese să stăm numai lângă ușa de încărcare de la garaj.

Ne luase aproape o jumătate de zi ca să facem loc în garaj, mutând afară, temporar, mașinile, motoreta lui Liam, cele mai mari piese de mobilier și containerele. Am văzut cum se lasă pe spate ca și cum ar fi vrut să se asigure că erau încă în partea cealaltă a clădirii, acolo unde le lăsaserăm. Mi-ar fi fost greu să spun în ce ape se scălda astăzi. Starea părea să i se schimbe la fiecare minut.

Copiii din spatele meu erau un grupuleț de uniforme negre, amestecate. Fiecare piesă din ele fusese găsită,

adunată și purtată de Liam și ceilalți care aveau grijă de provizii special pentru că semăna atât de bine cu uniformele purtate de soldații FSP. Imaginea era întregită de mitralierele pe care le țineau în mâini. Cu toții petrecuseră ore întregi în ultimele trei zile în poligonul artizanal pe care-l făcuserăm. Ropotul rapid al gloanțelor trase îmi oțelise mintea mai mult decât mă așteptasem; îmi legasem șireturile bocancilor negri de luptă, ajustasem tocul de la armă și centura cu accesorii utile, iar asta mă făcuse să mă simt de parcă mă întorceam într-o cochilie pe care o abandonasem la despărțirea de Ligă. Era o potrivire bună — sau cel puțin stabilă. Mi-am simțit tălpile bine înfipte în pământ, datorită greutății adiționale de la cele necesare în luptă.

Liam mi-a pus o mână pe umăr ca să-și țină echilibrul în timp ce își ajusta centura mitralierei și, pentru a zecea oară în ziua aceea, am simțit cum mi se strânge sufletul și cum mâna mi se încleștează pe armă. De la gândul sigur că apartenența lui la Liga Copiilor l-ar distruge, ar prăpădi orice era bun în el. Singura persoană care îl trăsese în focul acestei lupte eram eu.

— *Porniți!*

Am ajuns la ușă într-o vâltoare de energie plină de nerăbdare, sărind prin deschizătură. Simțeam cum îmi curge adrenalina în inimă, număram secundele în minte. Cei doi Albaștri din fața mea, Josh și Sara, au ridicat puștile în dreptul ochilor și au pornit pe holul improvizat de noi din paleți, simulând planul nivelului inferior pe care îl văzuserăm. S-au împins cu mâinile de Zu și Hina, care pretindeau că sunt soldați ai FSP, postați ca santinele la fiecare capăt al holului, iar fetele au făcut un circ nemaivăzut prefăcându-se că sunt aruncate la

pământ. Liam chiar a râs în spatele meu, ceea ce m-a enervat teribil.

— Stop! a strigat Cole de pe ultima treaptă a unei scări. Hei, fetelor, trebuie să o luați în serios, altfel vă înlocuiesc imediat. N-avem timp să ne prostim pe-aici, mai ales dacă asta înseamnă că echipa nu-și respectă timpul de intervenție. Ați priceput?

Sub cuvintele lui tăioase, Zu și Hina s-au pleoștit, dar au încuviințat din cap.

— O luăm de la capăt, a spus Cole. Toată lumea de la început, dar de data asta, Liam, schimbă locul cu Zach. Dda, o să fii în spatele lui Ruby. Lucy, dă-te de-o parte! Și tu, Mila! Îmi pare rău, doamnelor. Nu sunteți potrivite pentru această operațiune. Vreau ca Gonzo și Ollie să le ia locul.

Liam a deschis gura, dar s-a abținut. I-am făcut un semn ușor din cap, ca să priceapă că totul este în regulă. Cole tot marcase în ultimele două zile aceste schimbări și înlocuiri, încercând să obțină cea mai bună chimie a grupului. Ajungeam și acolo, dar procesul de naștere a acesteia fusese dureros și simțeam că fiecare zi trece de parcă ar fi fost o lovitură în ceafă.

Aș fi dat orice să fie și Vida aici, cu mine. Verificasem cu Nico în fiecare zi, să văd dacă mai primise o actualizare a statusului lor, dar ultima dată când luaseră legătura ne lăsaseră să înțelegem că au ajuns cu bine în Kansas.

— *Porniți!*

Și a început iar dansul.

Ne deplasam în garaj câte doi odată — Gav la stânga mea, mormăind când a căzut în genunchi. Se prefăcea că-i acoperă pe Josh și Sara, după cum și ei se prefăceau că le leagă mâinile și picioarele lui Zu și Hina.

— Aduceți-vă aminte, striga Cole cu mâinile pâlnie la gură, șmecheria este să fiți silențioși și cât de rapizi se poate. Nu trageți decât dacă viața voastră depinde de asta. Doborâți-i pe agenții FSP în liniște, ca să nu poată alerta controlorii de lagăr!

Zach și cu mine am țâșnit în față; el mă acoperea în timp ce m-am ghemuit într-o gaură dintre doi paleți care reprezentau Camera de Control. Am întins o mână spre Lucy, care se poziționase acum ca un controlor aflat la comanda sistemului de securitate al lagărului. S-a dat zdravăn înapoi, căscând larg ochii la ceva ce am considerat alarmă reală. Mi s-a strâns stomacul.

Zach a trecut printre mișcările de retragere ale celorlalți copii care jucau rolul de controlori de lagăr. Apoi ne-am poziționat în spatele grămezii, alăturându-ne celorlalți în atacul de la celălalt capăt al culoarului, și ne-am prefăcut că urcăm pe scări. Liam a bombănit printre dinți ceva care i-a făcut pe Mike, Gonzo, Ollie și Sarah să izbucnească în râs.

— Stop! a strigat Cole. Lee, afară. Și tu, Mike.

Liam s-a răsucit spre el, cu o expresie de neîncredere totală pe față.

— Poftim?

— Tu, a repetat Cole încet, de parcă Liam n-ar fi auzit bine, ieși *afară*.

— Pentru ce dracu'?

Liam s-a întors spre mine gesticulând agitat și cerându-mi ceva ce n-aveam de gând să-i ofer. În minutul în care Cole a rostit acele cuvinte, tot trupul mi-a fost invadat de ușurare. Expresia lui Liam s-a schimbat brusc, s-a întunecat la față, a dat din cap și s-a îndreptat spre frate-său.

— *De ce?* Am făcut tot ce-ai zis... Și Mike, și eu avem experiență în atacarea camioanelor. Deci, *de ce?*

Copiii din jurul nostru au început să se foiască și să se uite în altă parte, iar tensiunea din jur s-a transformat din stânjeneală în ceva dureros.

— Pentru că, a spus Cole, sărind de pe scară, am decis că doisprezece sunt prea mulți. Voi, practic, vă călcați pe picioare. Trebuie să intrăm și să ieșim mai repede. Dacă o iei personal, ești un bou.

— Asta-i o porcărie, a spus Liam, cu mâinile în șolduri. Pur și simplu vrei să mă scoți din asta.

— Ei bine, nici atitudinea nu prea te avantajează, frățioare, a spus Cole, întinzând mâna. Casca și arma. Du-te și răcorește-te undeva. Mike, am nevoie de tine ca soldat FSP. A treia ușă pe dreapta, așa, aia e...

Liam și-a smuls de pe umăr cureaua armei, pe care a împins-o în pieptul lui Cole, și a desfăcut casca, lăsând-o să cadă pe podea. S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușa care dădea din garaj spre tunel, cu trupul rigid, cu trăsăturile înțepenite, pline de furie.

Am ridicat un deget spre Cole și, fără să aștept răspunsul lui negativ, am plecat după Liam. Avansase deja vreo trei metri în tunel înainte să-l pot vedea și să-l strig:

— *Hei!*

S-a oprit, dar nu s-a întors. Mi-am desfăcut și eu casca și m-am apropiat încet, recunoscându-i petele roșii de pe ceafă, felul în care i se încleștaseră pumnii — venele umflate de pe antebrațe, din cauza încordării.

— Liam, am spus încet. Uită-te la mine.

— Ce e? a răspuns el, smulgându-și uniforma. Poftim, trebuie să-ți dau și astea?

— Aș vrea să te liniștești, i-am spus. Îmi pare rău, dar știi că așa trebuie să fie.

— Cam în ce fel trebuie să fie? a întrebat el. Adică tu să stai acolo liniștită și să-l lași să mă dea afară ca pe un copil care a fost trimis la joacă?

Am scos un oftat de frustrare.

— Trebuie să ascultăm de el. Trebuie să existe aici o ordine, o disciplină. Altfel se prăbușește totul.

Liam m-a țintuit cu privirea, iar neîncrederea i s-a topit într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Am înțeles, a spus el, plecând. Crede-mă, Ruby, am înțeles.

Când ne-am întors la Fermă, șase ore mai târziu, plecase de mult. Zu mă aștepta în dormitor, ținând în mână o bucată de hârtie împăturită. M-a privit cât am citit-o, iar privirea ei a făcut să mă doară inima.

În căutarea lui Liv. Succes.

Nu eram supărată. Eram furioasă.

— A plecat fără să ia cu el niciun fel de acoperire. *Din nou,* am subliniat eu, trăgându-mi cămașa peste cap și aruncând uniforma de pe mine.- Nu-i așa?

Zu se schimbase deja în tricoul ei prea larg și în pantalonii scurți cu care dormea. A dat din cap, apoi mi-a întins carnetul pe care scria: *Ce se întâmplă?* A dat pagina. *De ce vă purtați ca niște tâmpiți?*

— Grasu te-a pus să mă întrebi asta?

Zu s-a întors iar la prima pagină, subliniind de două ori prima întrebare. *Ce se întâmplă?*

— E doar o neînțelegere, am asigurat-o eu, iar minciuna asta mică a început deja să mă roadă. Mi-am tras pe mine tricoul vechi și hanoracul și m-am așezat lângă ea, pe pat.

— Se pare că în seara asta o să fim numai noi două.

M-am întins pe spate și ea s-a așezat lângă mine. Am fost recunoscătoare să-i simt căldura alături, să-i simt prezența care părea să îndulcească mereu și situațiile cele mai pline de amărăciune. Tot restul simulării avusesem impresia că cineva îmi calcă direct pe mormânt și încă nu mă puteam scutura de acel sentiment.

Zu și-a luat iar pixul și carnețelul și a scris: *Ești bine?*

— Am fost și mai bine, am recunoscut eu.

Te tot duci în locurile tale rele, a adăugat ea. *Am și eu unul de-ăsta. Rămân prizonieră acolo dacă stau prea mult.*

M-am răsucit, astfel încât să o iau de umeri și s-o trag mai aproape.

Nu trebuie să mergi acolo singură. S-a oprit, ca și cum și-ar fi adunat gândurile. *Îți amintești, chiar înainte să plec de la East River, am spus că am ceva să-ți zic, dar nu știu cum s-o fac?*

— Da, îmi amintesc.

Gândul la ziua aceea era ca și cum m-ar fi zgâriat cineva pe inimă.

Nu era vorba chiar că nu știu cum — ci voiam să-mi aleg mai bine cuvintele. Să fie mai frumoase, probabil. Dar Lee mi-a spus că nu contează, câteodată lucrurile simple sunt mai bune. A întors pagina, mâzgălind repede cuvintele. Sunetul pixului pe hârtie era ciudat de liniștitor. *Nu contează ce faci, asta nu va schimba niciodată ceea ce simt pentru tine. Sunt mândră să fiu prietena ta.*

M-am holbat la ea, înghițindu-mi nodul din gât.

— Mulțumesc. La fel simt și eu pentru tine. Cea mai norocoasă zi din viața mea a fost cea în care te-am întâlnit. Ai văzut cât de speriată eram...

Nu am făcut-o pentru că erai speriată, a scris Zu, apoi a adăugat repede: *poate doar un pic, dar știi cum mi-am dat seama că putem avea încredere în tine?*

Am dat din cap, fascinată de profunzimea judecății ei.

Când au venit după tine, căutându-te, când s-au apropiat periculos de mult, ai luat-o iar la goană, în loc să te ascunzi în spatele lui Betty. Ai procedat așa pentru că nu voiai să mă descopere și pe mine din greșeală, nu?

— Așa e.

A întins palmele în față, de parcă ar fi vrut să spună: *ei, vezi, aia e.* A luat iar pixul. *Asta înseamnă că niciodată n-o să ne pui intenționat în pericol. Că ești un om bun.*

— Asta e o presupunere stranie, i-am spus. Aș putea pur și simplu să mă panichez, să nu mai gândesc deloc.

Zu a ridicat un pic din umeri. *Mai bine riști să ajuți pe cineva decât să regreți ce ai fi putut face. Așa a zis Lee.*

— Sună ca el, am spus sec.

Și exact ăsta era motivul pentru care eu și Grasu eram atât de vigilenți în legătură cu fiecare copil al cărui drum se intersecta cu al nostru.

Tu și Lee v-ați certat pentru chestia aia cu memoria?

Ah. Deci el sau careva dintre ceilalți îi spuseseră.

— Nu chiar.

Dar atunci, ce făceam, mai exact? În niciun caz nu eram prieteni unul cu celălalt. Nu eram orice ar fi fost să fim.

— E complicat. După ce i-am făcut, nu mai e nicicum decât complicat. Și am acceptat întreaga responsabilitate, dar...

Ca întotdeauna, Zu a mers direct la esența problemei. *Crezi că nu te-a iertat încă?*

Cu destulă reținere, m-am întins peste ea și am tras de pe sertarul dulapului CD-ul cu Beach Boys. Hârtia era moale și începuse să se rupă în centru de cât de multe ori o deschisesem, o citisem și o împăturisem la loc. Nu știu de ce mă simțeam de parcă aș fi vrut s-o citesc în fiecare seară, să mă pedepsesc cu ea.

A citit-o și Zu, iar ridul dintre sprâncenele ei negre s-a adâncit tot mai mult. Îi recunoscuse sigur scrisul, dar când a ridicat ochii am văzut confuzia de pe chip, faptul că nu înțelegea.

— Ce e?

A scris: *Ce dovedește asta?*

— Faptul că a simțit nevoia să scrie lucrurile astea este un indiciu destul de bun pentru convingerea lui că aș putea s-o fac din nou. Adică să-i iau amintirile. Să-l îndepărtez.

Zu a împachetat calm hârtia și apoi s-a întins să mi-o bage sub nas, având pe chip expresia ei deja celebră — *pe bune?*

Văzând că încă nu pricep, a luat din nou carnețelul și pixul. *SAU l-a scris pentru că era speriat să nu te pună altcineva să-i faci asta, de pildă, frate-său. A spus că vrea să rămână. Asta înseamnă că vrea să rămână — cu tine, cu noi, chiar și știind ce s-a întâmplat. Măcar l-ai întrebat despre ce e vorba? Știe că i-ai luat hârtia?* De data asta mi-a aruncat o privire diferită. *N-ar trebui să iei lucruri care nu-ți aparțin.*

— N-am vorbit cu el despre asta, am recunoscut eu.

Pe-asta ai văzut-o? A arătat spre ultimul rând.

Am dat din cap, înghițind cu greu.

— Am văzut-o.

Zu m-a studiat pentru o clipă, cu ochii ei negri și pătrunzători, începând să priceapă. *Te simți de parcă n-ai merita-o?*

— Cred că... cred că merită mai mult decât cel mai bun lucru pe care i-l pot oferi eu.

Era pentru prima dată când o recunoșteam cu voce tare și faptul că am spus-o nu a făcut decât să dea mai multă greutate acestui adevăr. Mă simțeam rău, amețită. *Merită ceva mai bun decât mine.*

Zu părea sfâșiată între dorința de a-mi căra niște pumni și cea de a mă îmbrățișa, dar le-a lăsat pe ambele pentru mai târziu. Într-un final mi-am dat seama și cum o afecta treaba asta — cum ar reacționa cineva deja panicat și speriat văzând cum se prăbușesc oameni pe care îi considera pilonii lui de stabilitate.

Când se întoarce trebuie să vorbești cu el, OK?

— OK, am spus eu, nu la fel de sigură ca Zu că Liam o să *vrea* să vorbească cu mine.

Dacă te mai duci o dată în locul ăla rău, a spus ea simplu, *spune-i unuia dintre noi, ca să te putem ajuta să te întorci.*

— Nu vreau să fiu o asemenea povară, am șoptit. *Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să vă protejez pe voi.*

Nu este o povară aceea pe care oamenii sunt doritori s-o care, a punctat ea și, ca să facă sublinierea finală, a ațipit. M-am răsucit pe partea mea și am încercat să fac și eu la fel.

Trebuie să mă fi luat somnul la un moment dat, pentru că visam că merg prin holurile umede și întunecate de la CG, apucând spre biroul răvășit al lui Alban, urmărind cu ochii becurile goale de deasupra capului. În clipa următoare m-am trezit pe un alt culoar, cu podeaua rece sub picioare și cu niște pumni mici încleștați în tricoul meu.

M-am răsucit și mi-am smuls mintea din ceața deasă a somnului, încercând să mă desprind de privirea

înfricoșată a lui Zu. Luminile de la nivelul inferior erau stinse, așa cum se întâmpla mereu după miezul nopții. Ea stătea în penumbră, iar confuzia de pe chip îi era treptat înlocuită de îngrijorare. A încruntat sprâncenele, pășind ezitant spre mine și întinzându-se să mă apuce de mâna pe care mi-o apăsam pe inimă, încercând s-o stabilizez.

— Îmi pare rău, i-am spus, îmi pare rău... somnambulismul... stres... aia este...

Limba nu rostea cuvintele potrivite, dar Zu părea că a înțeles. M-a prins ferm de mână și m-a condus înapoi spre camera noastră, fără să mă lase nici măcar o dată să mă împiedic. Îmi simțeam capul ușor și gata să-și ia zborul de pe umeri și, când am urcat iar în pat, mi-am lovit stângaci genunchii de rama de metal. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc este Zu pieptănându-mi părul, netezindu-l iar și iar, până când durerea din țeastă m-a lăsat și am fost iar în stare să respir normal.

În zorii zilei următoare am plecat împreună cu echipa operațională către largul deșert Nevada.

Cincisprezece

Îmi țineam burta lipită de albia secată, ignorând urma de durere din mușchi și din șale. Părea ciudat ca în deșert să fie atât de îngrozitor de frig, dar cred că fără soare și fără copaci plini de frunze și de tufișuri nu avea ce anume să păstreze căldura zilei precedente. Munți fără nume se înălțau în spatele nostru, cea mai deschisă din cele două nuanțe de negru. Mă tot uitam peste umăr, pe măsură ce treceau orele, privindu-le marginile zimțate cum se deschid în culoarea unei vânătăi abia făcute. În afară de tufele de arbuști galbeni și uscați, mici și pricăjiți, din deșert, nu prea aveai nimic de văzut.

— Ce-a fost asta? l-am auzit pe Gav. Un șarpe cu clopoței? Am auzit clopoțeala.

— Eram eu, beam niște apă din gamelă, cretinule, i-a replicat Gonzo. Isuse, fratele meu! Ți-ai lăsat ouăle în California?

I-am șușuit să tacă, apoi i-am mai șușuit o dată, când una dintre fete a început să se plângă că trebuie să facă pipi.

— Ți-am spus să nu bei atâta apă pe drum, i-a zis Sarah. Nu mă asculți niciodată.

— Iartă-mă dacă nu am vezica unui leneș.

— A unei *cămile*, vrei să zici, a corectat-o Sarah.

— Vreau să zic a unui *leneș*, a răspuns cealaltă. Am citit undeva că trebuie să-și facă nevoile o dată pe săptămână.

Mi-am dat ochii peste cap până la cer, ca să prind puteri, întrebându-mă dacă așa se simte și Vida în fiecare moment al fiecărei zile.

— *Status?* s-a auzit vocea lui Cole în urechea mea.

— Ca acum o oră, i-am răspuns, apăsând casca în ureche. Până acum, nimic, terminat.

Luaserăm SUV-urile până în zona asta pustie de pe drumul interstatal 80 și coborâserăm pe marginea șoselei; Lucy și Mike întorseseră mașinile și plecaseră înapoi cu ele spre Lodi. Cole și cu mine identificaserăm exact acel punct de pe autostradă, luând în calcul distanța față de lagăr. Destul de departe de lagăr, încât să nu observe nimeni dacă vehiculele fac o mică oprire. Dar singurul loc pe care l-am găsit ca să ne ascundem a fost albia asta curgând pe lângă asfaltul crăpat. Ne-am unduit trupurile ca să ne potrivim în forma ei și am așteptat.

După alte zece minute, urechile mele au prins zgomotul slab al unui motor îndepărtat. Am știut că nu mi se pare când au început și ceilalți să se foiască, încercând să se uite mai bine peste buza albiei. Câteva secunde mai târziu au apărut primele sclipiri de lumină — faruri care creșteau în mărime și intensitate, tăind întunericul.

M-am uitat în josul albiei și erau acolo — trei izbucniri de lumină dintr-o lanternă. Ollie fusese lăsat acolo ca să verifice marcajele de pe camion. Ăsta era cel bun.

Zach mi-a dat una în spate, rânjind entuziasmat. Am simțit un impuls de electricitate în tot trupul și am zâmbit rapid la rândul meu, ridicându-mă repede.

M-am dus spre mijlocul drumului; mâinile mi-au tremurat numai puțin la vederea camionului cu semiremorcă rostogolindu-se pe șosea. Am ridicat mâinile ca să mă feresc de farurile care mă orbeau — nu puteam vedea trăsăturile șoferului de dincolo de parbriz, dar am văzut mișcarea rapidă a mâinilor lui care se repeziseră să apese claxonul. Am lăsat degetele invizibile din mintea mea să se întindă în orb, să le simtă pe ale lui, întinzându-se, întinzându-se, întinzându-se — și conectându-se.

Camionul s-a oprit la un metru de mine.

În stânga mea s-a stârnit o zăpăceală de mișcări, căci echipa tactică alcătuită ad-hoc se târa afară din albia secată, deplasându-se spre coada camionului ca să deschidă remorca și să sară înăuntru.

Am împins casca, alergând să deschid ușa pasagerului de la cabina tirului.

— Avem mijlocul de transport, terminat.

Fantastic. Treceți la faza a doua.

Șoferul era înghețat în spatele volanului, așteptând instrucțiunile mele. Am căutat prin amintirile lui și am ales una de acum o săptămână, cu el făcând exact această călătorie. Am adus-o în față și am spus un singur cuvânt:

— Condu.

M-am ghemuit în cabină cât de jos am putut, trăgându-mi pe față și cagula neagră de schi. Mă ridicam din când în când să mă uit peste bord, doar ca să mă asigur că mergem în direcția bună. Șoferul camionului își pusese niște muzică rap supărată, suficient de tare cât să mă scoată din sărite, așa că m-am întins și am oprit-o, ratând exact momentul în care au apărut în raza vizuală clădirea de două etaje, cenușie și albită de soare, și zidul ei de trei metri.

— Contact vizual, am spus. Toată lumea e bine în spate?

— *Spectaculos,* a răspuns Zach. TES[14]?

— Două minute.

Am mai tras o dată aer în piept să mă liniștesc, în timp ce ne întorceam și ieșeam de pe autostradă pe un drum de pământ. Cei doi soldați FSP de la intrare au deschis larg poarta, iar șoferul, un tip rotunjor, bărbos, în cămașă cu mânecă scurtă cu gulerul descheiat și cu privirea absentă, a întors camionul în dorul lelii, dând cu spatele. Peste locul de descărcare de lângă clădirea principală a fost întinsă o prelată. Se aflau deja acolo cărucioare pentru transport care așteptau descărcarea proviziilor. Doi soldați FSP stăteau așezați pe ele, fumând, dar și-au aruncat țigările și s-au ridicat atunci când au văzut cum dă camionul cu spatele, în direcția lor. Ceilalți au asigurat poarta și s-au grăbit spre noi, iar eu am mai tras o dată aer în piept, adânc.

— Am intrat. Suntem gata de acțiune, am spus. Doi FSP plasați la ușa voastră, mai vin doi prin spate.

În liniște și rapid, ne-a amintit Cole. *Zece minute începând de acum.*

O a cincea persoană s-a apropiat de geamul șoferului, strigând un „Bună ziua, Frank!".

Am împins spre mintea lui imaginea lui Frank care se lăsa peste fereastră, m-am aplecat spre el și, înainte ca soldatul să mai poată face altceva decât să mărească ochii de uimire, aveam deja arma îndreptată spre el. Era tânăr, cam de vârsta lui Cate, probabil. Când m-a văzut, i-a fugit zâmbetul de pe față. S-a tras în spate, alarmat, și s-a întins spre armă.

[14] Timpul Estimat de Sosire. (*N.t.*)

— Ce mama dra...

— Să-ți văd mâinile.

Nu puteam să-i controlez în același timp și pe Frank și pe el, dar Gonzo și Ollie au făcut să nu mai fie nevoie. Unul dintre ei l-a lovit în ceafă cu patul puștii, iar celălalt l-a culcat cu fața în jos în țărână, i-a pus căluș și i-a legat mâinile și picioarele. Apoi l-au târât în spatele camionului, acolo unde erau deja proptite celelalte patru forme șleampete.

Știam că unii dintre copii nu înțeleseseră de ce făcuserăm atât de multe simulări, dar cred că acum, că eram aici, au găsit răspunsul în cât de ușor ne-am aranjat în formație. Adevăratul avantaj al simulărilor era că ne antrenaseră nervii, astfel încât să funcționeze normal, să facem toate astea la fel de firesc precum trezirea de dimineață și mersul la dușuri. Părea să fi funcționat — chiar și când ne-am apropiat de ușa pe care soldații o lăsaseră deschisă și am intrat tiptil în clădire, grupul mi s-a părut neclintit ca o stâncă. În mod sigur arătam destul de amenințător, îmbrăcați complet în negru și cu cagule pe față.

Coridorul era scufundat în întuneric, dar pe sub una dintre uși se strecura un fir de lumină — a treia pe dreapta. Am simțit cum mi se oprește inima în piept. Mirosul de înălbitor cu o tușă de lămâie, crema de pantofi și mirosurile umane m-au prins în strânsoarea lor sufocantă. O parte din mine era conștientă de faptul că era normal ca și acest lagăr să aibă aproape același miros ca Infirmeria din Thurmond. De ce n-ar fi folosit aceleași produse de curățat comandate din rezervele armatei? Dar, mai mult ca orice, lucrul ăsta îmi zgâria nervii.

Gav a pășit înăuntru, a îngenuncheat și a fixat ținta, pe când ceilalți avansau. Pe sub ușa pe care o văzusem

mai înainte se strecurau voci. Le-am făcut semn copiilor să înainteze și m-am furișat pe lângă zid împreună cu ei până când Zach m-a prins de braț și mi-a arătat spre o ușă marcată CC. Camera de Control. Asta era indiciul nostru.

Ne-am retras din formație, ghemuiți, iar eu am aruncat o privire înapoi spre încăperea cu ușa deschisă — patru soldați FSP stăteau în jurul unei mese, cu hainele de la uniformă atârnate pe o canapea alăturată și pe spătarele scaunelor. Făceau bancuri, fumau și jucau cărți pe o masă prăpădită. Când Gav și Gonzo s-au ivit în prag, l-am văzut pe unul dintre ei ridicând privirea și apoi uitându-se încă o dată la ei, în timp ce se întindea spre o armă la care nu a mai apucat să ajungă. Albaștrii au ridicat masa, i-au aruncat pe cei patru în zid și apoi i-au redus la tăcere înainte să poată șopti măcar vreun avertisment în stațiile radio.

Asta însemna nouă doborâți. Nico revizuise în repetate rânduri secvențele filmate trimise de Pat și Tommy, numărând diferitele chipuri în uniformă pe care le zărise. Doi controlori de lagăr și treisprezece soldați FSP. În total cincisprezece ținte.

M-am lipit de perete, alături de Zach, m-am întins ușor și am ciocănit în ușa Camerei de Control.

— Intră, s-a auzit o voce.

A fost bine că n-am încercat s-o atacăm — era încuiată pe dinăuntru. Am auzit un bâzâit și apoi un clic, iar Zach a deschis-o cu umărul, fără să irosească vreo secundă.

Înăuntru erau două femei tinere, amândouă îmbrăcate în cămăși negre descheiate la gât și pantaloni lejeri. Camera avea un perete plin cu monitoare legate de un rând de computere. Cele mai multe dintre ecrane erau

comutate pe dormitoare și pe copiii care dormeau acolo, dar când am intrat s-au schimbat imediat pe imaginile din holuri, curte, săli de recreere de pe cealaltă parte. Când a văzut ce se întâmplă, cea care supraveghea ecranele a scăpat cana de cafea pe jos. Cealaltă femeie, care stătea în fața unui soi de tablou cu tastaturi și comutatoare, s-a întors și a țipat ușor, atunci când ne-a văzut. Folosindu-și puterile, Zach a proiectat-o pe tavan la o secundă după ce eu preluasem deja controlul minții celeilalte.

O avalanșă de chipuri, sunete, culori și peisaje mi-au năvălit în minte, năpustindu-se asupra mea. Le-am căutat pe cele relevante, informații despre cum și când raportau statusul, iar Zach a coborât-o pe cealaltă femeie care striga, i-a pus un căluș dintr-o cârpă și a legat-o fedeleș departe de tabloul de comandă, prinsă de una dintre țevile de pe peretele cel mai îndepărtat.

— Gata! a strigat el. Avem opt minute. Șterg înregistrările de pe camere.

Încercând să-și dea seama, ca un profesionist, cam ce fel de programe foloseau în lagăr, Nico îi arătase cum să dea înapoi filmarea și să ruleze în buclă imaginile deja înregistrate. Se pare că nimerise destul de aproape de realitate, pentru că Zach a terminat și a ridicat în aer un pumn victorios.

— Deblochează camerele de la etaj, i-am spus, arătând spre cel mai apropiat computer. Parola este „P" mare, „S" mare, „F" mare, unu, trei, nouă, trei, opt, semn de exclamare, asterisc. Ai prins-o?

— Afirmativ.

A transmis următoarele informații restului echipei care era, speram noi, deja pe scări spre etaj.

— Deblocarea ușilor.

Am adus la suprafață amintirea acelei femei stând în fața computerelor, mesajul pe care l-a transmis în sistemul FSP — exact așa cum voiam să facă acum, și apoi încă o dată, după câteva ore. Când m-am retras, am luat și amintirile ei cu mine și Zack intrând. A dat simplu din cap și și-a văzut de treabă, stând în fața monitoarelor cu o privire care nu vedea nimic, cu fața încremenită și absentă.

— Camera de Control e scoasă din joc, terminat, am spus eu.

Recepționat, a venit răspunsul ușurat al lui Cole. *Continuați la fel și la etaj, cu ceilalți.*

Zach a apăsat butonul de lângă ușă, a deblocat-o și a ieșit afară. Eram exact în spatele lui când l-am văzut sărind înapoi, scoțând arma și țintind...

— Eu sunt, s-a auzit o voce familiară. Eu sunt, nu trage...

Neîncrederea, o neîncredere tâmpă și mută m-a acoperit în timp ce încercam să înțeleg cine era cel de la celălalt capăt al armei lui Zach.

Liam.

— Ce mama dracului, omule? a strigat Zach, aruncându-și furios pumnul în direcția lui. Isuse, aproape să te omor!

Eu nu m-am mișcat din loc. N-avea niciun sens — nu era el, el plecase s-o găsească pe Olivia. N-ar fi venit după noi, nu putea să fie atât de prost, nu Liam, nu *Liam*...

Eram atât de concentrată asupra feței lui, încât atunci când mi-am scos cagula de pe față și am aruncat-o, nici n-am zărit-o pe femeia cu păr roșu din spate, ale cărei bucle rebele cădeau pe umerii tricoului negru, cu mâneci

lungi. Purta blugi negri și bocanci, dar nu i-am văzut limpede chipul până când nu a lăsat jos aparatul foto care licărea nebunește, fotografiind totul în jur.

— Cine..., m-am auzit spunând cu voce joasă și plină de furie, cine mama dracului e *asta*?

Status? m-a întrebat Cole. *Prețioaso — statusul?*

Liam m-a privit cu aceeași uitătură încremenită cu care îl priveam și eu.

— Ea este Alice, de la Amplificare.

— Prietene, a spus Zach, dând din cap, prietene, asta-i o nebunie...

Alice arăta tânără, cam până în treizeci de ani, dar fața curată și fără machiaj o făcea să arate doar cu câțiva ani mai mare decât noi, ceilalți. Era mai înaltă decât Liam, zveltă, dar suficient de puternică, încât să care un rucsac ce părea să cântărească de două ori cât ea.

— Mă bucur să te cunosc, a spus ea. Uau, toată chestia asta este... *nebunească.*

Liam nu mă privea ca să capete o aprobare, voia doar să-mi vadă reacția. Dintr-odată, adrenalina mi-a invadat tot sistemul, aruncându-mă în acțiune. *Acceptă, adaptează-te, acționează.* Am apăsat cu degetul pe cască, să întrerup repetatele solicitări ale lui Cole de raportare a statusului, și m-am întors spre scara de la capătul holului.

— Liam este aici, i-am spus. Cu un reporter de la Amplificare.

Pe linia de comunicație s-a simțit cum curge curentul electric. Zach mi-a aruncat o privire stânjenită, căci își imagina și el reacția lui Cole.

În cele din urmă a răspuns:

Mai spune o dată.

I-am repetat informația în timp ce dădeam colțul pe scări, ca să ajungem la ușa pe care echipa o lăsase deschisă.

Mirosul ciudat și familiar pe care îl simțisem până acum a primit în sfârșit o explicație când am năvălit pe ușă: soldații legați și cu căluș în gură fuseseră imobilizați lângă același zid pe care scriseseră cu vopsea, folosind un tipar, SUPUNEREA CORECTEAZĂ DEVIAȚIA.

Echipa de atac era în plin proces de evacuare a copiilor din cele cinci dormitoare scufundate în întuneric, aliniate pe peretele de vizavi, încercând să-i înduplece să iasă. Am văzut imediat care era problema.

— Scoateți-vă cagulele, le-am spus celorlalți. Este în regulă, am oprit camerele.

Copiii nu au vrut să iasă până când nu au văzut că și noi eram tot pușți, ca ei — că nu erau păcăliți sau ridicați de un alt soi de monștri în uniforme negre. Unul dintre băieții adolescenți din primul dormitor a scos capul pe ușă, a văzut arma din mâna lui Gav și s-a retras imediat înăuntru. Ar fi trântit ușa, dacă nu ar fi prins-o Josh.

Aparatul lui Alice licărea ca o insectă, încercând să prindă imagini din toate unghiurile. M-am răsucit pe genunchi și i l-am smuls din mână, dorindu-mi ca dracu' să nu-l fi avut atârnat de gât, ca să i-l pot zdrobi de pământ.

— Îmi dai voie? am repezit-o.

Dumnezeule — era deja destul de rău că erau copii aici, chiar nu le putea lăsa măcar o secundă de liniște, să se adune?

— Ruby..., a început Liam, dar Alice i-a făcut semn să renunțe.

— E OK, am priceput.

Dar am văzut-o ridicând oricum aparatul, de data asta ca să facă o înregistrare video. În mod evident, nu pricepuse.

Cinci minute, m-a avertizat Cole. *Vă îndreptați spre ieșire?*

Am alergat spre cea mai apropiată ușă și m-am uitat înăuntru. Paturile suprapuse de lemn au scârțâit când s-a mișcat greutatea din ele și niște fețe au căutat spre mine. Am intrat și am aprins lumina, ca să mă poată vedea mai bine. S-a împrăștiat un miros de sudoare care m-a lovit înainte să se audă suspinele și șoaptele îngrozite. Zeci de fețișoare au apărut din întuneric, întinzând mâinile să-și ferească ochii de lumină.

Oh, Dumnezeule mare.

Purtau uniformele alea subțiri și ponosite, codate în culorile alea cu care ne clasificaseră. Am simțit cum se agită. Una dintre fete s-a întors, expunând numărul Psi de identitate pe care cineva i-l mâzgălise cu marker permanent pe spatele tricoului. Erau chiar copii — de nouă, zece, unsprezece și doisprezece ani, numai câțiva în mod evident mai mari de paisprezece ani. Toți aveau obrajii scobiți, săpați de foame. Erau ascuțiți de nevoi — dacă nu de foame, atunci de orice altceva.

— Ați reușit!

Cu cât mă uitam mai mult la băiatul care își făcea loc spre ușa celui de-al treilea dormitor, cu atât mai greu în venea să cred că era Pat. Îi răseseră claia de păr negru și-l îmbrăcaseră cu un tricou de bumbac albastru și aspru și pantaloni scurți. Se afla aici de mai puțin de o săptămână și deja începuse să se confunde cu întunecimea acestui loc.

Brusc, băieții din camera lui Tommy au suspinat și s-au întins după el când a ieșit pe hol, rugându-l cu voci mici să se întoarcă.

La noapte să nu-ți părăsești dormitorul, îmi spusese una dintre fetele mai mari din cabana 27. *Să nu pleci nici dacă arde din temelii. Vor spune că încerci să scapi și ăsta-i singurul motiv de care au nevoie ca să te împuște.*

Niciunul dintre ceilalți copii nu i-au urmat afară pe Tommy și pe Pat.

Mintea mea scotocea după idei care să ne ferească să-i târâm afară pe toți.

— Mă cheamă Ruby, am spus repede, și sunt de-a voastră. Toți de aici suntem ca voi, în afară de femeia cu aparat foto. O să vă scoatem de aici ca să vă ducem afară, într-un loc sigur. Dar *trebuie* să ne mișcăm repede. Cât de repede puteți, fără să vă răniți sau să-i răniți pe cei din jur. Urmați-i pe ei — și am arătat spre Gonzo și Ollie. Repede, repede, repede, OK?

Fir-ar să fie — tot nu se mișcau. Nu ne mișcam niciunii, iar minutele ticăiau atât de tare în urechile mele, încât nu le puteam distinge secundele de bătăile inimii. Am deschis gura, întrebându-mă ce altceva le puteam spune. Care fuseseră cuvintele care mă convinseseră să iau pastilele date de Cate? Sau pur și simplu îmi dădusem seama că e ultima șansă să ies de acolo?

Poate că ei erau sub șoc — intraserăm atât de repede, încât nu reușiseră să-și obișnuiască mintea cu realitatea prezentă.

— Rosa? am strigat. Rosa Cruz? Este vreo Rosa Cruz aici?

Nimeni nu a vorbit și nici nu a ridicat mâna, dar am văzut cu colțul ochiului o mișcare ușoară — o foială

discretă, de parcă cineva doar s-ar fi îndreptat de spate. L-am ocolit ușor pe Tommy, scrutând cele zece chipuri din Dormitorul Șase. În spate de tot era o fată — înaltă cam cât mine, de vreo treisprezece–paisprezece ani. La un moment dat în viața ei se poate să fi avut niște bucle lungi și strălucitoare, dar cineva i le retezase. Pe chipul ei n-am deslușit niciuna dintre trăsăturile senatoarei Cruz, în afară de culoarea caldă, măslinie a tenului și de ochii negri. Dar când a înclinat capul și și-a îndreptat privirea spre mine, înfruntându-și frica, exact în secunda aceea — mi-am dar seama că era, întreagă, mama ei.

— Rosa, am spus. Mama ta te așteaptă.

A tresărit, simțindu-se brusc vizată, dar după ce a tras adânc aer în piept, a ieșit din negrul de smoală al încăperii, ca și cum s-ar fi smuls din ultima strânsoare a unui coșmar îngrozitor. Avea pumnii încleștați, respira greu și repezit și ochii îi dădeau roată împrejur.

— Uită-te la mine, i-am spus eu, întinzându-i mâna. Doar la mine. E adevărat. O să te scot de aici. OK?

OK. Degetele ei reci, tremurânde, le-au atins ușor pe ale mele, alunecându-mi în palmă. Tensiunea care îi apăsa pe umeri nu s-a ridicat până când nu am strâns-o de mână. Celelalte fete din încăpere s-au înșirat în spatele ei, și abia atunci și ceilalți copii au abandonat ultimele urme de șovăială și ne-au urmat.

— Baza de acasă, am spus eu, apăsându-mi casca din ureche. Inițiem evacuarea.

Două minute, a răspuns Cole, iar vocea lui arăta că este de un milion de ori mai stresat decât eram eu. Era bine. Veneau cu noi. Aveau încredere în noi. Mulțumirea pe care am simțit-o pentru lucrul ăsta mărunt a făcut să-mi dea lacrimile.

Ceilalți ne-au urmat și ei, aliniindu-se unul după altul și mișcându-se rapid. Se auzeau tălpi lipăind pe podea, împroșcând peste tot bălțile de vopsea prelinsă din cutiile uitate pe jos. Unii s-au oprit să se uite la cei doi soldați FSP care zăceau legați, dar nu au râs, nu au zâmbit, nu au făcut mișto de ei — sigur că nu. Trebuie să se fi simțit ca și cum trăiau un vis.

Am condus-o pe Rosa spre rând, uitându-mă spre zidul pe care soldații scriseseră mesajul acela. Copiii se sprijineau de el și îl foloseau ca să se îmbărbăteze când dădeau colțul pe scări, în jos, împrăștiind aceeași vopsea roșie prin care își trecuseră palmele și degetele. Alice stătea încremenită în fața lor, ridicând pentru ultima dată aparatul foto.

Asta a fost ultima imagine clară și liniștită pe care am avut-o înainte ca noaptea să se risipească, alunecând într-o ceață ce ne-a dus în jos, pe scări, până în culoarul principal și apoi afară, pe aceeași ușă pe care intraserăm. Adierea de aer rece mi-a împrăștiat căldura apăsătoare din sânge. Am scuturat sentimentul de teamă și am îndrăznit să-mi imaginez — cât de bine o să fie când o să ieșim așa și din Thurmond, când o să trec pentru ultima dată prin poarta aceea.

Poate că, într-adevăr, Cate mă scosese de acolo, dar până în acel moment nu știu sigur dacă reușisem să recunosc pe deplin faptul că eram încă prizonieră în locul ăla. Și nu tratamentul era cel care mi-ar fi dat sentimentul de eliberare totală din această realitate oribilă. Ci faptul de a ști, cu certitudine, că nu voi mai fi niciodată obligată să mă întorc acolo.

Zach l-a ajutat pe Liam să-și urce bicicleta în spatele camionului și a ridicat-o și pe Alice înăuntru. Am văzut

privirea lui întrebătoare, când i-a întins mâna s-o ajute, și am încuviințat din cap. Trebuia să se întoarcă împreună cu noi. Văzuse prea multe, era un risc de securitate. Gonzo și Ollie au fost ultimii care au urcat în remorcă, după ce i-au târât în lagăr și pe cei doi soldați FSP rămași afară, împreună cu șoferul camionului, legat și el.

I-am obligat pe copii să se așeze pe cutii și pe paleții înveliți în folii de plastic; unii dintre ei țineau strâns în mână lanternele și bețele luminoase galbene și portocalii pe care li le dăduserăm, ca să nu se simtă pierduți în întuneric total. În timp ce lăsam în jos ușa remorcii, l-am văzut pe Liam sprijinit cu spatele de o laterală a camionului, cu palmele pe genunchi, privindu-mă. Am închis ferm ușa și am asigurat-o cu zăvorul.

Zach se urcase deja pe scaunul din față și smulgea GPS-ul de pe bord. A lăsat în jos geamul și l-a aruncat afară. O posibilitate mai puțin să fim localizați, atunci când își vor da seama ce s-a întâmplat. Eu am fost cea care trebuia să deschidă porțile; gardul nu era electrificat, dar soldații FSP reușiseră să-l securizeze cu un lacăt. M-am întors spre Zach și am dat din cap. Mi-a făcut semn să mă întorc și am urcat în cabină, alături de el.

— Țineți-vă bine, ne-a avertizat el, vorbind spre mine și spre întreaga echipă din spate. Camionul s-a năpustit înainte și a trecut prin poartă, împrăștiind în aer bucăți din aceasta, de parcă ar fi fost făcută din zăpadă artificială. O bucată a rămas prinsă în capacul roții din față și a împrăștiat scântei pe asfalt, dar imediat ce am virat pe autostradă a fost azvârlită cât colo, așa că ne-am îndepărtat în viteză înainte ca soarele să apuce să răsară în spatele nostru.

Șaisprezece

Am mers patru ore lungi înainte să ne descotorosim de camion, în Reno. Într-o situație ideală, am fi mers cu el direct spre Lodi și ne-am fi oprit doar ca să ne facem nevoile și să ne întindem un pic mădularele, dar camionul ăsta avea însemne militare. Cineva l-ar fi observat până la urmă, dacă mergeam în continuare cu el.

Senatoarea Cuz aranjase ca un autobuz Greyhound să fie adus din Oregon și lăsat undeva, la marginea orașului Reno. Ne atenționase că doar de data asta putea să apeleze la această relație, un fost guvernator al statului și coleg de clasă cu ea, care fusese întotdeauna foarte atent să nu se amestece prea tare în chestiuni ale Coaliției Federale și pentru asta Gray îl răsplătise, permițându-i să-și păstreze jobul.

Împreună cu Zach, i-am ajutat pe copii să coboare și nu mi-am putut reține un zâmbet când am văzut felul în care păreau cu toții să-și dorească să se scalde în lumina caldă a soarelui. Rosa a coborât ultima, ignorând mâna întinsă de Zach, ca să o ajut eu.

— Ești bine? am întrebat-o. Ce faci?

Și-a întins brațele în față și în spate, rotindu-le. M-am asigurat că zâmbesc în continuare, ca să știe că era în regulă să creadă că vom reuși. Era un lucru pe care îl învățasem de la Cate.

În timp ce mutam cutiile cu mâncare și cu provizii medicale din remorcă în portbagajul autobuzului, m-am întrebat ce ar fi crezut Cate despre toate astea. Când o s-o văd din nou, o să mă asigur că va înțelege influența uriașă pe care a avut-o asupra mea. Voiam să cred că, dacă simțeam toate astea, dacă rememoram chipul ei și mă concentram asupra lui, trebuie să fi simțit cumva că mă gândesc la ea — și că n-am uitat-o.

Că venisem pentru ea.

Liam a condus-o pe Alice la autobuz, ignorând privirile pe care și le aruncau cei din echipă, atunci când a trecut pe lângă ei. După ce a schimbat câteva cuvinte în șoaptă cu Alice, Liam și-a luat motoreta și i-a explicat lui Zach că o să meargă în spatele nostru.

I-am întins Rosei o mână, iar ea a luat-o, recunoscătoare. Zach a sărit pe scaunul șoferului și și-a lungit gâtul în spate, să se asigure că au urcat cu toții. Copiii s-au îngrămădit pe scaune și pe podea; după un moment de incertitudine care i-a ținut încremeniți, cei mai mari au început să se joace cu ventilatoarele și să aprindă becurile.

— Tot drumul să țineți perdelele trase, le-am spus. O să dureze trei–patru ore până ajungem la destinație.

— Unde anume? a întrebat unul dintre ei.

— Ca-li-for-ni-a! a cântat Gav, legănându-și mâinile cărnoase peste scaunul din fața lui. Hai să mergem!

— Centurile de siguranță, a strigat Zach, pornind autobuzul.

Apoi și-a dat seama că avea și microfon și a repetat ordinul în boxe.

— Centurile de siguranță. Bine ați venit la Serviciul de transport Psi. Numele meu este Zach și o să fiu șoferul vostru în această uluitoare căutare a libertății. Dacă vă uitați pe fereastră (dar, bineînțeles, n-o s-o faceți, pentru că Ruby tocmai v-a spus că nu e voie), puteți să-i arătați Nevadei degetul, în timp ce ne cărăm de aici.

Măcar asta a reușit să-i facă să zâmbească vag pe câțiva dintre ei. I-am tras un bobârnac lui Zach și el s-a întors spre volan. Autobuzul s-a năpustit înainte și am plecat din nou la drum, călătorind cu adevărat. Am zâmbit în ciuda voinței mele, plutind pe propriul meu norișor de fericire. Nu am coborât nici măcar pentru o secundă, până când m-am uitat la Rosa.

Se așezase pe un loc la geam, își strânsese genunchii la piept și și-i băgase sub cămașă, îndesându-și fața între ei.

— Rosa, am spus eu, punându-i mâna pe spate.

Numărul de pe buzunarul cămășii, 9229, fusese întreaga ei identitate în locul acela. Voiam să-și audă numele. Să se simtă umană.

— Nu trebuia să vii, încă nu suntem gata. Suntem tot defecți.

— Nu, i-am spus repede, nu sunteți. Sunteți diferiți, asta-i tot.

— Ne-au spus că ăia buni sunt cei care au murit, a replicat ea.

Am observat o cicatrice abia vizibilă coborându-i pe obrazul stâng, o linie subțire, roz, spiralată. Ce anume ar fi putut lăsa o urmă ca asta, altfel decât să o fi zgâriat intenționat pe față?

— Că suntem total greșiți și că n-o să... n-o să ieșim niciodată. Dar n-au făcut niciodată nimic să ne ajute. Vreau... vreau să mă repare, cu toții vrem, am făcut *absolut tot* ce ne-au cerut, dar n-a fost destul.

— Dacă v-au făcut să vă simțiți în felul ăsta, atunci ei sunt cei greșiți, am spus eu.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama de ce-mi veneau așa de ușor toate vorbele. *Clancy*. În ce fel se deosebea asta de ceea ce tot încerca el să-mi spună? M-am foit neliniștită, încercând să mă gândesc la Cate, nu la el, la felul în care îmi vorbise după ce scăpasem de la Thurmond.

— Cel mai important lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost să înveți să supraviețuiești. Să nu lași pe nimeni să te facă să te simți așa cum n-ar trebui, sau că meritai să fii dusă în lagărul ăla.

— Ai fost și tu într-unul, nu? m-a întrebat Rosa. Ai ieșit și de atunci lucrurile s-au îmbunătățit?

— Încep să se îmbunătățească acolo, i-am zis. Ne ajută și mama ta.

Acolo. Un zâmbet mic, tremurător.

— Poartă costumul ei roșu?

— Costumul roșu? am repetat eu.

Rosa a dat din cap, rezemându-se, în fine, de spătarul scaunului.

— Mama avea un costum roșu-închis pe care îl purta mereu când mergea la un vot important sau la o dezbatere. Spunea că îi sperie pe bătrânii ăia albi care tot încercau s-o reducă la tăcere sau s-o facă să stea jos.

— Nu, am spus, dar știi ceva? Nu cred că-i mai trebuie.

Fata și-a deschis palma peste pantalonii albaștri de uniformă.

— Și ești complet... ești sigură că vrea să... adică aș înțelege dacă n-ar vrea să mă vadă. Eram cu bunica atunci când au venit. Mama nu m-a văzut deloc după ce m-am defectat, schimbat, adică.

— Vrea să te vadă, am spus eu, iar cuvintele au țâșnit dintr-un loc de care nu îndrăznisem să mă ating de când ieșisem de la Thurmond. Mai mult decât orice. Nu contează ce poți face sau ce ți-au spus ăia din lagăr. Ea e acolo și te așteaptă.

Au fost cuvintele potrivite. Știam din durerea care a venit odată cu ele, atunci când le-am scos cu forța din locul unde le îngropasem.

Rosa s-a întors spre mine.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit să ne iei.

Nu eram sigură că pot avea încredere în propria-mi voce, dar am spus:

— Cu mare plăcere.

— O să vă duceți să mai aduceți și alți copii, nu? m-a întrebat ea. Nu doar pe noi?

— Pe toată lumea, am asigurat-o.

Mi-am lăsat capul pe spate în scaun și am închis ochii. Era singura metodă pe care o știam ca să nu plâng. Era mai mult decât o simplă posibilitate. Făcuserăm *asta*. O puteam face iar la Thurmond. Puteam face ca acest moment să devină realitatea tuturor. Realitatea fiecărui copil în parte.

Zach a dus autobuzul în garaj, așa cum l-a instruit Cole. Copiii care stătuseră în spate se apropiaseră deja ca să deschidă ușa mare, rulantă, pe care o țineam închisă și încuiată permanent, cât ne aflam în garaj. Senatoarea Cruz și Cole stăteau ceva mai încolo; femeia ținea brațele

încrucișate la piept, și deși părea altminteri liniștită, chiar și de la distanță se vedea cum i se albiseră încheieturile degetelor, din cauza tensiunii. Am tras perdeaua și am dat-o în față, astfel încât s-o poată vedea și Rosa. Senatoarea trebuie s-o fi zărit pe fată exact în momentul acela, pentru că a pierdut lupta pe care o dădea ca să se controleze și a luat-o la fugă spre ușile autobuzului, chiar când mă ridicam să-i fac loc Rosei. Fata s-a repezit spre maică-sa de pe prima treaptă și aproape că au căzut amândouă la pământ.

Ceilalți copii și-au ferit privirea. Le explicaserăm, pe drumul de întoarcere spre California, ce se întâmplase în Los Angeles. Și faptul că mulți dintre părinții lor fuseseră implicați în Coaliția Federală, sau că pur și simplu locuiau în zonă, nu avusese deloc rolul de a îmblânzi realitatea dură.

— Dar o să vă ajutăm să-i găsiți, le-am promis eu. Dacă senatoarea Cruz nu știe exact unde se află, o să încercăm să căutăm indicii prin diferite rețele.

Cole rămăsese unde se afla, dând din cap spre membrii echipei care coborau din autobuz; le dădea câte o palmă pe spate și îi felicita mândru, în timp ce se împrăștiau și se strângeau ciopor în jurul lui. La picioare avea un rucsac, dar nu s-a atins de el până când Liam și Alice n-au coborât, în fine, din autobuz. Știam ce urma să se întâmple, dar sinceră să fiu, eram eu însămi prea al dracului de supărată ca să încerc să previn asta.

Cole i-a făcut semn senatoarei Cruz. Cu Rosa încă lipită de ea, senatoarea a spus calm:

— În regulă, oameni buni, urmați-mă. O să vă ducem să faceți un duș cald și bun, vă dăm niște haine noi și o mâncare bună. Cum sună asta?

Șirul de copii de la Oasis le-a tăiat calea spre noi lui Liam și reporterului de la Amplificare, formând un rând care a urmat-o pe senatoare spre tunel, în sus, trecând pe lângă Zu, Hina, Mike și Kylie, care alergau să ne întâmpine. S-au alăturat grupului de copii care fuseseră lăsați în urmă, stând pe luna albă, în creștere, pictată pe ciment.

În momentul în care a ajuns în rază, Cole s-a aplecat să ridice rucsacul și l-a aruncat spre Liam, care s-a aplecat sub greutatea acestuia, când l-a prins.

— Mi-am luat libertatea, a început Cole cu vocea rece ca un sloi de gheață, să-ți împachetez lucrurile. Nu mai ai ce căuta aici. Ia-ți motoreta aia și du-te acasă.

— Nu plec nicăieri.

Expresia lui Liam s-a împietrit și i-a aruncat înapoi rucsacul lui frate-său.

— Și abia am început. Nu mă poți face să plec.

Cole a râs batjocoritor, dar eu am fost cea care i-a dat răspunsul. Cuvintele au țâșnit din mintea mea și mi-au umplut gura cu fiere:

— Nu, dar eu pot.

Am văzut-o pe Zu aruncându-și privirea de la Liam spre mine, cu gura căscată din cauza șocului. Nimic nu se poate compara cu durerea pe care am simțit-o văzându-l pe Liam cum își încleștează maxilarul și devine alb ca varul, cu ochii arzând din cauza unei dezamăgiri teribile, tăcute. Cum îndrăznea să reacționeze de parcă asta ar fi fost adevărata trădare? Făcuse toate astea pe la spatele meu. Simțisem că ține ceva secret, dar nu de dimensiunile astea. Nu ceva care să riște siguranța noastră și viețile tuturor copiilor de aici.

Și pentru ce? Fiindcă era furios că fratele lui nu-i luase ideea în considerare? Nu înțelegea cum stau lucrurile.

Plecase de la Ligă, fugise. Abandonase prea repede antrenamentul ca să priceapă că lupți foc cu foc.

— Ai acționat pe la spatele meu, a spus Cole, iar cuvintele lui musteau de fierbințeală. Cumva, ai reușit să-i contactezi pe cei de la Amplificare, deși ți-am spus în mod specific să n-o faci. Ai fost atât de prost, încât să trimiți documente confidențiale, riscând ca șopârlele de internet ale lui Gray să le intercepteze și să ne ia urma. În mod evident, ai mințit când ai spus că te duci să te întâlnești cu un alt grup de copii, și în loc de asta te-ai întâlnit cu cei de la Amplificare, irosindu-ne combustibilul și timpul. Ai întrerupt o operațiune în desfășurare și ai pus în pericol pe *absolut fiecare copil* implicat, inclusiv pe tine și pe cei pe care îi salvam. Și mai presus de orice, Liam, ai adus în scenă și un civil. Chiar sper ca asta să însemne ceva pentru tine, pentru că în timp ce tu o să te cari dracului de aici, *ea* o să rămână într-un loc unde o putem ține în siguranță, închisă până când se va termina totul.

— *Poftim?*

Alice a făcut un pas în față, cu ochii ei căprui fulgerând. Apoi a bombănit către Liam:

— Ai zis că e supărat, dar asta e...

— Realitatea, a termina Cole propoziția, întinzând mâna. Dă-mi aparatul.

Ea s-a aplecat și a pus mâna pe aparat, care se afla acum depozitat în siguranță, în geantă.

— Ascultă ce-ți spun, a zis Alice, pentru că e la propriu: *peste cadavrul meu.* Crezi că mi-e frică de tine? Am supraviețuit bombardamentului din D.C. și am relatat de la opt revolte masive în marile orașe, inclusiv una în Atlanta, care mi-a ucis operatorul de imagine și logodnicul. Așa că hai, încearcă, nenorocitule.

— OK, scumpo, a spus Cole, poți să-ți păstrezi aparatul. Fie ca lumina blândă și palidă a ecranului digital să-ți țină companie când vei fi încuiată în noua ta cameră, iar cheia va fi aruncată.

— Asta e...

Liam a ridicat o mână și a oprit-o. Totuși, femeia nu a dat înapoi, iar pielea ei ca fildeșul nu și-a pierdut tenta de roz.

— Ai dreptate, a spus Liam. Am acționat pe la spatele tău și am găsit o cale de a-i contacta pe cei de la Amplificare. M-am întâlnit cu Alice și cu echipa ei, dar numai *după* ce i-am găsit pe Olivia și pe Brett, cărora le-am spus să nu vină până când nu voi fi sigur că șederea aici le va garanta o șansă mai bună de supraviețuire decât încercarea de a rezista de unii singuri în sălbăticie. Am *descărcat* documentele într-un stick de memorie ca să dovedesc povestea mea celor de la Amplificare; nu le-am trimis nicăieri. Și știi de ce am făcut toate astea? Pentru că indiferent de ce ai spus în Los Angeles, asta nu are nimic care să semene a democrație, nemaivorbind de vreun nou început. Ai ignorat ideile tuturor în favoarea ideilor tale și nu ai ascultat nici măcar o dată ce încercam să-ți spun, chiar dacă tu nu știi nimic despre viețile noastre și despre lucrurile prin care am trecut. Ție îți place să te lupți, dar unora dintre noi nu ne place.

— Nu-i cel mai bun argument al tău, a spus Cole, arătând spre echipă, având în vedere că azi a funcționat al dracului de bine.

— Spune adevărul, a insistat Alice. Nu i-am fi cerut niciodată să riște să trimită digital documentele. Ne-a adus numai materiale tipărite și doar câteva, ca să-și

demonstreze legătura cu Liga. Sau cum naiba v-oți mai chema acum.

Liam a slobozit o respirație aspră.

— Putem să folosim filmările pe care le-a făcut Alice astăzi, să trimitem un calup media către contactele ei, ca să-l difuzeze. Un calup care să aibă și un mesaj. Asta dovedește ceva, chiar și numai că oamenii n-au de ce să se teamă de noi, copiii. Pur și simplu nu *pricepi*. Nu contează dacă scoatem toți copiii din lagăre și spulberăm fiecare nenorocit de zid și de gard dintre noi și ei. Dacă nu schimbăm percepția oamenilor despre noi, atunci unde naiba se vor duce copiii ăștia?

Cole și-a încrucișat brațele peste piept și a spus simplu:

— La revedere, Liam.

A trebuit să mă întorc, cu intenția de a-l urma pe Cole prin tunel. Furia făcea să-mi bubuie capul, ștergea ultima rază de lumină din inima mea, când s-a auzit o voce mică.

— Dacă el trebuie să plece, atunci plec și eu.

Era fata Verde pe care o văzusem acum câteva seri, cea care pictase luna în creștere de pe casca lui Liam. Momentul acela în care mă întrebasem cine era „ea" căpătase în sfârșit un sens. Simbolul acela o ajutase pe Alice să-l recunoască atunci când s-au întâlnit.

— Iar motivul ar fi că...? a replicat Cole.

— L-am acoperit.

Și-a aruncat pletele negre peste umăr:

— Știam că se duce să o întâlnească pe Alice și nu am spus nimănui.

— Și eu la fel, a spus Lucy, frângându-și mâinile până le-a înroșit. Am mințit în legătură cu proviziile pe care

nu le-a adus niciodată, și nu prea îmi place să lupt, îmi pare rău.

— Idem, a spus Kylie. Doar că fără „îmi pare rău".

— Și eu, s-a ițit și Ana, una dintre Verzii care reușiseră să scape din Los Angeles. Eu i-am arătat cum să acceseze și să descarce documente.

Alături de mine, Zach se scărpina în cap și se uita în tavan.

— Mă tem că se poate să-i fi arătat și eu cum ar putea, în caz de nevoie, să stabilească o procedură de contact cu cineva.

— Eu sunt cea care a întrebat-o pe senatoarea Cruz dacă ar putea lua legătura cu cineva din Amplificare, a spus altcineva dintre Verzi. Deci cred că trebuie să plec și eu, nu?

— Și eu, din moment ce...

Cole a ridicat o mână, întrerupând-o pe Sarah.

— OK... Isuse, am înțeles, Spartacus. V-ați subliniat cu toții punctul de vedere.

S-a uitat spre mine. Am ridicat dintr-un umăr, lăsându-l pe el să ia decizia asta. În acest moment nu aveam încredere în decizia mea și, până la urmă, dacă ei erau cu toții interesați să saboteze atacul asupra Thurmondului, nu aș fi regretat deloc dacă i-aș fi văzut plecând, să trăiască în altă parte în siguranță, mai ales dacă Harry își ținea promisiunea de a ne trimite soldați antrenați.

— Aveți o *singură* încercare, le-a spus Cole. Demonstrați-mi că asta funcționează în felul în care vreți voi și o să ne adaptăm planul, *dar*...

Vocea i-a devenit tăioasă, pentru că puștii începuseră să trăncănească, entuziasmați. M-am apropiat de el; voiam să-l folosesc pe Cole ca pe un scut în fața adevărului, de-acum evident, că mulți dintre ei, dacă nu toți,

știuseră ce pune la cale Liam și niciunul nu fusese tentat să-mi spună și mie.

Probabil s-au gândit să-ți plătească în aceeași monedă, mi-a șoptit o voce în minte, *faptul că nu le-ai spus nimic despre trimiterea agenților în altă parte.*

Însă diferența era că făcusem lucrul acela doar pentru protecția lor. Cole avea perfectă dreptate — Liam întrerupsese o operațiune planificată la minut, cu multă grijă, și introdusese o variabilă necunoscută, așa încât lucrurile se puteau termina prost pentru toată lumea, inclusiv pentru copiii pe care încercam să-i salvăm. M-a invadat un val nou de furie.

— *Dar,* a continuat el, rămâneți cu toții aici și nu puteți sub nicio formă să părăsiți Ferma fără permisiune. Asta te include și pe tine, Morcoveață.

Alice s-a înroșit la auzul poreclei, netezindu-și absentă pletele roșcate.

Cole a făcut un pas spre ea, coborând vocea. Știam privirea aia, felul în care se umbreau ochii lui albaștri, cum zâmbetul, altminteri prietenos, nu trăda nimic din disprețul pe care îl simțea. Numai tonul grav și aspru al vocii.

— Dacă dezvălui localizarea noastră oricui din Amplificare, o să știu.

Alice s-a aplecat spre Cole, cu brațele încrucișate peste piept. A ridicat dintr-o sprânceană, în semn de provocare.

— Nu, n-o să știi. Dar nu sunt în vreo afacere de ucidere a copiilor. Mai puțin dacă e vorba despre tine.

— *Hei,* am avertizat-o eu.

În mod sigur Liam i-a spus ceva despre mine, pentru că în cele din urmă a dat înapoi.

— În regulă, toată lumea e bine? V-ați răcorit cu toții?

Cole a dat din cap, făcând semn spre ceilalți, ca să aprobe și ei.

— Excelent. Hai să descărcăm proviziile din autobuz și să organizăm totul. Cineva să-mi spună ce față au făcut ăia de la FSP când v-au văzut.

În momentul ăsta totul s-a detensionat, iar Gav a început să povestească, printre hohote de râs, că unul dintre soldați este posibil să fi făcut pipi pe el când și-a dat seama cu ce se confruntă. Zu a încercat să mă ia de mână când am trecut pe lângă ea, dar, sinceră să fiu, nu voiam decât să rămân singură — nu-mi păsa dacă o rănesc, nu-mi păsa dacă își face griji pentru mine și nu voiam să mă prefac că e totul în regulă cu finalul ăsta de situație. Pierderea concentrării însemna să irosim timpul. Însemna și mai mulți copii morți, pe care nu eram în stare să-i salvăm la timp.

Voiam să verific cu Nico dacă avea vești despre Cate și dacă Vida și Grasu dăduseră vreun semn de viață. Apoi voiam să finalizez detaliile modului în care urma să fiu iar luată la Thurmond.

Am luat-o la fugă pe tunelul dintre Fermă și garaj, ca să ard energia suplimentară pe care o aveam. Frustrarea ieșea din mine cu fiecare bufnitură a bocancilor pe ciment. Trecusem deja prin bucătărie, pe lângă castroanele cu paste și covrigeii pe care, dacă ar fi să ghicesc, și-i luaseră cu ei copiii din Oasis, ca să-i mănânce în sala mare, când, într-un final, l-am auzit strigându-mă.

Nu am încetinit, n-am lăsat nimic din mine să îmblânzească armura de furie care mă încingea. Liam a alergat să mă prindă.

— Ruby! Vreau să vorbesc cu tine!

— Crede-mă, i-am spus, nu vrei.

Mi-am continuat drumul pe culoar până când m-a prins de braț și m-a întors spre el. L-am țintuit cu privirea, privind dincolo de tensiune, de urma de murdărie de pe obraz și bărbie, dincolo de intensitatea privirii lui, și pentru o secundă, o singură secundă, trupul a fost bulversat între dorința de a-l ucide și dorința de a-l săruta.

M-am eliberat din strânsoare și am împins ușa care ducea spre scări.

— Ești supărată pentru că nu ți-am spus sau pentru că știi că am dreptate? m-a întrebat. Pentru că, din câte îmi dau seama, e vorba de amândouă.

— Cred că Cole ți-a expus destul de clar și corect cele mai multe dintre motivele pentru care aș fi ofticată pe tine, i-am spus, întorcându-mă spre el de pe primul palier.

Era chiar la picioarele mele, încercând să mă înghesuie exact în același colț în care ne sărutaserăm prima dată. Și, cumva, lucrul ăsta n-a făcut decât să mă înfurie și mai tare, de parcă o făcea intenționat.

— Am dreptate, Ruby, a spus el, prinzându-mă iar de încheietură.

— Mai pune o dată mâna pe mine, l-am avertizat, și o s-o regreți.

Mi-a dat drumul și a făcut câțiva pași în spate.

— Te rog, ascultă-mă...

— Nu! i-am spus. În momentul ăsta nu vreau nici măcar să mă *uit* la tine!

Zâmbetul lui a devenit disprețuitor.

— Pentru că am îndrăznit să nu fiu de acord cu Cole, care nu poate greși *niciodată*, în legătură cu nimic.

M-am răsucit spre el, împingându-l în piept cu ambele mâini.

— Pentru că ai fost la un milimetru să fii spulberat de capătul greșit al puștii lui Zach! Pentru că *ai fi putut muri* și eu n-aș fi avut cum să împiedic asta! Pentru că nu gândești și toate lucrurile la care munciserăm ar fi putut fi distruse de...!

Ochii îi scăpărau scântei albastre atunci când m-a tras spre el.

M-a sărutat.

M-a sărutat așa cum îl sărutasem și eu în pădure, la marginea taberei East River. Din întuneric ne-a înconjurat mirosul de pământ jilav, de praf și de piele. Și-a înfipt mâinile în părul meu cu putere, cu disperare chiar, și eu mi-am înfipt mâinile în haina lui.

M-a sărutat și l-am lăsat, pentru că știam că este pentru ultima dată.

Apoi l-am împins, simțind cum ceva din pieptul meu se rupe și mi-l lasă așa, deschis, pe măsură ce aerul rece umplea spațiul dintre noi. Liam s-a sprijinit de perete, încercând să-și recapete respirația. M-am luptat cu dorința tâmpită de a mă așeza pe una dintre trepte, ca să plâng.

A respirat zguduit.

— Anna a spus... A spus că Nico lucrează în secret la un soi de virus. Crede că este pentru atacul asupra Thurmondului. Este genul de virus care trebuie instalat de cineva care să se strecoare acolo, înainte de atac.

Vocea îi suna înfundat.

— Oare știi ceva despre asta?

I-am ocolit privirea.

— Isuse, Ruby, a spus el încet.

Îmi dăduse șansa să fiu sinceră în legătură cu atacul asupra lagărului de la Thurmond, dar nimeni, și cu atât

mai puțin el, n-ar fi putut să mă oprească. Nu aveam nevoie de aprobarea lui.

— O să te ucidă, a spus Liam, cu furia mustind în cuvinte. *Știi* asta. Ei știu cine ești și ce poți face. Și ai de gând să iei în stăpânire tot lagărul? Să-i controlezi pe toți, așa cum făcuse Clancy la East River? N-o să te lase să ieși de-acolo vie, dar ție nici nu-ți pasă, nu-i așa?

S-a frecat pe față și a scos un sunet de exasperare curată.

— Aș putea măcar să te întreb cine ți-a băgat ideea asta în cap? El nu este unul dintre noi, Ruby! Nu este, și totuși ești de partea lui, îi spui *lui* lucruri pe care obișnuiai să mi le spui mie. Spune-mi ce s-a întâmplat, spunem cum pot să îndrept lucrurile dintre noi. Nu înțeleg cum am ajuns aici. Nu înțeleg de ce are puterea asta asupra ta!

— Nu trebuie să-ți dau ție explicații.

Am simțit cum mi se scurge pe șira spinării o picătură de sudoare rece la auzul propriilor cuvinte, indiferent cât de adevărate erau.

— Dar obișnuiai să o faci, a spus Liam. Știi de ce nu ți-am vorbit despre Alice și Amplificare? De o sută de ori am fost aproape să-ți zic. Aproape că ți-am spus în noaptea aia, când eram în garaj, dar m-am oprit pentru că în ultima vreme... în ultima vreme nu prea mai contează *ce* zic. Gândirea ta și a lui Cole este greșită, stupidă sau naivă. Fir-ar să fie, mi se face rău de-mi vine să mor numai când aud cuvântul ăsta. Nu sunt prost, nici orb nu sunt. Pot să fac rost de hrană, pot să repar fiecare chestie care se prăbușește, pot să mă asigur că funcționează toate mașinile, pot găsi ultima șansă pe care o avem ca să facem ceva bun și durabil în această lume deja prea violentă,

dar nu-i destul. Nici nu sunt băgat în seamă, nu? Nu de el, în orice caz. Și nici de tine, în ultima vreme.

N-am spus nimic. N-am simțit nimic. Nu mai era nimic.

— Încerc să mă gândesc la ce-o să urmeze după asta, cum o să ne vedem de viețile noastre când totul se va termina. Așa cum am mai vorbit noi și înainte. Nu vreau ca toți acești copii să trăiască vieți întinate de durere, regrete și sânge. Nu vreau asta nici pentru tine. Putem să facem treabă bună, putem să facem astfel încât toată lumea să vadă că suntem copii buni într-o situație de rahat. *Te rog*, Ruby, te rog. Cole o să te ducă direct în vârful unei stânci și în tot timpul ăsta o să te țină de mână.

I-am susținut privirea pentru o clipă, lăsând cuvintele să se umfle, simțind cum se năruiesc bucăți din mine. *Gândește-te la fetele acelea*, mi-am spus, *cele din Cabana 27. La Sam.* La miile de copii pe care i-am lăsat în urmă când am evadat. La chipul lui Ashley, la ochii ei morți țintind spre mine, la acuzația pe care am citit-o în ei. *Unde ai fost? De ce nu ai venit mai devreme?*

— Dacă te-am rănit pe jumătate din cât m-ai rănit tu pe mine, a zis el, cu vocea zdrobită, atunci, Doamne, ucide-mă și gata. Nu pot să fac față. Spune ceva. *Spune ceva!*

Pentru ei puteam sacrifica asta, lucrul la care țineam cel mai mult, și târgul ăsta nu se putea compensa nicicum, nu în totalitate. Le-o datoram, mai mult decât iubirea mea. Îi datoram fiecăreia dintre aceste fete faptul că eram în viață. Trebuia să simtă și ele ce simțisem azi, când plecaserăm de la Oasis. Vom găsi tratamentul chiar dacă ăsta o să fie ultimul lucru pe care-l fac pe acest pământ, și o să le aștepte atunci când vor ieși din lagăr. Vor cunoaște

adevărata libertate — nu pentru că își vor pierde teribilele puteri, acel lucru din cauza căruia au fost numite *monștri*. Ci pentru că vor putea să facă orice alegere din cele care le-au fost negate timp de ani de zile. Vor putea merge oriunde. Vor putea fi cu oamenii pe care-i iubesc.

Până la urmă, nu conta ce se întâmpla cu mine — acum înțelegeam ce voise Nico să spună atunci când vorbise despre penitență. Nu mă puteam întoarce în timp să schimb lucrurile care li se întâmplaseră, dar eram al dracului de sigură că aș putea să le pun viitorul în propriile mâini. Merita. Pierdeam asta... dar simțeam că va merita. Într-o bună zi.

Însă acum, acum doar sufeream. Simțeam că mă rup în bucăți. Finalul a fost tăcut și știam că și Liam îl simte, chiar dacă era prea încăpățânat ca să o recunoască măcar față de el însuși. Nu mai rămăsese nimic de spus. M-am întors și am urcat mai departe scările.

— O să fiu în preajmă, a strigat el după mine, atunci când o să te hotărăști să mă cauți.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât, dar i-am spus, fără să mă întorc:

— Nu te obosi să aștepți.

Ajunsesem în capătul scărilor și împingeam ușa, când el a răspuns:

— Poate că nici n-o s-o fac.

Cu un clic discret, ușa s-a închis în spatele meu. Mi-am lăsat corpul să nu mai funcționeze, simțind cum mă sfâșie durerea în timp ce mă îndreptam spre cel mai apropiat dormitor, ca să mă prăbușesc într-unul din paturi. Mi-am încleștat pumnii, apoi i-am deschis, i-am încleștat și i-am deschis, încercând să eliberez tensiunea aceea insuportabilă și să stabilesc un fel de ritm al

respirației în locul icnetelor oribile și aspre. Dinspre sala mare veneau pe coridor voci și râsete, în dezacord cu plânsul din mintea mea.

Nu știu cum s-a întâmplat, ci doar că mi s-a întunecat vederea. Când, într-un final, mi s-a limpezit, eram în picioare în biroul lui Alban, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Când m-am întors, am văzut două siluete stând în prag, umăr la umăr, cu îngrijorarea întipărită pe chipuri. Păreau să comunice o întreagă conversație într-o singură privire.

— Deci..., a început Vida. Ce am ratat?

Șaptesprezece

— Când ați intrat?

Întrebarea a ricoșat din pereții tunelului, în timp ce mă îndreptam spre bar alături de Vida, Grasu și nou-venitul Cole.

— De ce nu ne-ați spus că sunteți așa de aproape? O aveți pe Lillian, da?

— Oh, o avem, a spus Grasu, îndreptându-și privirea spre Vida. Și avem și o explicație pentru că nu am sunat.

Ea a pufnit și și-a încrucișat brațele la piept.

— A fost un accident!

— Da, bine — Grasu și-a împins delicat ochelarii pe nas —, telefonul nedetectabil pe care-l aveam cu noi a căzut *accidental* din mașină și cineva a dat *accidental* în spate, peste el. Pentru că acel cineva se grăbea teribil, după ce a alertat *accidental* niște urmăritori din apropiere, atunci când și-a folosit *accidental* puterile ca să mute un stâlp de iluminat de pe drum, după ce tot *accidental* dăduse peste el.

— Cineva ar face bine să-și țină gurile, înainte să-mi înfig accidental pumnul în dinții lor.

L-a pocnit în umăr într-un fel care a fost aproape... jucăuș.

— Să-și țină *gura*, pumnul în dinții *lui*.

— Pe bune? Îmi dai o lecție de gramatică?

În timp ce urcam pe scară l-am lăsat pe Cole să le explice ce se întâmplase în timpul atacului de la Oasis. Mă simțeam prea de curând rănită ca să articulez ce voiam să zic și, mai rău de-atât, greutatea pe care o simțeam în țeastă mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost prinsă sub apă. Nu-l puteam privi pe Grasu în ochi, indiferent ce-ar fi spus ca să-mi atragă atenția, șiret. Liam o să-i spună toată povestea, și el o să-i țină partea prietenului său, iar eu nu puteam trece prin asta. Nu *puteam* trece prin nimic ce nu avea legătură directă cu Lillian Gray sau cu Thurmond.

Vida ne-a condus pe toți patru spre ieșirea din camera aflată în spatele barului, către încăperea principală. Totul fusese acoperit, iar lucrurile utile, precum farfuriile și paharele, fuseseră duse la Fermă. Umbrele erau atât de persistente, încât aproape că n-am văzut silueta micuță care se ghemuise într-un separeu din cel mai îndepărtat colț.

Purta niște blugi în mod clar prea mari pentru ea și o cămașă descheiată la gât, care trebuie să fi fost a unui bărbat. Tot părul blond fusese îndesat sub o șapcă de baseball Braves. A cercetat locul de jur împrejur, într-o tăcere mormântală, alertă și atentă. Tăria din ochi, ținuta — erau și în fiul ei. Vederea acestei femei a fost destul ca să mă țintuiască în loc, să-mi înghețe sângele în vine. Mi s-a părut mereu că Clancy semăna fizic cu tatăl lui, dar detaliile, bătaia degetelor în brațele încrucișate... Ea nu a spus nicio vorbă, dar i-am auzit totuși vocea,

ecoul a ceea ce prinsesem în mintea fiului său. *Clancy, dragul meu Clancy...*

Am tras adânc aer în piept.

— Nu o țineau în CG din Kansas, a spus Vida. Era într-una dintre clădirile mici din împrejurimi. Am știut cum s-o găsim doar pentru că am prins o transmisiune radio între niște agenți care vorbeau despre niște aranjamente, cum s-o dea pe ea la schimb pentru niște agenți prinși de oamenii lui Gray... Țineau agenții în viață *special* ca s-o ia pe ea înapoi. Așa că te-ai înșelat, fraiere, l-a informat ea pe Cole, și ar fi bine să merite, dracului, chestia asta, pentru că aș fi putut s-o am pe Cate înapoi și nu pe Looney Tunes asta.

Cole a dat din cap și a făcut un pas înainte, apropiindu-se de femeie cu toată grija și precauția pe care o ai față de un animal speriat.

— Salut, doctor Gray. Aici ești în siguranță.

Ori n-a înțeles, ori nu i-a păsat — i-a îndepărtat cu putere mâna de pe ea și s-a întors să se repeadă spre ușă. Când am văzut-o cum lovea cu pumnii lemnul uzat, am simțit că mă dor pe mine mâinile.

— Palid... ah... afară... mașină... mai mult... acum-acum-unu, doi, trei, patru, cinci...

Cuvintele abia dacă sunau ca niște cuvinte — erau subliniate și accentuate ciudat, în felul în care vorbește cineva cu gura plină sau cu limba între dinți.

M-am întors spre Vida, care s-a mulțumit să-mi arunce o privire obosită.

— Pentru cineva care nu vorbește și nu înțelege niciun rahat, asta dă multă bătaie de cap.

— Dar vorbește...

Am fost întreruptă de strigătul ei gutural, atunci când a ridicat-o Cole și a încercat să-i fixeze brațul în lateral.

— Nu înțelege nimic. Am încercat să scriem, să vorbim rar sau în diferite limbi, a spus Grasu, frecându-și bărbia. Și dacă a mai rămas ceva în mintea ei, nu poate scoate afară.

Există o diferență între stricat și distrus. În primul caz mai poți spera să refaci obiectul, dar în celălalt nu mai există cale de întoarcere.

Mi-am apăsat fața în palme, renunțând să mai încerc să prind privirea întunecată a lui Lillian Gray, care rătăcea fără țintă prin apartamentul pe care i-l dăduserăm. Venise la Fermă ieri după-amiază, teribil de speriată, și petrecuse toată dimineața exact în același fel, tremurând de parcă o aruncaserăm în Atlantic în mijlocul lui ianuarie. Era o minune că nu leșinase încă de epuizare.

Iar ce era în mintea ei... este greu de descris. De fapt, nu-i nimic de spus. Prima dată când m-am strecurat în amintirile ei, m-am tras imediat afară, suficient de ametită, încât aproape că am vomitat. Totul era atât de răvășit, secvențe strălucitoare ale unor imagini aruncate la întâmplare, accelerate într-un sfert de secundă — prea repede ca să mă pot agăța de ceva. Intensitatea senzațiilor era ca atunci când stai într-o mașină care accelerează de la zero la o sută. M-a aruncat în scaunul meu, ba chiar mă întrebam dacă o face intenționat.

— Dr. Gray, am spus tăios, încercând să-i atrag atenția înapoi asupra mea. Poți să-mi spui care e prenumele tău?

— Preeenuuumeeeleee, a bombănit ea, prinzând cu palmele cozorocul șepcii de baseball. Nu... bun... palid... umbră...

— Dumnezeule, a spus senatoarea Cruz, acoperindu-și fața cu mâinile. Cum rezistați voi doi la așa ceva? Biata femeie...

Cole s-a ridicat din locul unde stătea rezemat de perete.

— Cred că e destul pentru azi, Prețioaso.

— Dar n-am progresat deloc.

— Poate că nici nu ai ce progres să faci, a spus senatoarea Cruz, punându-mi o mână pe spate. Fosta Primă Doamnă fusese singurul lucru destul de important care s-o facă să-și părăsească apartamentul pe care îl primise și să se desprindă de Rosa. Aproape că-mi doream să nu fi venit, pentru că mă simțeam suficient de prost să fiu dezamăgită de mine însămi — era devastator să mă gândesc că o dezamăgisem *pe ea*, după tot ce făcuse pentru noi.

— N-am încercat nici măcar două zile întregi, am insistat. Mai lăsați-mi măcar o după-amiază.

Lillian Gray își schimbase poziția, astfel încât acum stătea întinsă pe patul micuț, cu fața înfundată în pernă. Simțeam cum țâșnește frustrarea din ea și nu am încercat s-o prind de mână atunci când a început să lovească iar și iar salteaua învelită în plastic.

Am suspinat, frecându-mă pe frunte.

— În regulă. O să luăm o pauză.

— Cât de mult trebuie să le spunem celorlalți despre starea ei? a întrebat senatoarea Cruz.

Vida și Grasu au promis să-și țină gura, să pretindă că femeia era epuizată și are nevoie de odihnă, dacă ar fi fost presați de vreunul dintre copii. Asta îmi dădea puțin timp să-mi dau seama cum aș putea s-o ajut.

S-o aduc în fața celorlalți nu era pentru mine o opțiune de luat în seamă. Dacă vedeau că Lillian Gray,

singura lor şansă de a descifra cercetarea şi toate datele pe care le aveam despre tratament, era în... *halul ăsta...*, nu făceam decât să-i înclin şi mai mult de partea lui Liam. Partea care părea că ne ajută *să facem* cu adevărat ceva.

Din momentul în care am părăsit Los Angelesul, Cole şi cu mine am contat pe obţinerea acelor informaţii despre cauza şi tratamentul NIAA pe care le puteam dovedi noi înşine copiilor. Dar trei săptămâni mai târziu nu aveam încă nimic de arătat care să respecte ceea ce promiseserăm. Chiar şi copiii pe care-i salvasem din lagărul Oasis petreceau mai mult timp în garaj decât în Ferma propriu-zisă. Singurul moment în care îi vedeam era când veneau la bucătărie ca să-şi ia mâncarea, şi chiar şi atunci se duceau cu farfuriile în garaj, ca să mănânce.

— O să răsucesc clanţa invers, ca să se încuie din afară, a spus Cole. Dacă le spun copiilor s-o lase în pace, o s-o lase.

Asta dacă se deranjează vreodată să plece din garajul ăla.

— Sunt îngrijorat în privinţa agenţilor... în privinţa lui Cate, am spus. Ce reacţie vor avea când vor vedea că Liga n-o mai are pe Lillian, ca s-o dea la schimb?

— Liga va păstra aparenţele cât de mult se poate, din punct de vedere uman, m-a asigurat Cole. Şi ţi-am spus ce a zis Harry. El şi alţi câţiva din fostele Forţe Speciale o să investigheze rapoartele unei închisori ilegale de pe lângă Tucson. O să activeze nişte berete verzi, se pare.

Cum reuşise Harry să afle despre o închisoare ilegală, care este prin definiţie un loc inexistent în înregistrările formale, ăsta era un lucru care mă depăşea. N-am vrut să-l presez pe Cole în faţa senatoarei Cruz.

— Asta e promițător, a spus ea, zâmbindu-mi vag. Am dat din cap. Nu era aproape nimic.

I-am scos lui Lillian șapca și tenișii murdari și am încercat să o liniștesc, învelind-o cu pătura. Când s-a uitat spre mine, i-am văzut fața osoasă, dar purtând încă urmele unei frumuseți trecute.

Și-a mijit ochii și dintr-odată n-am mai văzut-o pe ea, ci pe fiul ei.

— Alban te-ar fi vrut aici, cu noi, i-a spus Cole cu blândețe. Aici ești printre prieteni. *Prieteni. În siguranță.*

— Alban?

Lillian s-a ridicat drept în picioare și picioarele i s-au împleticit în păturile pe care le aranjasem cu grijă pentru ea.

— John?

Am schimbat o privire rapidă cu Cole, dar, la fel de repede, femeia a căzut într-o bombăneală nedeslușită, ca pentru sine:

— Hap... un... ang... mo...

Cole s-a îndreptat spre biroul micuț aflat chiar la intrare și a deschis sertarul.

— Dr. Gray, avem câteva lucruri pe care să te uiți după ce te odihnești puțin. O să le las aici. S-ar putea să fie un pic, hm, dificil. Aici este un grafic...

— Graaafiiiceee.

Cole l-a ridicat, astfel încât să-l poată vedea și ea, iar reacția a fost instantanee. S-a ridicat imediat și s-a întins după el.

Cerebelul, corpul pineal, talamusul, foramenul intra ventricular...

Tonul vocii i se schimbase complet — era inteligent, aproape conștient. Rămăsese totuși și o mică suprapunere

destul de rafinată, în sensul că modela fiecare cuvânt pe limbă, înainte de a-l spune.

— Ooookkk, a spus Cole, lungind cuvântul. La asta chiar... nu mă așteptam.

Apoi femeia s-a întors pe cealaltă parte și a adormit imediat.

Cole a pornit spre ușă, dar eu am rămas exact unde eram, uitându-mă țintă la forma aceea culcată cu fața în jos. Nu-mi dau seama ce m-a făcut să încerc, doar că nu avusesem ocazia să procesez ce văzusem în mintea ei, așa că am fost curioasă, dintr-odată.

— Ce e? m-a întrebat Cole, pe care îl auzeam tot mai departe, pe măsură ce alunecam în mintea ei.

Am atins-o cât de blând am putut și, în loc să încerc să navighez printre scenele licărind care îmi tot răsăreau în spatele pleoapelor, m-am lăsat purtată de curent. Am văzut niște cărți stivuite pe un birou, tineri îmbrăcați în haine care se demodaseră cu zeci de ani în urmă, filme pâlpâind pe ecrane, în întuneric, teste de absolvire; un buchet de trandafiri albi care se potriveau cu rochia pe care o purta — pe care o purtam —, o versiune mai tânără și mai arătoasă a președintelui, așteptând-o la capătul unei alei lungi, împodobite cu șiruri de flori; spitale, aparate; locuri de joacă, haine de bebeluș, un copil cu părul negru stând la o masă, în bucătărie, cu spatele la mine — toate aceste mici momente de amintire erau coerente, curgând la fel de blând de parcă aș fi fost ghidată printre ele de propria mea mână. Apoi totul s-a schimbat, toate aceste fărâme din viața ei — peste scene au explodat stropi în toate culorile curcubeului și am căzut înapoi printr-o ceață albă, cu nimic altceva deasupra mea sau sub mine.

Un vis. Acum dormea suficient de profund, încât să i se relaxeze și mintea, și trupul. Când m-am retras din mintea ei și m-am ridicat de pe pat, nici nu s-a clintit.

— Ce e? m-a întrebat Cole. Ce ai văzut?

Am văzut o minte care funcționa, am văzut o memorie întreagă, coerentă. Și am fost mai confuză ca oricând.

— Cred... am început eu, ridicându-mă în picioare, cred că trebuie să vorbesc cu Grasu.

Fie în anticiparea unei dorințe, fie în virtutea propriei curiozități, Grasu era în sala computerelor, așezat la unul dintre birourile goale din față. Stive înalte de cursuri groase, intimidante, erau rânduite în jurul lui, precum zidurile unei fortărețe. Câțiva dintre Verzi își luaseră laptopurile în garaj, să lucreze la proiectele lui Liam și Alice, dar Nico era încă aici, așa cum fusese întotdeauna. M-a văzut înainte să mă vadă Grasu, și după expresia de pe fața lui am știut că trebuie să vorbesc mai întâi cu el.

— Trei lucruri, a spus el. Primul, s-a rezolvat.

— Chestia despre care am vorbit noi? l-am întrebat.

A ridicat un stick de memorie agățat de un șnur la gâtul lui.

— Tot ce mai trebuie să fac este să găsesc o mărime mai mică, una pe care o pot modifica, astfel încât să se potrivească în ramele de ochelari.

— Ești cel mai tare, i-am spus eu cu sinceritate.

Cole avusese dreptate — Nico era de partea noastră, și nu doar pentru că avea ceva de demonstrat. A roșit un pic, foindu-se la primirea acestui premiu, apoi tonul vocii i-a coborât zdravăn.

— Al doilea lucru este celălalt despre care am vorbit.

— Am vorbit despre o grămadă de chestii, i-am amintit.

Nico a dat câteva clicuri și a adus în prim-plan de acum cunoscutul server.

— Cineva a trimis ceva? Iar?

— Un e-mail, acum două zile, în noaptea în care ai plecat spre Oasis. Acest IP este de pe unul dintre laptopuri, care este încă aici, în sală, a continuat el. Mesajul s-a dus la o adresă care acum e ștearsă.

— Poate că cineva a luat legătura cu Amplificarea? am întrebat, fără să mă mai străduiesc să îmi ascund amărăciunea din voce.

El a dat din umeri.

— Din nou, cea mai simplă explicație este de obicei cea corectă.

Am mijit ușor ochii.

— Dar tu nu crezi asta, nu?

— Este doar... o bănuială. Liam a spus-o cumva, de parcă n-ar fi luat legătura cu cei de la Amplificare decât personal, așa că nu sunt sigur cine le-a trimis acum documente, sau de ce. Asta mă intrigă pentru că a fost un simplu mesaj. Crezi că s-ar putea să fi fost Cole?

— O să-l întreb, am spus. Nu știu cum l-a contactat pe tatăl lui vitreg.

— Ar fi o modalitate destul de sigură s-o facă așa, a spus Nico, aprobator. Iar Liam și ceilalți nu au ascuns absolut nimic din activitatea lor când au trimis calupul media, noaptea trecută.

— L-au făcut așa de repede? am întrebat neutru. Și a fost preluat pe undeva?

— Păi... Ăsta-i al treilea lucru.

A dat clic pe un document de pe ecran, deschizând încă o fereastră.

— Toate astea sunt acum offline, cenzorii lui Gray au închis cele mai multe site-uri mari până când dau jos povestea, dar fotografiile și filmările au apărut în sute de mesaje, precum și pe câteva pagini pe care le alimentează Amplificarea. Au aruncat sute de versiuni ale aceluiași site, cu nume diferite de domeniu și cu cuvinte de căutare încorporate în cod, astfel încât măcar unul dintre ele să se deschidă, în funcție de cuvintele-cheie pe care le tastezi. Am făcut capturi de ecran cu tot ce am găsit, în caz că vrei să vezi.

A deschis o captură de ecran cu pagina CNN, ca exemplu. Povestea nu doar că era pe prima pagină, ci ocupa o jumătate din ea: poze îmbinate cu exteriorul taberei, copii cu chipurile protejate, ieșind din dormitoare. Noi priviți din spate, când alergam pe culoar în ultimele momente, îndreptându-ne spre ușă. Cea mai mare dintre poze era cea a zidului, cu zeci de amprente roșii de palme pe care, dacă ai fi dat mai jos, le-ai fi putut confunda ușor cu niște urme de sânge. Titlul sub care erau publicate toate era: NU E O OAZĂ — O PRIVIRE ÎN INTERIORUL UNUI LAGĂR DE „REABILITARE".

— Au arătat și filmarea asta, a spus Nico.

Din momentul în care s-a încărcat, chiar din primul cadru înghețat pe ecran, am știut despre ce va fi vorba.

Nu mi se vedea fața — Alice filmase totul din spatele meu, așa încât să aibă un unghi bun pentru copiii care ieșeau din dormitoare.

— *Mă cheamă...*

Înregistrarea audio a fost înlocuită cu un bip chiar unde mi se auzea numele.

— *Sunt de-a voastră. Toți de aici suntem ca voi, în afară de femeia cu aparat foto. O să vă scoatem de aici, să vă ducem*

afară, într-un loc sigur. Dar trebuie să ne mișcăm repede. Cât de repede puteți, fără să vă răniți sau să-i răniți pe cei din jur. Urmați-i pe ei — și am arătat spre Gonzo și Ollie. Repede, repede, repede, OK?

Mi-am încleștat atât de tare mâna pe marginea biroului, încât Nico s-a lăsat pe spate și a spus:

— Fac prinsoare că nu te-au întrebat înainte de a folosi filmarea asta?

— Nu m-au întrebat.

Iar asta, din nou, era ceva personal — mă simțeam de parcă mi-o aruncaseră în față. Restul filmării era format din imagini puse laolaltă fără nicio ordine: soldați FSP legați și cu căluș la gură, un cadru apropiat cu uniformele lor, echipamente cu însemne militare — alegeri istețe, în încercarea de a da autenticitate.

— Din comentariile pe care le-am citit pe diferite forumuri, se pare că cel puțin două publicații mari au preluat știrea. Totuși, când am încercat să urmăresc știrile la televizor, deja era plin de oameni de la guvern care le analizau și subliniau că se presupune că sunt false. Știi că au difuzat și o listă a copiilor? Cu fotografia fiecăruia și ce au făcut părinții lor pentru Coaliție?

— Nu știam, am spus rânjind. Cole a văzut asta?

— Da, ne-am uitat amândoi aici, ceva mai devreme, a spus Nico. Uite, probabil că ei se felicită, acolo, jos, pentru că ai făcut toată treaba asta. Dar adevărul este că nu o să țină. La mai puțin de douăzeci de minute după ce i-au dat drumul, Gray a curățat tot netul. Nu numai atât, dar un număr de site-uri care o găzduiau sunt acum suspendate. Comentariile de pe forumuri... uite, unul ca ăsta?

A arătat spre marcajul de timp:

— Ăsta este din dimineața asta, când a apărut știrea.

Comentariul spunea: *Este îngrozitor — toate sunt așa?*

— Și două ore mai târziu, a spus Nico, tonul comentariilor s-a schimbat.

Trebuie să fie o făcătură. Este totul prea bine sincronizat. Aș putea să fac și eu asta în curtea din spate, cu câțiva actori.

Postarea de dedesubt spunea: *Atunci cum au făcut rost de imaginile cu copii? De prin arhive vechi? Filme vechi?*

Ai auzit vreodată de Photoshop?

— O mulțime de oameni nu cred că asta e adevărat, a spus Nico. O parte din problemă este că ei (noi, de fapt), *noi* nu avem un nume sau o identitate de grup. Nu putem să ne asumăm responsabilitatea pentru asta și apoi să o legăm de o istorie a altor depozite de informații. Amplificarea este cunoscută numai pentru promovarea unor informații deja distribuite de terțe părți; de aici le vine și numele. Și nici măcar ei nu au suficiente ocazii în care să pară pe de-a-ntregul credibili în fața populației.

— Dar cel puțin oamenii au văzut imaginile, am zis.

Nu contează cât de mult o sucea Nico, era totuși o mică victorie. Pentru că acum, când ceilalți se vor gândi la tabere, este posibil ca aceste imagini să fie primele care să le vină în minte.

— Asta n-o să doboare Thurmondul, a replicat Nico, cu ochii lui negri scăpărând. Cred în planul nostru. Este singura variantă.

— Mulțumesc, Nico, am spus la rândul meu și l-am strâns ușor de umăr. Ține-mă la curent, OK?

El a dat din cap și s-a întors la computer, cu degetele zburând peste tastatură. M-am ridicat și m-am îndreptat spre Grasu. Era oarecum răsucit spre computerul lui Nico, având expresia cuiva care se preface că nu ascultă, chiar dacă aude tot.

— Sunt surprinsă că nu lucrezi în garaj, i-am zis, așezându-mă pe scaunul liber de lângă el.

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui cu asta, a răspuns Grasu, deși era limpede că acum știa totul. Sau, cel puțin, știa jumătatea lui Liam în legătură cu cele întâmplate.

— Sunt sigură că nu știi, am replicat, dar dacă acela e locul în care ai vrea să fii... eu pot înțelege dacă-i iei partea lui Liam. Așa au făcut toți ceilalți.

Chiar și Zu. *Chiar și Zu.*

A plesnit cu palmele în birou.

— Există *o singură* parte. Este partea prieteniei, a încrederii și a iubirii, și asta este partea de care ar trebui să fim cu toții, iar eu *refuz* să accept că mai poate exista și o altă parte. Înțelegi?

Am clipit.

— Da.

— Totuși, a spus Grasu. Sunt *înclinat*, fiind cofondator al Echipei Realitate, să cred că garajul este un pic cam idealist în legătură cu ușurința cu care toată treaba asta va fi pusă în slujba lor, așa cum reiese și din discuția ta cu Nico.

— Vida ce crede? l-am întrebat.

— Acum, Vi este jos, în sala de sport, mi-a răspuns Grasu, nu este în garaj. Iar ea este, prin felul ei de a fi, înclinată spre partea care implică arme și explozii.

Am dat din cap, apoi am făcut semn spre cărți, căci toate păreau să fie — acum, când mă apropiasem — texte medicale.

— Încerci să-ți dai seama ce se petrece cu dr. Gray?

— Da, a răspuns el. Ai făcut ceva progrese în direcția aia?

Ne-am zâmbit reținut.

— Este cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut, i-am spus. Când am încercat să mă uit în mintea ei în timp ce era trează, totul gonea în viteză: culori și sunete foarte intense și imagini care se mișcau foarte repede. Dar când am încercat din nou după ce a adormit, am găsit amintiri autentice. Coerente, întregi.

— Ai reușit să rămâi în mintea ei pentru mai multă vreme? Prima oară, vreau să spun?

— Nu, mi s-a făcut rău.

El a dat din cap, rămas pe gânduri.

— Poate că asta-i ideea. E singurul mod în care știe că poată să-i țină pe Portocalii afară.

— Așa m-am gândit și eu.

— Are sens. Dacă ai ști că ai un fiu capabil să-ți intre în cap și să facă un dezastru din tot ce-i în țeasta ta, n-ai încerca să înveți câteva moduri de a-l bloca, să nu intre, ca să te protejezi?

Cineva suficient de inteligent și hotărât, încât să inventeze un tratament pentru boala asta și-ar fi luat și toate precauțiile.

— Deci amintirile sunt înăuntru, nu sunt afectate...

Grasu a căzut pe gânduri, trecându-și degetele peste cotorul unuia dintre cursuri.

— De unde ai luat astea? l-am întrebat, ridicându-l pe cel mai apropiat dintre ele, cam cât o cărămidă.

— Dintr-o librărie, a răspuns el, adăugând repede: după program. Vida le-a luat pentru mine, fiindcă am fost prea fricos ca să ies din mașină.

— Mă bucur că te-ai oprit să le iei, i-am spus frunzărind paginile. În cea mai mare parte erau cărți de anatomie, dar câteva dintre ele, inclusiv cea la care se uita acum,

era despre neuro-pu-pu, cu o copertă plină de imagini ale creierului uman.

S-a uitat în sus, cu o expresie impenetrabilă așternută pe chip.

— Clancy poate... el poate să intre în mintea cuiva, nu? Ce poate face odată ce e înăuntru?

M-am gândit un pic.

— Poate să influențeze sentimente, să te țină pe loc, să nu te poți mișca, și... poate proiecta imagini în mintea cuiva, astfel încât acela să vadă lucruri care nu sunt acolo.

O altă voce a intervenit în discuție.

— Și mai poate...

Grasu și cu mine ne-am răsucit spre Nico; părea să nu-și dorească altceva decât să se scufunde iar în spatele monitorului uriaș.

— Nu că... nu că ar putea doar să-i înghețe. Poate să mute oamenii de colo-colo. Ca și cum ar fi jucării. L-am văzut făcând-o de câteva ori cu cercetătorii de la Thurmond. Sărea în mijlocul conversațiilor ca să asculte ce au ceilalți de spus. Era destul de greu pentru el să țină pasul. Ultima dată când a încercat, a dormit o zi întreagă ca să se recupereze. A căpătat niște migrene teribile, așa că a trebuit să se oprească.

Grasu mi-a aruncat o privire pe care am înțeles-o perfect: *Migrene, nu decență omenească.*

— Poate să afecteze amintirile cuiva? a întrebat Grasu. Poate să le șteargă... de fapt, nu cred că le ștergeți, ci mai mult le suprimați. Dar poate să manevreze amintirile cuiva?

— Poate să vadă amintirile cuiva...

M-am abținut, pe jumătate uimită de revelația care m-a lovit.

— A reușit să-mi vadă amintirile numai atunci când l-am lăsat. Nu cred că poate s-o facă singur. Adevăratul motiv pentru care a încercat să mă învețe cum să mă controlez, pe când eram la East River, a fost doar ca să-și dea seama cum făceam.

— Celălalt Portocaliu pe care îl știi ce putea să facă?

Martin. Gândul la el a făcut să mi se încrânceneze carnea pe mine.

— El manipula sentimentele oamenilor.

Grasu a părut intrigat și a dat înapoi paginile cărții la o diagramă care arăta toate secțiunile creierului.

— Este fascinant... voi toți folosiți diferite părți ale minții unui om împotriva lui însuși. Ăăăă, scuze, nu a sunat cum trebuie.

Am ridicat mâna.

— E în regulă.

— Este complicat de explicat, dar chiar și în minte există multe alte structuri, care lucrează fiecare într-un fel diferit. Deci nu înseamnă chiar că accesezi diferite secțiuni ale creierului, ci diferite sisteme din el. De exemplu, lobul frontal joacă un rol în formarea și păstrarea amintirilor, dar la fel și lobul temporal median. Are sens ce zic?

— Într-un fel. Deci tu crezi că, în funcție de ce fac, întrerup diferite părți ale acestor procese?

— Exact, a încuviințat el. Din ce înțeleg eu, „memoria" reprezintă mai multe sisteme diferite, fiecare dintre ele funcționând ușor diferit. Unele creează amintiri, altele le aduc în prim-plan sau chiar le depozitează.

A apucat o carte din fața lui.

— Amintirile despre ce este acest obiect, despre cum îl ridici, cum îi citești paginile, ce simți în legătură cu el...

toate sunt în sisteme diferite. Părerea mea este că atunci când „îndepărtezi" amintirile cuiva, nu le îndepărtezi de tot, ci doar întrerupi câteva dintre aceste sisteme-cheie și redirecționezi amintirile reale spre unele imaginare... sau întrerupi procesul de codare înainte ca amintirea să prindă formă și să intre în funcțiune neurotransmițătorii, astfel încât acea persoană nu poate...

— OK, dar cum sari dintr-un sistem în altul? Cum controlezi celelalte funcții?

— Nu știu, a spus Grasu, cum ai făcut-o cu Clancy?

Asta m-a luat prin surprindere.

— L-ai înghețat în același fel în care i-a înghețat și el pe Liam și Vi. Ce ai făcut diferit?

— A fost... intenția, probabil? Am rămas complet liniștită și am vrut să facă și el la fel...

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

Minți în oglindă.

Asta îmi spusese și el atunci când nu reușisem să-mi dau seama cum să mă retrag din întunericul de acolo, să tai firele dintre noi. Odată ce am adus la suprafață o amintire, strânsoarea mea asupra minții celuilalt se îndrepta iar spre amintiri. Când m-am liniștit și mi-am dorit să facă și el la fel, a făcut-o.

I-am explicat lui Grasu teoria, iar el a încuviințat din cap.

— Cam are sens. Când intri intenționat în amintirile cuiva, folosești amintirea despre cum să faci lucrul ăsta mai degrabă ca o amintire în sine. Uau, în capul meu sună mult mai puțin bulversant. Oricum, presupune să fii vulnerabil față de celălalt ca să-i poți accesa amintirile, un fel de empatie naturală de partea ta. Nu mi-l pot imagina pe el dorind să preia riscul de a renunța la oricare

parte din controlul pe care îl are asupra propriei minți, sau având vreun pic de empatie. Vrei să experimentezi treaba asta? Poate să verificăm dacă reușești să mă faci să-mi mișc mâna...

— Nu, am spus, oripilată. Vreau să știu numai ce sistem sau ce parte a minții ei a fost afectată, de a lăsat-o în halul ăsta.

Grasu s-a așezat, încă plin de entuziasm, bucuros nevoie mare.

— O să-mi ia un pic de timp ca să găsesc răspunsul. Trebuie să trec prin toate cărțile astea.

— Hei, rataților, a strigat Vida din prag, încă roșie la față și cu sudoarea curgând de pe ea, de la antrenament. Cred că ați vrea să vedeți la ce lucrează ei acolo, în garaj.

Optsprezece

Mi-a luat un moment ca să pricep măcar ce vedeam acolo, pe măsură ce ne apropiam. Două coli albe, mari, fuseseră prinse laolaltă ca o cortină în spatele lui Zu, care se cocoțase pe un scaun pliant. Strălucea în lumina celor patru lămpi de birou îndreptate și înclinate spre ea. În colțul încăperii aranjaseră un fel de studio părăginit.

Mai erau acolo încă două scaune; cel orientat spre ea, chiar de lângă camera video, era pentru Alice, care își făcea de lucru cu aparatul. Celălalt era pentru Liam, care stătea la dreapta lui Zu, vorbind cu ea pe tăcute.

El ne-a văzut primul și s-a încruntat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Grasu, încercând să înțeleagă scena.

— Suzume a fost de acord să ne acorde un interviu, a spus Alice, întinzând gâtul ca să ne vadă. Era îmbrăcată complet în negru, ca de obicei, dar avea părul răsucit într-un coc dezordonat. Ținea alături două carnețele, deschis fiecare la o pagină plină de mâzgălituri cu cerneală albastră. Și mai avea un al treilea carnețel în poală.

Cole a spus că ai o singură încercare să dovedești că treaba asta funcționează. Aproape că am spus-o cu voce

tare, dar ar fi fost o meschinărie. După doar câteva ore nu se putea măsura cu adevărat impactul real al primului calup media pe care îl difuzaseră.

— Este vreo problemă? a întrebat Liam.

Vida a scos un fluierat ușor, de parcă prevedea deja cum se va termina toată situația. Dar în ciuda a ceea ce părea să creadă Liam, nu eram aici ca să mă cert.

— Zu, am spus, pot să vorbesc cu tine? Pentru o secundă?

A dat imediat din cap și am simțit cum îmi dispare tensiunea din stomac. Am condus-o un pic mai departe de ceilalți.

— E OK? am întrebat-o.

Ea a dat repede din cap și a făcut cu degetele semnul pentru „OK".

— Înțelegi că, dacă faci lucrul ăsta, chipul tău va apărea peste tot, ți-au explicat asta, da?

Nu voiam să creadă că o tratez ca pe vreun puști incapabil să ia propriile decizii și nu voiam să insinuez că Liam ar păcăli-o vreodată intenționat, dar trebuia să am o confirmare de la ea. Primul meu instinct în ceea ce-i privește pe ceilalți, indiferent ce s-ar fi întâmplat, era să acționez mereu ca un scut, să mă poziționez între ei și ochii iscoditori ai lumii. Iar Zu, fiind Zu, părea să înțeleagă asta.

A scos încet din buzunar un carnețel mic, subțire, și a scris: *Eu nu pot lupta, nu? Nu la Oasis. Nici la Thurmond?*

Când am scuturat din cap, în semn că nu, nu a părut să fie supărată de asta, ci doar resemnată. *Ăsta e singurul mod în care văd că pot face* ceva. *Vreau să fiu de ajutor!*

— Cred că nu te gândești că n-am observat și n-am apreciat tot ce-ai făcut până acum aici, la Fermă, i-am spus.

Zu scria în continuare. *Ce s-a întâmplat ieri m-a făcut să-mi dau seama că este important să vorbești și să-ți spui părerea — să spui în ce crezi.*

— Liam are efectul ăsta asupra oamenilor, am spus repede.

Mi-a luat mâna și a îndepărtat degetul din colțul paginii, ca să pot vedea ce a mai scris. *Vreau să fiu puternică, așa, ca tine. Vreau să fac asta ca să te ajut să obții ce dorești. Am obosit să tot fiu speriată. Nu vreau ca ei să câștige.*

Cuvintele acestea mi-au alungat durerea din inimă, fie și numai pentru scurt timp. Am reușit să-i zâmbesc și să o îmbrățișez suficient de strâns, încât să scoată un hohot de râs tăcut, tremurător.

— OK, am spus. Vorbește Liam pentru tine?

A dat din cap. *I-am spus că poate s-o facă atât timp cât nu intră în cadru. A spus că e OK, dar nu vreau ca să-i urmărească cineva familia din cauza asta.*

— Dar familia ta?

Familia mea este aici.

Mi-am mușcat buzele.

— Ai dreptate. Aici suntem. Și, dacă are vreo importanță pentru tine, cred că o să-i faci praf.

Zu a mâzgălit ceva în carnețel și mi l-a întins, ca să citesc. *Așa o să fac. Am exersat. Vrei să rămâi, să vezi?*

— Sigur că da.

Grasu și Vida se aflau încă acolo unde îi lăsasem, vorbind încet unul cu celălalt, cu spatele întors spre Liam. Când m-am apropiat, s-au depărtat unul de altul, iar conversația abia auzită dintre Liam și Alice a încetat în momentul în care s-a așezat Zu.

Timp de o secundă am simțit privirea lui Liam scăpărând asupra mea, dar am rămas cu ochii pe Zu,

zâmbindu-i încurajator atunci când s-a uitat pentru ultima dată la mine.

— Gata? a întrebat Liam.

— Am hârtie și pix ca să scrie, a spus Alice, luând de pe podea unul dintre carnețelele mai mari și întinzându-i-l lui Zu. Oricând poate să-mi spună să mă opresc și o să mă opresc. Am convenit amândouă așa.

— Știu. Dați-i drumul.

Maxilarul lui Liam s-a mișcat în sus și-n jos, dar el n-a scos niciun cuvânt. Alice a așteptat doar un moment un ultim protest de la mine, înainte de a se întoarce. De unde stăteam, în spatele ei, am putut vedea cum schimbă aparatul de pe modul de fotografiat pe cel video. Zu nu se putea uita prea mult în obiectiv, nu fără să pară bănuitoare. Am privit-o aranjându-și blugii și cămașa albă, simplă, împreunându-și și desfăcându-și palmele în poală. Încrucișându-și și depărtându-și gleznele.

— OK, scumpo, asigură-te că scrii frumos și mai mare, ca Liam să poată citi ușor. Dacă nu vrei să răspunzi la vreo întrebare, doar dă din cap. OK? Excelent! Hai să începem cu cele mai ușoare: poți să-mi spui numele și vârsta, te rog?

Zu a scris cuvintele, arătând ușurată că, în sfârșit, nu mai trebuie să se uite înspre cameră. Cred că ăsta a fost singurul motiv pentru care s-a deranjat să mai scrie, chiar dacă Liam știa sigur răspunsul la ambele întrebări.

— Mă cheamă Suzume, a spus el, și am treisprezece ani.

— Suzume? E un nume foarte frumos.

— Mulțumesc, a citit Liam. Prietenii îmi spun Zu.

— Ne poți povesti puțin de ce vorbesc prietenii tăi pentru tine?

Zu și-a mutat privirea de la cameră, spre locul unde stăteam noi. Am văzut cu colțul ochiului o oarecare

foială, felul în care Vida i-a făcut semn, cu degetul mare în sus.

Am exersat.

— Fiindcă... fiindcă multă vreme am fost prea speriată ca să spun ceva, a spus Zu. Și nu m-am g-gândit că cineva ar a-asculta.

Liam a sărit de parcă l-ar fi lovit în piept, cu fața palidă din cauza șocului. Lumea a încetat să se mai învârtească sub picioarele mele în acea primă secundă în care i s-a auzit vocea dulce, înaltă. Era ușor șovăielnică, marcată de emoțiile pe care Zu nu ne lăsase să i le vedem pe chip. O voce foarte diferită, totodată, de cea pe care o auzisem atunci când vorbise în somn — nu mai era gâjâită, neîntrebuințată.

— Am reușit, a spus ea, aproape uimită.

— Da, ai reușit! Bravo, fată! a spus Vida, iar aplauzele ei au fost singurul sunet care s-a auzit în tăcerea ce a urmat.

Copiii care asistau la interviu s-au ițit de pe unde erau și s-au întins pe podea, arătând, într-un cuvânt, uluiți.

Grasu a venit repede, a trecut pe lângă mine, Vida și Alice, care tocmai se ridica să pornească iar camera, și s-a repezit la Zu. În timp ce o îmbrățișa, chipul lui luase expresia bucuriei pure și nici măcar nu s-a obosit să ascundă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji.

— Î-încerc să dau un interviu, s-a plâns Zu, cu vocea înfundată în cămașa lui, dar în cele din urmă a capitulat și l-a bătut ușor pe spate.

— OK, Charlie, a spus Vida. Lasă fata să termine ce a început înainte s-o îneci în lacrimi. Haide.

Vida l-a scos cu grijă din platou, conducându-l spre locul unde ne aflam și unde restul îmbrățișării lui s-a

transferat asupra mea. Și am fost mai mult decât bucuroasă că am o scuză să nu mă mai uit la Zu și să fac ceva cu lacrimile care îmi țâșneau și mie de sub gene.

— De ce se poartă toată lumea de parcă a î-înnebunit? a spus ea cu o voce care devenise deja mai stabilă și mai puternică. Putem să o luăm de la capăt?

Liam s-a ridicat, gata să-și tragă scaunul deoparte, când ea l-a apucat de mână și i-a spus ceva, încet. La început nu i-am putut vedea expresia, fiindcă stătea cu spatele la noi, dar am prins puțin cu coada ochiului când și-a împins scaunul în cealaltă parte a camerei video, și am simțit în gât o pișcătură de mândrie, de fericire. Liam s-a așezat și Zu s-a reorientat imediat, astfel încât să fie cu fața spre el, nu spre reporter. I se schimbase întreaga postură, era destul de relaxată, încât să-și legene picioarele înainte și înapoi.

— Este bine așa? le-a întrebat Liam pe Zu și pe Alice.

Reporterul a dat din cap, pur și simplu tăind de pe listă următoarele două întrebări.

A vrut apoi să știe despre culoarea în care era clasificată Zu și ce poate face ea. Asta a dus, firesc, spre următoarea mare întrebare:

— Ai ajuns în lagăr adusă de părinții tăi sau ai fost ridicată?

— Am stricat mașina tatei. Am omorât motorul, din greșeală. A fost un accident. Până atunci nu stricasem decât câteva lămpi. Și ceasul meu deșteptător. Vorbeau despre... teroriști, cred, spuneau că NIAA a apărut din cauza teroriștilor și că trebuie să plece cât mai repede, să se întoarcă în Japonia. M-am supărat și... nu aveam un control prea bun. Am prăjit motorul și ne-au lovit alte mașini. Mama și-a rupt pelvisul. După ce a ieșit din

spital, a insistat să mă duc la școală lunea următoare. Atunci a fost prima Colectare.

Colectările erau o serie de ridicări făcute în secret față de copii. Dacă părinții se simțeau amenințați de copiii lor sau se gândeau că reprezentau un pericol pentru ei înșiși și pentru ceilalți, îi trimiteau la școală în anumite zile și FSP îi ridicau.

— Ai spus că acum îți poți controla puterile. Cum ai învățat să faci lucrul ăsta?

Zu a dat din umeri.

— Am exersat. Nu mi-a fost teamă de ele.

— Ce le-ai spune celor care susțin că îi punem în pericol pe ceilalți dacă îi lăsăm pe copiii Psi să învețe să-și controleze puterile?

A făcut celebra ei față *Tu vorbești serios?*

— Cei mai mulți puști nu vor decât să le controleze, ca să se poată simți normali. De ce mi-aș dori să prăjesc fiecare sursă de lumină sau fiecare telefon pe care îl ating? Fiecare computer? Poate că sunt copii care abuzează de aceste puteri, dar cei mai mulți dintre noi... suntem mult mai periculoși dacă nu le putem controla, și oricine poate învăța acest control, dacă îi dăm timp s-o facă.

— Cum te-ai simțit în ziua aceea, la școală, când ți-ai dat seama că ai fost ridicată de Forțele Speciale Psi? a întrebat-o Alice.

— Am crezut că este o greșeală, a răspuns Zu, privindu-și mâinile. Apoi m-am simțit mică și proastă, ca un gunoi.

Întrebările reporterului erau în mod clar concepute, astfel încât să scormonească toate rănile vechi ale lui Zu, până la cel mai mic detaliu posibil. O întrebare despre rutina zilnică din Caledonia s-a transformat în felul în care era tratată de soldații FSP într-o zi obișnuită, și apoi într-o

zi în care nu fusese ascultătoare. Era îngrozitor numai să încerc să-mi imaginez toate câte i se întâmplaseră — și apoi s-o aud pe Alice întrebând-o:

— Ai spus mai devreme că ai reușit să scapi din Caledonia numai fiindcă ai evadat. Poți să ne spui ce s-a întâmplat?

Zu s-a întors, aplecându-se ușor, astfel încât să se uite la Liam. El o privea cu brațele încrucișate la piept, străduindu-se din răsputeri să nu-și arate emoțiile pe față. Acum i-a făcut un semn ușor din cap și i-a zâmbit cu surâsul acela reținut, sfâșietor. *Dă-i înainte.*

— A fost planificat luni de zile de prietenul meu. Pe atunci nu-mi era prieten, dar era drăguț cu noi toți. Și foarte deștept. Știam că avem o singură șansă să ieșim de acolo, iar el era...

A trecut apoi la cele mai subtile detalii ale evadării, felul în care le-au comunicat unii altora treptat, în noaptea aceea.

— Apoi s-a petrecut... a funcționat... ninsese în ziua de dinainte și erau peste tot mormane de zăpadă. Ne era greu să alergăm, dar vedeam că unii dintre copiii mai mari erau deja în gheretă (cușca paznicilor de la poarta gardului electrificat). Încercau să-l deconecteze, să deschidă poarta. Nu știu ce a funcționat greșit. Controlorii de lagăr trebuie să-l fi blocat cumva. Atunci, pur și simplu, am...

Alice i-a lăsat câteva clipe ca să-și adune gândurile, înainte de a merge mai departe:

— Ați ce? Cum au reacționat FSP și controlorii de lagăr?

Zu nu a reușit s-o spună. Îmi aminteam atât de viu scena și o văzusem numai la mâna a doua, în amintirile ei. Dar s-o fi trăit cu adevărat... Am furișat o privire spre

Liam. Nu se clintise din înțepeneala lui, dar se făcuse pământiu la față.

În cele din urmă, Zu a ridicat mâna, a mimat cu degetele un pistol și a tras în direcția camerei video. Alice a tresărit de-a binelea.

Ce-o fi așa de mirare? m-am întrebat. *De ce ar simți ei vreo rușine pentru că ne-au doborât?* Cum de n-au luat niciodată în calcul această posibilitate, atunci când și-au întors copiii împotriva unui departament al *armatei?*

— Vrei să spui că au deschis focul asupra copiilor care evadau? Ești sigură că foloseau muniție reală?

Zu a spus cu voce egală:

— Zăpada s-a făcut roșie.

Alice s-a uitat fix la carnețelul pe care îl ținea în poală, ca și când n-ar fi știut cum să meargă mai departe, din acest punct.

— Nu cred că ceilalți ne văd ca pe niște ființe umane, a spus Zu. Altminteri nu-mi dau seama cum ne-ar fi putut face ceea ce ne-au făcut. Puteai vedea cu ochiul liber că soldații FSP erau mereu un pic temători, dar și foarte furioși. Urau să fie acolo. Ne spuneau în diferite feluri: „animale", „ciudați", „coșmaruri", cuvinte grele pe care eu n-aveam voie să le spun. Doar în felul ăsta o puteau face. Dacă în mintea lor nu eram ființe umane, ne puteau trata în felul ăla fără să se simtă prost. În noaptea aceea am fost ca animalele dintr-un țarc. Cei mai mulți au tras în noi de la ferestrele clădirii lagărului. Așteptau până când un copil ajungea aproape de tot de poartă și apoi...

Nu mi-am dat seama că atrăsese o mulțime întreagă până când n-am auzit cum cineva suspină ușor și i-am văzut pe ultimii copii adunați și pe Cole stând la mică distanță în spatele nostru. Cei mai mulți erau concentrați

asupra chipului palid al lui Zu, care explica toate astea, dar Cole îl privea pe frate-său.

— Cum ai scăpat fără să ai aceeași soartă?

Alice părea implicată cu adevărat.

— Prietenul meu, cel care a plănuit totul. Până la urmă, au reușit să deschidă poarta. El a venit și m-a luat pe sus, m-a cărat afară. Căzusem și nu am avut putere să mă ridic singură și să o iau la fugă. M-a cărat ore în șir. Am găsit o mașină, o dubiță veche, și am mers zile întregi, să fugim de-acolo. De atunci tot căutăm locuri sigure.

— Cum ați supraviețuit pe drum? Cum ați găsit hrană și acoperiș deasupra capului?

— Noi... nu vreau să răspund, a spus Zu.

Când Alice a tresărit, surprinsă, a adăugat:

— ...pentru că sunt mulți copii afară, care caută încă lucrurile astea, și nu vreau să le spun celorlalți unde să-i caute sau cum să-i aștepte să se ivească. Sunt multe modalități de a supraviețui. Trebuie doar să înveți cum să rămâi invizibil și să nu-ți asumi riscuri mari.

— Prin „ceilalți care să-i caute" te referi la urmăritori? a întrebat Alice. Ți-am căutat poziționarea în rețeaua lor. Recompensa pentru „recuperarea" ta și predarea în custodia FSP este de treizeci de mii de dolari, știai?

Zu a dat din cap.

— Te înfurie lucrul ăsta, să știi că cineva profită de tine în felul ăsta?

Zu și-a luat mult timp pentru ceea ce ar fi trebuit să fie un răspuns foarte ușor: *Da, sunt enervată, mă înfurie teribil.*

— Nu-mi dau seama, a spus ea, într-un final. Câteodată, da, mă supără foarte tare. Prețul nu este o reflectare a cât de mult valorează viața mea... Cum ai calcula lucrul

ăsta? Ei iau un tarif de bază, zece mii de dolari, și îl cresc în funcție de puterile pe care le ai și cât de mare este potențialul pe care cred că îl ai să ripostezi. Mi se pare OK cu prețul ăsta, pentru că le arată că n-o să renunț și să merg cu ei, pur și simplu. Spune că o să lupt ca să-mi scap pielea.

Ecranul din spatele camerei a arătat cum Alice focalizează pe fața lui Zu, în timp ce ea vorbea mai departe.

— În momentul ăsta, afară există niște bărbați și niște femei care trăiesc numai pentru urmărire, și nu pentru că au nevoie de bani, ci pentru că le *place* sau cred că sunt buni la asta. E o porcărie. Se poartă de parcă ar fi sezon de vânătoare. Dar cred... că mai mulți dintre ei au fost forțați s-o facă. Au nevoie de bani ca să supraviețuiască. Soldații FSP trebuie s-o facă pentru că asta le e datoria. Cred că dacă oamenii ăștia s-ar opri suficient timp cât să se gândească la ceea ce fac, ar vedea că nu sunt de fapt supărați pe noi pentru ceea ce s-a întâmplat. Poate că le e teamă, dar sunt furioși pe cei care n-au reușit să-i protejeze: guvernul, președintele... Nu au puterea de a înlătura acele lucruri din viața lor, așa că transferă vina asupra noastră. Se poartă de parcă NIAA ar fi din vina noastră, nu ceva ce ni s-a întâmplat. Deci, se prăbușește economia? De la noi e. Își pierd casele? Tot noi.

Alice a început o altă întrebare, dar Zu nu terminase încă.

— Știu pe cineva așa. Era un om bun. Un om minunat. Cel mai bun. Chestia e că, dacă vrei să fii urmăritor, trebuie s-o dovedești. Nu poți intra în sistemul lor sau să apelezi la orice altă resursă tehnică până când nu aduci primul copil, a explicat Zu, într-o avalanșă de cuvinte. Mergeam spre California cu un grup de copii și eram

vânați de doi urmăritori adevărați, din aceia flămânzi despre care vorbeam. Ne-au făcut să ne dăm peste cap cu mașina și să ne bușim atât de rău, încât unul dintre prietenii mei... a murit. Erau gata să mă ia, dar a apărut un alt urmăritor și m-a scos din mașină. Eram prinsă în centura de siguranță. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme. N-am putut să ies și să fug, ca toți ceilalți.

Liam a înjurat tare. Eu eram prea amorțită de relatarea ei ca să mai fac altceva în afară de a asculta.

— Era unul dintre cei pe care i-ai menționat mai devreme... Trebuia să aducă primul copil, ca să poată începe? Poți să ne spui câte ceva despre el?

Zu a dat din cap.

— Era bătrân. Nu *bătrân*-bătrân, dar în mod sigur peste douăzeci de ani. Poate douăzeci și șapte?

Alice a râs ușor.

— La douăzeci și șapte de ani nu este așa de bătrân.

Zu a dat din umeri, apoi a continuat:

— Eram în Arizona... Cred că trebuie să fi fost din Flagstaff sau Prescott, nu sunt sigură. Era foarte furios. Pățise ceva foarte trist, îmi dădeam seama, dar nu a vorbit nimic despre asta. Era un om care voia să fugă de viața lui, dar n-o putea face fără bani. Indiferent de câte ori mi-a spus că o să mă predea, știam că n-o s-o facă.

— De unde știai? a întrebat Alice.

Da, mi-am spus, *cum Dumnezeu ai fi putut avea încredere în omul ăla?*

— Ți-am spus, era un om bun. Era... se lupta cu adevărat. Îl rodea pe dinăuntru. Ori de câte ori a încercat să mă trateze ca pe o ciudată, în cele din urmă a cedat. Au fost două momente în care m-ar fi putut preda soldaților FSP, dar n-a putut s-o facă. Nu doar că m-a salvat, dar

a mai ajutat la salvarea unui copil și l-a dus înapoi la cei care aveau grijă de el. El a fost cel care m-a adus în California.

Acum toate se așezau la locul lor în mintea mea — acei oameni despre care vorbea ea erau părinții lui Liam. Acela trebuie să fi fost momentul în care și-a încrucișat drumul cu mama lui Liam.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— El... îl chema Gabe, v-am spus asta? Îl chema Gabe și era... era cu adevărat drăguț.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Alice, din nou.

— Gabe a murit.

Grasu a scos aerul pe care îl ținuse în plămâni și s-a frecat pe față cu mâinile. Știam cum se termină povestea, dar tot mi se părea devastator. Să-i văd chipul, s-o aud rostind acele două cuvinte...

— Ce s-a întâmplat cu el?

Alice s-a uitat spre Liam, de data asta mai blând, ca și cum l-ar fi întrebat dacă este în regulă să continue mai departe pe acest drum. El a dat din cap; înțelegea. Zu voia să vorbească despre toate astea. Aveam sentimentul că așa conveniseră, astfel încât să poată vorbi despre Gabe și ce făcuse pentru ea.

— Mai știi copiii cu care călătorisem înainte? Ei ajunseseră în California înaintea noastră și ne așteptau la... la punctul de întâlnire stabilit. Dar noi nu știam asta.

Oh, Doamne.

— Gabe m-a pus să merg în spatele lui, până verifică împrejurimile. Era întuneric rău de tot — abia dacă puteai vedea ceva. Când am deschis ușile de la... de la una dintre clădirile din apropiere, i-am văzut pe ceilalți că se ascundeau acolo. L-au văzut și ei și l-au recunoscut din

Arizona, așa că și-au imaginat că-i urmărește. Una dintre fete a intrat în panică și l-a împușcat.

M-am uitat spre Liam exact în momentul în care s-a uitat și el spre mine, foarte afectat.

— Era un om bun și nu încerca decât să mă ajute. A fost o greșeală, dar nu puteam face nimic. S-au gândit că o să le facă rău. Nu știau ce făcuse pentru mine. A murit pentru că m-a ajutat pe mine în loc să se ajute pe el.

— Este îngrozitor, a spus Alice, căutând încă vorbele potrivite. Este...

— Suntem cu toții speriați unii de alții, a continuat Zu. Nu vreau să mă uit la un adult și să presupun că se gândește cât de mult poate lua pe mine. Nu vreau ca ei să se uite la mine și să se gândească cât de mult rău le pot face. Prea mulți... prea mulți dintre prietenii mei suferă. Li s-a făcut mult rău odinioară și au trecut prin multe, dar au avut grijă de mine. Asta este cealaltă perspectivă a tuturor acestor lucruri. Pentru că există oameni care sunt speriați și mai există oameni foarte curajoși. Am supraviețuit în ciuda foamei și a suferinței, pentru că ne-am avut unii pe alții.

Alice a lăsat camera să mai înregistreze câteva secunde înainte de a o opri și de a se așeza iar.

— Cred că am terminat pe ziua de azi.

Zu a dat din cap, s-a ridicat și a lăsat carnețelul pe scaun, apoi a venit direct spre Vida.

— Am fost bine?

Vida i-a dat ușor cu pumnul.

— I-ai omorât, fată.

Liam asculta pe jumătate la ce îi tot spunea Alice acolo și pe jumătate la discuția dintre Zu și Vida — m-a prins că mă uit la el și, în loc să-mi ocolească privirea,

mi-a zâmbit reținut. Am simțit că-mi vine și mie să-i zâmbesc, dar momentul a trecut la fel de repede cum a venit. Importantă era Zu; mica tresărire de fericire pe care o simțisem în momentul scurtului armistițiu nu reprezenta nimic în comparație cu bucuria care creștea în mine văzând-o pe Zu vorbind cu Vida, gesticulând ca să-și sublinieze cuvintele. Și, în timp ce ascultam felul plăcut în care îi creștea tonul vocii, pe măsură ce se entuziasma tot mai tare, un gând a început să încolțească undeva, în străfundurile minții mele.

L-am atins pe Grasu pe braț, ca să-i atrag atenția.

— Ce parte a minții controlează vorbirea?

Și-a revenit din amețeală de parcă i-aș fi aruncat în față o găleată cu apă rece.

— Este un sistem întreg, îți amintești ce-am vorbit?

— Da, am înțeles. Cred că voiam să te întreb, de fapt, dacă există ceva în mintea ta care te poate amuți sau te poate lăsa incapabil să procesezi cuvintele, chiar dacă orice altceva pare să meargă bine?

Acum, Grasu părea confuz.

— Zu a ales să nu vorbească.

— Mă refeream la Lillian, am spus. E ca atunci când în casă sunt aprinse toate luminile, dar nu poate deschide ușa. Găsește câteva cuvinte, ici și colo, dar nu ne poate înțelege și noi n-o putem înțelege pe ea. Ai auzit de ceva de genul ăsta?

Grasu a căzut pe gânduri.

— Nu știu termenul medical, dar se știe că li se mai întâmplă pacienților cu atac cerebral. Tata a avut odată la camera de gardă pe cineva care, în mijlocul unui curs despre Shakespeare, a suferit un atac cerebral și, la două minute după asta, n-a mai putut comunica deloc. Este...

afazie... de exprimare? Sau afazie de recepționare? Nu sunt sigur, trebuie să mai verific o dată. Una dintre ele arată disfuncționalități în zona cerebrală Wernicke.

— Inglés, por favor, a spus Vida, care prinsese ultimele cuvinte. Din păcate, tu ești singurul de-aici fluent în Tocileză.

Grasu a mârâit.

— Pe fond, ceea ce vrem să spunem se formează în zona cerebrală Wernicke, iar apoi frazele se transferă în zona Broca, cea care execută, de fapt, vorbirea. Mă întreb...

— Ce? l-am interogat eu.

— Poate Clancy a reușit să... oprească sau cumva să amorțească partea aia a creierului? Sau poate s-o limiteze, astfel încât să nu mai funcționeze la capacitate maximă.

A întors spre mine o privire ageră.

— Când ai restabilit amintirile lui Liam, ce ai făcut, *mai exact*?

— M-am gândit la... mi-am amintit ceva ce s-a petrecut între noi, am spus. Era...

Un sărut.

— Ceva care să-l atingă în vreun fel, ceva... instinctiv. Am încercat să mă conectez la ceva din el.

Încercam să-l găsesc pe vechiul Liam, la care renunțasem.

Minți în oglindă.

— Oh, am spus, apăsându-mă cu palmele pe gură. *Oh.*

— Spune-ne și nouă, a spus Vida, cu mâinile pe umerii lui Zu. Jumătatea ta este singura jumătate de conversație pe care o înțeleg.

— Trebuie s-o repornesc, am zis.

— Poftim? a intervenit Cole, alăturându-se conversației noastre.

— Cui o să-i aplicăm tratamentul șoc?

— Crezi că poți să-i repornești sistemul cerebral, a repetat Grasu, înțelegând la ce mă gândesc. Dar... cum, mai precis?

— Clancy mi-a spus ceva ultima dată când am intrat în mintea lui, am răspuns. *Minți în oglindă.* Cred că asta se întâmplă atunci când intru în mintea cuiva. Oglindesc cu propria minte ce se află în creierul lor. Când le invadez amintirile și caut prin ele, este ca și când aș pune o oglindă între noi, și toate acele schimbări pe care mi le imaginez că ar exista sunt imediat reflectate în cealaltă minte.

— OK? a întrebat Cole.

Părea aproape imposibil să le pot explica — habar n-aveau cum se simte lucrul ăsta și nici nu cred că știam cum să-l exprim.

Totuși, din fericire exista și Grasu.

— Deci tu crezi că dacă implici acea parte a creierului tău, o să fie implicată aceeași parte a creierului ei, ca s-o poți reporni?

Am întins mâna.

— Ar merita o încercare?

— Ar merita cu prisosință, a spus Cole. Oricum ar trebui să mai vedem ce face...

Atunci s-a auzit o bubuitură în ușa de la rampa de încărcare — un sunet puternic venit ca o împușcătură în liniștea ce se așternuse în încăpere. Liam a sărit în picioare, cu un rânjet întipărit pe față, și a alergat spre ușă. A fost singurul motiv pentru care am decis să nu mă agit atunci când el și Kylie au tras zăvorul pe care îl puseseră la ușă și aceasta s-a ridicat, huruind ca un tunet pătruns de lumina soarelui.

Am numărat opt copii, fiecare arătând mai rău decât celălalt; zdrențăroși, în haine adunate la nimereală pe ei. Simțeam de la distanță cum miros, iar Cole ne-a semnalat-o ridicând sprâncenele, cu o expresie pe care o văzusem de zeci de ori la Liam.

Am recunoscut noile fețe, dar nu stătusem suficient în lagărul lui Knox, din Nashville, încât să le asociez cu nume din memorie. Copiii aceștia erau atât de lipsiți de speranță, lăsați aproape fără nimic de mâncare, pentru că Knox și alți câțiva le luaseră tot ce-și cumpăraseră singuri. Acum, grupul părea să fie un pic de tot mai în formă. Printre ei erau unii care aveau niște rucsacuri și niște saci improvizați, făcuți din cearceafuri vechi. Dacă n-aș fi știut bine cum stă treaba, aș fi crezut că veniseră pe jos din Nashville.

Liam s-a dus să închidă poarta, dar s-a oprit, s-a aplecat și a făcut semn cu mâna ultimilor doi să vină înăuntru. Unul dintre ei, o fată blondă și înaltă, s-a oprit să-i pună o mână pe umăr. Celălalt, un băiat cam la fel de înalt, care purta o pălărie de vânătoare de un roșu strălucitor, și-a lăsat jos rucsacul și s-a întins.

Olivia, mi-am spus. *Brett.*

Și, ca o confirmare, Kylie și Lucy au zbughit-o spre ea, strigând:

— Liv!

Fata s-a întors spre ele și cele două s-au oprit brusc, derapând efectiv pe ciment la vederea feței ei. O parte îi fusese arsă de Mason, Roșul pe care Knox îl ținuse prizonier în lagărul lui, și căpătase cicatrici teribile în procesul de vindecare.

— Mi-am făcut un machiaj, a spus ea cu voce lipsită de griji, după cum bine vedeți. Bună, Ruby.

Brett a venit și el într-o clipă, trecându-și mâna peste coada ei lungă, ca să i-o netezească pe spate.

Am făcut cei câțiva pași care ne despărțeau. În ciuda faptului că nu eram niciuna genul de persoană caldă și lipicioasă, am îmbrățișat-o de parcă ar fi trecut ani întregi, nu o singură lună de când ne despărțiserăm.

— Ce bine să te revăd, am spus, și chiar îmi părea bine. Și pe tine, Brett.

— E reciproc, m-a asigurat el.

M-am dat înapoi, ca să-i las pe Kylie, Lucy și Mike să se apropie, s-o îmbrățișeze, s-o pună mai bine la adăpost, în mijlocul nostru.

— Deci ăsta e Lodi, ha?

— Ăsta e, a confirmat Liam. Am fost ocupați. Ai văzut ultimele știri? Am dat atacul despre care ți-am zis.

— L-ați dat? a întrebat Olivia, clipind. Îmi amintesc că ai spus ceva, dar...

A schimbat cu Brett o privire nedumerită.

— Am auzit totul la radio, venind încoace, a adăugat Brett. Dar știți că Liga Copiilor își arogă toate meritele pentru asta... nu?

Și, dintr-odată, vântul a fugit cu totul din pânzele lui Liam — de fapt, chiar aerul însuși părea să fi fost absorbit cu totul din garaj. Cole a fost cel care s-a îndreptat spre computere, i-a împrăștiat pe copiii care stăteau acolo și a comutat pe radio.

L-am prins pe crainic în mijlocul unei propoziții: *tocmai am primit următoarea declarație făcută de reprezentanții Ligii Copiilor...".*

Mi-am privit bocancii, cu mâinile în șolduri. Senatoarea Cruz și Rosa au venit în grabă dinspre tunel, cu Nico alături de ele. Chipul femeii era palid și a deschis

gura să ne strige. Vocea gravă care venea din difuzor anunța știrile:

„Ieri dimineață, foarte devreme, am executat un asalt asupra unuia dintre lagărele de reabilitare ale lui Gray, localizat în Oasis, Nevada. Am luat cu noi victimele cruzimii lui, copii internați acolo, și o să-i eliberăm numai după demisia imediată a președintelui. Dacă aceste cerințe nu vor fi îndeplinite, ne vom îndrepta spre următoarea țintă." Cuvinte foarte puternice. Dacă abia ați intrat pe recepție, avem o actualizare a acestor știri de ultimă oră în legătură cu imaginile și filmările difuzate în această dimineață de câteva publicații...

— Nu pot face una ca asta! a strigat Zach peste zumzetul din jurul nostru. N-au avut nimic de-a face cu asta! Ne fac să părem niște teroriști...

— E adevărat? l-a întrebat senatoarea Cruz pe Cole. Chiar revendică acest atac? Sau Gray este cel care încearcă să le-o pună în cârcă, astfel încât să poată justifica încă un atac asupra lor?

— Cred că-și asumă meritele, am spus eu, simțind nevoia să aduc o voce calmă în agitația aceea plină de panică. Gray nu are nevoie de o nouă scuză ca să-i atace, și el s-a străduit mereu să lanseze teoria că totul este contrafăcut. Dar cred că nu mai are nicio importanță. Acum Liga s-a transformat în țintă, nu noi.

Cole a reușit să-și țină în frâu expresia de satisfacție, sau măcar s-o mai domolească:

— Ei bine, am mai reușit să le punem o nemeritată pană la pălărie. Dar Ruby are dreptate. E bine pentru noi.

Editorul continua, netulburat: *„... cincisprezece ofițeri ai Forțelor Speciale Psi au suferit răni ușoare și au fost tratați la fața locului. Cu toții au refuzat să facă declarații în legătură cu tratamentul la care erau supuși copiii în lagărul de*

reabilitare, înainte de sosirea oficialilor superiori ai armatei. Până acum nu există nicio reacție nici din partea președintelui Gray, iar Washingtonul a rămas tăcut."

Cuvintele nerostite mi-au străbătut mintea. *Dar nu pentru mult timp.*

Lillian nu doar că era trează atunci când am descuiat ușa și am intrat, ci se ridicase și măsura camera cu pasul, în întuneric. Lăsase toate luminile stinse, mai puțin pe cea de pe birou. În comparație cu data trecută, arăta mult mai prezentabilă. Cineva, probabil Cole, îi adusese șervețele să se șteargă pe față, o perie de păr și un trening curat. Văzusem reportaje cu ea îmbrăcată în ținută de primă doamnă — costum, păr coafat perfect, perle — și o văzusem în mintea lui Clancy ca om de știință, înțepată și rece în halatul ei alb, de laborator. Aici, îmbrăcată astfel, ar fi putut fi oricine. Și era mai ușor să mă apropii de ea — era mai ușor să fac ce aveam de făcut.

— Bună, doctor Gray, am spus. Îți amintești de mine și de Gra... Charles?

Vida și Cole voiseră să vină să se uite, dar fusesem îngrijorată, să n-o copleșim cu prea multă lume în jur. Aveam nevoie să rămână calmă, sau măcar mai calmă decât fusese data trecută când avusese de-a face cu mine.

Femeia a mormăit ceva ca pentru sine, continuând să măsoare încăperea în sus și-n jos, înainte și înapoi, fără să-și întrerupă ritmul în timp ce-și arunca privirea spre pat, la hârtiile împrăștiate pe el. Brusc, s-a oprit și a arătat la ele cu disperare, forțându-și buzele în jurul fiecărui sunet pe care se străduia să-l scoată. Întregul trup i s-a cutremurat de frustrare și și-a apăsat mâna pe gât, frecându-se cu putere.

Atunci am înțeles. Clancy nu voise doar s-o facă să amuțească, astfel încât să nu le poată spune celorlalți despre leac. Voise și s-o pedepsească, exact în felul în care știa că o s-o facă cel mai mult să sufere. Îi luase mintea aceea sclipitoare și o făcuse prizonieră înăuntrul ei.

— Este în regulă, vrem să vorbim despre cercetarea pe care ai făcut-o.

— Grrraaa...

A înghițit și a încercat din nou, arătând atât de umilită pe cât putea fi un om. A trebuit să mă lupt cu dorința de a-i lua mâna, când a întins-o spre noi.

— Graaaafice.

— Corect, graficele.

Am luat-o cu grijă de umeri și am îndreptat-o spre pat. Nu știu dacă își amintea ce se întâmplase ultima oară când fusesem aici, dar nu s-a opus până când n-am încercat s-o fac să se așeze.

— Ruby, a spus Grasu. Ești gata?

Umerii i s-au cocârjat și am simțit sub palma mea cum i se încordează mușchii. Se pregătea și ea. Știa ce eram.

Plonjonul în mintea ei nu a fost mai puțin dureros ca prima dată. Dr. Gray își transformase amintirile într-un fluviu care spumega și pe care nu-l puteam trece — un șuvoi de peisaje, case, drumuri, jucării de copil, cursuri, flori, argintărie — orice și oricât spera ea că o ajută să-și protejeze cele mai importante amintiri.

Dar eram conectate. Asta era tot ce conta.

— Ruby.

Grasu stătea chiar lângă mine, știam lucrul ăsta, dar vocea îi suna de parcă mi-ar fi vorbit din cealaltă parte a coridorului.

— Ruby, care este... ăăă... culoarea ta preferată?

— Culoarea mea preferată, am repetat, lăsând cuvintele să capete formă în mintea mea, este verde.

Schimbarea a venit cam pe la mijlocul cuvântului. Într-o clipă, am fost trasă printre scene care nu durau mai mult decât o fracțiune de secundă. În următorul moment, am simțit că sunt aruncată într-un zid de sticlă pisată. Am dat înapoi, fizic și mental.

— Spune-mi care este al doilea prenume al tău, a spus Grasu.

— Este...

Cuvintele m-au adus mai aproape de suferință, de ascuțimea ei. Acea parte din mintea ei era atât de întunecată, încât întunericul părea de nesuportat. Trebuie să fi fost foarte dureros pentru ea ca, de fiecare dată când încerca să vorbească, să folosească acea parte din minte. Voia s-o doară. *S-o doară.*

— Care este al doilea prenume al tău? a repetat el.

— Este Elizabeth.

Am simțit cum gura rostește cuvintele, dar nu le puteam auzi peste vuietul sângelui din cap. *Trebuie să răzbesc prin toată treaba asta. Este un geam de sticlă. Trebuie să-l sparg. Trebuie să trec prin el. Minți în oglindă.*

— După cine ai fost numită?

Întrebarea lui Grasu mă ținea în acea parte a minții ei. De fiecare dată când trebuia să mă opresc și să mă gândesc la ce mă întreba, durerea parcă devenea un pic mai suportabilă.

— După bunica, am spus. Buni.

Buni. Buni. Buni. Persoana care își amintea de mine. Pe care o să reușesc s-o găsesc odată ce toate astea vor lua sfârșit. *Am nevoie de tine. Noi avem nevoie de tine.*

O strângeam tot mai tare de braț, până când, la un moment dat, am fost sigură că-mi înfipsesem unghiile în carnea ei. Cu o ultimă răsuflare profundă, m-am împins în zid cât de tare am putut, transformându-mi mintea într-o bâtă și lovind în el până când am simțit că cedează, spărgându-se asurzitor. M-am strecurat înainte, făcându-mi loc, până când s-a prăbușit și a făcut praf conexiunea.

— Ruby, cum se numea dubița noastră? Cum îi spuneam?

Probabil că Grasu urlase întrebarea spre mine. Avea vocea răgușită.

— Betty..., am bolborosit, cu mintea bucățele... durere peste tot... agonie... Black Betty.

Nu reușisem să trec, nu mai mult decât să depășesc rămășițele barierei. În jurul meu, lumea a explodat într-o lumină albastru electric...

Când mi-am revenit în simțiri, ridicându-mă la suprafață din durerea aceea mocirloasă, eram întinsă pe spate, pe jos, iar fața îngrijorată a lui Grasu era aplecată la câțiva centimetri deasupra mea.

— Ești bine? m-a întrebat el, luându-mă de mână ca să mă ajute să mă ridic. Cum te simți?

— De parcă aș fi încasat un cuțit încins drept în cap, am strecurat printre dinții încleștați.

— Ai fost inconștientă un minut întreg. Începusem să mă îngrijorez, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, întorcându-mă spre pat. Ce...

Lillian Gray stătea pe marginea patului, cu fața ascunsă în mâini. Umerii i se scuturau, tremurând la fiecare respirație icnită.

Plânge, mi-am spus, ridicându-mă în genunchi, *i-am făcut rău...*

Avea fața roșie, umflată de plâns. Aerul din încăpere se schimbase, o furtună de sentimente se răsuciseră, strângându-se ghem și lăsând în urmă un cer albastru, senin. Când s-a uitat la mine, m-a *văzut.* Buzele i s-au strâns într-un zâmbet dureros.

— Îți. Mulțumesc.

Se purta cu fiecare cuvânt de parcă ar fi fost un mic miracol.

Și atunci, fără niciun avertisment, am început și eu să plâng. Presiunea pe care o adunasem în piept rupea zăgazurile cu fiecare respirație și țâșnea afară odată cu aerul. Eu am făcut *asta.* Și dacă nu mai realizasem nimic valoros în viața mea, o ajutasem pe femeia aceasta. Îi dădusem vocea înapoi. Nu stricasem pe nimeni; ba chiar reparasem pe cineva.

— Ăăă... a început Grasu, stânjenit. Poate că ar trebui... ăăă...

M-am ridicat și mi-am trântit pe față un zâmbet.

— Mă duc să-l găsesc pe Cole, am spus. Poți să-i explici și ei ce s-a întâmplat? Să te asiguri că totul e în regulă?

Odată ieșită din cameră, m-am șters pe față cu poalele tricoului și mi-am acordat timp pentru câteva respirații liniștite, înainte de a-mi face apariția în sala de antrenament și în birou, apoi în sala mare, unde copiii stăteau deja în fața farfuriilor cu macaroane cu brânză.

Corect. Cina. Asta însemna...

Am sărit treptele două câte două, repezindu-mă pe culoar spre bucătărie. Copiii care se ocupau cu servitul mesei au ridicat din umeri și au spus că-l văzuseră pe Cole venind și plecând cu două farfurii. Ar fi dat de bănuit să

fiu văzută așteptând la ușa arhivei; mi-am scos ușor de la gât șiretul pe care țineam cheia și m-am uitat în stânga și în dreapta, ca să mă asigur că nu mă vedea nimeni intrând și încuind după mine. Becul din tavan s-a legănat din cauza curentului de aer, iar ușa din spatele raftului a hârâit, fără să se închidă complet.

Curiozitatea, mai mult decât orice altceva, m-a făcut să avansez în holul îngust. Era pentru prima dată de zile întregi când urma să-l văd — Cole mă ușuise cu mâna de fiecare dată când mă oferisem să vin, spunând că era mai bine pentru mine să stau deoparte și să evit să-l înfrunt când era deja furios. Fusese un gest prietenos, fără să dea de bănuit că mintea i-ar fi fost cumva influențată.

Acum, că se întorsese, mă așteptam cumva să fie și Vida aici, supraveghindu-i prin ferestruica din ușa de la celălalt capăt al holului — dar nu. Nu era nimeni aici, ca să se asigure că Clancy nu galopează prin mintea lui Cole.

Dacă mi-ar fi spus cineva că cei doi stăteau față în față, mâncând așezați pe podea, separați numai de un deget de sticlă antiglonț... aș fi zis că e nebun și să-și vadă de treabă. Dar așa erau. Împreună, relaxați și vorbind cu ușurința dintre doi prieteni vechi.

M-am aplecat în față și am lipit urechea de ușă, ca să prind frânturi de conversație.

— ...n-o să fie niciun document acolo, atât de secret este, singurul motiv pentru care mai există încă un cont al FSP...

— ...merită dacă asta înseamnă mai mulți soldați activi...

— Să nu neglijezi propaganda pe care o fac... încearcă să o folosești ca să-ți transmiți propriul mesaj. Recrutează soldați dornici de luptă...

Au trecut zece minute; cincisprezece. Înflăcărarea pe care o simțisem se transformase în ceva ce părea înfricoșare. Nu doar că ei doi vorbeau — avusesem încredere în Cole că o să trateze tot ce-i spunea Clancy ca pe cel mai mare drob de sare pe care-l avusese omenirea vreodată —, dar pe deasupra mai și eram de acord cu ce auzeam.

— Obiectivul trebuie să fie să păstrăm cât mai multe opțiuni posibile pentru copii, să nu lăsăm pe nimeni să decreteze reguli despre cum ar putea sau ar trebui să fie ei, a continuat Clancy. Senatoarea mai vrea să le susțină dreptul de a lua decizii pentru viitorul lor?

Tratamentul este o altă modalitate de a ne controla, de a lua decizia din mâinile noastre.

M-am dat înapoi de la ușă, scuturând din cap. Nu — faptul că o ajutam pe Lillian ne *dădea* posibilitatea de a alege. Nu puteam lua cu adevărat o decizie fără să știm ce înseamnă tratamentul.

Atunci de ce, dintr-odată, ultimele câteva ore păreau să fi fost o greșeală?

— ...nu-mi poți spune nimic altceva despre Sawtooth?

Acum Cole se ridicase în picioare, luând farfuria goală a lui Clancy din nișa de la ușă.

Clancy s-a întors pe patul lui. Avea o pătură nouă, mai groasă, și o pernă adevărată. Stiva de cărți de lângă pat se înălțase aproape cât acesta. Aparent, Clancy fusese un băiat *foarte* bun, din moment ce Cole se arătase dispus să-i aducă toate astea.

— Știi tot ce fac. Ăsta nu-i lagărul la al cărei aranjament am ajutat, ci la cel originar, din Tennessee, a spus Clancy. Ai de gând să intri odată, Ruby?

M-am îndepărtat de ușă, dar era lipsit de sens. S-a uitat spre fereastră și privirile ni s-au intersectat prin

geam. Am tras adânc aer în piept, am descuiat ușa și am proptit-o cu piciorul. Când s-a întors spre mine, lui Cole i-a tresărit mâna într-un spasm. Era greu de spus dacă simțea teamă sau iritare.

Am așteptat până când am ajuns iar pe coridor și am deschis gura să spun ceva.

— Nu, a spus el, ridicând mâna. Am totul sub control.

— Nimic nu este cu adevărat sub control în cazul lui, am subliniat eu. Cât timp ai grijă...

— Mă omori, Prețioaso, a răspuns el, trecându-și mâna prin păr. Ce este?

— Cred că trebuie să vezi, ca să crezi.

Cu toți ceilalți ocupați cu interviul lui Zu și, la sugestia lui Liam, cu propriile interviuri, Cole și cu mine ne-am apucat să planificăm asaltul de la Thurmond. Am stat treji toată noaptea, ca să discutăm toate detaliile. Urma ca, pe 27 februarie, să intru acolo cu stick-ul de memorie. Pe 1 martie, echipa noastră de douăzeci de copii și cei cam patruzeci de soldați ai lui Harry vor năvăli în lagăr aproximativ pe la șapte seara și vor încerca să reducă din FSP — eu ar trebui să descarc programul în serverele lor până la fără un sfert. Apoi copiii vor fi duși într-un loc sigur, la o distanță de mers pe jos de la lagăr, unde își vor aștepta părinții să vină să-i recupereze. Scris pas cu pas, părea aproape simplu. Dar realitatea era dură.

Dimineața a început, oficial, când Cole mi-a aruncat în cap un cearceaf de hârtie, făcându-mă să sar în sus din somn, fiindcă adormisem cu capul pe unul dintre birourile din sala computerelor.

— Ce-i asta? am întrebat, dându-le la o parte de pe mine.

Cel puțin cincisprezece coli de hârtie fuseseră lipite laolaltă, astfel încât să alcătuiască o imagine completă și coerentă a inelului de cabane, a clădirilor dărăpănate din cărămidă, a gardului argintiu și a sălbăticiei verzi dimprejur.

Am sărit în picioare.

— Ăsta-i Thurmond. Cum ai făcut rost de el?

Drept răspuns, Cole mi-a întins calm un telefon nedetectabil argintiu — în expresia lui era ceva șovăitor, disprețuitor. Am luat telefonul, ridicându-l încet spre ureche.

— Alo?

— *Tu ești Ruby?*

— Eu sunt, am răspuns privind spre Cole, care se uita la mine.

— *Mă numesc Harry Stewart...*

La capătul celălalt a intervenit o pauză care m-a făcut să strâng și mai tare telefonul în mână. Harry. Harry al lui Liam. Vocea îi era mai gravă decât mă așteptam, dar simțeam zâmbetul din ea.

— *Voiam să știi că noaptea trecută noi am desfășurat o acțiune...*

— Noi? am repetat prostește.

Nico venise și el și stătea lângă Cole, arătând nedumerit. Am pus telefonul pe difuzor, ca să poată auzi și ei.

— Una pe care n-ai convenit-o deloc cu mine, a bombănit Cole.

— *Suntem un grup de militari bătrâni, la pensie,* a spus Harry, râzând scurt. *Și câțiva prieteni mai noi, care și-au schimbat de curând crezul în ceea ce privește serviciul pentru președinte. În dimineața asta, cam la ora doi-zero-zero, am desfășurat un raid într-o presupusă închisoare ilegală.*

Inima mi s-a oprit de-a dreptul. Am simțit-o pulsând, apoi s-a oprit, cât mi-am ținut respirația.

— *A fost un succes și am reușit să recuperăm un număr de suspecți de trădare și informatori.*

A spus aceste două cuvinte — *trădători și informatori* — cu ușurință și cu o urmă de amuzament în voce.

— *V-am transmis informațiile pe care am reușit să le recuperăm de acolo, ca și pe cele obținute de la propriile surse din guvern. O să ne alăturăm efectivelor voastre la finalul săptămânii, dar voiam să știi că v-am recuperat-o...*

Avea vocea înfundată, îndepărtată de receptor. Am auzit o altă voce, una mai subțire — o femeie.

— *Stai culcată acolo,* l-am auzit pe Harry spunând, *mă bucur că te-ai trezit, domnii aceștia o să-ți explice ce s-a întâmplat... Da, poți să vorbești imediat cu ea...*

Inima îmi bătea ca nebuna, o auzeam în urechi, o simțeam în călcâie. S-a auzit o foială, cât timp telefonul a fost trecut dintr-o mână în alta.

— *Ruby?*

Nico a început să plângă, apăsându-se cu mâinile pe gură. Auzindu-i vocea... nu putea să fie adevărat... ei... Cate era...

— Cate, m-am bâlbâit eu, ești bine? Unde ești acum?

— *Ruby,* mi-a spus ea, tăind-o scurt, *a-ascultă-mă...*

Era atât de răgușită, încât a început să mă doară și pe mine gâtul.

— *Suntem bine, suntem cu toții bine, dar trebuie să mă asculți, ceva... s-a întâmplat ceva cu Liga, nu-i așa? Ei...*

L-am auzit pe Harry pe fundal: *„Este în regulă, te rog să stai întinsă..."*

Cole s-a sprijinit cu palmele pe birou.

— Conner, ce se întâmplă?

— *Am prins niște zvonuri cum că unii dintre... gardienii de acolo, ne tot tachinau, spuneau că o să fie atacat Cartierul General din Kansas. Niciunul dintre agenți... niciunul dintre noi nu a reușit să ia legătura cu cineva de acolo. Puteți să-i avertizați? Puteți să le transmiteți mesajul...?*

— O să ne ocupăm de asta, i-a promis Cole.

Nico se mutase deja la computerul lui, cu mâinile zburând pe tastatură.

— Ai răbdare, Harry o să vă aducă pe toți înapoi, aici.

— *Agenții vor să meargă în Kansas,* a spus ea, cu vocea tensionată.

— Ei bine, s-ar putea să nu aibă de ales, a spus Cole, fără răutate. Hei, Conner, e minunat să-ți aud vocea.

— *Și pe a ta. Ai avut grijă de copiii mei?*

Cole mi-a zâmbit ușor.

— Ei au avut grijă de mine.

— *Ruby?*

— Sunt aici.

Cuvintele mi-au ieșit cu repeziciune.

— Ești bine? Spune-mi că ești bine...

— *Sunt bine. Ne vedem curând, sub... înțeles? Îmi pare rău... conexi... întreru...*

Apoi a venit tonul.

M-am uitat la telefon, lăsându-l pe Cole să mi-l ia și să-l închidă. Nu aveam puterea să lupt cu starea de amorțeală care mă invadase. Aveam nevoie de mai mult de atât. Ea trebuia să știe — trebuia să știe cât de rău îmi pare.

— Merg prin mijlocul pustietăților, mi-a spus Cole. Conexiune proastă. Harry o să ne sune iar când ajung mai aproape.

Am dat din cap.

— Crezi că e adevărat? Că o să atace CG din Kansas?

— Serverele lor nu sunt conectate, a spus Nico. Am încercat să le dau un semn și... nimic.

— O să încerc să iau legătura la telefon cu niște agenți care mai sunt încă în teren, să vedem dacă știu ei ceva.

Cole mi-a dat părul după ureche și mi-a trecut cu degetul peste obraz.

— Este o victorie foarte importantă. Cate e bine. Avem pe drum o forță adevărată de luptă. Încă două săptămâni și vom fi de cealaltă parte a acestei baricade. Deocamdată concentrează-te la asta. Nu lăsa treaba despre Kansas să te ambaleze. Din câte îmi dau seama, oricum nu prea contează.

— Ba contează, cum să nu, am spus. Au murit deja atâția oameni...

— M-am prins, a zis Cole, nu voiam să spun asta, ci doar că Liga e terminată oricum. Faptul că au pretins că atacul a fost al lor demonstrează o ultimă și disperată tentativă de a arăta că și ei contează. Concentrează-te asupra viitorului. Asupra tratamentului, acum, că o avem pe dr. Gray din nou funcțională. Asupra Thurmondului...

A bătut cu degetele în hârtiile tipărite.

— Harry s-a pus în pericol și a riscat atât de mult ca să ne obțină asta. Hai s-o folosim cum trebuie.

S-a ridicat și a luat și hârtiile, ca să le afișeze pe perete. Am rămas pe loc până s-a îndepărtat, probabil ca să-și țină promisiunea în legătură cu cerința lui Cate, apoi, de parcă aș fi fost într-un vis, m-am ridicat și m-am îndreptat către acea imagine din satelit a terenului de la Thurmond. Ochii au urmărit cercul cabanelor — aparent, cercuri înclinate, inegale. Văzute de sus, cum le-ar vedea o pasăre trecând în înalt, eliberată de senzația de greață pe care-o simțeam mișunând în stomac.

— Acum este mult mai mare, a spus Nico.

Am dat din cap, luând markerele permanente pe care mi le întinsese.

S-a dat înapoi și s-a sprijinit de un birou, uitându-se la mine. Cu cât lucram mai mult, cu atât părea că atrag atenția mai multor oameni, până când mi-am dat seama, chiar fără să mă întorc, că am un public în toată puterea cuvântului. Denumisem fiecare structură mare — FABRICA și BARĂCILE FSP pe cele două clădiri pătrate din stânga inelului de cabane, GRĂDINA pe spațiul verde din cel mai nordic punct al taberei, și SALA DE MESE, INFIRMERIA și POARTA, în dreapta. Apoi m-am mutat spre cabane și am marcat cu un cerc TURNUL DE CONTROL. Fiecare cerculeț de cabane mici era subliniat fie cu marker verde, fie cu albastru, în funcție de locuitori.

Am simțit privirea cuiva pironită între umerii mei așa cum simți lumina soarelui trecând printr-o lentilă și arzând, până când nu am mai putut ignora micile valuri de conștiință de sine care începuseră să crească. Am avut senzația irațională că parcă aș arăta ceva rușinos, ceva de care ar trebui să fiu stânjenită. Starea mi s-a schimbat rapid de la entuziasm plin de nerăbdare la oroare, și mila pe care o simțeam față de mine însămi a început să bată în retragere.

— Aici sunt numai Verzi și Albaștri?

M-am întors când am auzit întrebarea senatoarei Cruz. Stătea în prag, ținând-o de braț pe dr. Gray, care părea că încearcă să se apropie. Nico a aruncat o privire spre ea, a încremenit și apoi a fugit în spate de tot, aproape împiedicându-se când s-a așezat iar jos.

— Erau și Galbeni, Portocalii și Roșii, am răspuns uitându-mă spre ele, dar au fost scoși din lagăr acum cinci ani

și jumătate. Roșiii au fost duși într-un program de antrenament, Proiectul Jamboree. Galbenii au fost mutați într-un alt lagăr, în Indiana, specializat în facilități non-electrice.

— Dar cei Portocalii? a întrebat dr. Gray.

Mâna mi-a încremenit, la fel ca aerul din jur.

— Nu există raportări confirmate despre localizarea lor, am spus.

— Unde e asta?

Cuvintele lui Lillian Gray erau încă puțin șovăitoare, de parcă s-ar fi așteptat pe jumătate să înceapă în orice moment să le rateze iar. S-a apropiat un pas, cercetând peticele de zăpadă și de iarbă crescută sălbatic. Dacă te uitai suficient de atent, puteai vedea punctulețele de uniforme albastre care lucrau în grădină.

— Ăsta nu e Thurmond, a spus ea. Thurmond are o singură clădire. L-am văzut cu ochii mei.

— Odată ce au mutat de acolo programul inițial de cercetare, au extins rapid lagărul, ca să poată găzdui mai mulți copii, i-am răspuns eu. Am adăugat câte un R, P sau G micuțe lângă cabanele în care locuiau de obicei acești copii. Au schimbat încuietorile de la cabanele Galbenilor cu unele neelectrice și apoi așa au rămas. Din câte știu, cabanele Roșiilor aveau înăuntru robinete și stropitoare suplimentare.

Senatoarea Cruz mi-a pus o mână pe umăr, aplecându-se în față și examinând ce lucrasem.

— De ce erau Roșiii și Portocalii în al doilea inel dinspre centru, în loc să fie în cel mai din exterior? Dacă era să cauzeze probleme, probabil că ar fi trebuit să-i ducă totuși cât mai departe de Turnul de Control.

— Îi înconjuraseră din toate părțile cu un tampon de Verzi, am explicat eu, așa încât, dacă încercau să-i atace

pe controlorii de lagăr sau să scape folosindu-și puterile, să fie nevoiți să pârlească și niște copii pe drum.

— Dar asta i-a oprit cumva?

Am dat din cap.

— A scăpat vreodată cineva?

Am dat iar din cap.

— Cei care au încercat au fost împușcați înainte să poată ajunge la zid. Țineau mereu cel puțin un lunetist pe acoperișul Turnului de Control, ba chiar doi, dacă era vreun grup care lucra în grădină.

— Ei bine, asta a ucis și ultima fărâmă de încredere pe care o mai aveam în omenire, a spus Cole, întorcându-se în sală.

— Ai reușit ceva? l-am întrebat.

— Nada, a răspuns el. Vorbim mai târziu. Acum, ai putea să ne descrii o zi obișnuită? Sunt sigur că aveați un fel de rutină zilnică, nu?

— La cinci dimineața suna alarma de trezire. Cinci minute mai târziu se deblocau ușile. După asta, se schimba în funcție de lună. Ne dădeau două mese pe zi, așa că dacă nu aveai programat micul dejun te duceai la Spălătorie și munceai timp de vreo șase ore până spre amiază, apoi primeai prânzul. După aia aveai timp liber în dormitor, vreo două ore, înainte de a începe schimbul de după-amiază, de obicei un fel de curățenie, ca spălatul rufelor sau desfundatul îngrozitorului sistem de canalizare, pentru că se înfunda mereu. Apoi cina. Apoi, la ora opt, stingerea.

— Dumnezeule! a fost singurul comentariu al senatoarei Cruz.

— Eram acolo peste trei mii de copii, am spus. Putea să le pice sistemul în orice secundă. Ba chiar se gândiseră și

cum să facă față numărului tot mai mic de soldați FSP, din moment ce tuturor li se cam termina perioada de patru ani la datorie.

— Ce ne poți spune despre raportul dintre copii și FSP? m-a întrebat Cole. O estimare.

Le dădusem deja informațiile astea în plan, dar întreba ca să audă și cele două femei din fața mea.

— Cate mi-a spus că de obicei erau cam două sute în lagăr, tot timpul, plus încă douăzeci de persoane care lucrau în Turnul de Control. Acum s-ar putea să fie mai puțini, din moment ce a început procesul de închidere a lagărului.

Am dat din cap.

— Nu par mulți, dar sunt plasați strategic și au primit permisiunea de a hărțui și agresa copiii.

Pentru cineva care fusese atât de implicat în cercetare, pentru găsirea unui tratament de vindecare a NIAA, dr. Gray părea foarte afectată de toate astea, de parcă le-ar fi auzit pentru prima dată. Părea imposibil. Anumite lucruri trebuie să fi fost confidențiale, dar soțul ei era președinte — el jucase un rol esențial în dezvoltarea programului pentru lagărele de reabilitare.

Lillian Gray s-a uitat în altă parte.

— ...Tu ești ca fiul meu, nu-i așa?

— Da, am spus, dar nu în acel fel care contează.

— Erai și tu la Thurmond când se afla și el acolo?

— Am venit după aceea. Nu ne-am suprapus deloc. Eu n-am fost adusă în lagăr decât după ce o extinseseră deja. Mă întrebi din vreun motiv?

Și-a lăsat capul într-o parte și m-am luptat să stăpânesc tremurul care m-a străbătut. Această simplă mișcare era Clancy, Clancy pe de-a-ntregul.

— Presupun că motivul pentru care mă aflu aici este că vreți să știți ce progrese am făcut în controlarea puterilor psi ale copiilor, nu? a început ea, îndreptându-se în scaun. Și, de asemenea, care este evaluarea finală a Corporației Leda referitor la cauză, nu?

— Te-ai prins, a spus Cole. Așa că, normal, întrebarea noastră este ce vrei în schimb.

Mersese direct la țintă și totuși am fost cumva șocată de asta. Nu știu de ce mă așteptasem ca ea — o Gray — să facă asta din bunătatea inimii sale. Sperasem, cred, ca așchia aia *să fi sărit* departe de trunchi, măcar în privința asta.

— Putem vorbi undeva, între patru ochi? a întrebat ea, uitându-se pe geam spre copiii care treceau pe coridor.

— Bineînțeles, a spus Cole. Nico, vino peste noi dacă auzi vreun zvon despre Kansas.

L-am urmat pe scări, am trecut de grupurile de puști care se foiau între dormitoare, pe holuri, cu toții părând nepăsători în legătură cu identitatea femeii blonde. Când am ajuns în biroul de la etaj, Cole le-a făcut semn celor două femei mai în vârstă să ia loc, iar el s-a dus de cealaltă parte a biroului, iar eu am încuiat ușa după noi.

Dr. Gray s-a sprijinit pe spate în scaun, cercetând încăperea dintr-o privire, cu ochii ei întunecați.

— Ăsta a fost biroul lui John, nu-i așa?

Cumva, reușisem să uit că John Alban și Gray fuseseră cândva prieteni foarte apropiați. Alban o ajutase pe Prima Doamnă să dispară, îi sponsorizase încercările din cercetare, făcuse o înțelegere cu ea — *oh*.

— Ai vrea să nu băgăm sfârșitul lui Alban în negocierea asta, am spus. O să ne dai informațiile la schimb cu posibilitatea de a realiza prima dată procedura pe Clancy.

Cole a fluierat ușor.

— Trăiam cu impresia că este un fel de operație. Nu mă aștept s-o poți face aici...

— Sigur că nu, a spus ea. Și dacă ați freca fiecare milimetru de aici cu înălbitor, și tot n-ar fi destul de curat pentru o operație. Am nevoie să mă ajutați discret să stabilim un moment în care putem s-o facem într-un spital local, unde am personal calificat.

— Asta e o cerere cam pretențioasă, a spus Cole. E aproape imposibil s-o facem discret.

— Odată ce procedura e definitivată, planul dintotdeauna a fost să-l luăm pe Clancy și să-l ducem undeva, să-l ascundem. Vreau să mă întorc la o viață care să pară normală, alături de fiul pe care l-am avut cândva.

Tratamentul este o altă cale de a ne controla, de a lua decizia din mâinile noastre. Cuvintele lui Clancy mi-au trecut prin minte ca o șoaptă. Le-am ascultat.

— Eu nu..., am început să spun.

Care era totuși problema mea cu toate astea? Clancy dovedise în repetate rânduri că nu poți avea încredere în el că-și folosește puterile, astfel încât să nu le facă rău celorlalți. East River... Jude... de câte ori trebuia să-mi arate până unde putea merge? Și totul ca să evite să fie iar cum fusese la Thurmond: neputincios. Îi simțisem neputința când l-am văzut legat de masa de la Thurmond, durerea provocată de șocurile electrice care-i trecuseră prin creier. Simțisem stânjeneala când îmi pierdusem controlul asupra sfincterelor mele, furia de a fi tratată ca un animal.

Se salvase pe sine înainte de a salva alte câteva mii. De data asta, trebuia să alegem între acele mii și el.

— OK, am spus atunci când mi-am dat seama că și Cole așteaptă răspunsul meu. Oare ce era pâlpâirea aceea pe

care i-am zărit-o în ochi? Dezamăgire? Înțelegere? A fost acolo și a dispărut atât de repede, mascată de obișnuitul lui zâmbet sălbatic, încât nici n-am mai fost sigură că am zărit-o, de fapt.

— Atunci ne-am înțeles, a spus el. O să adunăm oamenii în seara asta, ca să le explici. Mâine dimineață o să începem să căutăm niște opțiuni viabile de spitale pentru tine.

Dr. Gray a înclinat capul, în semn de aprobare tăcută. M-am ridicat, mormăind niște scuze cum că aș vrea să vorbesc ceva cu Vida și să văd cum merge antrenamentul la etaj. De fapt, nu mai puteam respira aerul greu din camera aceea — nu mai puteam să-l trag și să-l scot din plămâni. Mă sufocau vorbele lăsate să atârne între acei patru pereți și nu mă puteam scutura de sentimentul că am mâinile pline de sânge, chiar dacă le frecam disperată de pantaloni.

Eram numai cu Vida în sala computerelor, povestindu-i despre scurta conversație pe care o avusesem cu Cate, când pe canalul de știri live prins de Nico a apărut brusc chipul lui Zu.

Stăteam cu genunchii la piept, încercând din răsputeri să-i răspund la întrebări, căci toate păreau variații ale lui „Dar ea este bine, nu?". Țineam ochii lipiți de ecran, așteptând vreo știre de ultimă oră întârziată, despre Kansas, și când am văzut-o pe Zu mi-am lăsat atât de repede picioarele pe podea, încât scaunul a sărit în față, cu mine cu tot.

— Dă mai tare, am spus.

„ ...astăzi au fost difuzate mai multe filmări venite din surse legate de scandalul lagărelor de reabilitare, ce zguduie

nou redeschisa Washington. În această seară, Amplificarea a difuzat o serie de filmulețe făcute probabil cu puștii mutați din Nevada. Să aruncăm o privire...

Nu știu dacă era mâna celor din rețeaua de știri sau mintea isteață a lui Alice, care editase materialul, dar cadrele de început ale filmării erau cu cei zece copii care acceptaseră să fie intervievați, prezentându-se pe rând.

— Zach... șaptesprezece ani.

— Mă cheamă Kylie și am șaisprezece ani.

Și tot așa, până când, în sfârșit, filmarea a ajuns la Zu; era filmul făcut mai târziu cu ea, ca să se prezinte. Imediat după aceea, reportajul a continuat cu Zu descriind felul în care o lăsaseră părinții la școală. Fiecare dintre copii avea propria versiune despre cum fuseseră luat de FSP, despre părinții lui, despre lume.

Mi-am apăsat gura cu palmele uitându-mă la Vida, ca să-i evaluez reacția. A luat o înghițitură din sticla cu apă și a pocnit capacul cu palma, ca s-o închidă la loc.

— Trebuie să recunosc că s-au mișcat destul de repede, a spus ea. Dar, gagico, știi că sunt de partea ta. Toată treaba asta e minunată ca să înduioșezi niște inimi, dar câte cururi o să se miște de pe canapea? Care este continuarea pentru toate astea? Au nevoie de intervenția noastră. Aici e prea multă speranță și prea puțină strategie.

— Totuși au dreptate, am spus eu, simțindu-mă oarecum golită pe dinăuntru. Aveam nevoie de ceva în genul ăsta, trebuia să spunem publicului adevărul, astfel încât, atunci când copiii vor ieși din tabere, să fie acceptați. Este un lucru *bun*.

Instinctele lui Liam fuseseră corecte.

— Doar pentru că ei au avut dreptate nu înseamnă că tu greșești, gagico, a spus ea, coborând vocea. Charlie a

avut dreptate. Toate căcaturile tale se duc dracului fără noi alături, să-ți spunem ce să faci.

Crainica de la știri, o blondă încrezută îmbrăcată într-un costum roșu-aprins, a apărut din nou pe ecran, dar aproape imediat a fost întreruptă de o fotografie trimisă de un telespectator. În mijlocul a ceea ce programul spunea că ar fi Times Square, din New York, chipul lui Zu strălucea pe un grupaj de trei ecrane uriașe, în contrast puternic cu ecranele negre din jurul lor, care zăceau neaprinse de ani întregi. Era o fotografie care îți rupea inima — chiar și fără să o cunoști pe fată sau fără să știi contextul interviului din care fusese luată această secvență, și tot ai fi fost mișcat, ți-ar fi atras atenția. Cuvintele INAMICUL PUBLIC, VÂRSTA 13 ANI, pâlpâiau pe ecran peste imaginea ei, o piesă perfect calibrată de manipulare emoțională.

— Unde este Grasu? am întrebat.

Vida a început să scrijelească eticheta de pe sticla de apă.

— L-am întrebat pe Cole dacă domnișorul nostru ar putea folosi unul dintre apartamentele mari rămase libere ca să facă un fel de infirmerie sau ceva de genul ăsta. O cameră de prim-ajutor. Un loc în care să punem toate tâmpeniile alea medicale și cărțile de care se înconjoară tot timpul, ca un ciudat de tocilar. E acolo, tot numărându-și borcanele cu tampoane de vată și bețele de urechi.

— Te-ai cam înmuiat cu mine, Vi, i-am spus. Asta a fost chiar drăguț...

Sclipirea de pe ecran s-a schimbat brusc din albastrul acela electric în albul studioului de televiziune. Apoi ecranul s-a făcut roșu, lăsând în urmă chiar și culoarea din părul Videi.

— Oh, *rahat.*

Clădirea în sine era aproape de nerecunoscut, dar cuvintele care rulau în josul ei erau destul de clare: CARTIERUL GENERAL AL LIGII COPIILOR DISTRUS ÎN TOTALITATE.

„ ...relatează în direct chiar de lângă Colby, Kansas. Oficiali guvernamentali au confirmat că au fost folosite drone pentru atacarea unui depozit despre care se crede că îi găzduia pe ultimii reprezentanți ai Ligii Copiilor. În această dimineață, devreme, au fost distribuite către presă fotografii și documente false, iar organizația a pretins că..."

Nu am mai rămas să aud și restul. Dacă trimiseseră drone în Colby, atunci ceea ce vedeam era cu adevărat CG din Kansas — și toți acei agenți, cu condiția să nu fi fugit mai devreme, în zori, erau morți cu toții.

Cole era în birou cu ușa închisă, dar o lăsase descuiată. M-am strecurat înăuntru și l-am găsit așezat pe scaunul lui, cu fața ascunsă în palme. Când a auzit ușa închizându-se la loc, a ridicat privirea, apoi a pus telefonul pe difuzor. Harry.

— *Tipii au zis că încă ardea când au ajuns ei acolo. Au ridicat doi supraviețuitori pe care i-au găsit la vreo doi kilometri distanță de ce mai rămăsese din clădire, dar nu s-au putut apropia mai mult. O să-i retrag și ne regrupăm în Utah.*

— Cum au scăpat ăia doi? am întrebat. Cum ar fi putut scăpa cineva?

Nu e clar. Conexiunea era proastă rău și supraviețuitorii se rătăciseră de tot când i-au găsit oamenii noștri. Ne-au zis o poveste fantasmagorică.

— De ce spui asta? a întrebat Cole.

Tensiunea a umplut camera, mi-a umplut creierul. Mi-am dat seama că nu auzisem greșit numai pentru că

am văzut expresia ucigătoare de pe chipul lui Cole, felul în care căldura de sub pielea lui a evaporat ultima urmă de blândețe pe care o avea.

— *Supraviețuitorii,* a spus Harry, *au pretins să au fost atacați de o bandă de copii. Au spus că erau Roșii.*

Nouăsprezece

— Tu crezi asta? am întrebat. Că niște Roșii au făcut așa ceva?

Cole a ridicat ochii spre mine, auzindu-mi întrebarea.

— Mi-aș dori ca naiba să știu. Treaba asta mă face să-mi doresc să...

— Să-ți dorești să ce? l-am întrebat.

S-a ridicat brusc, incapabil să rămână așezat, cu mâinile tresărind spasmodic tot timpul.

— Trebuie să-ți spun ceva înainte de a merge să le prezentăm planul nostru și celorlalți copii.

Mi-am frământat mâinile în poală, luptându-mă ca vocea să-mi rămână calmă.

— Despre ce e vorba?

— Aș vrea să mergem să cercetăm documentele și activitățile unei anumite tabere: Sawtooth, din Idaho. Clancy susține că este una dintre bazele pe care le foloseau ca să antreneze Roșii.

— Și tu îl *crezi*? l-am întrebat eu, dând din cap. Cole...

— Da, a spus el, chiar îl cred, și *nu* pentru că m-a lucrat cu puterile lui. Ci pentru că fiecare fărâmă de informație pe care mi-a dat-o până acum a dat rezultate... și se poate

să-i fi promis că-l las să plece dacă ne ajută. Sigur că n-o s-o fac, dar, oricum. E un bun factor motivațional.

— Totuși, de ce? am întrebat. De ce trebuie să investigăm asta?

— Senatoarea Cruz mi-a zis că-i trebuie dovezi solide despre existența unei armate a Roșiilor, înainte de a cere comunității internaționale să treacă la acțiune. Vreau să i le obțin. Sau măcar să *încerc*. Dacă e o fundătură, asta e. Dar spune-mi că pot conta pe tine cu treaba asta. Îți promit că n-o să afecteze atacul asupra Thurmondului.

Răbdarea mea ajunsese la final.

— Dacă vrei să fac asta, trebuie să le spui și celorlalți că ești Roșu. Te ajut numai cu această condiție.

S-a dat înapoi, surprins.

— Ce are asta de-a face cu ceva?

— Pierdem susținerea copiilor, o simt. Trebuie să știe o dată pentru totdeauna că ai cu adevărat cele mai bune intenții, din inimă, pentru că ești unul de-al nostru.

Auzeam epuizarea din propria-mi voce.

— Nu a durat destul treaba asta?

A deschis gura, furios și în mod evident în defensivă, dar a închis-o la loc și m-a scrutat. După ceva vreme a spus:

— O să-i spun lui Liam. O să încep cu el, în seara asta. Apoi, în funcție de cum merge, o să le spun și celorlalți. Este acceptabil?

Eram atât de ușurată, încât îmi venea să strig.

— Da. Dar trebuie să-i spui înainte de întâlnirea din seara asta.

Mi-a făcut semn să mă așez.

— Înainte de asta, aș vrea să mai discut o dată cu tine despre cum mă gândesc să te introducem iar la

Thurmond. Mă gândesc că poate ai vrea să vorbim despre asta aici, mai degrabă decât în fața celorlalți?

Am dat din cap.

— O să le spun, dar nu înainte de a conveni noi asupra strategiei. Te gândești în continuare să mă duceți în Virginia?

— Da, a spus el. Obiectivul aici este să te lăsăm chiar în calea unui urmăritor și să ne asigurăm că nu ești din start copleșită de situație. O să lansăm un pont fals, despre un copil Verde în libertate, iar tu va trebui să intri în mintea urmăritorului înainte ca el să-ți poată rula imaginea prin program. O să te ducă la cea mai apropiată bază a FSP, pentru recompensă, iar tu trebuie să-l faci să te ducă la un FSP, astfel încât să te poată testa „oficial" și să confirme că ești Verde. Va trebui să sari de colo-colo prin mințile tuturor celor cu care te intersectezi. Nu trebuie să știe nimeni adevărul, altfel nu mai ieși vie de la Thurmond. Cheia este să-i controlezi pe toți cei cu care vii în contact la un moment dat. Crezi că e realist?

— Da, am spus, simțind cum coloana mi se îndreaptă, cu hotărâre. Este realist.

Două ore mai târziu ne-am adunat în garaj și ne-am așezat în cerc în jurul unei luni în creștere desenate pe podea. Adusesem scaune pentru Cole, senatoarea Cruz și dr. Gray, ca să stea pe parcursul discuției, dar Cole a mai adus unul și l-a așezat la dreapta lui, apoi m-a împins ușor să iau loc. I-am aruncat o privire, încercând să citesc cum decursese conversația lui, dar își păstra cu multă grijă un chip inexpresiv.

Pe de altă parte, Liam părea de parcă ar fi ieșit dintr-o tornadă. Îi simțeam permanent ochii asupra mea și nu am fost suficient de curajoasă încât să-l privesc și eu.

— După cum puteți vedea, în această seară minunată avem alături un musafir nou, a început Cole, cu brațele încrucișate și postura fermă. Este omul de știință care a condus cercetarea despre tratament și se află aici ca să ne explice cauza NIAA, precum și ce presupune mai exact vindecarea.

Șoaptele au amuțit atât de repede, încât am fost sigură că aș fi putut auzi rateurile date de o mașină la sute de kilometri distanță.

Lillian a îndreptat niște pliuri inexistente ale pantalonilor de trening și începuse să se ridice de pe scaun, dar apoi s-a răzgândit și s-a așezat la loc. Unii dintre copiii mai mari trebuie s-o fi recunoscut din reportajele mai vechi, dar cei mai mulți... doar o priveau cu venerație, complet neștiutori în legătură cu numele ei de familie. Pe de altă parte, Alice era cu totul altceva. Am văzut exact momentul în care i-a picat fisa.

— Bună.

A tras adânc aer în piept, s-a întors spre Cole și l-a întrebat:

— Cu ce ar trebui să încep?

— Începe cu cauza și termină cu tratamentul, a spus el.

— Ah. În regulă. Inițial... când a fost pentru prima dată recunoscută Neurodegenerarea idiopatică adolescentină acută (NIAA), presupunerea comună era că vorbim despre un soi de virus a cărui manifestare era mai pronunțată și chiar letală la copii, față de adulți. Destul de repede, comunitatea științifică a dovedit că acest lucru nu era adevărat, din moment ce cazurile din afara Statelor Unite erau destul de rare și, oricum, mult mai puțin agresive. După câțiva ani de cercetări... Corporația Leda și-a încheiat experimentele și a confirmat

că unii dintre noi, inclusiv eu, eram considerați în mod secret cauza.

M-am aplecat în față în scaunul meu, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, și mi-am mușcat buzele.

— Acum aproape treizeci de ani, au fost niște atacuri... câteva, de fapt... la adresa securității naționale. Aceste atacuri bioteroriste fuseseră lansate de pe teritoriul Statelor Unite și toate presupuneau distrugerea recoltelor și a surselor de apă.

Liam stătea la marginea grupului, alături de Alice. Se uita la dr. Gray prin ecranul digital din spatele aparatului lui Alice, dar la această ultimă replică a tresărit și a ridicat privirea. M-am foit nerăbdătoare, așteptând ca ea să continue. De-a lungul anilor mai fuseseră teorii că NIAA era rezultatul unor atacuri teroriste, asta nu era o informație nouă...

— Președintele de atunci, nu soț... nu președintele Gray, a semnat un ordin confidențial să începem să dezvoltăm un agent chimic care să contracareze și să anuleze câteva tipuri de otrăvuri, bacterii și medicamente care ar fi putut fi adăugate în sursele de apă fără ca vreunul din noi să prindă de veste. Corporația Leda a dezvoltat și distribuit substanța chimică denumită Agentul Ambrozia în toate stațiile de epurare a apei de pe teritoriul țării.

Mi-am frecat fruntea, luptându-mă cu vederea care începea să mi se încețoșeze.

— Au testat agentul în combinație cu mineralele obișnuite și cu ceilalți compuși din apă? A întrebat senatoarea Cruz, albă de furie.

Dr. Gray a dat din cap.

— Da, asta era o testare de rutină. Participanții au semnat acorduri de confidențialitate beton și au fost

răsplătiți cu generozitate pentru munca lor. Au făcut studii pe copii, adulți și animale. Chiar și pe femei însărcinate, care au adus toate pe lume, în siguranță și fără complicații, bebeluși sănătoși. De fapt, acești cercetători au fost atât de mult presați de guvern să implementeze repede programul, încât nu au putut studia efectele agentului chimic pe termen lung.

Ne-au otrăvit. Buzele mi s-au încovoiat în semn de dezgust și a trebuit să-mi încleștez mâinile pe brațele scaunului ca să rămân așezată. *Ne-au otrăvit și ne-au ținut închiși din cauza greșelii lor.*

Cole s-a ridicat de pe scaun și a început să măsoare camera cu capul plecat, ascultând.

— Studiile recente făcute de Leda au concluzionat că Agentul Ambrozia este ceea ce numim un teratogen, adică... adică femeile care au băut apă tratată au introdus agentul în corp, fără să știe, iar acesta a afectat celulele cerebrale ale copiilor din uter. Am înțeles din aceste rapoarte că mutațiile provocate au rămas latente în mintea copii... în mintea voastră, până când ați ajuns la pubertate, în jurul vârstei de opt, nouă, zece sau unsprezece ani. Modificările nivelului hormonal și ale chimiei cerebrale au activat mutațiile.

— De ce au murit atât de mulți?

Mâna lui Cole, lăsată pe lângă trup, a zvâcnit ușor.

— Mamele acelea au ingerat o cantitate mare de agent chimic sau poate a existat un al treilea factor de mediu, nespecificat.

Spunea toate astea cu atâta răceală, atât de clinic, cu o asemenea detașare profesională, încât m-a făcut din nou să mă înfurii.

Asta ți s-a întâmplat și ție. De ce nu ești furioasă? De ce nu ești supărată?

Olivia s-a ridicat în picioare; vederea feței ei plină de cicatrici a făcut-o pe dr. Gray să tresară, înainte de a putea să-și recapete calmul.

— Cum explici faptul că avem puteri diferite? De ce fiecare dintre noi poate face altceva?

— Ipoteza cea mai răspândită este că totul are de-a face cu genetica: chimia individuală a creierului și felul în care sunt afectate căile neuronale în momentul tranziției.

— Agentul chimic mai este încă în sursele de apă?

Dr. Gray a ezitat suficient, încât să știm răspunsul înainte ca ea măcar să deschidă gura.

— Da. Deși acum Leda a confirmat că Agentul Ambrozia este de vină, aș spune că ar fi corect să presupunem că planifică, probabil, să introducă în sursele de apă un neutralizator, începând cu orașele mari. Însă având în vedere câte femei și copii mici au ingerat apa contaminată, ar putea să fie nevoie de o generație sau două înainte să începem iar să vedem copii fără această mutație.

O generație. Nu doar luni sau ani. *O generație*. Mi-am ascuns fața în palme și am respirat adânc.

— Deci dacă asta explică ce s-a întâmplat, a spus Cole, care este metoda ta de vindecare?

Dr. Gray și-a schimbat poziția, relaxându-se ușor. Acesta era teritoriul ei și se simțea în mod evident mai confortabil traversându-l.

— Comunitatea științifică știa de ceva timp că, pe fond, puterile voastre psi implică modificarea fluxului normal de energie din creier. Îl intensifică, de fapt. Atunci când... când un copil clasificat drept Portocaliu, de exemplu,

influențează pe cineva, acesta manipulează fluxul electric din mintea celuilalt, deteriorându-i sistemele și procesele obișnuite. Nu e foarte diferit de ceea ce face un copil clasificat drept Galben la o scară mai mare, externă, atunci când controlează curentul electric dintr-un aparat sau dintr-o rețea. Și așa mai departe. Totul, inclusiv noi, este făcut din particule, iar acele particule au încărcătură electrică.

Inima mi s-a oprit preț de o secundă. Îl vedeam pe Clancy spunându-mi exact același lucru, dar nu-l luasem în seamă pentru că... pentru că mințise tot timpul, pentru că un tratament adevărat ar fi *trebuit* să elimine cu totul mutația.

— Este o operație în timpul căreia implantăm ceva numit stimulator neurologic, un fel de *pacemaker* pentru creier, dacă vreți. Locul unde este implantat depinde în mare parte de felul puterilor, dar stimulatorul, în toate cazurile, eliberează el însuși o încărcătură electrică. Aceasta reglează fluxul anormal, schimbându-l într-unul al unui om obișnuit.

— Neutralizează puterile, a lămurit Cole, mai degrabă decât să le îndepărteze.

— Da, exact.

— Iar procedura aceasta poate fi realizată în siguranță? a strigat Alice. Ați făcut vreuna?

— Da, a răspuns ea. Am tratat cu succes un copil.

— Unu nu prea este mare record, doctore, a spus Cole. Unul singur nu ne dă nicio idee despre sorții de izbândă.

Abia dacă a ridicat mâinile și a spus:

— Nu a fost timp pentru mai mult de-atât. Îmi pare rău.

— Iar ideea este să...

Aproape că nu puteam rosti întrebarea. Mă simțeam strivită, sufocată de furie.

— Ideea este că fiecare copil născut va trebui să facă asta ca prevenție, să nu se transforme sau să nu moară? La ce vârstă?

— Cam pe la șapte ani, a spus Lillian. Și s-ar putea să fie nevoie să meargă la controale periodice, oricum.

Asta a stârnit printre copii murmure de nemulțumire; părea că, în sfârșit, se trezesc cu toții din amorțirea primului șoc.

— Care sunt pașii următori? a întrebat Alice, reorientându-și camera. Totul este incredibil, dar nu avem dovezi solide că Agentul Ambrozia a fost adăugat în sursele de apă. Leda a închis prea repede programul de cercetare. Niciunul dintre Verzi nu a putut obține vreo informație despre asta.

— Ce ar fi pentru tine o dovadă suficientă? a întrebat dr. Gray.

Alice avea răspunsul pregătit.

— Orice fel de documentație care să demonstreze că se găsește în mixtura de tratare a apelor.

— Putem să mergem la stațiile de filtrare, a spus Liam. Să intrăm, facem niște poze, încercăm să găsim documente tipărite sau informații în computere.

— Ar putea să funcționeze, a adăugat Alice, căreia îi sclipeau ochii. Cred că avem nevoie de cel puțin cinci sau șase locuri din astea, pentru cazul în care vreunele dintre ele se dovedesc a fi fâsâieli. Și trebuie să fie în state diferite, ca să se afle că nu s-a întâmplat doar în California. Avem destul combustibil să facem treaba asta?

— Stai, stai, a intervenit Cole. În momentul ăsta, prioritatea noastră este să nu ieșim prea mult în evidență, să ne rafinăm strategia pentru atacarea Thurmondului și să așteptăm să sosească întăririle. Dacă iese cineva, iese numai ca să aducă mai multe forțe pentru luptă.

— Întăriri? a repetat Liam, mârâind.

Cole a ridicat sprâncenele.

— Oh, *nenorocitule* ce ești, a izbucnit Liam. Harry? I-ai cerut lui Harry să lupte?

— S-a oferit voluntar. El și unitatea lui de patruzeci de foști militari, bărbați și femei, sunt foarte dornici să ia parte la asta.

Cole s-a întors ca să le vorbească puștilor.

— Contrar a ceea ce v-a spus el, n-am cerut niciodată nimănui să lupte, dacă nu a vrut.

— Cam de câte ori ar trebui să-ți băgăm chestia asta în cap, până accepți realitatea? l-a întrebat Alice. Copiii nu vor *niciun fel* de luptă.

— Oh, ba vor o luptă, a spus Cole, ocolind ca să ajungă în fața ei, dar nu vor să fie nevoie să lupte ei înșiși.

— Nu, vrem să coordonăm un atac media, să spunem adevărul, a spus Liam. Să dezvăluim unde sunt lagărele despre care știm, împreună cu listele numelor de copii de acolo. O să dăm ocazia poporului american să se revolte și să se ducă după ei. Asta o să provoace un pic de haos, dar acum, când avem informațiile că NIAA nu este contagioasă, va crește probabilitatea ca puterile externe să vină cu forțe de menținere a păcii. Nu-i așa, doamnă senator Cruz?

— Nu există nicio garanție..., a spus ea. Dar aș putea încerca, să văd ce obțin.

— Cred că supraestimezi nivelul de implicare a populației, am spus eu, dând din cap și observând cu o oarecare satisfacție că și ceilalți s-au oprit să asculte. Am văzut de prea multe ori că singurul mod în care putem obține ce ne dorim, singurul mod în care am reușit să ne eliberăm din toate astea, este să ne luăm singuri. Lagărele

au sisteme sofisticate de securitate, iar Gray a arătat în repetate rânduri că ar face orice ca să-și salveze fundul. Cine spune că, în momentul în care tu faci publice informațiile despre lagăre, el n-o să se răzbune pe copii? Că n-o să-i folosească drept ostatici, că n-o să-i mute, că n-o să-i *ucidă* ca să îngroape dovezile?

Și dacă se gândiseră la toate astea în timpul planificării lor, nu li s-a văzut pe chip. Iar faptul că dr. Gray nu a încercat să mă contrazică a părut să dea o oarecare credibilitate acestei posibilități.

— În niciun caz *nu poți* să faci publică vreo informație despre Agentul Ambrozia, îmi pare rău, dar nu se poate, a spus ea. Subestimezi grav nivelul de panică pe care l-ai induce în rândul populației.

— Așa este, a adăugat senatoarea Cruz. N-aș vrea deloc să văd oamenii sfâșiindu-se între ei ca să ajungă la resursele naturale de apă. Dar *sunt de acord* cu Alice că ne trebuie dovezi; nu pentru public, ci pentru aliații noștri străini.

Zumzetul din sală a devenit aproape palpabil — copiii se foiau deja de colo-colo, desemnându-se singuri în grupuri care să meargă la stațiile de filtrare a apei. Și mai era și Cole, privindu-i pe toți. Mâna i s-a smucit dureros când și-a dus-o ca să se scarpine la ceafă, și m-am întrebat dacă simte și el, ca mine, cum se năruiește încet totul. Trenul care fusese controlat în întregime de noi sărise definitiv de pe șine. Când s-a uitat la mine, am văzut o rugăminte tăcută, o disperare pe care n-o mai văzusem niciodată la el.

Nu puteam rezista la așa ceva — m-am înfuriat teribil. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să ne ajute. Să luăm decizii dificile. Iar acum încercau să-l scoată din

poziția de lider? Fusese înfrânt de privirile schimbate între Liam și Alice? În momentul acela, ar fi putut să iasă din sală și nu cred că ar mai fi observat cineva în afară de mine.

— Ei bine, a spus el într-un final, am niște informații pentru voi, dacă vreți să le auziți.

Alice și-a dat ochii peste cap.

— Sunt sigură că tu vrei să ni le spui.

— Voi spuneți că vreți ca lumea să-și facă o idee despre ce sunt acești copii, dar tot ce reușiți de fapt este să-i puneți în poziția de a fi compătimiți.

Cole și-a îndesat mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, iar vocea îi devenea tot mai puternică, pe măsură ce zarva din jurul lui se potolea.

— Ce-i motivează pe oameni, chiar mai mult decât furia, este frica. Hai, duceți-vă și difuzați informațiile alea despre Ambrozia, să vedeți ce se întâmplă cu țara asta când oamenii vor începe să se încaiere pentru ultimele surse de apă proaspătă, necontaminată. Sau puteți să le arătați asul din mâneca lui Gray: faptul că-și formează o armată de Roșii.

— Despre ce vorbești? a spus Alice.

— Ați văzut cu toții ce s-a întâmplat astăzi la Cartierul General din Kansas, a spus Cole. Dar ce nu s-a spus la știri este că există niște informații că atacatorii ar fi fost Roșii, nu o unitate militară.

— Oh, ce convenabil! *Informații* pe care să nu le poată confirma nimeni.

Alice i-a făcut semn s-o lase așa.

Dar, și dacă nu rezolvase altceva, Cole reușise măcar să preia din nou frâiele discuției. Acum el era cel care dirija conversația, n-o lăsa să se desfășoare fără el.

— Sursa mea de încredere spune că există, nu departe de aici, un lagăr de Roșii, într-un loc care se cheamă Sawtooth. Aș vrea să merg acolo, să adun dovezi despre ei (antrenamentele, existența lagărului) și să ți le dau ție pentru Amplificare, cu condiția să fie folosite împreună cu atacul propriu-zis al lagărului.

— De unde au venit informațiile astea? a întrebat Liam, cu ochii mijiți de o bănuială.

— De la o sursă de încredere, a repetat Cole.

Frate-său și-a dat ochii peste cap. Alice, totuși — Cole o citise bine. Era ca o mâță care a ochit un șoarece furișându-se pe scândurile dușumelei. Voia povestea și nu avea chef să-și asume riscul să pună altcineva mâna pe ea.

— OK, ce zici de asta? a început ea. Trimitem cinci echipe la stațiile de epurare a apei și tu poți lua un grup mai mic ca să evaluezi situația de dincolo. Și să faci niște poze.

— Nu-mi trebuie decât o singură persoană, a spus el, uitându-se la mine.

— Merg eu, a zis Liam repede, înainte să apuc să mă ofer. Își încleștase maxilarele, provocându-l pe frate-său să refuze. Cole și-a încrucișat brațele la piept, aruncând săgeți din ochi în direcția mea și căutând un colac de salvare.

Nu vrea să meargă cu Liam. Iar asta nu avea nicio legătură cu felul în care Liam ar fi fost sau nu capabil să se stăpânească, sau cu câtă încredere avea în el. Acum vedeam lucrul ăsta.

— Aș vrea și eu să merg, am spus. Cred că...

— Tocmai a zis că două persoane sunt suficiente, a insistat Liam, întorcându-i spatele fratelui lui. Sau poate crezi că o să stric totul în neprețuita voastră misiune?

Cole a mârâit, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet trist.

— În regulă, atunci e stabilit. Acum... să-mi spună și mie cineva cum stăm cu mașinile. Cât combustibil mai avem?

Dr. Gray s-a întors în fine la locul ei, cu ochii țintă la mâinile din poală, în timp ce senatoarea Cruz o întreba ceva. Întâlnirea s-a sfârșit firesc atunci când s-au format cele cinci echipe care urmau să plece la stațiile de epurare a apei; Alice preluase conducerea, împărțindu-i pe state și alegând cu cine vrea să meargă.

Nu am mai stat să văd cum decurge conversația înțepată dintre Cole și Liam. M-am întors pe călcâie, vag conștientă de prezența lui Grasu, care îmi spunea ceva în timp ce eu îmi vedeam de drum prin tunel, spre Fermă și înapoi în sala computerelor, acum goală. M-am așezat iar la computerul lui Nico și am comutat pe fluxul de știri.

„...evident, dacă este adevărat este un lucru îngrozitor, iar președintele va avea multe explicații de dat..." Asta era ultima care încă mai era difuzată; celelalte fuseseră deja înlocuite, una câte una. Se formase un tipar: un canal de știri arăta interviurile luate copiilor, conversația din platou, dintre reporteri și invitați, migra periculos spre tabăra *asta e real,* iar apoi fluxul de știri se întuneca. Postul TV părea să evite cenzura transformându-l pe comentatorul invitat în avocat al diavolului, în loc de așa-numitul expert. *„...dar* dacă *acești copii nu mai primesc îndrumare și acesta nu este vreun joc pentru a atrage atenția sau notorietatea în fața părinților? Dacă au fost scoși din programele de reabilitare, atunci viețile lor nu sunt în pericol? Trebuie să ne concentrăm pe readucerea lor în lagăre, înainte de a fi prea târziu."*

Gazda din platou și-a arcuit una dintre sprâncenele stufoase și a spus, cu vocea gravă și pătrunzătoare: *„Dar v-ați uitat cu adevărat la interviurile acelea? Ei spun că n-ar fi niciun program. Bazându-ne pe faptul că au trecut aproape zece ani și nu prea avem vești sau vreun progres în găsirea unui tratament, sunt înclinat să fiu de acord. Nu cred că acești copii ar risca să se expună fără...“*

Fereastra în care se vedea filmarea a încremenit.

Și cu asta s-a terminat, m-am gândit, frecându-mi fața. În sală era cald, aparatele bâzâiau un cântecel domol, perfect armonizate unele cu altele. Cu cât ascultam mai mult, cu ochii închiși, cu atât îmi era mai ușor să procesez valul de informații care ni se spărsese în cap ceva mai devreme; și cu cât mai ușor îmi era să las furia aceea tăcută să treacă prin mine.

Ce sens ar fi avut să o țin înăuntru — mânia mea față de niște decizii care fuseseră luate acum aproape douăzeci de ani?

Iar „tratamentul“ ăsta... ce glumă! Să te supui de bunăvoie unei proceduri care ar fi putut sau nu să funcționeze însemna să peticești o situație, nu s-o rezolvi. M-am simțit în mod straniu trădată de propria mea speranță; crezusem că eram antrenată să nu mă bazez pe lucruri aflate complet în afara controlului meu. Dar... cu toate astea. Cu toate astea, durea.

Ce sens are să-i scoatem pe toți de acolo, acum, când știam că nu aveau niciun viitor? La gândul ăsta am simțit cum mă ustură gâtul. *Cel puțin în lagăre sunt feriți de lucrurile pe care trebuie să le înfrunte afară.* Câți oameni le-ar ura cu adevărat bun venit acestor „ciudați“ bănănăind pe străzi? M-am luptat cu imboldul de a merge către imaginea din satelit a Thurmondului, s-o smulg de pe

perete și s-o rup cu mâinile mele, s-o sfâșii într-o mie de bucăți zburătoare, ca să se potrivească felului în care mă simțeam zdrobită pe dinăuntru. De ce să nu-i lăsăm pe copiii ăștia să fie ridicați din lagăre, și apoi cei din FSP și militarii să facă una cu pământul toate clădirile, să nu mai rămână din ele decât o cicatrice pe pământ?

Pentru că, dacă acei copii sunt în lagăre, pot fi obligați să urmeze procedura, indiferent dacă vor sau nu.

Pentru că merită să facă propria alegere despre cum vor să-și trăiască viața.

Pentru că asta e corect să facem.

M-am ridicat și mi-am întins membrele înțepenite; m-am deplasat spre imaginea din satelit a lagărului, apoi am netezit un colț care nu fusese bine lipit pe perete. Însemnările pe care le făcusem erau încă toate acolo și am văzut și unele noi — săgeți desenate de Cole, subliniind cursul atacului. Voia să intrăm pe poarta din față, folosind vehicule militare. Intuiam că ne vom preface că suntem fie unități care să ajute la mutare, fie forțe suplimentare pentru lagăr. Prima cale de acces era împărțită între Infirmerie și Turnul de Control, cu mici echipe de luptători, de două–trei persoane, care să se deplaseze printre cercurile cabanelor.

M-am dat înapoi ca să am o privire de ansamblu și m-am așezat la unul dintre birourile goale.

Așa e corect să facem. Nu trebuia decât să-i convingem și pe toți ceilalți că așa e.

Ușa de la sala computerelor s-a dat de perete și m-am întors, zicând:

— Cum a...?

Dar nu era Cole. Era Liam. Cu maxilarele încleștate, cu ochii lui albaștri fulgerând. Chiar dacă n-aș fi putut

simți furia care izvora din el, se vedea cum tremură, în încercarea evidentă de a păși înăuntru și de a închide ușa după el, stăpânindu-se să rămână calm.

Toată lumea mea s-a înclinat spre el. În mine erau acum atât de multe locuri goale și nici măcar nu știu dacă mi-aș fi dat seama de existența lor până când a sosit el aici, să le umple. Dorul s-a transformat într-o durere surdă; se juca cu mintea mea. M-a făcut să-mi dau seama că o văzusem și în ochii lui, atunci când mă privea. Furia lui a întâlnit disperarea mea și scânteile rezultate din coliziunea asta s-au cristalizat, atrăgându-ne pentru totdeauna în acest moment de tăcere tensionată.

— Îmi pare rău, am spus într-un final. Știu că acum e prea târziu, dar îmi pare rău.

Liam și-a dres vocea și mi-a vorbit pe ton scăzut:

— De când știi?

Nu avea rost să mint, să încerc să cosmetizez adevărul. Pur și simplu, nu o mai puteam face. Nu mai puteam să țin în mine vinovăția asta, să mă taie până la os de fiecare dată când o țineam în mine, cu fiecare mică minciună. Cole îmi ceruse să țin secretul și eu o făcusem pentru că am simțit că avea dreptul să dea piept cu propriile puteri în termenii lui și atunci când va dori. Dar n-ar fi trebuit să las niciodată această șaradă să dureze atât de mult, nu și atunci când mai mult dezbina lucrurile decât să le adune laolaltă.

Și, ajunsă în acest punct, nu-mi dădeam seama dacă se putea ca Liam să mă urască mai mult decât o făcea deja.

— La CG, i-am spus, când el și ceilalți agenți au intrat și au pus stăpânire pe sediu, el mi-a salvat viața. Atunci am văzut.

Liam a tras în piept o respirație ascuțită și, în confuzia acelui moment de furie, a dat cu pumnul în peretele de lângă ușă, atât de tare, încât a crăpat tencuiala.

— *Au*, rahat!

A sărit înapoi, bălăngănindu-și mâna.

— Isuse, de ce mi-a zis ea că o să mă facă să mă simt *mai bine*?

Am sărit în picioare ca să mă duc spre el, dar pe urmă mi-am luat seama.

— Cine... Alice? am încercat pe ghicite, enervată să-mi aud amărăciunea din voce.

— Da, sigur, pen'că primul om căruia i-aș spune că frate-meu este Roșu ar fi vreun reporter de pe-aici, m-a ironizat el. *Vida*. Când am întrebat-o unde ești.

— Oh. Îmi pare rău.

Până în acel moment, când m-am auzit rostind aceste două cuvinte, nu mi-am dat seama cât de grijuliu reușisem să gestionez echilibrul în care stăteam pe vârful unui ac. Dar a fost de parcă ultimul gram de tărie care îmi mai rămăsese pur și simplu... a alunecat departe. Am făcut încă un pas și mi s-au tăiat genunchii. Am căzut la pământ. Nu puteam găsi cuvintele de care aveam nevoie, nu le puteam pune laolaltă. Mi-am apăsat mâinile pe față, plângând, dincolo de orice grijă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...

L-am auzit venind spre mine, l-am văzut printre degete cum se lasă lângă mine pe podea, la mică distanță, și cum se sprijină cu spatele de masă. Și-a pus palmele pe genunchi, lăsându-și mâna dreaptă, acum umflată, să atârne în aer. Nu a spus absolut nimic, m-a așteptat să termin sau a așteptat ceva din el însuși; nu știam.

— A zis că te-a pus să juri pe viața ta că n-o să-mi spui, a zis el, cu voce gâjâită. Așa că ar trebui să-l învinovățesc pe el, nu pe tine.

— Da, dar ar fi trebuit să-ți spun oricum.

— Dar nu mi-ai spus.

— Nu ți-am spus.

A lăsat să-i scape un sunet plin de frustrare și și-a trecut mâna prin păr.

— Ruby... ai putea măcar să mă faci să înțeleg de ce? Sunt... *vreau* să pricep. Asta mă omoară. Nu înțeleg de ce nimeni... de ce niciunul dintre voi n-a încercat măcar.

— Pentru că... știu ce înseamnă să...

Mă luptam pentru vorbele potrivite, dar de fiecare dată când mi se părea că le-am prins, îmi alunecau din mână.

— Pentru noi este altceva. Pentru el și pentru mine. Îmi pare rău, dar așa e. Am văzut felul în care cei de la FSP îi tratau pe puștii Portocalii și Roșii de la Thurmond, am văzut cât de tare se străduia Zu să-și controleze puterile și am văzut-o pe chipul fiecărui copil cu care am vorbit. Așa că știu exact de ce Cole nu ți-a spus nici ție, nici părinților voștri. Am trăit cu frica de a fi descoperită, la fel și el. Mai întâi în familia voastră, apoi la Ligă.

— Nimeni din Ligă nu a știut? a întrebat Liam cu neîncredere.

— N-au știut decât trei oameni, am spus. Alban, Cate și cu mine. Atât.

A respirat cu greu, dând din cap.

— Aș fi vrut să mă pricep mai bine la dat explicații. M-am tot gândit la cum a trebuit să păstrez propriul secret atât de mult timp. Șase ani. Și apoi, dintr-odată, o

chestiune de secunde, a trebuit să vă arăt tot ce eram ca să ne salvăm de femeia aia. Cumva, a fost cea mai dificilă și totodată cea mai simplă decizie pe care am luat-o vreodată, pentru că însemna ca voi toți să fiți în siguranță, dar am fost sigură că totul s-a sfârșit și că o să vă pierd pe toți pentru că acum știați.

— Tu... în pădure, după ce urmăritorii au încercat să ne prindă, a spus el, potrivind laolaltă amintirile corecte, când te-ai gândit că o să te abandonăm.

— Da.

Am adăugat, simțind în piept o durere ascuțită:

— Dar tu ai vorbit cu mine și mi-ai spus că mă vreți cu toții alături de voi. Nici nu-ți dai seama cum se simte lucrul ăsta după ce... după ce ai fost singur în mintea ta atât timp. Mi-a schimbat viața. Și știu că sună stupid, dar cred că o parte din mine știe că pot fi acea persoană pentru el. Pot să-l ajut să ajungă la concluzia că nu trebuie să-i fie rușine ca naiba pentru ceea ce este, să-l fac să se simtă confortabil că este unul dintre noi și că nu va fi singur. Nu-i drept, știi? El este prins încă în spațiul dintre lumi. Nu este nici unul dintre noi, dar nici unul dintre adulți.

— Așa a ales, a spus Liam. Ar fi putut să ne spună.

— Ai văzut cum au reacționat jumătate dintre copii când a adus în discuție lagărul Roșiilor? Olivia? Brett? Nu s-a gândit: *Oh, dar am livrat povestea greșită,* ci s-a gândit: *O să mă urască, o să fie speriați de mine și n-o să fie niciodată în stare să mă mai privească în ochi.*

Liam și-a privit din nou mâinile.

— Încă te mai gândești la lucrurile alea?

— Vin și pleacă, am spus încet. Câteodată. Când sunt cu tine, mi se pare că stau... parcă aș sta în lumina soarelui,

știi? Alungi departe toate lucrurile rele. Când sunt cu Cole, simt că el înțelege întunericul ăla de care nu pot scăpa. Am crezut că e genul de persoană care nu se sperie de nimic, dar este speriat și de umbra lui, Liam. Nici nu cred că mi-am dat seama până în seara asta cât de tare se temea să nu vezi ce este cu adevărat.

— Dar este așa nedrept, a spus Liam, cu vocea străbătută de un al doilea val de furie. Știu că nu e corect, dar îl urăsc pentru că a putut crede că eu, mama și Harry, ca și oricare dintre copiii ăștia de aici, care pur și simplu venerează pământul pe care calcă el, că am putea să-l iubim mai puțin. Aș fi vrut să fi avut încredere în *noi*. Ar fi putut găsi susținere. Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

— Nimic?

— *Nimic*, a repetat el, vehement. Cu excepția faptului că acum știu că nu-mi dădea foc la jucării cu chibriturile doar pentru că ar fi fost un nemernic. Iar asta cred că înseamnă ceva.

— Nu se putea controla, am spus. Încă se luptă cu asta.

Liam nu părea prea convins.

— După mica demonstrație pe care mi-a făcut-o, n-ai de unde să știi asta.

— *Se luptă*, am insistat. Depinde de situație. *Ca atunci când este speriat că ai fost rănit sau că ești mort.*

— Dar dacă tu ai învățat să te controlezi, poate și el să învețe, nu?

— Învățarea controlului nu înseamnă că oamenii vor avea încredere în tine că faci alegerile corecte, nu-i așa?

Am simțit că vocea mi se rupe la jumătate pe când rosteam întrebarea și mi-a părut rău că am adus vorba.

— Ce vrei să... oh... tu...

Sprâncenele lui Liam s-au unit cu asprime; am văzut cum furia se topește și în locul ei apare o uimire greoaie.

— Mi-ai găsit... biletul? Ruby, de ce n-ai spus nimic?

— Ce-aș fi putut să spun? Aveai dreptate să nu te încrezi în mine. Uite unde te-a adus încrederea pe care mi-ai acordat-o înainte.

— Nu! Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit să scriu niciodată tâmpenia aia, dar eram atât de sigur că el o să mă facă să plec. Că o să te convingă că trebuie să plec.

M-am tras în spate, fiindcă nu voiam să aud explicația, nu în noaptea asta, când durerea era încă atât de vie. Nu m-a lăsat să plec. Liam s-a întors ca să mă privească drept în față și, pentru prima dată după ceea ce-mi păruse a fi ani întregi, m-a atins, luându-mă de umăr — sau încercând să o facă. În momentul în care a îndoit mâna s-a chircit de durere.

— Au, fir-ar...

— Lasă-mă să văd.

I-am luat cu grijă mâna în palma mea și am examinat-o. Simpla atingere era suficientă ca să-mi crească pulsul, să-mi aprindă iar scânteia aceea sub piele. Și-a mutat din nou privirea spre mine; am simțit-o pentru o secundă, atingerea aceea blândă, și m-am întrebat dacă îi lipsise și lui, dacă se uita la mine și simțea căldura care îi izvora din interior. Dorința.

Își zdrelise pielea de la încheieturile degetelor, dar sângerarea se oprise deja și începuse să se umfle și să se învinețească. Am verificat cu grijă oasele delicate, lăsându-mi coada lejeră să cadă pe umăr. A întins cealaltă mână și a apucat-o între degete, plimbându-se pe toată lungimea ei. Mi-am ținut răsuflarea când l-am simțit mângâindu-mă pe gât. Am închis ochii. Am simțit

căldura din jurul nostru schimbându-se atunci când s-a aplecat spre mine, trecându-și degetele de-a lungul fâșiei de piele expuse. Nu meritam tandrețea aceea, dar trecuse atât de mult timp și voiam atât de tare să aibă grijă de mine.

Am ridicat mâna pe care o țineam într-a mea și mi-am apăsat buzele pe încheieturile zdrelite. El a închis ochii și s-a cutremurat.

— Nu sunt rupte, am șoptit, lipită de pielea lui. Doar rănite.

— Dar noi?

Întrebarea m-a umplut deopotrivă cu speranță și teamă.

— Eu nu pot uita, tu poți?

— Totuși, asta are vreo importanță? m-a întrebat. Nu vreau să uit. Am lăsat multe în urmă, e adevărat, dar contează dacă mergem sau nu înainte în aceeași direcție? Ultimele câteva zile au fost un iad. Îți vedeam chipul și era ca și cum... îmi doresc... îmi doresc să nu fi scris niciodată biletul ăla tâmpit. Îmi doresc să-ți fi spus despre Alice. Nu am vrut decât să mă simt și altfel decât inutil. Am vrut să vezi ceva bun în mine.

— Liam...

Mi se tăiase răsuflarea.

— N-am văzut niciodată altceva. Mi-aș dori atât de mult să am o viață normală. Să fiu un om care să se poată duce acasă și să fie iar cu familia sa. Am crezut că pot să mă repar și să fiu genul de persoană care merită pe cineva ca tine. Genul de persoană care îi merită pe Zu, Grasu, Vida, Jude, Nico, Cate. Am crezut că aș putea să mă repar cu leacul ăla. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, să termin cu asta. Dar acum nu mai vreau decât să fiu mai bună

cu mine însămi. Nu vreau să implanteze nimeni ceva în capul meu, sau să se distreze cu ceea ce sunt. Când toate astea se vor termina, indiferent cât de mult o să dureze, nu o să mai fiu nevoită niciodată să-mi folosesc puterile. Dar acum trebuie s-o fac și trebuie să am încredere în mine că o voi face cum e bine pentru toată lumea. Spune-mi ce trebuie să fac ca să câștig dreptul de a te avea din nou în viața mea, și o s-o fac... o să fac orice...

Mâna lui Liam mi-a alunecat ușor pe păr și m-a mângâiat pe obraz. Ușurarea, pură și minunată, a explodat în mine când buzele lui mi-au acoperit gura. Când s-a tras înapoi, s-a uitat atent la mine. I-am zâmbit ușor și atunci m-a sărutat din nou, iar ultimele mele rezerve au zburat departe, transformate în pulbere. Am adâncit sărutul, încercând să-l las fără aer, așa cum mă făcea și el să mă simt.

S-a tras înapoi, cu fața roșie și ochii strălucitori. Știam că așa trebuie să arăt și eu. Îmi tremura tot corpul, disperat să continui, să potolesc iubirea sălbatică pe care o simțeam pentru el. Ferind cu grijă mâna rănită, Liam s-a răsucit în genunchi și s-a ridicat de pe podea, ajutându-mă și pe mine să mă ridic. A tresărit brusc, atunci când a prins ceva în raza vizuală, cu coada ochiului.

— Ce-i asta? m-a întrebat, apropiindu-se de hârtiile tipărite și lipite pe perete.

— Este Thurmond, am spus. Harry a reușit să găsească niște contacte în guvern, ca să ne trimită imaginea asta.

Liam s-a întors încet spre mine.

— Ăsta e... tot Thurmondul?

Am venit mai aproape și m-am sprijinit de umărul lui.

— Turnul de Control, Infirmeria, Sala de mese, Fabrica... le-am etichetat pe toate, vezi?

El a dat din cap, tăcut.

— Tu unde stăteai?

Am trecut de locul la care se uita, spre una dintre zecile de clădiri micuțe, maro, care înconjurau impozantul turn de cărămidă.

— Cabana douăzeci și șapte, chiar aici.

— Ruby, asta e... de fiecare dată când îmi spuneai de lagăr, știam că era mare, dar nu... *așa*.

A scuturat din cap, bombănind ceva ca pentru el, n-am auzit exact ce. Când s-a întors iar spre mine, părea foarte afectat.

— Acum înțelegi? l-am întrebat. Dacă atacăm Thurmond, trebuie să fie un asalt adevărat. Ar fi nevoie de sute de civili ca să-i dovedească pe soldații FSP, și asta numai dacă reușesc să treacă de poartă. Dar îmi place și ce încercați voi să faceți, cred că trebuie să sincronizăm planurile. Să atragem atenția presei asupra lagărului de la Thurmond și să lansăm informațiile odată cu atacul. Putem folosi asta ca pe o oportunitate de a stabili un punct de întâlnire pentru părinți, să-și ia copiii odată ce îi eliberăm.

— Dar mai întâi trebuie să intre cineva și să instaleze un program care să le dezactiveze sistemul de securitate, a spus el. Este exact cum m-am gândit. Vrei să te duci acolo.

— Trebuie.

— Nu, nu *trebuie*, mi-a replicat Liam tăios. Nici în ruptul capului n-o să te las să faci asta! Promite-mi că după ce mă întorc o să stăm jos și o să mai revedem o dată și partea asta de plan. Ruby, te rog. Arăta atât de devastat numai la ideea asta, încât m-am trezit că sunt de acord. Puteam să stăm de vorbă, dar asta n-ar fi schimbat nimic. Așa trebuia să fie.

M-a strâns de mână.

— Sunt așa un tâmpit... Chiar am crezut că l-a băgat pe Harry în asta ca să ajungă la mine. Dar a făcut-o pentru că el chiar ar putea să conducă tipul ăsta de operație.

— Și vrea cu adevărat să se implice, i-am spus.

— Cine, Harry? Ai vorbit cu Harry?

— Doar o secundă, am zis. Mi-a spus că i-au găsit pe Cate și pe ceilalți și i-au scos din închisoare.

Liam a zâmbit reținut.

— Bineînțeles. Eroul de acțiune Harry. Trebuie să-i întâlnești pe Sportivul Harry, pe Master Cheful Harry și pe Mecanicul Harry. Tipul nu face nimic pe jumătate.

M-am sprijinit iar de umărul lui, încercând să blochez imaginea pe care o văzusem în mintea lui Cole cu ceva mai ușor pentru stomac.

— Cum l-a întâlnit mama ta? Nu mi-a trecut prin cap să te întreb...

— Oh, Doamne, este aproape grețos de romantic, a spus Liam. Deci, când mama într-un final l-a părăsit... când și-a lăsat în urmă vechea viață și ne-a luat și pe noi cu ea, a condus prin noapte, la întâmplare, doar ca să ne îndepărtăm de locul acela. În Carolina de Nord ni s-a stricat mașina. Harry tocmai se întorsese din ultimul serviciu militar peste graniță și a zărit-o strigând la vechea noastră Toyota, bătând cu pumnii în capotă și toate alea. A tras pe dreapta și s-a oferit să arunce o privire, iar când a fost clar că-i trebuie niște piese noi, ne-a luat cu mașina lui și ne-a dus pe toți acasă la maică-sa, care s-a uitat numai o dată la mama și a adoptat-o imediat în toate privințele, mai puțin legal. Am stat cu ei o săptămână. Sunt aproape sigur că a fost cea mai lungă reparație pe care a făcut-o Harry în viața lui. Se întorcea acasă cu gândul să deschidă

un atelier auto. Nu ți-am zis asta, nu? Deci era hotărât ca ea să fie primul lui client și să-l lase s-o facă gratis, ca un talisman purtător de noroc pentru afacere. Ticălosul o tot mințea că nu poate să găsească o piesă, numai ca s-o facă să stea mai mult. I-a dat mamei timp să-și găsească un job și un locșor drăguț unde să stăm. Nu au început să se vadă decât trei ani mai târziu. Ea, pur și simplu... nu a fost pregătită, până atunci, să depășească acea parte a vieții ei. Și după aia au devenit ridicoli, efectiv.

— Uau, am spus eu. Dar ce noroc a fost ăla! Dacă ea ar fi apucat pe alt drum sau dacă el s-ar fi întors cu o oră mai devreme sau una mai târziu...

— Păi..., a înclinat Liam puțin capul. Tot cam așa a fost și cu noi... nu? Poate că nu ți-am spus niciodată asta, dar a fost un noroc chior că eram în West Virginia în ziua aia în care te-am găsit. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu fie nevoie să merg pe acolo.

— Din cauza tatălui tău? m-am aventurat eu.

— Ah. Deci Cole te-a pus la curent cu toate?

A așteptat să dau din cap, apoi a continuat:

— Mi se pare că tot statul ăla este înfășurat într-un nor negru. Chiar mă simt foarte norocos că nu-mi amintesc viața de dinainte de Harry, pentru că din puținul pe care mi l-au spus mama și Cole, a fost un adevărat iad. Copil fiind, vreau să spun, copil mic, știam suficient cât să fiu speriat de statul ăla și de omul care trăia acolo. De aia și mama se referă tot așa la partea aceea a vieții noastre. *În West Virginia* așa și pe dincolo, sau *în casa din West Virginia* una și alta, genul ăsta de lucruri. Cole mi-a spus odată, când nu-l lăsam în pace, că dacă mai sunt rău vine omul ăla și mă ia cu el.

S-a strâmbat.

— Știu că locuiește tot acolo și că e în viață. Încă mi-e teamă și știu că e o frică irațională, pentru că Grasu mi-a spus-o de un milion de ori. Chiar și după ce am făcut optsprezece ani tot m-am mai temut că, dacă mă întorc iar în locul ăla, el o să mă găsească și n-o să mă mai lase să plec.

— Și atunci de ce erai acolo?

Liam era un navigator destul de priceput ca să-i fi dus pe ocolite, pe lângă stat.

— Pentru că urmăritoarea aia, Lady Jane, ne găsise după îndelungi căutări. Voiam să scap de ea. Și a venit momentul ăla când conduceam și am văzut numele vechiului nostru oraș; a fost de parcă... aș fi închis un cerc pe care nu mi-am dat seama că-l lăsasem deschis. Pentru că la momentul ăla aveam puterea să plec de acolo, am știut că pot să-l înfrunt și să câștig, dacă e nevoie, iar mama și Cole să fie în siguranță. Când am condus pe acolo, acea ultimă dată, a fost ca și cum mi-am luat înapoi ultima fărâmă de control pe care îl mai avea asupra vieții mele. Dar a fost nevoie să mă întorc pentru a înțelege lucrul ăsta. Nu știu dacă aș fi crezut vreodată că se poate întâmpla astfel, dacă n-aș fi fost în mașina aia, cu voi toți.

A simțit că-mi tremură mâna și mi-a luat-o, apoi a pus-o pe pieptul lui, acolo unde îi puteam simți inima bubuind între coaste.

— Ce încerc să spun este că, oricât de rău părea totul, cred că viața, undeva în miezul ei, este frumoasă. Nu ne încearcă de fapt cu nimic din ce nu putem duce — și, chiar dacă durează, totul se rezolvă până la urmă cu bine. Vreau să se termine și pentru tine, vreau atât de mult. Vreau să merg la Thurmond și să-i scot de acolo pe bieții copii, ca să-ți poți închide și tu cercul. Și dacă n-o să

mai fie altceva, și în cazul în care ne explodează totul în față, atunci vreau să știi că te iubesc și că nimic n-o să schimbe asta.

— Și eu te iubesc.

Am roșit când i-am văzut rânjetul, minunându-mă cât de bine te simți când spui cuvintele astea. *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.*

— Da? a spus el. În sfârșit, vechiul farmec al familiei Stewart te-a pus jos?

Am râs.

— Așa cred. Ai avut mult de lucru.

— De parcă n-aș ști.

Ușa s-a deschis din nou și m-am desprins din îmbrățișarea lui, întinzând gâtul chiar când l-am văzut pe Nico intrând. A tresărit când ne-a zărit.

— Oh... Sunt... Sunteți...

— Hei, am spus eu.

— Am... uitat că am ceva. De făcut, adică, a spus Nico, legănându-se pe călcâie. Dar dacă vreți să rămâneți... mă descurc.

— Nu, a spus Liam, uitându-se la mine. Cred că noi am terminat aici...?

— Toată sala e a ta, am confirmat eu. Dar încearcă să dormi și tu puțin, OK?

Nico a dat absent din cap. Am mai tras de timp un pic în pragul ușii, privindu-l cum se duce spre computer și lumina monitorului îl scaldă într-o strălucire albăstruie.

Liam m-a luat de mână și ne-am îndreptat spre celălalt culoar, spre scări și spre dormitoare. M-am întors și l-am tras în direcția opusă, spre apartamentele mai mari și spre camera goală a lui Cate. Zâmbetul reținut de pe chipul lui m-a amețit puțin, dar era acea amețeală bună.

O mână a început să mă mângâie ușor pe șira spinării, trezindu-mi în pântec o senzație cu totul nouă.

M-am proptit în călcâie și i-am luat fața în palme. Cu colțul ochiului am văzut o siluetă întunecată venind dinspre încăperea alăturată — micuța cameră de tratament pe care o făcuserăm. Liam s-a întors spre ea când a auzit scârțâitul ușii și persoana aceea — Grasu — s-a uitat în sus, apoi în jos, apoi s-a dat iar înapoi și creierul lui a procesat momentul.

— Oh, aici erai, a spus Liam, care este limpede că nu văzuse felul în care lui Grasu i se umflaseră nările și i se rotunjiseră ochii în spatele lentilelor. Ne întrebam pe unde ai dispărut.

— Eu doar... aranjam niște rafturi, pentru... ăăă, rezervele de medicamente și cărțile din camera... ăăă, medicală, a spus Grasu, uitându-se printre noi spre ușă, apoi peste umăr, în spate, căutând la propriu o cale de evadare.

— Le-ai construit pe toate? l-am întrebat eu, observând pentru prima dată că avea cămașa greșit încheiată.

Am pornit spre ușă, încercând să nu râd când pe chipul lui Grasu a apărut o expresie ca de mort.

— Am fi bucuroși să te ajutăm...

Liam s-a prins, în sfârșit, și a ridicat din sprânceană, tot mai mult...

— Nici vorbă, nu... adică am pierdut un șurub și a trebuit să mă opresc... unde vă duceți? Merg și eu cu voi...

— Ești bine? l-a întrebat Liam. Pari cam agitat.

— Sunt foarte-foarte bine.

Grasu și-a ridicat pe nas ochelarii pe care Vida îi făcuse pentru el și apoi s-a uitat în jos, spre cămașă. Fără niciun avertisment, m-a înșfăcat de braț și a început să mă împingă pe hol.

— Ce faceți? Acum sunteți bine? Nu vreau detalii. O să...

Ușa s-a crăpat din nou în spatele nostru. Grasu s-a îndesat în perete în timp ce Vida se apropia agale, cu umerii în spate, cu chica de păr violet, ciufulit, stând drept în sus — arcuirea buzelor ei pline îi dădea un aer de satisfacție îngâmfată. Liam s-a dat la o parte, ca s-o lase să treacă.

Vida nu a spus niciun cuvânt; pur și simplu i-a aruncat lui Grasu jacheta în cap, din mers, și a lăsat-o să atârne așa. El a așteptat până când s-a stins sunetul bocancilor ei pe dalele de gresie, apoi s-a lăsat în jos. Își ținea haina apăsată pe față, arătând în fața întregii lumi de parcă ar fi vrut să se sufoce.

— Oh, Doamne, a mârâit el. O să mă omoare. Chiar *o să mă omoare.*

— Stai..., a început Liam, fără să se mai obosească să-și ascundă rânjetul de pe față.

I-am pus o mână pe umăr, de teamă că o să înceapă să sară în sus și-n jos, cu o bucurie de nedescris.

— Voi doi...?

În fine, Grasu a lăsat haina jos. Apoi, după ce a tras adânc aer în piept, a încuviințat din cap.

Ce să vezi, m-am gândit, surprinsă de faptul că nu eram surprinsă. *Ce să vezi, ce să vezi...*

— Uau... vreau să zic, *uau.* Cred că mintea mea o să înceapă să-mi curgă pe urechi, a spus Liam, apăsându-se cu podul palmelor pe frunte.

— Sunt atât de mândru de tine, Grăsuțule, dar sunt atât de confuz, dar sunt mândru, dar cred că trebuie să mă duc să mă întind.

— De când se întâmplă asta? l-am întrebat eu. Nu ați... nu cumva...?

O privire umilită mi-a spus tot ce voiam să știu. O făcuseră. O făceau. Înțelegând, Liam s-a înecat ușor.

— Ce e? a întrebat Grasu. Ăsta este... este un răspuns perfect normal al omului la... la factorii de stres. Și e iarnă, să știți, și când dormi într-o mașină sau într-un cort este posibil să te congelezi... de fapt, știți ceva? Nu-i deloc treaba voastră.

— Este, dacă vă purtați ca proștii, a spus Liam.

— Mă scuzi, dar știu despre contracepție de când eram...

— Nu la asta mă refeream, a spus Liam repede, ridicând mâinile. Nu la asta mă refeream, dar, na, e bine de știut.

M-am lăsat pe vine în fața lui Grasu, și i-am pus o mână pe braț.

— Cred că ce încerca el să spună este că, dacă treaba nu merge sau dacă vreunul dintre voi pățește ceva o să fie greu de dus.

— Oh, vrei să spui că mi-ar putea șterge memoria și obliga să țin un mic jurnal de însemnări despre cine sunt, în caz că o va face iar?

Din secunda în care cuvintele i-au ieșit pe gură pot să jur că ar fi vrut să le bage din nou în cap, acolo unde era locul gândurilor. Dar asta i-a răcorit măcar oful.

— Hei, l-a avertizat Liam.

— Nu, e corect, am spus eu. Știu că te descurci, dar Vi este... ei bine, oamenii din viața ei chiar au chinuit-o rău. Să ai grijă de inima ei, da?

— Nu există nicio inimă implicată în acest aranjament, m-a asigurat el, ceea ce nu era deloc liniștitor, lăsând la o parte faptul că nu era câtuși de puțin credibil.

— Este... doar supraviețuire.

— OK, am spus.

— Și nu are nevoie de nimeni ca s-o protejeze sau să-i ducă bătăliile, ăți înțeles? a adăugat el, privind printre noi.

Apoi furia i s-a topit cumva.

— Dumnezeule, o să mă omoare că am suflat asta. Nu ne-am întors nici măcar de o săptămână... N-o să spuneți nimănui, da?

— Vida este genul de persoană care n-ar da nici un cur de șobolan pe ce cred alții, a subliniat Liam. O calitate pe care o admir foarte mult la ea.

— Adică tu zici că ți-a cerut să nu spui pentru că e jenată? l-am întrebat. E jenată să fie cu tine?

— Nu a spus-o așa direct, dar este evident, nu?

— Poate că vrea s-o țineți între voi doi deocamdată, doar pentru că este o relație atât de nouă, am adăugat. Sau poate că, într-adevăr, nu e treaba nimănui, nici măcar a noastră.

— Ești o partidă foarte bună, tipule, a încheiat Liam. Nu tu ești motivul. Și, oricum, nu poate să fie chiar atât de supărată dacă vede că numai noi doi știm, iar noi n-o să spunem și altora. Poate numai lui Zu, o versiune cenzurată. Dar, omule, ai și tu puțină încredere în tine! În mod evident ai ceva ce-i place, dacă te călărește.

— Liam Michael Stewart, maestru al vorbelor și poet, a spus Grasu, dând din cap în timp ce se ridica de jos.

M-am uitat la el cum devine tăcut, frângându-și mâinile și verificându-ne logica argumentației. Peste chip i-a trecut o umbră care m-a făcut să mă întreb la ce se gândea — sau ce-și amintea. În cele din urmă, a scuturat din cap.

— Nu sunt... Adică n-am iluzia grandorii în legătură cu treaba asta. Știu cine sunt și cine e ea, și știu că este

ca și cum ai pune un măr lângă o ceapă. În fine. Avem o înțelegere.

Liam l-a strâns de umăr, ca încurajare.

— În orice caz, noapte bună, a spus Grasu. Nu stați treji prea târziu. Plecăm mâine dimineață, nu uitați.

Liam a așteptat până când Grasu a dispărut după colț, în celălalt capăt al holului, apoi s-a întors spre mine, fără ca măcar să încerce să-și ascundă rânjetul.

— Vrei să construiești niște rafturi cu mine?

I-am întins mâna, conducându-l înapoi spre ușa corectă. Era aproape dureros, mi-am spus, să ai inima atât de plină de recunoștință și de ceva ce trebuie să fi fost fericire pură, neîntinată. Voiam să trăiesc pentru totdeauna înăuntrul acestui sentiment.

Dacă nu altceva, măcar alegerea asta nu a fost făcută sub presiune sau de frică, sau chiar de disperare. A fost ceva ce mi-am dorit. Să fiu cât de aproape pot de el, fără nimic care să stea între noi. Am vrut să-i arăt lucruri pentru care cuvintele mele erau prea stângace, prea timide pentru a transmite cu adevărat ceea ce simțeam.

Acum nu mai rădea niciunul dintre noi; momentul m-a adus mai aproape de el, a răscolit ceva în mine, mi-a făcut inima să se simtă ușoară în așteptare. Avea ochii întunecați, dintr-odată serioși în fața unei întrebări adevărate. M-am ridicat și i-am netezit pe frunte o buclă răzvrătită, apoi mi-am aplecat capul și i-am atins ușor buzele cu buzele mele, ca o întrebare și pentru mine. Liam a oftat ușor, blând, și a dat din cap. L-am tras în cameră și am reușit să mă desprind de el cât să încui ușa după noi și să trag aer în piept.

Liam s-a așezat pe marginea patului, iar silueta lui strălucea în întuneric. A ridicat o mână și a șoptit:

— Vino aici.

M-am legănat un pic pe călcâie și am intrat în cercul brațelor lui, care mă așteptau, privindu-i zâmbetul discret. I-am dat părul la o parte de pe față, știind că mă așteaptă. În tot acest timp, din momentul în care ne-am întâlnit, el așteptase ca eu să-mi dau seama că mă știe în întregime și că nici măcar o dată nu a încercat să mă schimbe.

— Acel „tu" care erai atunci, care ești acum și care vei fi, a început el încet, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile, acel „tu" îl iubesc. Din toată inima. Toată viața mea, oricât de mult aș avea norocul să trăiesc, nu se va schimba nimic pentru mine.

Vocea îi suna aspru, inundată de același sentiment istovitor care gonea și prin mine. Ușurarea, certitudinea, recunoștința copleșitoare pe care simțeam că mi-a hărăzit-o soarta, toate îmi ardeau ochii și mă lăsau incapabilă să vorbesc. Așa că l-am sărutat și i-am spus-o în felul acela, iar și iar, printre respirații, în timp ce se mișca deasupra mea, înăuntrul meu, până când în lume n-a mai rămas nimic în afară de noi și de promisiunea unui „pentru totdeauna".

Douăzeci

A doua zi de dimineață m-a trezit cu un sărut, apoi cu altul, până când ceața caldă și leneșă s-a răspândit și am fost obligată să mă întorc la realitate. Liam s-a retras fără tragere de inimă și s-a întins să-și ia hainele de pe jos, ca să se îmbrace. L-am privit pentru o clipă, uimită de cât de calmă și liniștită mă simțeam — de parcă faptul că știam că mă voia și mă iubea necondiționat, așa cum eram, adunase în sfârșit laolaltă, complet, toate piesele din mine și le aliniase. Liam mă calibrase atât de bine, și era ceva atât de minunat de simplu și de direct în ceea ce simțeam pentru el. Chiar și un lucru ca ăsta, un lucru atât de important, fusese simplu pentru mine.

În cele din urmă, văzându-i privirea amuzată, m-am străduit și eu să mă ridic. Nu mai puteam să ignor faptul că urma să plece, dar asta nu însemna că nu am încercat, trăgându-l spre mine pentru un ultim sărut, lung, în pragul ușii.

Noi doi am fost primii care am ajuns la intrarea în tunel în dimineața aceea, chiar și după ce a făcut un ocol ca să facă duș și să ia niște mâncare din bucătărie. Tocmai coborâse la nivelul inferior, ca să-și ia la revedere de la Grasu

și ceilalți, când m-am trezit cu Cole în stânga mea, ieșind din vechiul birou al lui Alban. Chiar înainte de a se închide ușa, a prins-o cu piciorul și a ținut-o deschisă, privind în jur prin încăpere. Întreg trupul îi părea epuizat și scurs de energie și pe obrazul stâng avea o tăietură proaspătă.

Am arătat un punct de pe chipul lui.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Auci.

Cole și-a dat ochii peste cap și a zâmbit ușor.

— Am făcut o mișcare din manualul lui Liam, adică m-am răsucit în pat în dimineața asta și m-am lovit de dulap. De dimineață deja mă omora durerea.

— Dar ai dormit vreun pic? l-am întrebat.

S-a întors spre mine și răspunsul a fost destul de clar. Știam că trebuia să se întâmple, că nu mai putea merge mult fără să-i spună lui frate-său adevărul, dar fiindcă ținusem eu însămi secretul, tot mă simțeam vinovată că îl pusesem în poziția aceea aseară.

— E totul... în regulă?

— Totul e în regulă, a spus el. Ca să fiu sincer, mă simt mai bine decât credeam că o să mă simt. Totuși, Liam nu este cel mai bun reper, puștiul ăla ar iubi ca naiba și un câine chior, jigărit și-n trei picioare, dacă ar da din coadă spre el. A fost nevoie să-mi fac trucurile de vreo cinci ori înainte să se încredințeze că nu ascund vreo lanternă în palmă.

Cole a ridicat pe umăr o sacoșă neagră, sport, al cărei conținut a zornăit amenințător.

— Ai destule arme acolo?

— Pură precauție, a spus el, făcându-mi cu ochiul.

— Ar fi bine să fie așa. Asta e supraveghere, nu atac, îți amintești?

— Aoleu, Prețioaso, nu-ți face griji.

Cole a întins mâna liberă spre ceafa mea, netezindu-mi părul.

— Ți-l aduc înapoi diseară.

L-am împins, dând ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Te rog... aveți grijă.

— Și tu, a spus el. Îmi pare rău că te las iar să ai de-a face cu micul prinț. Dacă se dă în stambă, nu te teme să-l trimiți la culcare fără cină. Și verifică de două ori ca echipele care se duc la stațiile de epurare să ia cu ele tot ce le trebuie.

— Am înțeles.

— Harry spunea că ar vrea să ajungă pe aici în jur de opt. Dacă nu ne întoarcem până atunci, poți să-l rogi tu să încuie încă vreo două kilograme de C4? Spune-i că am căutat să închiriez niște autobuze ca să-i duc pe toți înapoi în est și nu am găsit.

— Am înțeles, am spus eu, nerăbdătoare să-l văd pe Harry ajungând aici la finalul săptămânii, pentru că asta însemna că, în sfârșit, o văd pe Cate.

— Ai luat telefonul de la Nico?

Alice nu putea să se despartă de camera ei șmecheră nici măcar pentru o misiune ca asta și nu mai aveam timp să găsim alta. Nico programase telefonul mobil ca să încarce automat fotografiile pe care le făceau clădirii și să ni le trimită nouă.

Cole s-a uitat la ceas, apoi peste capul meu, spre hol, unde tocmai își făcuseră apariția și ceilalți.

— Nu se grăbește deloc păpușelul în dimineața asta, nu?

— Sau cineva este un pic cam nerăbdător să plece, am replicat eu.

— Doar gata să plece, a răspuns Cole. Putem să grăbim un pic pasul, rază de soare? Arăți de parcă te-ar fi vomitat pisica.

— Mai bine decât tine, în orice caz. Tu arăți de parcă te-ar fi scos pe cealaltă parte.

Cole a chicotit.

— M-ai făcut la asta.

Când Liam a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușa tunelului, l-am prins de braț și l-am sărutat pe obraz.

— Ne vedem diseară, târziu.

A coborât în tunel, aruncându-și pe umăr un rucsac pe care Cole îl lăsase acolo pentru el. Când m-am întors să-i spun „la revedere" și celuilalt Stewart, el s-a aplecat și mi-a întors obrazul, așteptând. L-am plesnit ușor cu degetul, făcându-l iar să râdă.

— Ești imposibil, l-am informat.

— Face parte din șarmul meu, a spus el, potrivindu-și pe umăr geanta grea. Ai grijă pe-aici, Șefa.

— Ai grijă *de el*, i-am spus ferm.

Mi-a aruncat un ultim salut caraghios, apoi a închis ușa de la tunel. Am așteptat până când zgomotul pașilor lor și ai celuilalt nu s-au mai auzit deloc, înainte de a încuia ușa după ei.

Pentru un moment am fost tentată să mă întorc iar în pat, să mai dorm un pic — să fac un duș și să mă prăbușesc într-un somn de câteva ore suna mai bine decât era normal.

Cam pe la două după-amiază mi-am dat seama că fusesem urmărită.

Nu scosese niciun cuvânt și se ținuse la distanță, dar Lillian Gray fusese acolo, observându-mă de departe, în siguranță. Mi s-a încrâncenat carnea de la felul în care mă evalua cu privirea.

Dr. Gray era acolo, urmărindu-mi antrenamentul prin fereastra sălii de sport; hoinărind pe lângă sala computerelor; ieșind din bucătărie chiar când intram eu. Mi-a mai luat încă două ore ca să-mi dau seama că părea, cumva, că vrea să-și facă puțin curaj ca să mă întrebe ceva. Și chiar și atunci, am observat numai pentru că Alice m-a tras deoparte după ce o hărțuise pe Lillian cu un interviu, și mi-a spus abrupt:

— Vrea să-și vadă băiatul.

Văzându-mi expresia, Alice a adăugat:

— Uite ce, eu n-am copii, așa că n-aș putea să-ți spun cum naiba poate mintea unei femei să facă din nou legătura spre o iubire necondiționată pentru același sac de gunoi care i-a terciuit creierii, dar am sentimentul că ar fi ceva mai prietenoasă cu noi dacă i-ai face pe plac.

— Ți-a dat vreo informație pe care chiar s-o poți folosi? am întrebat-o, în timp ce ne îndreptam împreună spre sala mare.

— Este o adevărată nevastă de politician, a spus Alice cu năduf. A vorbit două ceasuri și a reușit să nu spună nimic folositor. Apropo, te-ar interesa să avem o mică discuție?

— Nici măcar un cuvânt despre președinte? am întrebat, aducând din nou discuția spre subiectul inițial.

Asta mă îngrijora cel mai tare în legătură cu acest aranjament — dr. Gray făcuse o înțelegere cu Alban să-l ajute pe Clancy, și asta pe la spatele soțului ei. Din câte știam, nu luaseră legătura cu anii, dar habar n-aveam ce

simte ea față de președinte. Când a fost pomenit numele lui, ea a tăcut.

— Cred că o să vorbească... O să-mi dea dovada incontestabilă a faptului că președintele a știut despre Agentul Ambrozia, și de cât timp, dar nu cred că vrea să o facă pe degeaba. Există cumva vreo...

— Nu, am spus ferm. Nu este o idee bună.

Clancy se purtase rezonabil până acum. Nu voiam să-mi încerc norocul nici măcar dându-i vreun *indiciu* că maică-sa este prin preajmă.

— Liam ar fi fost de acord.

— Atunci bine că nu-i aici.

Privirea iritată a lui Alice s-a preschimbat într-una amuzată.

— Tu ești șefa, madam. O să găsesc o altă cale de-a o face să vorbească înainte de plecarea noastră de diseară.

— Sunteți pregătiți toți pentru călătorie?

— O să fim bine. Stația de epurare la care mergem noi nu este prea departe, altminteri am fi plecat în dimineața asta, devreme, ca toți ceilalți.

Habar n-am dacă Alice i-o fi spus celeilalte că eu sunt bolovanul din drum, dar o oră mai târziu dr. Gray m-a găsit în bucătărie, alcătuind plină de lene și de lehamite prânzul pentru Clancy. O singură privire asupra stocului de provizii care se împuțina rapid mi-o alungase complet din minte până când, precum o boare rece, nedorită, a intrat în bucătărie și a închis ușa după ea.

— Dacă mă urmărești cu speranța că o să mă trădez și o să dezvălui unde se află, o să fii dezamăgită. Și... am adăugat, îi cam întârzii prânzul.

Buzele i s-au unit într-o linie dreaptă și palidă. În familia asta totul era rece și distant, nu-i așa? Atât cu

femeia asta, cât și cu fiu-său mă simțeam tot timpul de parcă aș fi mers în vârful picioarelor, încercând să-mi păstrez echilibrul.

— Are o ușoară alergie la alune, a spus ea, făcând semn din cap spre cutia deschisă de unt de arahide de pe care adunasem tot. Și nu-i plac merele verzi.

În loc să fiu impresionată de această demonstrație de grijă maternă, am simțit cum expresia de pe chipul meu se transformă complet într-o exasperare totală și completă.

De fapt, mi-am mușcat limba ca să nu-i spun: *Înainte de toate, e norocos că primește de mâncare.*

— Presupun că domnișoara Wells ți-a transmis rugămintea mea, nu?

Domnișoara Wells... oh, Alice. Am tăiat sandviciul în două și m-am întors, ca să-l duc la chiuvetă. Când m-am întors, ea era tot acolo, privindu-mă întrebător.

— Da, mi-a spus. Sunt surprinsă și că ai întrebat.

— De ce?

— Chiar trebuie să-ți aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată când te-a văzut? am întrebat-o. Ești norocoasă că reușești să-ți vezi de viață.

În sfârșit, a apărut o fisură.

— Clancy nu m-ar fi ucis. Nu-i capabil de așa ceva. Mi-am dat seama cât de tulburat este, dar din cauză că nu a putut primi niciodată ajutorul emoțional de care a avut nevoie după ce a părăsit lagărul.

— O grămadă dintre noi am fost în lagărele alea, am spus. Nu toți ne-am transformat ca el.

Dr. Gray mi-a susținut privirea cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să nu fie deranjant.

— Chiar așa să fie?

Am simțit cum mă îndrept cât eram de înaltă, ignorând cunoscutul ghimpe de vinovăție.

— Da, am spus cu răceală.

Nu mă crede. Absolut deloc.

— Tu ar trebui să știi că am fost întotdeauna împotriva programului cu lagăre de reabilitare, chiar și înainte de a se transforma în ceea ce este acum acest program, a spus dr. Gray. Nu mi-a plăcut niciodată politica externă a soțului meu, nici nu am putut înțelege măsurile extreme pe care le-a luat în California. Dar dacă mi-ar fi oferit facilitățile și materialele de care aveam nevoie ca să realizez procedura pe fiul meu, nici n-ar fi fost nevoie de vreo decizie. M-aș fi întors la el într-o secundă. Aș fi făcut-o pentru Clancy.

Aproape că-mi părea rău de ea. Adevărul adevărat era că lagărele nu ne făcuseră tuturor rău în aceeași măsură. Dacă tot timpul cât ai stat acolo te-ai gândit la cât ești de neînsemnat și de speriat, odată ce treceai de gardul electric nu te ridicai de la pământ din prima zi, uitând de viața ta de până atunci și de disperarea cu care ai încercat să te faci neobservat. Dacă tot timpul cât ai stat acolo ai fiert la foc mic în propria furie și neputință, înverșunarea aceea trecea și dincolo; o luai cu tine în noua viață.

Mă tulbura foarte tare cât de limpede vedeam acum ce voise Clancy să-mi spună. Maică-sa chiar habar n-avea ce-i făcuseră la Thurmond. Cum ar putea cineva să participe, sau cel puțin *să asiste* la cercetarea despre copiii Psi, fără să aibă vreo idee despre durerea și umilința prin care trecuseră?

— Îți dai seama că administrarea procedurii nu o să-l repare, nu? am întrebat-o. Nu în felul acela care să conteze cu adevărat pentru tine.

— N-o să mai poată influența pe nimeni, a insistat ea. O să-și vină în simțiri.

Ideea era atât de ridicolă, încât nici nu puteai să râzi de ea.

— Luându-i puterile nu înseamnă că o să-i iei și dorința de a-i controla pe ceilalți, am spus.

Și în mod sigur nu l-ar fi vindecat de nemernicie.

— N-o să reușești decât să-l înfurii și mai tare decât este deja.

Și să te urască și mai tare.

— Știu ce este mai bine pentru el, a spus. Are nevoie de tratament, Ruby, și, mai mult decât atât, are nevoie de familia lui. Nu vreau decât să mă asigur că este bine. Pentru mine nu-i destul să aud că este, ci trebuie *să văd* cu ochii mei. Te rog. Doar o secundă. Aseară ți-am dat tot ce ai vrut, nu? Nu ar putea fi asta un semn de bună-credință?

Voiam să-i ofer acest lucru — până acum ne condusese prin lumea noastră și ne oferise chiar mai mult decât mă așteptasem. Alban, unica persoană din Liga Copiilor pe care o știa și în care avea încredere, nu mai era prin preajmă, ca să-i spună că putea să aibă încredere în noi.

Vocea lui Nico a plutit undeva, în străfundurile minții mele. *Au distrus ceva în el.* Ceva esențial. Poate că Lillian avea nevoie să înțeleagă lucrul ăsta.

— Dacă o să te duc să-l vezi, am început, nu ai voie să-i dai niciun semn că ești acolo. Nicio vorbă. Trebuie să faci exact ce-ți spun. Dacă află că ești acolo, n-o să mai coopereze și mai degrabă o să caute căi de evadare. Și trebuie să-i răspunzi lui Alice la întrebări. De data asta, pe bune.

— Pot s-o fac, a spus ea. Nu-mi doresc decât să-l văd, să mă asigur că e bine tratat și că e suficient de puternic să suporte procedura. Nu trebuie să-l ating, doar să...

Oare mama sau omul de știință din tine vrea să-l vadă? m-am întrebat în gând, fără să fiu convinsă care ar fi de preferat.

— În regulă, am spus, ridicând în brațe mâncarea și o sticlă cu apă. Niciun cuvânt. Și stai exact unde te așez eu.

N-a înțeles ce vreau să spun până când n-am ajuns în holul interior care conducea spre încăperea cu celule mici. Am scuturat din cap, tăindu-i orice tentativă de a pune vreo întrebare de orice fel, și i-am arătat unde să stea ca să se poată uita prin ferestruica din ușă fără ca fiul ei să o poată vedea.

Pentru prima dată de aproape o săptămână, Clancy Gray a ridicat privirea și s-a uitat în ochii mei atunci când am intrat. Cartea pe care o citea a rămas aruncată în poală până când i-am împins mâncarea prin ușița metalică de la ușă și am așteptat s-o ia. S-a ridicat și a avut grijă să-și întindă bine umerii înainte de a traversa mica celulă. Părul negru îi crescuse destul cât să poată fi prins cu un elastic la spate, dar el îl ținea cu cărare, pieptănat cu grijă.

Clancy avea trei treninguri pe care le purta cu schimbul, iar astăzi era în mod sigur zi de curățenie, pentru că s-a aplecat tăcut și a ridicat celelalte două seturi, pe care mi le-a pasat prin trapa deschisă.

— Nu mă așteptam să te văd, a spus el, destul de familiar. Deci s-a dus la Sawtooth, până la urmă?

Chiar se aștepta să-i răspund la asta?

Nu. Bineînțeles că nu.

— Cum se simte chestia asta? a spus el, lipindu-și palma de sticla geamului. Să fii de cealaltă parte a lucrurilor? Să controlezi fluxul informațiilor?

— Cam la fel de bine ca faptul că știu că tu nu vei mai experimenta niciodată lucrul ăsta.

— Este incredibil ce întorsătură au luat lucrurile, a spus el. Acum un an erai încă în lagărul ăla, încă în spatele acelui gard. Și acum, uită-te la tine. Uită-te la mine.

— Mă uit la tine, i-am spus. Și nu văd decât pe cineva care a irosit orice șansă pe care a avut-o de a face ceva important pentru noi.

— Dar acum înțelegi, nu-i așa? m-a întrebat surprins. Înțelegi de ce am făcut alegerile pe care le-am făcut. Fiecare supraviețuiește în felul său. Când tragi linie, ai schimba vreuna din deciziile pe care le-ai luat, bune sau proaste? Ai rămâne la Thurmond, dacă ai avea șansa de a scăpa de acolo? Ai merge direct spre Virginia Beach, fără să le dai posibilitatea de a te convinge să încercați să găsiți East River? Ai sigila amintirile tânărului Stewart? Ai parcurs un drum lung. Ar fi păcat ca prietenia noastră să se încheie aici.

— Îmi imaginez că era un compliment ascuns pe undeva...?

A mârâit.

— Doar o observație. Nu eram sigur că ai remarcat și tu toate astea. Speram, totuși.

— Oh, serios?

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce am vrut să vii cu mine după ce a fost atacat East River? Nu pentru că v-am plăcut vreodată în mod special pe vreunul dintre voi.

— În mod sigur nu. Voiai ca eu să-ți arăt cum poți să zăpăcești amintirile cuiva.

— Ei, și asta. Dar și pentru că voiam să adun în jurul meu oameni care pot avansa și mă pot ajuta să construiesc acest viitor. Garantat n-aș fi irosit timp încercând strategia asta cu lagărele. Eu aș fi dus pe toată lumea direct în vârf. Încă aș putea s-o fac.

— Doar dacă n-ai fi prizonier în colivia asta mică, de sticlă, am spus eu fără intonație.

— Doar dacă, a zâmbit Clancy. Acum ar fi atât de ușor să te descotorosești de oricine... Dacă ce mi-a spus Stewart, Stewart cel mare, este adevărat, ați reușit să zguduiți zdravăn credibilitatea guvernului. Eu aș face un pas mai departe. Tata. Tâmpiții lui de consilieri. Controlorii de lagăre. Unul câte unul, le-aș distruge viețile. Chestia este, Ruby, că tu ai putea să stai în fruntea tuturor acestor copii și ei te-ar asculta, chiar te-ar asculta, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că ești o Portocalie și asta este ierarhia lucrurilor. Dar tu nu poți să pui lumea în genunchi așa cum o s-o fac eu.

— Cum o s-o faci, hă? l-am întrebat, ciocănind în geam. Și când o să fie asta?

Clancy a zâmbit în colțul gurii și am simțit cum pe șira spinării mi se prelinge o picătură rece de ceva.

— Ruby, asta este ultima ta șansă să treci de partea corectă a istoriei, a spus el. N-o să-ți mai fac oferta asta încă o dată. Putem pleca acum și n-o să pățească nimeni nimic.

Avea privirea la fel de întunecată și fără fund cum fusese întotdeauna; mă atrăgea în adânc, încercând să mă înece în posibilitățile line și ușoare pe care mi le prezentase.

— Distracție plăcută în cutiuța ta, i-am spus și m-am întors cu spatele, ținând la distanță, cu dezgust, rufele murdare.

— Încă ceva, a strigat Clancy.

Nu m-am uitat înapoi, dar asta n-a contat deloc pentru el.

— Bună, *mamă*.

Am dat de perete ușa dinspre coridor, dar femeia dispăruse deja, gonită de râsul fiului ei.

În noaptea aceea am căzut într-un somn adânc, de genul celui care îți prinde în gheare toracele și refuză să plece așa ușor. Vocea din visul meu, aceeași care răsunase undeva, în spatele meu, pe când pășeam pe poteca bine-cunoscută ce ducea spre Cabana 27 de la Thurmond, s-a prefăcut din tonul baritonal, masculin, într-o chemare aproape stridentă, de data asta aparținând unei femei.

— ...sus! Ruby, *Ruby*, haide...

Lumina din cameră fusese aprinsă, accentuând și mai mult paloarea pământie a Videi, care stătea aplecată deasupra mea. M-a scuturat din nou, violent, până când m-am rupt din ultima fărâmă de somn dezorientat.

— Ce s-a întâmplat?

Ar fi putut trece cinci minute sau cinci ore — n-aș fi putut spune. Zu și-a făcut apariția în spatele Videi, cu obrajii deja uzi de lacrimi. Frica m-a sfâșiat pe dinăuntru și am prins-o pe Vida de braț, simțind cât de tare tremura.

— Eram în sala computerelor, a început ea, cu vorbele dând năvală afară.

Tremura? Vida — tremurând?

— Vorbeam cu Nico și ne uitam la pozele care veneau de la Cole, apoi s-a făcut liniște cam o oră, tocmai plecasem să mă culc, când a mai sosit una și Nico a venit să mă cheme și... și, Ruby...

— Ce e? Spune-mi ce se întâmplă!

Am încercat să mă despachetez din așternuturi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, de parcă alergasem în viteză cincisprezece kilometri.

— Tot ce spunea era...
Vida a înghițit în sec.
— Spunea un singur lucru: *Stewart a murit.*

Douăzeci și unu

— Liam sau Cole?

Întrebarea asta, aceeași pe care i-o pusesem și eu de o sută de ori, a devenit și mai nebunească pe măsură ce alergam pe culoar, spre sala computerelor. Ceasul de pe perete arăta două dimineața.

— Vida, am implorat-o eu, *Liam sau Cole?*

— Nu se știe, a spus ea, același răspuns pe care mi-l dăduse și în primele nouăzeci și nouă de ori în care o întrebasem. Nu pot spune din poză.

— Eu pot...

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să-mi dau seama de ce lucrul ăsta ar fi o idee îngrozitoare.

— Lăsați-mă să văd. Pot să-i deosebesc.

— Nu cred.

M-a prins de braț înainte să apuc să intru. Abia dacă i-am simțit atingerea. Mi s-a răcit tot corpul. Panica mi-a dezmembrat gândurile, a scos la iveală imagini îngrozitoare întrepătrunse cu gânduri precum *nu el, nu ei, nu acum* — nu puteam rupe tiparul ăsta, nu puteam să-mi recapăt respirația.

— Nu!

Acel unic cuvânt, un strigăt ascuțit al lui Grasu, a făcut-o pe Vida să se oprească brusc.

— În niciun caz! Du-o înapoi în cameră și rămâneți acolo!

Câțiva Verzi se foiau în dreptul ferestrei.

— Căraţi-vă, s-a răstit Vida la ei. Numai auzindu-i tonul vocii s-au conformat imediat, îngrămădindu-se unii în alții să ne facă loc când Vida a deschis ușa și m-a strecurat înăuntru.

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva?

Senatoarea Cruz a apărut pe coridor, urmată îndeaproape de Alice, a cărei coamă roșu turbat era prinsă într-o coadă strâmbă, cu fața brăzdată de urme roșii lăsate de pernă și așternuturi. Vida trebuie să le fi explicat și lor, dar eu n-am auzit nimic. Nico arăta de parcă era iar bolnav, iar mirosul din sala computerelor confirma lucrul ăsta. Când m-am apropiat de el, am văzut că era lac de sudoare.

— Chiar vrei... chiar vrei să vezi?

— E o idee foarte proastă! Ruby, ascultă-mă, nu vrei să...

Tonul lui Grasu a devenit mai ascuțit până când, în cele din urmă, a cedat. S-a sprijinit de perete, cu fața îngropată în mâini.

Nico nici nu s-a clintit. Mâinile îi zăceau inerte în poală, obligându-mă să mă întind peste el și să apăs pe fotografiile trimise din telefonul mobil luat de Cole. Era mai întâi o fotografie de probă, luată în plină lumină a zilei — Liam pozat din spate, stând cu fața la el și privind în depărtare, spre un munte. Apoi veneau trei duzini de imagini cu o clădire joasă, turtită, toate făcute după apusul soarelui. Îi pozaseră pe soldații FSP din posturile de

afară, o scară ducând pe acoperiș, un lunetist pe poziție. Și dacă era un gard împrejurul taberei, Cole și Liam trecuseră deja de el când au făcut pozele.

— Au intrat, a spus senatoarea Cruz. Credeam că trebuia să fi rămas afară...?

S-au dus înăuntru. Imaginile erau cețoase, lipsite de strălucirea pe care le-ar fi dat-o luna plină. Se aflau undeva la înălțime, uitându-se în jos spre niște mese, spre capetele aplecate deasupra lor, la ora mesei. Copiii purtau uniforme roșu-închis — aceleași pe care trebuia să le purtăm cu toții în tabere, dar culoarea... nu mai văzusem nuanța asta de ani întregi...

Următoarea imagine era a unuia dintre acești copii în uniformă care privea în sus, ochind telefonul mobil. Degetele mi-au șovăit deasupra mouse-ului, înainte de a merge mai departe. Nico a scos un sunet slab, din fundul gâtului, iar mâna i s-a încleștat peste a mea.

— Ruby, nu vrei să...

Am apăsat cu degetul pe mouse.

A existat un moment în care mintea mea nu a înțeles nimic din ce vedea. Pozele erau făcute într-o încăpere întunecată, cu pereții vopsiți în negru, cu luminile aliniate mai degrabă pe podea decât pe tavan. Silueta din mijlocul camerei era prăbușită în față, pe un scaun, cu toată greutatea trupului apăsând pe legăturile din jurul pieptului. Părul blond îi căzuse pe față, ascunzându-i-o. Mâna mi s-a încleștat de marginea mesei și am mers mai departe. Când i-am văzut stropii de sânge de pe gât și urechi, un gust metalic mi-a invadat gura. Din cauza unghiului îmi era imposibil să spun cine era, mai aveam nevoie de o fotografie...

Clic.

— Cine a făcut pozele astea? a întrebat senatoarea Cruz, deși nimeni nu era în stare să-i răspundă.

— Cred că cei care...

Alice nu știa dacă să spună „*i*-au prins" sau „*l*-au prins" Am respins întrebarea, concentrându-mă asupra imaginii de pe ecran. Cineva îi atârnase de gât o foaie de hârtie pe care erau mâzgălite inegal, cu litere groase: MAI ÎNCERCAȚI O DATĂ.

În colțul fotografiei era o fâșie de pânză roșu-închis și, chiar dacă mintea mea știa ce urmează, știa destul de sigur din urletul care prindea contur în capul meu, am trecut la următoarea fotografie.

Foc.

Imaginea, în întregime, era cuprinsă de o flacără albă.

Foc.

Foc.

Un ecran de fum cenușiu și...

Senatoarea Cruz s-a întors cu spatele la computer, plecând spre cel mai îndepărtat colț al sălii, încercând să scape de vederea acelor resturi carbonizate.

— De ce? De ce s-o facă? *De ce?*

Acea creatură detașată și rece pe care Liga Copiilor se străduise s-o hrănească în mine s-a cățărat cu ghearele, făcându-și iar loc înăuntrul meu. Și pentru o secundă, pentru o singură secundă, am fost în stare să mă uit la trupul acela ars, mutilat, în maniera atentă și distantă în care un om de știință studiază un specimen rar. Într-o mică secțiune a feței, pe care am putut-o vedea, pielea care mai rămăsese era arsă, întunecată și aspră, ca o crustă.

Am mers înapoi, prin pozele cu flăcări. Nenorociții ăia bolnavi la cap — nemernicii dracului săriți de pe fix! — fuseseră în stare să facă poze. O să-i omor. Știam

unde îi găsesc. Puteam să-i ucid pe fiecare dintre ei. Am rezistat furiei reci cu tot ce am avut la îndemână, pentru că îmi îngheța durerea, nu mă lăsa să închid povestea asta așa cum voiam eu. Simțeam arsura lacrimilor în spatele ochilor, în gât, în piept.

— Nu-mi dau seama, a spus Grasu, tot mai aproape de o isterie totală, fir-ar să fie...

Am trecut iar prin fotografiile de mai devreme, cu stomacul strâns ca un pumn. Dacă aș fi început să plâng, ceilalți n-ar fi reușit să mă oprească. Trebuia să mă concentrez — trebuia s-o fac — și m-am oprit la a doua fotografie a siluetei de pe scaun, acolo unde îi atârnaseră un anunț de gât. Capul îi atârna în stânga, dar am văzut-o. N-a fost în imaginația mea. Știam cine este.

— Este...

Vida s-a aplecat iar în față. Mi-a înfipt unghiile în umăr.

— Nu pot...

Alice s-a întors cu spatele la imaginea aceea îngrozitoare, copleșită de starea de vomă. Dar Nico — Nico se uita la mine. Am simțit cum îmi pleacă vorbele din gât, dar nu le-am auzit.

— Este Cole.

— Ce? a întrebat Vida, mutându-și privirea de la mine la ecran. Ce-ai zis?

— Este Cole.

O mie de ace mi-au invadat venele, îndreptându-se direct spre miezul ființei mele. M-am aplecat peste birou, incapabilă să vorbesc, să gândesc sau să fac orice altceva în afară de a privi corpul acela — corpul lui Cole și ce făcuseră din el. Am tras cu greu aer în piept, încercând să suprim durerea. Voiam înapoi controlul acela insensibil.

Capul mi se învârtea tot mai repede, mai tare și decât stomacul. Pentru că știam ce ar fi contat pentru Cole, știam ce ar fi întrebat. *Unde este Liam?* Dacă Cole era... dacă el era...

— Ești sigură? m-a întrebat Grasu, căci nimeni nu părea în stare s-o facă.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Lillian intrând și, timp de o clipă ucigătoare, am crezut că părul acela blond este al lui Cate, că ea și Harry erau deja aici, într-un fel sau altul. Am auzit explicațiile șoptite pe care i le dădea senatoarea Cruz.

— Harry... trebuie să-i spunem și lui... și Cate, Dumnezeule, *Cate...*

— O să-i spun eu, a zis Vida cu voce cavernoasă, alături de Grasu, care o ținea de după umeri. O să-i spun eu.

— Liam este..., a început Grasu, este acolo... putem să verificăm dacă l-au luat prizonier? Dacă este vreo noutate în rețea?

Dacă fusese ucis și dacă reușiseră să-l identifice, îi vor actualiza profilul în rețeaua FSP și-l vor scoate de pe listele urmăritorilor, ca să actualizeze informația.

— Încerc să intru în rețeaua FSP, a spus Nico Aș putea intra mai repede în rețeaua urmăritorilor. Poți să-mi dai informațiile de autentificare?

— Uite, aici, a spus Grasu.

— Telefonul este încă pornit? m-am auzit întrebând când m-am retras din fața computerului, încă așezată pe scaun.

Nu aveam încredere în picioarele mele, ca să încerc să mă ridic. *Oare o să mai primim poze?* Și nu puteam face altceva decât să stăm aici, să stăm și să nu facem decât să-i așteptăm să se întoarcă. M-am înecat cu propria mânie.

— Roșiii? a repetat dr. Gray. Sunteți siguri? Pot să văd și eu pozele, te rog?

Nico a pornit iar ecranul și s-a mutat la computerul de lângă el, ca să lucreze. Dr. Gray a navigat printre poze, sărind peste ele până când a găsit ce căuta. Violența și oroarea din imagine s-au văzut numai în felul în care s-a încruntat.

— Era mort când s-a întâmplat, a spus ea. Trebuie să fi sângerat mortal în foarte puțin timp, din cauza rănii din gât.

Asta aș fi putut să-i spun și eu ei. Cole s-ar fi luptat până la ultima picătură de sânge. Nu i-ar fi lăsat să-i ia în program. S-ar fi luptat până ar fi ars complet.

Dr. Gray a dat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Uite de-aia. De-aia avem nevoie de procedură. Acești copii n-ar trebui să fie în stare să facă una ca asta, să se rănească pe sine și pe alții.

Furia a explodat în mine, înecându-mă într-un nor de neîncredere usturătoare.

— Nu, de asta n-ar trebui să-și bată cineva joc de mintea noastră, în primul rând!

— Nu-i nimic în rețea, a spus Grasu, nu încă... Orice schimbare în rețeaua FSP se încarcă într-o oră sau două în rețeaua urmăritorilor.

— Hai să-i dăm un pic de timp, poate că încearcă încă să scape de acolo.

Vida a scuturat din cap, trecându-și mâinile prin păr.

— Ultima poză a venit acum o oră. Ar fi trimis și altceva dacă Liam ar fi... nu-i așa?

Senatoarea Cruz s-a uitat spre mine.

— Unde este telefonul pe care-l folosea ca să-l contacteze pe taică-su? O să dau un telefon.

— Sus. În birou.

Nico s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul pe care era așezat.

— Îl aduc eu. Trebuie să...

Ies din camera asta, am terminat propoziția în minte, *departe de fotografii.*

S-a întors în mai puțin de un minut, cu pieptul tresăltându-i în încercarea de a-și recăpăta respirația. I-a întins senatoarei micul telefon argintiu, cu clapetă — dar l-a scăpat când ecranul acestuia s-a luminat și aparatul a început să vibreze.

Timp de o secundă am rămas cu toții încremeniți. Telefonul suna. Și suna, și suna, și suna.

Grasu s-a întins după el și l-a ridicat de pe podea înainte ca soneria să înceteze.

— Alo?

Tot corpul i s-a destins de ușurare.

— Lee... Hei...hei, Liam, unde ești? Trebuie să...

Senatoarea Cruz a ajuns lângă el înaintea mea, smulgându-i telefonul din strânsoare și făcându-i semn cu mâna să tacă, în timp ce punea sunetul pe difuzor.

— *...l-au luat, n-am putut face nimic, n-am putut...*

Vocea pe care o știam atât de bine, ca pe propriul meu trup, cea pe care o auzisem râzând, ascuțindu-se de frică, furioasă, flirtând fără rușine, nu era cea care venea acum prin telefonul acela mic. Aproape că n-am recunoscut-o deloc. Conexiunea îl făcea pe Liam să pară la mare depărtare, la celălalt capăt al unei autostrăzi lungi, unde nu-l puteam ajunge. Cuvintele care-i ieșeau din piept erau atât de răgușite, atât de brute, încât devenise aproape insuportabil să-l asculți.

— Liam, sunt senatoarea Cruz. Vreau să respiri adânc și, înainte de orice, să ne spui dacă te afli în siguranță.

— *Nu sunt... nu știu dacă e OK că am sunat... ăsta e singurul număr pe care mi l-am amintit, nu știu dacă e sigur, nu-mi dau seama...*

— Ai făcut exact ce trebuia, i-a spus senatoarea Cruz, cu voce liniștitoare. De unde suni?

— *De la un telefon public.*

Vida a făcut un pas înainte, alături de mine, și m-a privit pe furiș. Nu puteam vorbi. Simțeam în capul pieptului o amorțeală nefirească. Nu puteam spune niciun cuvânt.

— *N-am putut să-l scot... am intrat acolo, am făcut poze, ne-a văzut unul dintre ei și n-am mai putut ieși... l-au împușcat. A căzut și nu l-am mai putut scoate, am încercat să-l car, dar ne-au văzut și au deschis focul... n-am vrut să-l las acolo, dar am fost nevoit... ați auzit la știri ceva despre el? Oare Harry ar putea să afle unde îl țin? Era acolo atâta sânge...*

Nu știa.

M-am uitat la Grasu. Arăta de parcă tocmai ridicase privirea și văzuse o mașină gonind spre el în viteză. Am luat telefonul de la senatoare și am închis difuzorul.

— El... Liam, m-am înecat eu cu vorbele, nu a supraviețuit. Ne-au trimis dovada.

Până în acel moment, cred că șocul și panica pentru soarta lui Liam reduseseră la tăcere acea parte din mine care să-mi permită să mă gândesc mai bine la ceea ce se întâmplase. Dacă Cole fusese în viață atunci când Roșiii l-au adus înăuntru. Dacă știa ce se întâmplă, dacă îi fusese frică, dacă suferise. Dar, dându-i lui Liam aceste vești, ceva s-a prăbușit în mine; poarta șubredă care ținea durerea departe s-a înclinat și apoi a explodat într-o arteziană de așchii ce au străpuns fiecare părticică din mine. Mi

s-a tăiat respirația. A trebuit să-mi apăs palma peste gură ca să nu încep să suspin. Prietenul meu — *Cole* — cum se putea întâmpla asta — de ce trebuia să fie așa? După toate câte s-au întâmplat, de ce trebuia să se termine *așa*? Trebuia să facem ceva — pentru prima dată chiar avea un viitor...

Grasu a venit spre mine, a întins mâna după telefon, dar l-am tras departe de el, răsucindu-mă să scap. Eram sălbăticită de furie și durere, ca și cum cineva îmi aruncase acid pe piele. Trebuia să păstrez legătura asta cu Liam. Trebuia să stau alături de el. Vestea urma să-l distrugă — agonia de a ști era la fel de ucigătoare ca pierderea în sine. Nu puteam să-l pierd și pe Liam.

— *Cum adică, dovada? Ce i-au făcut?*

Nu mai era deloc coerent. Liam se prăbușea cu fiecare cuvânt, până când din vorbele lui n-au mai rămas decât suspine.

— *N-am putut să-l scot de acolo...*

— Nu, am spus cu voce cavernoasă, sigur că n-ai avut cum să-l scoți. Nu exista nicio posibilitate, și el nici n-ar fi vrut să încerci, dacă asta însemna ca ei să te prindă și pe tine. Liam, acum nu... acum nu simți așa, dar ai făcut ce trebuia.

Când l-am auzit plângând, am fost doborâtă. Strânsoarea mi-a slăbit și mâna mi-a amorțit, așa că Grasu a putut să-mi ia, în sfârșit, telefonul.

— Prietene. Prietene, știu, îmi pare atât de rău. Poți ajunge înapoi aici? Vrei să venim să te luăm?

Și-a trecut mâna prin păr și a strâns tare din pleoape.

— OK. Vreau să-mi povestești totul, dar trebuie s-o faci personal. Trebuie să ne lași să avem grijă de tine. Ia-o ușor, este în regulă...

Grasu a aruncat în direcția mea o privire neputincioasă. Am întins mâna spre telefon.

— *Nu mă întorc, nu pot... este...*

L-am întrerupt.

— Liam, ascultă-mă, vin să te iau, dar trebuie să-mi spui unde te afli. Ești rănit?

— *Ruby...*

A tras aer în piept, cu greutate. Mi-l puteam imagina, exact cum trebuie să fi fost. Încă în pantalonii negri pentru operațiune, cu antebrațul stâng sprijinit de cușca de aluminiu a telefonului public, cu fața roșie și sălbatică. Mi s-a rupt inima încă o dată.

Am strâns atât de tare telefonul, încât i-a pârâit carcasa din plastic ieftin. M-am întors, astfel încât să stau cu fața spre colț și nu spre colecția de chipuri care mă priveau, apoi m-am lăsat pe vine în cel mai îndepărtat colț al încăperii.

— O să fie în regulă...

— *Nu e în regulă!* a strigat el. *Nu mai tot spune asta! Nu este! nu mă întorc. Trebuie să le spun lui Harry și... și mamei, oh, Doamne, mamei...*

— Te rog, lasă-mă să vin să te iau, l-am implorat.

— *Oameni buni, nu mă pot întoarce acolo, la voi...*

Senzația de vomă pe care o simțisem crescând și răsucindu-mi stomacul s-a înălțat ca o creastă de val. Vocea a părut să-i apară și să-i dispară.

— *Se întrerupe legătura, nu mai am monede...*

— Liam, mă auzi?

Panica m-a izbit în cap precum un roi de viespi.

— *Știam că așa o să se întâmple... fir-ar al dracului... tu... iartă-mă... Ruby... iartă-mă...*

Nu știu când și cum a reușit să se strecoare printre atâția oameni, sau dacă se făcuse atât de mică și tăcută, încât reușise să fie aici de la început, fără ca eu s-o observ. Zu a dat la o parte telefonul mobil, am încercat să i-l iau, dar îl ținea la ureche și spunea, iar și iar, cu vocea ei dulce ca un clopoțel:

— Nu ne părăsi, te rog, nu ne părăsi, întoarce-te, te rog...

Am auzit tonul. Am auzit sunetul acela, am văzut cum telefonul îi alunecă printre degete și am știut că s-a terminat. Grasu a venit după ea și Zu s-a atârnat de el, îngropându-și fața în umărul lui.

— Vino, hai să bem niște apă. Să luăm un pic de aer. Să... ceva.

— Vreau să mă duc după el și să-l găsesc, am spus eu.

— Merg și eu cu ea, a adăugat repede Vida. Nico poate să ia urma apelului.

— Nu poți pleca, mi-a spus Grasu cu blândețe. Ai o responsabilitate aici.

— *Și ce?* aș fi vrut eu să strig. Îmi venea să-mi smulg părul și hainele de pe mine, dar nu puteam, nu puteam face nimic din toate rahaturile astea de lucruri, pentru că prietenul meu Cole îmi smulsese promisiunea aia tâmpită. *Ai grijă pe-aici, șefa. Ai grijă pe-aici.* Cate și Harry nu vor ajunge în următoarele două zile. Trebuia... trebuia să le spun tuturor.

A avut încredere în tine că o să te ocupi de tot. S-a gândit că o poți face. Trebuie s-o faci.

Trebuia s-o fac. Dacă Cole nu era aici, dacă Liam nu se întorcea, atunci eu eram la conducere și trebuia să le spun și celorlalți. Trebuia să rămân aici și să țin hardughia laolaltă.

— Dă-mi răgaz un minut, am spus. Nu aveam nevoie decât de unul singur. M-am dus într-un suflet în fosta cameră a lui Cate și am trântit ușa după mine. Marginea micului pat era în întuneric, același pat în care eu și Liam dormiserăm noaptea trecută. M-am trântit pe el. Am pipăit cu mâinile așternuturile grosolane, până când am dat de materialul moale al hanoracului cu glugă pe care îl abandonase acolo. Mi-am îngropat fața în el, i-am respirat parfumul, până când, într-un final, i-am dat drumul de tot într-un strigăt mut care mi-a ars gâtlejul.

De ce a trebuit să te bagi în asta? Cum o să fac față? De ce nu insistasem mai mult să aflu de unde veneau informațiile?

Și nu existau deloc răspunsuri, ci doar o liniște îngrozitoare, doar întuneric apăsător.

Clancy.

El trebuie să fi știut că asta se va întâmpla — pe asta contase. Îi arătase lui Cole lagărul, plantase imaginile acestuia în mintea lui, știind că era genul de persoană care nu va fi în stare să lase lucrurile așa cum sunt, să-i vadă pe alții ca el tratați ca dracu' de rău. Ar fi fost obsedat de asta, ar fi încetat să se gândească la șansele reale ale unei misiuni de salvare. La urma urmelor, de câte ori contrazisese sorții?

Nu avusese nicio scăpare.

Cuvintele astea îmi invadaseră mintea. M-am chircit sub forța valului fierbinte, dogoritor, care îmi pornise de la tâmple spre baza gâtului. Vederea mi-a pâlpâit, împărțind ușa din fața mea în două, apoi în patru. Am văzut, mai degrabă decât să fi simțit, cum mâna mea se ridică și prinde clanța. Cu cât mă apropiam mai mult, cu

atât părea să se îndepărteze de mine; cineva mă trăgea înapoi, și înapoi, și înapoi...

A fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit înainte ca întunericul cețos să se transforme într-o tensiune cenușie care a trecut peste mine, cu ace și cârlige alergându-mi prin vene.

Când am ajuns iar la suprafață, aveam în mână o armă rece pe care o îndreptasem spre țeasta lui Lillian Gray.

Douăzeci și doi

— *...faci? Oprește-te, oprește...*

— *...Ruby, trezește-te!*

— *Nu poți face asta... oprește-te... Ruby... OPREȘTE-TE!*

Pluteam prin apă suficient de adânc, acolo unde nu era nimic altceva decât întuneric blând și răcoritor. Nu aveam nevoie să mă mișc, nu puteam vorbi — exista un curent ușor care mă ducea încotro aveam nevoie să merg. M-am grăbit să avansez și am pornit dornică să mă abandonez sentimentului acela. Era mai bine decât să sufăr.

— *...uită-te la mine! Uită-te la mine! Ruby!*

Vocile erau distorsionate de valuri, lungite într-un zumzet lung și continuu. Cuvintele îmi umpleau spațiile dintre bătăile inimii, acel precis *ba-dum, ba-dum* din urechile mele. Voiam să mă ascund de ei aici.

Prețioaso. Hei, Prețioaso.

M-am întors să mă uit după sursa cuvintelor, obligându-mi mușchii înțepeniți să se miște.

Ai grijă pe aici, șefa.

Nu era nimeni, nicăieri. Curenții negri din jurul meu se învârteau tot mai tare pe pielea-mi înghețată. Nu era nimic acolo.

Prețioaso. Ruby.

M-a ars aerul pe care l-am tras în plămâni. *Unde ești? Roo, ești bine?*

M-am luptat cu apa, întinzându-mi brațele în față iar și iar, ca să mă împing spre suprafață. Sus, acolo — era o lumină cât un vârf de ac, care se făcea tot mai mare, în așteptare...

Vino, dragă, vino...

Am tras, m-am împins, m-am agățat cu ghearele să mă înalț...

— *O să...*

— *...fă ceva! Oprește-o!*

— *Ruby!*

M-am năpustit din nou în propria-mi minte. Apa aceea groasă, mâloasă, s-a scurs din jurul meu în timp ce realitatea a prins contur. Mirosul uscat și încărcat de electricitate din sala computerelor. Strălucirea monitoarelor reflectată pe zidul alb din apropiere. Chipul lui Nico, golit de sânge, cu mâinile ridicate în față. Mi-am mutat privirea de la arma grea și rece pe care o țineam în mână, îndreptată spre femeia cu părul deschis la culoare ce zăcea pe jos, cu brațele împreunate peste cap, în semn de apărare.

Am tresărit privindu-l iar pe Nico, în timp ce arma a coborât un milimetru. Brațul mă ardea și mă înțepa de parcă aș fi ținut o greutate timp de ore în șir. În ochii lui s-a văzut că a priceput, și tensiunea din corp i-a dispărut, apoi s-a încordat iar și a strigat:

— Vi, nu!

Acum eram la verticală și imediat după aceea eram la pământ, iar durerea îmi consuma fiecare gând confuz, dezorientat. Fusesem pusă jos de o lovitură între umeri și

aerul care-mi mai rămăsese în plămâni a țâșnit afară când Vida m-a fixat la podea.

— Stai! a spus Zu. Ruby...?

— Ce...

Îmi simțeam gura de parcă ar fi fost plină cu nisip.

— Ruby?

Chipul lui Grasu a apărut lângă mine.

— Vi, dă-te de pe ea...

— Era s-o împuște... am crezut că... era s-o împuște...

— Ce se întâmplă *aici*? a strigat senatoarea Cruz, undeva deasupra noastră.

— Eu nu..., am început să spun, iar durerea părea să-mi crape capul pe jumătate. Simțeam cum mă răsucesc cu capul în jos, cum mă întorc pe dos.

— Cum am ajuns aici?

— Nu-ți amintești? m-a întrebat dr. Gray, care părea mai calmă decât toată lumea din încăpere. Ai plecat, apoi te-ai întors și m-ai pus la pământ. N-ai spus o vorbă.

— Ce?

Am scrâșnit cu unghiile în podea.

— Nu! Nu aș fi... nu am...

— Nu erai tu însăți, a spus Grasu, strângându-mă de umeri. Nu ai reacționat la nimic din ce ți-am spus...

— Îmi pare rău, rahat, îmi pare rău, a zis Vida. Nu știam ce să fac, de fiecare dată când ne apropiam arătai de parcă o să apeși pe trăgaci!

— Nico? am întrebat eu.

Mi-am apăsat mâna pe ochi, ca să opresc lacrimile. Dar nu era chip să le țin acolo; durerea îmi învăluia creierul, copleșind reacția corpului.

— A fugit, pur și simplu, a spus senatoarea Cruz. S-a uitat la monitor și a șters-o. Ce se *întâmplă*?

El. El fusese. În ciuda durerii aceleia, în ciuda confuziei care adăsta în mintea mea, am înțeles, în cele din urmă, ce se întâmplase.

L-am prins pe Grasu de braț.

— Trebuie să... ascultă-mă, bine?

— Bine, Ruby, bine, a spus el, dar trage-ți un pic sufletul.

— Nu, *ascultă*. Du-te... tu și Vida duceți-vă și luați-i pe ceilalți. Pe copii. Duceți-vă și aduceți-i, doamnă senator Cruz și... și doctore Gray, scoateți-i prin garaj. Duceți-vă într-una din clădirile din apropiere și nu lăsați pe nimeni să iasă. Ați înțeles?

— Da, dar ce...

— Luați mâncare și apă câtă puteți căra, dar rămâneți ascunși până se lămurește totul.

Găurile din memoria mea începeau să prindă contur. Dacă închideam ochii mă puteam vedea în mijlocul unei discuții pe care nu-mi aminteam să o fi avut. Stând în sala computerelor cu toate luminile stinse. Vârfurile degetelor amintindu-și fiecare tastă, mișcate cu puterea gândului. Somnambulismul. Mesajele trimise. Comunicările făcute. *Poate să miște oamenii de colo-colo. De parcă ar fi jucării.* Și ultimul avertisment al lui Clancy.

Gândurile mi se roteau în minte, răsucindu-se într-o spirală până când au format o întreagă revelație zguduitoare.

Planifică o evadare.

Vin încoace.

Cineva vine să-l scoată — și m-a folosit ca să-și aranjeze escapada.

— A existat o breșă de securitate, le-am spus. Eu.

— Ce pana mea mai înseamnă și asta? a întrebat Vida, ajutându-mă să mă ridic de jos.

— Nico... el a observat că cineva trimite mesaje în afara Fermei și încearcă să-și acopere urmele, le șterge din jurnalul de activitate al serverului, și ne-am gândit că ar putea fi...

M-am întors spre Alice.

— Ne-am gândit că ai putea fi tu, sau cineva dintre copiii care lucrează cu tine. Dar nu era așa, nu?

— Nu, ce dracu', ți-am spus asta! a zis Alice.

— Știu, îmi pare rău. Acum știu. M-a condus pe aici, m-a folosit ca să spioneze ce se petrece. M-a pus să trimit mesaje pentru el. *Rahat!*

Evadare. Mi-am pus mintea la treabă, ca să-mi dau seama cum o s-o facă. Singurul grup care-l putea extrage erau militarii tatălui său ori vreun soi de mercenari. Probabil că nu știuse cu precizie unde este Ferma, până nu am ieșit spre Oasis și a putut să vadă prin ochii mei drumul înapoi.

Nu avea nevoie decât ca soldații să-i descuie celula și apoi ar fi fost simplu să-i facă să-l lase singur, să le deturneze atenția spre arestarea celorlalți copii din Fermă. Tot ce-i rămânea de făcut era să se strecoare afară.

Dar de ce nu mă făcuse pe mine să-i deschid ușa celulei? De ce să aștepte și să aleagă calea asta atât de ocolită?

— Nu aveai controlul asupra propriei persoane? a întrebat dr. Gray. Atunci cine îl avea?

M-am uitat la ea și am avut răspunsul la întrebare. Clancy voia s-o găsim. S-o aducem aici, ca să termine ce începuse. Doar că — ea avusese dreptate — n-ar fi ucis-o niciodată.

Mă avea pe mine s-o fac în locul lui.

Am privit în altă parte. A înțeles destul de repede că nu puteam onora târgul pe care îl făcuserăm.

— Lillian, hai să mergem, a spus senatoarea Cruz. Trebuie s-o iau pe Rosa și pe ceilalți. Ruby o să vină după aceea, nu-i așa, Ruby?

— Asta-i...

I-am citit în ochi intenția de a protesta, dar senatoarea a prins-o ferm de braț și a tras-o spre ușă.

Am alergat la tabla din fața sălii, am șters-o, am smuls de pe perete imaginea Thurmondului, am împachetat-o și i-am îndesat-o Videi în brațe.

— Te rog, le-am spus ei și lui Grasu, duceți-vă și luați copiii, scoateți-i de aici! Trebuie să am grijă de Clancy, dar o să vin și eu repede. Fraților, *vă rog!* Trageți serverul și luați ce puteți din seif.

Stocul de arme nu era prea grozav; copiii care plecaseră la stațiile de epurare a apei luaseră cele mai multe arme, ca măsură de precauție. Ne rămăseseră prea puține aici, la bază — cei mai mulți dintre copiii de la Oasis erau încă prea cu caș la gură ca să fie trimiși în teren. Nu avuseserăm timp să-i antrenăm pentru ceva de genul ăsta.

— Dacă tu crezi că te părăsesc, te-ai țăcănit naibii de tot, a spus Grasu.

Mi-am mărit strânsoarea și unghiile mele rupte i-au pătruns în carne.

— *Du-te!* Trebuie să pleci chiar acum. *Chiar acum.* Ferma a fost compromisă. Trebuie să scoți copiii. Ia-le pe senatoarea Cruz și pe dr. Gray. *Charles!* Ascultă-mă! O să fiu chiar în urma voastră, dar dacă rămâi, nimeni n-o să mai iasă de aici. *Du-te!*

Ochii negri ai Videi au scăpărat când l-a luat de braț și a început să-l tragă afară cu forța.

— O să fii în urma noastră?

— Chiar în urma voastră.

* * *

Am ieșit în fugă din sala computerelor, făcându-mi loc cu umărul printre cele două uși, apoi m-am oprit brusc. M-a străbătut un fior atunci când liniștea nenaturală de pe coridor a fost sfâșiată de sunetele unei voci isterice. Am recunoscut-o cu un sentiment teribil, sufocant.

M-am răsucit pe călcâie spre arhivă. Ușa era deja descuiată și lăsată pe jumătate deschisă. Neliniștea m-a împuns și nu-mi dădeam seama dacă huruiturile îndepărtate pe care le auzeam erau într-adevăr elicoptere sau numai imaginația mea care o luase razna.

— ...ai promis! Ai promis că n-o s-o mai faci niciodată!

M-am repezit pe micul culoar, apoi prin ușa deschisă și am nimerit în mijlocul scenei în desfășurare.

Nico își înfipsese mâinile în părul lui negru, distrugându-și freza pieptănată lins pe spate și făcându-l măciucă. Măsura în sus și-n jos peretele din dreptul celulei lui Clancy; avea fața de un roșu-aprins și țipa:

— Și i-ai făcut-o chiar ei! Cum ai putut să-i faci rău lui Ruby? *Cum ai putut?*

Clancy stătea pe pat, cu picioarele încrucișate, privind plictisit, dar altminteri netulburat de căderea nervoasă pe care Nico o avea chiar în fața lui. Când am intrat, și-a mutat privirea spre mine și și-a încrucișat ferm mâinile la piept. Nico nu intrase în celulă, slavă Domnului, dar am văzut în mâna lui o copie a cheilor pe care le aveam și eu.

Setul lui Cole, mi-am spus. Ținuserăm secretă zona asta de cei mai mulți dintre cei de la Fermă, dar Nico se poate să-l fi văzut intrând pe vreunul dintre noi, sau poate găsise vreun soi de schemă a clădirii pe vreunul

din servere. Sau la naiba, poate că făcuse pur și simplu o deducție.

— Ruby, nu poate să scape și cu asta! Nu poate!

Nico avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să-l faci să plece, pur și simplu lasă-l să plece înainte să...

— În fine, mi-a spus Clancy. Poți, te rog, să-l dai afară de aici? Deja mă doare capul îngrozitor.

— Dacă te doare capul acum, imaginează-ți cum o să te simți când o să ți-l smulg eu de pe umeri, am mârâit la el.

Clancy a rânjit, măsurându-mă cu privirea de sus până jos.

— Arăți ca și când ai avut o noapte interesantă.

— Taci din gură! *Taci din gură!* Ruby, el...

Nico a tras aer în piept.

— Este așa cum ți-am spus: poate controla trupul celorlalți. Poate să-i mute ca pe marionete, fără ca ei să-și dea seama. A făcut-o tot timpul, cu toți cercetătorii, știu că o poate face, și ți-a făcut-o și ție, te-a făcut să trimiți mesajele alea de pe server!

Pentru un moment, am fost singură că va nega totul, că-l va respinge pe Nico, spunând că nu-i în toate mințile. Dar Clancy nici măcar nu s-a obosit să-și ascundă zâmbetul ivit în colțul gurii.

— Chiar te-am dus până acolo, nu-i așa?

— Tu...

Ideea în sine aproape că era prea mult. Faptul că intrase în mintea mea în timp ce dormeam mă făcuse să nu mai simt furnicătura din ceafă care apărea atunci când cineva încerca să forțeze o conexiune între creiere. Mă plimbase pe acolo ca pe o păpușă — ascultase conversații, îmi furase momente întregi din viață. Fusesem ochii și

urechile lui, iar eu nici măcar nu mă gândisem la ce ar putea face, că exista această posibilitate.

— De cât timp? l-am întrebat.

— De cât timp ai durerile astea de cap „de la stres"?

Clancy și-a adunat mâinile în poală.

— Sunt *cele mai rele*, nu-i așa? Mă bucur că n-am trecut singur prin ele. Dar ar trebui să știi că numai tu ești de vină. De fiecare dată când intri în mintea cuiva, formezi cu el o conexiune, iar amintirile și gândurile lui devin ale tale. De fiecare dată când ai intrat în mintea mea și aveai garda jos, de atâtea ori te-am prins și m-ai lăsat să întăresc legăturile dintre noi. Tu ești motivul pentru care am reușit s-o fac.

— Ce ziceau mesajele alea? l-am somat eu, apropiindu-mă de peretele de sticlă.

Nico s-a poticnit spre perete, în spatele meu, ținându-și fața în palme.

— Unde au fost trimise?

— Habar n-am despre ce vorbești, a spus Clancy. În mod evident, sunteți amândoi prea afectați emoțional ca să pricepeți. Ai fost atât de stresată, Ruby. Este greu să-ți controlezi puterile când ești așa de... fragilă...

...nu-i așa?

Am auzit cuvintele de parcă mi-ar fi fost rostite direct în țeastă și am aruncat imediat între noi un zid negru, tăind conexiunea înainte de a fi apucat să se formeze complet.

În felul ăsta era să mă lucreze din nou — știa simptomele de teamă și lipsa de concentrare, și chiar și durerile de cap puteau fi explicate prin stresul provocat de situația noastră.

Iar, și iar, și iar, m-am gândit. *De fiecare dată mă reped exact în același lucru.* Eram la niveluri diferite și trebuia să încetez să mă mai prefac că nu era așa. Mintea mea nici nu era suficient de strâmbă ca să-mi *imaginez* măcar faptul că era capabil de așa ceva.

— E mai bine.

Clancy a aprobat ușor din cap.

— Acum ai înțeles. Rolul tău în treaba asta s-a încheiat. Roșul a fost eliminat. Ai aranjat lucrurile atât de bine, încât a fost ușor să mă implic și să le duc la bun sfârșit. Acum poți să te odihnești. Nu asta era ce voiai?

— Știai că urma să fie rănit. Ucis, am spus, înecându-mă cu vorbele.

— Doar pentru că te-ai asigurat tu, a răspuns Clancy, iar victoria aceasta a făcut să-i strălucească ochii negri. Cine crezi că a trimis mesajul către antrenorii de acolo, avertizându-i să fie cu ochii-n patru?

Am avut un moment de durere cumplită în craniu, apoi am început să urlu. Am urlat și am urlat încontinuu, plesnind cu palmele în sticlă până când n-a mai rămas din urletul meu decât un suspin prăpădit și moale. *Vina mea. Vina mea. Vina mea.*

— Este nițel tragic, nu? Să-i dai cuiva singurul lucru pe care și-l dorește cu disperare, să știi că într-un final acel lucru va avea puterea să-l distrugă. Voia atât de tare să se convingă că nu era singurul de felul ăla, că se potrivește cu noi. Era jalnic.

M-am prăvălit în față, văzând în fața ochilor roșu, negru, alb, în timp ce mâinile invizibile din mintea mea se îndreptau deja spre el.

Nu putea avea lucrurile astea.

East River, Los Angeles, Jude, cercetarea, Cole — îmi luase prea mult, distrusese orice urmă de speranță tocmai când începusem să o simt concret în mâinile mele. *Nu putea avea lucrurile astea.* Eram prea aproape. Eram prea aproape să le finalizez.

Nico m-a făcut brusc să mă opresc, venind în fața mea și agitând cheile. Fără să-i tremure mâinile, cu o expresie concentrată, a descuiat fiecare dintre cele trei zăvoare de la ușă.

— Pleacă! a spus el, dând ușa de perete. Dispari iar, așa cum faci mereu! Ieși de-aici înainte să strici tot ce avem, întoarce-i din drum pe cei pe care i-ai chemat să te elibereze, doar... dispari!

Clancy s-a ridicat de pe pat cu o expresie stranie pe chip.

— Nu pricepi? a spus Nico. Prin ce-ai făcut nu i-ai rănit pe cei care te-au rănit pe tine, și n-ai s-o faci niciodată, și nu recunoști asta nici măcar față de tine însuți! Nu poți ajunge nicicum la ei. Singurul lucru pe care ai reușit vreodată să-l faci a fost să-i rănești pe puștii care voiau să te ajute. Noi, cu toții, am vrut să te ajutăm!

— Atunci ar fi trebuit să nu-mi stați în cale.

— De ce ai ajutat Liga să mă scoată din programul Leda? l-a întrebat Nico, ținându-și firea atunci când Clancy s-a îndreptat alene spre el. Le-ai spus cum să mă extragă din Philadelphia, nu-i așa? Dar tot tu ești ăla care m-a lăsat în urmă la Thurmond. Ne-ai părăsit pe toți, chiar și după ce ne-ai spus că vom ieși împreună, cu toții, și că o să reușim să trăim fără spaime, rușine sau suferință. Clancy... Îți amintești suferința?

Vocea lui Nico a devenit o șoaptă.

— De ce nu ai putut să mă lași pur și simplu să mor, ca pe ceilalți? Mi-ai spus că trebuie să trăiesc, dar aș vrea doar să... aș vrea să fi murit, ca să nu te poți folosi de mine.

Clancy îl privea cu o expresie care nu s-a schimbat nici măcar pentru o clipă.

— De ce trebuie să iei fiecare lucru bun pe care încercăm să-l obținem și să-l faci bucăți? a spus Nico. I-ai lăsat să te transforme în felul ăsta...

— Ăsta sunt eu, l-a repezit Clancy. Nu o să-i las să mă schimbe. Nu o să-i las să mă atingă. Nu iar.

— Nimeni n-o să te oblige să urmezi procedura, i-a spus Nico ridicând mâinile în semn de apărare. Ești liber să pleci. Poți să dispari. Te rog... te rog... doar îndepărtează-i pe cei care vin încoace. Te rog, Clance. *Te rog.*

— Ți-am zis să stai departe de toate astea, a spus Clancy cu vocea tremurând, dar uitându-se totodată spre ieșire și evaluând în același timp situația. De ce nu asculți niciodată?

— Te rog, l-a implorat Nico.

— Este prea târziu, a răspuns Clancy, cu pumnii strânși în buzunarele pantalonilor de trening. Dacă nu erai atât de *prost*, ți-ai fi dat seama. Nu îi auzi? Sunt pe acoperiș. Sunt *aici.*

— Dar tu poți să-i faci să plece. Poți să te asiguri că pleacă.

Îl lucrează, mi-am dat seama, pe jumătate uluită. Clancy lua într-adevăr în considerare această variantă, cântărind cuvintele lui Nico. Nu m-am mișcat, prea înfricoșată ca să rup vraja ciudată care căzuse peste cameră. Ochii îmi erau țintuiți în continuare printre cei doi băieți, în afara celulei. Tensiunea dinăuntru s-a mai domolit, relaxându-se în mod natural.

— Cine-i acolo? s-a auzit din prag o voce blândă. Pe cine ai chemat să te scoată?

Și, dintr-odată, Clancy s-a încordat din nou, trecând pe lângă Nico.

— Bună, mamă. Sperai că o să plec fără să-ți spun „la revedere"?

— Pe cine ai chemat? a repetat ea, cu o postură înțepată care era oglinda perfectă a lui fiu-său.

— Tu pe cine crezi? a răspuns el, numai lapte și miere. L-am chemat pe tata.

— Ți-am spus să pleci, m-am răstit eu la ea.

— Nu, rămâi aici, a spus Clancy. Este clar că data trecută n-a mers. Trebuie să mai încercăm o dată și de data asta Ruby n-o să mai fie prin apropiere, ca să te ajute.

A urmat o secundă de tăcere și apoi s-a cutremurat toată clădirea, zgâlțâindu-se ca sub forța unei explozii. Clancy a trecut pe lângă ea, spre ușă, și în momentul ăla am fost sigură că nu-l urâsem niciodată mai tare.

Arma a sclipit în lumină — arma mea, cea pe care mi-o smulseseră din mână în sala computerelor —, în timp ce Lillian Gray a ridicat-o și a țintit spre Clancy.

— Te iubesc, a spus ea, apoi a tras.

Douăzeci și trei

Din umăr i-a țâșnit un jet de sânge și impactul împușcăturii l-a proiectat în peretele de sticlă din spatele lui. Dar Lillian nu terminase încă. A mai făcut un pas în față, ignorând urletul de durere al fiului său și a țintit mai jos, de data asta trăgând în picior. În tot acest timp, fața i-a rămas împietrită ca o mască, de parcă ar fi trebuit să omoare ceva din ea ca să treacă prin toate astea.

Nico și cu mine am tresărit la fiecare împușcătură. El și-a acoperit fața și s-a întors cu spatele, ca să nu trebuiască să vadă. Eu m-am uitat. Trebuia să mă asigur că nu scapă și de data asta.

Tavanul s-a zguduit și deasupra noastră au tunat zgomotele unor pași grei. Mai aveam câteva minute, poate, până să ne găsească. Trebuia să se întâmple repede. Și cum altfel? Singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce vechiul și cunoscutul meu calm mi se așternea peste minte era fraza simplă *acceptă, adaptează-te, acționează.*

Certitudinea pe care mi-o oferea era mai mult reconfortantă decât terifiantă. Și acest lucru părea, de asemenea, atât de straniu — la un moment dat, după ce am alungat această posibilitate în cel mai întunecat colț al

minții, a prins rădăcini și a înflorit. Vechiul plan nu mai era valabil. Unul nou încolțise în locul lui.

Legătura de la gâtul lui Nico, cea pe care ținea stick-ul de memorie, i-a alunecat peste cămașă atunci când s-a împiedicat de Clancy, căzut la pământ lângă peretele de sticlă al celulei. Am fost în fața lui înainte să-și poată trage sufletul, am prins micuța piesă de plastic negru și am tras de ea suficient de tare, încât să rup șnurul pe care era atârnată. Și înainte ca Nico, împietrit din cauza șocului, să poată reacționa, l-am împins în celula goală și am trântit ușa.

— Nu!

Aveam cheile. Abia dacă am auzit zăvorul când a intrat în locașul lui.

— Nu, nu, nu, s-a jelit el, Ruby, știi ce-o să-ți facă. O să te ducă iar în locul ăla, o să te ucidă. *O să te ucidă.*

Dr. Gray venise lângă fiul ei, se lăsase în genunchi și îi apăsa pe răni ca să oprească sângerarea. Când l-a auzit pe Nico, s-a uitat la mine și a tresărit.

— N-o să-i las să-mi facă rău, am spus eu

Știam că această promisiune nu avea nicio bază. Dar în acel moment eram atât de sigură de planul meu, voiam atât de mult să mă asigur că nu va fi deviat de la cursul lui, ca o consecință a tuturor acestor evenimente, încât eram încrezătoare că aș putea, cine știe, să-i influențez destul pe cei din FSP, încât să-mi cruțe viața.

Vreau să trăiesc.

— Eu trebuia să fiu ăla. *Eu* trebuia să fiu!

— Spune-le celorlalți că data este 1 martie, am spus, apăsându-mi palmele pe geam și lăsând cheile să cadă pe podea. Întâi martie. Harry știe planul.

— Ruby, a suspinat el, nu face asta.

Mi-am sprijinit fruntea de sticla rece și am spus încet:
— Acum îl pot vedea... Drumul despre care vorbea Jude. Este atât de frumos. Ploaia a trecut și norii s-au împrăștiat.

Vreau să trăiesc.

Am împins-o la o parte pe dr. Gray și am reușit să-l smulg pe Clancy din brațele ei, îndârjindu-mă să nu mă încovoi sub greutatea lui inertă. L-am tras pe ușă, în holul mic.

— Ce faci?

Femeia s-a târât după mine; avea mâinile, cămașa și fața mânjite peste tot de sângele fiului ei.

— Unde-l duci?

— Închide ușa! am spus tăios.

Nico stătea încă lipit de geam, lovind cu palmele în sticlă, când dr. Gray a trântit ușa peste această ultimă imagine. M-am uitat în jos spre capul întunecat al lui Clancy și am mers mai departe, ascultându-i mormăitul pe jumătate inconștient. Duhoarea de cupru a sângelui mi-a umplut nările. Mi-am privit mâinile și m-am gândit: *chiar și în momentul ăsta mă întinează.*

Au întrerupt curentul exact când l-am tras pe Clancy prin ultima ușă. Mi-a alunecat din mâini, prăbușindu-se moale pe podea. M-am uitat în urmă, asigurându-mă că dr. Gray închisese ultima ușă, punându-l pe Nico la adăpost, înăuntru. Am strecurat în bocanc stick-ul de memorie și m-am lăsat pe burtă, întinsă pe podeaua rece. Eram mândră că nu-mi tremurau mâinile, atunci când mi le-am pus la ceafă.

Respiră.

Am mers spre acel loc din interiorul meu, cel despre care mă întrebase Zu. M-am retras cât de repede am

putut atunci când prima rază de lumină a răzbătut prin întunericul din hol. Frica nu mă putea ajunge aici, nici măcar atunci când am fost luată de păr și trasă de umeri, și în ochi mi-a fost proptită o lanternă. Punctele întunecate din fața mea au umbrit chipurile soldaților și nu puteam auzi nimic în afară de bătăile inimii mele. Când strânsoarea s-a accentuat și mai tare și am simțit în ceafă apăsarea unui obiect rece și greu de metal, am știut că m-au identificat.

Clancy era ascuns în interiorul unui cerc de bărbați în uniforme negre; dr. Gray era trasă într-o parte, în timp ce se agăța cu disperare de soldații care o separau de fiu-său. Unul dintre ei, medic, s-a îndepărtat suficient cât să pot vedea cum își dă jos de pe față o mască albă de plastic.

Stațiile de comunicare prin radio bâzâiau încontinuu și un roi de voci îmi zumzăiau în cap, dar nu auzeam niciuna dintre ele. Aveam mâinile legate în cătușe insuportabil de strânse și un soldat m-a ținut să mi le lege și mai bine, apoi m-a răsucit pe spate. Mi-au îndesat ceva în gât, într-o parte, și am simțit presiunea injecției băgate cu forța în fluxul meu sangvin.

O să mă ucidă. Dacă treaba asta nu funcționa, nu apucam nici măcar să ies din clădire, nici vorbă să ies din stat. Ar fi trebuit să exersez. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a încerca într-un grup în care viața mea să nu depindă de degetul cuiva apăsat pe trăgaci.

Drogul pe care mi-l dăduseră mi-a transformat picioarele în plastilină. Mă simțeam atât de ușoară, încât mi se părea că pot să zbor, dar substanța nu reușise să-mi atingă mintea, încă nu, cel puțin. M-am luptat să-mi țin ochii deschiși, în ciuda greutății care mi se așternuse pe

pleoape. Mai aveam un... Mai aveam un singur lucru de făcut...

Petrecusem luni de zile înfășurându-mi puterile într-un ghem strâns și nu le-am lăsat libere decât centimetru cu centimetru și numai când am avut nevoie. Încordarea de a le ține legate reprezentase un reper constant și fix la care am fost mereu atentă ca să-mi pot păstra viața construită aici. Era un mușchi tonifiat permanent, cu grijă, ca să poată susține aproape orice presiune.

Să le las acum libere ar fi fost ca și când cineva ar agita o sticlă cu suc și i-ar smulge apoi capacul. Ar țâșni afară și m-ar uda de sus până jos, căutând toate conexiunile gata să fie făcute. Nu le-am ghidat în niciun fel și nici nu le-am oprit — nu știu dacă aș fi putut, chiar dacă aș fi încercat. Eram centrul incandescent al unei galaxii de chipuri, amintiri, iubiri, suferințe, dezamăgiri și visuri. Era ca și cum aș fi trăit zeci de vieți diferite. Am fost luată pe sus și scuturată de forța aceasta, de cât de straniu de frumos era să le simt mințile legate de a mea.

Spirala dinăuntrul creierului meu a încetinit, odată cu mișcările din jur. Am simțit cum timpul plutește în jur, așteptând să-și reia ritmul obișnuit. Întunericul a alunecat între marginile vederii mele, infiltrându-mi-se în minte ca o picătură de cerneală într-un vas cu apă. Dar controlam momentul acela și exista un ultim lucru pe care trebuia să li-l spun, o ultimă idee pe care să le-o induc în minte.

Sunt Verde.

M-am trezit sub un jet de apă rece, cu vocea blândă a unei femei picurându-mi în urechi.

Mirosul de înălbitor.

Gustul de după vomă.

Gâtul uscat.

Buze uscate, lipite.

Zdrăngănitul și trăncănitul metalic al unui calorifer vechi, chiar înainte să slobozească un pufăit de aer cald.

— *...trebuie să facem testul când subiectul e conștient...*

Trezește-te, mi-am ordonat mie însămi, *trezește-te, Ruby, trezește-te...*

— *Bine. Nu poate exista nicio confuzie, pricepi?*

M-am extras dintr-o ceață de durere și zăpăceală. Aveam ochii cârpiți de somn. Am încercat să ridic o mână ca să mă frec la ochi, ca să liniștesc amorțeala din vârfurile degetelor. Banda cu care eram legată s-a întins cu o smucitură, dar a ținut, tăindu-mi încheieturile goale cu o muchie ascuțită, în timp ce încercam să mă ridic de pe masa de examinare, metalică și rece ca gheața.

Apa rece nu era deloc apă, ci sudoare. Îmi picura în călușul de plastic alb care-mi capta fiecare respirație chinuită, fierbinte. Punctele negre din fața ochilor mei dispăruseră și privirea mi s-a adaptat la lumina artificială și brută din încăpere. Toate piesele începeau să se așeze cu un rost. Posterul de pe perete, care înfățișa un grafic colorat marcând tipurile de puteri, de la Roșu la Verde — *Sistemul de clasificare Psi,* au silabisit buzele mele cuvintele din titlu.

Sus de tot, într-un colț al sălii, ochiul lipsit de pleoape al unei camere de filmat clipea în ritmul unei bătăi de inimă.

Liniștește-te, Ruby. Cel puțin partea rațională din creierul meu era încă alertă. *Liniștește-te. Trăiești. Liniștește-te.*

Faptul că am reușit să-mi repornesc pulsul a fost dorință pură și nimic altceva. Am inspirat pe nas și am

expirat printre dinți. Eram la Thurmond — la Infirmerie. I-am recunoscut terorizanta aromă de lămâie și plânsul copiilor de alături, duruitul cărucioarelor, sunetul pașilor grei în bocanci și, cu toate astea, o parte din prezent încă îmi părea ireală, chiar și atunci când am fost năpădită de ultimele imagini din Fermă. Stick-ul de memorie — aveam încă ghetele în picioare, nu mi le luaseră, slavă Domnului. Am încercat să-mi răsucesc picioarele în legături, dar nu le simțeam prinse în jurul gleznelor. Mi-am îndoit degetele de la picioare, apoi le-am întins, aproape strigând de ușurare când am simțit sub călcâi colțurile ascuțite din plastic. Trebuie să-mi fi alunecat.

Ai venit aici cu un motiv, mi-am amintit mie însămi. *Ceilalți au nevoie ca tu să-ți duci treaba la capăt aici. Trebuie să-ți termini treaba.*

Am strâns pleoapele, încercând să blochez imaginile care curgeau din cel mai negru colț al imaginației mele. *Nu te-ar fi adus aici dacă aveau de gând să te ucidă.* Am văzut imaginea palidă, cenușie, a feței lui Ashley. Felul în care mâna ei înțepenită căzuse pe pământ, bălăbănindu-se în șanțul în care o coborâseră. Poate că făceau toate astea ca să aibă o înregistrare oficială a locului unde avea să-mi fie înmormântat trupul.

Și, dintr-odată, n-a mai contat ce eram sau prin ce trecusem. Aveam din nou zece ani, așteptând într-o liniște teribilă pe cineva care să mă trezească din coșmarul în care mă lăsasem prinsă. *Ajutați-mă,* m-am gândit, *să mă ajute cineva...*

Prețioaso.

Am strâns pleoapele la auzul acelei voci familiare care îmi șoptea în ureche, înecându-mă iar, de data asta de supărare. Nu mă lăsa să stric totul, te rog, ajută-mă,

m-am gândit. Eram singură aici, știam că așa o să fiu și cumva judecasem greșit cât de îngrozitor va fi acest lucru. Am ajuns la imaginea lui Cole și am reținut-o în prim-planul minții mele. El nu ar fi fost speriat. El nu m-ar fi părăsit.

Trebuie să ieși de-aici. Am simțit cuvintele conturate în mintea mea. *Nu doar pentru ei, ci și pentru tine. Trebuie să ieși de-aici pe picioarele tale.*

Ușa s-a crăpat un pic și sunetele din restul clădirii au invadat încăperea. Apoi a apărut chipul unui om în vârstă; părul alb îi încadra fața ca un nor de praf străvechi. Ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor, dar nu l-am recunoscut, cel puțin nu până când a pășit înăuntru și am tras adânc în piept parfumul lui teribil — alcool și săpun de lămâie. Dr. Freemont, bântuind încă pe coridoarele acestui loc.

Bărbatul a lăsat să-i scape un sunet de surpriză:

— S-a trezit.

În spatele lui a apărut un alt chip, o femeie în uniformă gri, care a fost repede împinsă într-o parte pentru ca în sală să intre doi soldați FSP. Uniformele lor negre erau curate, de la bocancii lustruiți până la litera Ψ, brodată cu roșu pe piept. Le-am văzut fețele și m-am simțit de parcă aș fi trăit într-o amintire. Atmosfera acestui moment părea ireală.

Concentrează-te.

În cameră a intrat o ultimă persoană. Era de vârstă mijlocie, cu părul nisipiu, transformat în argintiu de luminile dinăuntru. Avea o uniformă diferită de a soldaților: o cămașă neagră, descheiată la guler, și pantaloni asortați. Știam uniforma asta, dar o văzusem o singură dată de aproape. *Controlor de lagăr.* Unul dintre cei

care lucrau în Turnul de Control, monitorizând camerele, ținând orarul zilnic.

— Ah, aici erai, a început dr. Freemont. Chiar acum voiam să încep testul.

Bărbatul — cămașa lui avea brodat numele O'Ryan — a venit mai aproape și a făcut semn cu mâna, un „dă-i drumul" limpede.

Mi-am încleștat maxilarele și am strâns pumnii. Nu era nevoie să întreb, știam bine ce se întâmplă, dar am înțeles situația destul de repede ca să-mi fac o idee. Bătrânul a scos din buzunar un aparat micuț, manual, pentru generat Zgomot Alb și a format un cod.

Ori de câte ori vizualizasem derularea acestui plan, mă văzusem influențând controlorii de lagăr și soldații FSP unul câte unul, plantându-le sugestia că sunt într-adevăr o Verde, croindu-mi drum printre ei, pe măsură ce ni se intersectau drumurile. Dar acum vedeam, în timp ce apăsa cu degetul pe cel mai mare buton al aparatului, că nu trebuia să influențez zeci, ci doar patru.

— Este Verde, a spus dr. Freemont.

Sunetul care a venit din aparat era mai blând decât m-aș fi așteptat, ca și când l-aș fi auzit venind de la câteva etaje sub mine. Țiuitul ascuțit și amestecul alandala de piuituri și bâzâituri au făcut să mi se ridice părul pe ceafă și să mi se strângă stomacul, dar era nimic în comparație cu Zgomotul Alb pe care-l transmiteau prin difuzoarele taberei.

Ei văd ce frecvență pot auzi eu, mi-am spus, *rahat...*

Creierele noastre traduceau sunetele în mod diferit decât o minte omenească obișnuită; dacă adulții din cameră auzeau acest sunet, nu era mai mult decât bâzâitul unei muște la urechea lor. Exista un spectru de țiuituri

care ne afecta pe noi, fiecare dintre acestea special ajustat să fie receptat de fiecare dintre culori. Aflasem despre asta atunci când Cate și Liga reușiseră să încorporeze obișnuitul Zgomot Alb cu tonuri destinate Portocaliilor și Roșiilor, sperând să-i identifice pe aceia dintre noi care se ascundeau sau se dădeau drept o altă culoare. Acel sunet, generatorul acelor pocnete și bubuituri care ne aruncau mințile în aer, m-a sfredelit până când m-a lăsat inconștientă.

M-am încordat în cătușe, lăsându-mi ochii să iasă din orbite, lăsându-mi întreg trupul să tremure și să se lovească, ca și cum sunetul ar fi fost un cuțit înfipt în repetate rânduri în pieptul meu. Sunetele care scăpau din căluș erau joase, ca mârâitul unui animal.

O'Ryan a întins o mână și zgomotul abia auzit s-a oprit. S-a apropiat de pat, cercetându-mi fața. A trebuit să-mi transform ura în frică.

— Reacție de succes, a spus dr. Freemont. Ar trebui...

Chipul controlorului de lagăr era impasibil, deși am văzut cum buzele i se arcuiesc în semn de apreciere. Acum îl vedeam bine; umerii largi umpleau cămașa și, cum stătea alături de mine, mi s-a părut înalt de trei metri. În ținuta lui era ceva ce amintea de lama unui cuțit. Stătea drept și mândru, iar ochii străpungeau fiecare strat de control pe care îl construisem; am realizat, o secundă prea târziu, că nu era un controlor de lagăr obișnuit. Ăsta era controlorul *suprem*.

Și îl priveam în ochi.

Mi-am ferit privirea, dar răul fusese făcut. Îi arătasem prea multă ambiție. O interpretase ca pe o provocare.

— Fixează-l pe Portocaliu.

Acum puteam face față unui nivel foarte ridicat, dar știam că un impuls al acelui Zgomot Alb putea fi ca și

cum aș fi pășit în fața unui tren în viteză. O'Ryan stătea deasupra mea, cercetându-mi chipul. Se credea în control pe-aici, nu-i așa? Credea că dacă s-ar fi uitat îndeaproape la mine m-ar fi văzut folosindu-mi puterile — credea că dacă acel căluș nu-mi dădea voie să vorbesc, nu puteam să spun poruncile.

Nu trebuie nici să-l privesc. Nu trebuia să-i vorbesc, și, în cele din urmă, nu aveam nevoie să influențez decât o singură persoană.

Mintea dr. Freemont era o mlaștină de copii fără chip și ecrane de computere. Am plantat imaginile în mijlocul acestora, un pachet curat, ordonat, bazat pe ce îmi puteam aminti din prima mea trecere prin lagăr, și m-am retras imediat.

Am împins imaginea cu el jucându-se pe tastatură, trăgând-o spre piept în timp ce o potrivea pe poziția inițială. Era orientat în sensul opus față de soldații FSP de la ușă. O'Ryan se uita la mine, atât de îngâmfat și de sigur de el însuși, încât și-a permis un zâmbet atotștiutor. Mi-am plecat genele, bucuroasă pentru prima dată că aveam un căluș care să mă oprească să-i întorc rânjetul.

— Începeți, a spus el.

Era destul de ușor să-i trimit doctorului Freemont comanda de a apăsa pe buton — îl văzusem făcând-o acum câteva clipe și puteam regiza mica mișcare exact în felul în care o executase prima dată. Zgomotul Alb a izbucnit din nou, trecându-mi prin piele precum curentul electric. Mi-am dat ochii peste cap, intenționat, dar acum a fost mai dificil să mimez frica. Un puseu de control prudent și rece mi-a organizat mintea.

O'Ryan s-a uitat înapoi, peste umăr.

— Pornește-l.

Este pornit, am gândit eu.

— Este pornit, a spus dr. Freemont.

Am înghețat când i-am auzit tonul plat al vocii și am riscat o privire spre O'Ryan, ca să-i studiez reacția.

Buzele controlorului de lagăr s-au retras din rânjetul lor.

— O să ordon să ne trimită înapoi de la New York unul dintre aparatele de testare.

New York? Mutaseră deja toate aparatele mari de testare și toate scanerele?

Am pus cuvintele în gura doctorului Freemont. *Ar putea dura săptămâni întregi.*

— Ar putea dura săptămâni întregi, a spus doctorul.

Ăsta este fără eroare.

— Ăsta este fără eroare.

Privirea lui O'Ryan ne iscodea, când pe mine, când pe bătrân. Mi-am extins controlul, cuprinzând și mintea controlorului. Am navigat printre amintirile de suprafață, dimineți umede, ceață, râuri de copii în uniforme, dar a fost nevoie de un brânci zdravăn ca să trec de ele și să plantez ideea. *Fata este Verde. A fost identificată în mod greșit drept Portocalie.*

M-am retras alunecând din mințile lor și mi-am mutat privirea spre podeaua de gresie.

— Bine. Clasificarea în Portocaliu a fost o greșeală.

O'Ryan s-a întors către unul dintre FSP.

— Ia din cutii o uniformă și pantofi pentru Verzi. NIP[15]-ul ei este trei-doi-opt-cinci.

— Ce măsură, domnule?

— Contează? s-a răstit O'Ryan la ei. Duceți-vă.

[15] Număr de Identificare Psi. (*N.t.*)

Doctorul a clipit.

— Atunci ea o să stea aici? Mă gândesc că ar fi... destabilizator pentru ceilalți copii dacă ar vedea-o.

— O noapte este suficient.

S-a întors să mă privească, adăugând:

— Aș vrea ca ei toți să priceapă faptul că, indiferent cât de departe fug, o să-i găsim întotdeauna. Vor fi mereu aduși înapoi.

O noapte întreagă. Isuse — drogurile pe care mi le dăduseră mă puseseră jos rău de tot, cât să pierd o zi. Militarii trebuie să ne fi adus înapoi în est, în West Virginia, pe calea aerului — n-ar fi riscat transportul la sol. Asta însemna că... se făcea... douăzeci și cinci februarie. Rahat. Trei zile ca să găsesc o soluție.

Doctorul nu mi-a desfăcut cătușele și nici nu mi-a scos călușul până când nu s-a întors soldatul FSP, care a aruncat pe masa de examinare uniforma subțire de bumbac și pantofii albi, fără șireturi.

— Schimbă-te, mi-a ordonat O'Ryan, îndesându-mi-le pe toate la piept. *Mișcă-te.*

Când le-am ridicat, mirosul de marker permanent, negru, mi-a invadat nările, făcându-mi falca dureroasă să se deplaseze încolo și încoace. Fie că era un mușchi sau o încheietură, tot mă durea, dar nu voiam să le dau satisfacția că mă tărăsc, atunci când m-am ridicat și m-am dus într-un colț, ca să mă dezbrac, conștientă de ochii ațintiți încontinuu asupra spatelui meu. Am început cu pantofii, cărora le-am desfăcut rapid șireturile; l-am înclinat pe dreptul, ca să cadă din el stick-ul de memorie. Îmi simțeam mâinile umflate și neîndemânatice, dar l-am lăsat să alunece într-unul din pantofii cei noi, prefăcându-mă că aranjez limba de pânză. Erau cu cel

puțin două mărimi mai mari, dar lucrul ăsta nu părea să conteze pentru niciunul din cei care mă priveau. Chipul îmi ardea de mânie în timp ce stăteam cu fața la perete, scoțându-mi hainele de pe mine. Uniforma a alunecat peste trupul meu înghețat precum lama tocită a unei săbii. Când am terminat, m-am întors spre ei, cu capul plecat.

Laybrook, soldatul FSP care se dusese și să aducă uniforma, a venit spre mine și m-a prins de braț.

— Cabana douăzeci și șapte, a spus O'Ryan, iar colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet batjocoritor. Ți-am păstrat patul liber, știam că o să ne revedem. Sunt sigur că-ți amintești drumul.

O'Ryan a făcut un semn discret cu mâna și am fost târâtă, trasă la propriu afară pe ușă, apoi pe hol. Laybrook mi-a apucat din nou brațul și ne-am îndreptat amândoi spre cea mai apropiată scară. Dumnezeule, aproape că puteam să-i văd — toți acei copilași târâți în cealaltă direcție, fără să știe ce-i așteaptă. M-am văzut pe mine însămi în pijama și pe Sam în pardesiul ei.

Era imposibil să pot ține ritmul. Am alunecat, aproape să cad în genunchi când am atins primul palier. Expresia lui Laybrook s-a întunecat de iritare și m-a prins de spatele cămășii și de gât, readucându-mă pe picioare.

Așa trebuie să se întâmple lucrurile, m-am gândit, *cu ei toți. Am ieșit, am ieșit și le-am învins toate sistemele...* Și acum, ce? Îmi vor demonstra că n-o să se mai întâmple niciodată? Că sunt la fel de mică și neajutorată la șaptesprezece ani cum eram la zece? Voiau să stau în colțul ăla întunecat în care îi lăsasem să mă înghesuie, retrasă în mine și izolată de ceilalți. Voiau să-mi ia din nou totul, să mă lase fără nimic.

Am râs batjocoritor.

M-am uitat în spate, la scările de pe care veniserăm, apoi mi-am mutat privirea asupra camerei care ne privea din tavan. Odată ce am ieșit din raza ei vizuală, când am dat colțul ca să coborâm pe următorul rând de scări, m-am aplecat, l-am izbit pe Laybrook cu un cot în gât și l-am fixat acolo. L-am privit prin centimetrii care îi separau de mine fața uluită, apoi i-am năvălit în minte. Arma i s-a izbit de zid și cureaua acesteia i-a alunecat de pe umăr. Bărbatul avea zeci de ani și cel puțin 45 de kilograme mai mult ca mine, dar până la urmă nici nu a contat. Din punctul ăsta urma să mergem în ritmul meu.

O'Ryan avusese dreptate cel puțin într-o privință — îmi aminteam drumul înapoi, spre Cabana 27. Îmi aminteam și frica și trebuia să mă lupt cu mine însămi ca să nu pună stăpânire pe mine la vederea întinderii întregii tabere deschise în fața mea.

Părea că s-au schimbat câteva lucruri în lunile în care fusesem plecată.

Nivelul inferior al Infirmeriei fusese un pic mai mult decât un hol cu câteva paturi și perdele, dar toate astea dispăruseră și fuseseră înlocuite de cutii stivuite și etichetate. Pe măsură ce înaintam, iar pantofii mei scârțâiau pe podea la fiecare pas, am văzut cum cei de la FSP aduc și mai multe, din camerele din spate și din birouri. Privirile lor curioase ne-au urmat până afară, în ploaia care curgea neîncetat.

Cerul de un cenușiu metalic de armă scotea și mai mult în evidență verdele vibrant al ierbii și al copacilor care înconjurau gardul. Perdeaua de apă ce cădea în jurul nostru în pânze compacte nu a înmuiat nici măcar puțin

efectul și nici nu a îndepărtat mirosul de pământ care mi-a trimis imediat simțurile în căutarea și găsirea unei memorii viscerale. Mi-am mușcat buzele și am scuturat din cap. *Acum este altceva,* mi-am amintit mie însămi. *Tu ai controlul. O să ieși de-aici.* Am încercat să regăsesc acea veche indiferență familiară pe care am trăit-o cât am fost în lagăr, dar n-am putut.

Solul îmbibat cu apă s-a schimbat sub tălpile mele, atunci când am găsit poteca noroioasă. Am privit în jos și ochii mi-au căzut pe încălțările albe pe care le aveam în picioare. Numărul 3285 s-a uitat în spate, stropită cu apă murdară și iarbă strivită.

Am tras aer în piept și m-am străduit să înaintez. *Ești aici cu un scop. O să ieși de-aici.* Aceasta era o altă operațiune. Puteam fi tare și sigură pe mine și mă puteam lupta și aici. Nu era momentul să cedez. Nu renunțam în fața fricii. Nu și dacă mergeam să-i salvez pe ceilalți.

Cercurile de cabane se arcuiau în fața mea, arătând mai întunecate și mai mici decât mi le aminteam. Am văzut găurile din acoperiș, peticite cu folii de plastic uzat. Lambriurile de lemn de pe laterale erau jerpelite și se cojeau, în timp ce rămășițele ultimului viscol cădeau de pe acoperișuri. Frigul îmi biciuia pielea ca niște ace, ciupindu-mă și împungându-mă până când, într-un final, am cedat și am început să tremur.

Turnul de Control din cărămidă roșie aflat în centrul inelelor de cabane se întunecase sub atingerea ploii, dar acolo se aflau, la nivelul superior, mulți agenți FSP care urmăreau cu armele fiecare rând de copii uzi până la piele care-și făceau drum dinspre Grădină. Uniformele albastre le atârnau pe umeri, pe scobiturile burților.

Mulți dintre ei țineau capul în pământ și au trecut abătuți pe lângă noi, dar am prins și câteva priviri curioase, străfulgerate rapid de o lumină, sub ochiul supraveghetor al escortelor FSP. Nu, nu FSP...

M-am răsucit pe călcâie, privindu-i pe soldații de la capătul rândului, care mărșăluiau, cu spatele drept, cu mișcările planificate și țepene. Peste uniformele negre purtau veste purpurii.

L-am ghidat pe Laybrook pe potecă, folosind o foarte ușoară presiune pe brațul lui, lăsând următorul grup să treacă pe lângă noi ca să ajungă la dormitoare. Din nou, mergând alături de ei la începutul și la capătul rândului, erau soldați în veste purpurii. Fără arme. Fără arme de vreun fel. Când ultimul grup s-a îndreptat spre noi, un țiuit de avertizare mi-a sunat în minte și bănuiala aceea teribilă s-a metamorfozat în șoc.

Vestele roșii îi dirijau pe copii lipsite de orice emoție. Erau tineri, cu fețe încă rotunde și pline. Erau de vârsta mea, poate cu câțiva ani mai mari. Fuseseră inserați în locuri unde ar fi trebuit să se afle soldații FSP, care erau în număr tot mai mic.

Erau Roșii.

Douăzeci și patru

Între cină și ultimul schimb la muncă, fie că era vorba despre lucrul în Grădină, în Fabrică, în Sala de mese sau în Spălătorie, aveam cam un ceas. Copiii se întorceau la cabane și fiecare grup avea alocată o anumită oră în care să parcurgă distanța dintre clădiri. Era o melodie care ieșea numai dacă toată tabăra atingea perfect fiecare notă. Copiii se aliniau în râuri de albastru și verde, atât de constrânși să-și joace propriul rol, încât nu călcau în lături nici măcar o dată, nu îndrăzneau să întrerupă ritmul.

Roșii. Doamne, ceilalți n-aveau nicio idee. Nu exista nicio modalitate ca să-i avertizez și, cu cât mă apropiam mai mult de Cabana 27, cu atât simțeam mai mult că s-a terminat deja totul.

Laybrook m-a urmat spre dormitor, descuind ușa și ținând-o deschisă ca să pot intra, cu un fel de politețe forțată. Am pășit înăuntru și m-am uitat pentru ultima dată în ochii lui apoși. Am conectat amintirile dincolo de adevăr, presărând scene cu el bruscându-mă, târându-mă pe jos, și l-am făcut să creadă că a fost atât de dur pe cât ar fi dorit să fie. Ușa s-a închis singură atunci când s-a întors cu spatele și a plecat prin ploaie.

Din liniștea care mă întâmpinase în prag îmi dădusem seama că fetele nu s-au întors încă. Trebuie să fi fost mutate de curând din Fabrică în Grădină și probabil că-și trudeau încă picioarele prin noroi, așteptând lângă gărduleț scund permisiunea s-o ia din loc.

Dormitorul — dormitorul meu — era suficient de mic, încât să-l cuprinzi dintr-o singură privire. Maro peste maro, întrerupt numai de îngălbeneala așternuturilor cândva albe de pe paturile suprapuse. Duhoarea de mucegai amestecată cu mirosul natural al trupurilor, acoperind chiar și nota discretă a rumegușului de lemn. Petice de lumină argintie se strecurau prin crăpăturile lambriurilor. Vântul sufla prin pereții dormitorului, trăgându-mă printre primele rânduri de paturi spre peretele din spate.

M-am uitat la patul meu și m-a străbătut o cunoscută disperare lipsită de speranță. Mi-am mușcat iar buzele, ca să nu încep să plâng.

Pe zidul alăturat se prelingea ploaia, bătând în saltea și umezind-o. M-am îndreptat într-acolo de parcă mergeam pe sub apă, abia am simțit când m-am așezat. Respirația mi s-a blocat în gât și am rămas țintuită pe loc, privind spre capătul saltelei de pe patul lui Sam. Am pipăit cu degetele urmele pe care le scrijelisem în noaptea aceea, când n-am putut să dorm.

Le-ai lăsat aici. Am ridicat o mână și mi-am apăsat-o pe piept, ca să mă asigur că-mi bătea încă inima. *Le-ai lăsat aici, să trăiască în iadul ăsta.*

— Oprește-te, am șoptit. *Oprește-te.*

Nu aveam cum să mă revanșez pentru asta. Nu aveam cum să mă întorc în timp și să schimb decizia pe care o luasem în noaptea aceea, de a înghiți pilulele oferite de Cate. Singura cale era să merg înainte.

O să ies de aici pe picioare. O să iau cu mine toți acești copii, până la ultimul.

Ușa dormitorului s-a deschis la perete. Au intrat în liniște, aliniindu-se în spațiul îngust dintre paturi.

A intrat o femeie FSP care le-a numărat. Apoi, cu un rânjet vag, s-a întors și m-a adăugat și pe mine pe răboj. Celelalte știau prea bine că nu trebuie să miște în front înainte ca oamenii în uniformă să iasă și să încuie ușa după ei, dar nimic nu m-ar fi putut surprinde mai tare decât s-o văd pe Sam că face o piruetă, având întipărit pe chip ceva ce părea speranță.

Părul ei auriu ca mierea părea împletit în grabă la spate și pe față avea dâre negre de murdărie. Părea obosită, trecută de mult de punctul maxim al epuizării; dar statura ei, mâinile așezate în șolduri, capul lăsat într-o parte, în așteptare — era Sam. Era întreagă Sam.

— Oh, Dumnezeule.

Era Ellie, una dintre fetele mai mari. Ea și Ashley încercaseră din răsputeri să aibă grijă de fetele mai mici. Fără prietena ei cea mai bună alături, umăr la umăr, abia dacă o recunoscusem. A urmat o secundă de tăcere și apoi s-a repezit spre mine, sărind peste paturile care ne despărțeau. Și ăsta era un lucru bun. Nu sunt sigură că aș fi putut să mă mișc, și dacă aș fi vrut. Cum era posibil să fiu invadată de fericire la vederea lor, și totuși terifiată de ceea ce gândeau?

— Oh, Dumnezeule.

Aceste două cuvinte, iar și iar. Ellie s-a lăsat pe vine în fața mea; cămașa ei verde era stropită de ploaie. Mi-a cuprins fața cu mâinile ei înghețate, o atingere ușoară care s-a transformat într-o strânsoare teribilă odată ce a înțeles că toate astea erau reale.

— Ruby?

— M-am întors, i-am spus eu, poticnit.

Celelalte fete umpluseră spațiul dintre paturi și unele, printre care și Sam, se urcaseră pur și simplu pe saltelele și pe ramele de pat care ne despărțeau. Vanessa, Macey, Rachel, toate au venit mai aproape ca să-mi atingă fața, mâinile pe care le țineam în poală. Fără supărare. Fără să mă acuze. Fără să le fie teamă.

Nu plânge, mi-am spus, zâmbind chiar și atunci când am simțit arsura din spatele pleoapelor.

— Ne-au spus că ai murit, a zis Ellie, încă îngenuncheată în fața mea. Că a fost din cauza NIAA. Ce s-a întâmplat? Te-au luat în noaptea aia și nu te-ai mai întors...

— Am ieșit, le-am spus eu. Una dintre asistente plănuise totul. Am întâlnit și alți copii și... ne-am ascuns.

Adevărul acesta prescurtat era necesar — deocamdată. Nu mă mai obosisem s-o întreb pe Cate dacă sistemul de camere video înregistra și sunet, pe lângă imagine, dar și simplu fapt că fetele erau toate adunate grămadă pe mine era suficient de periculos. Nu ne era permis să ne atingem.

— Dar te-au găsit?

Întrebarea a venit de la Vanessa, ai cărei ochi negri încă erau larg deschiși, în semn de neîncredere.

— Nu știi dacă au luat-o și pe Ashley? Ai auzit ceva despre ea?

— Ce s-a întâmplat? le-am întrebat, măsurându-mi cu grijă tonul vocii.

— Au luat-o să lucreze în Bucătărie... cam acum două luni, a spus Ellie.

Asta nu era nimic ieșit din comun. Dacă existau sarcini specifice, mărunte, sau dacă aveau nevoie de o mână

de ajutor undeva anume, de exemplu, în Bucătărie sau în Spălătorie, o luau pe una dintre Verzile mai mari, fiindcă se gândeau că sunt de încredere, probabil.

— În noaptea aia, nu ne-au lăsat să mâncăm în Sala de mese. Și apoi, ea nu s-a mai întors, pur și simplu. Știi cumva dacă a scos-o cineva de aici?

Se uitau toate la mine, iar speranța din ochii lor era aproape de nesuportat. Ce-ar fi făcut din ele adevărul? Nu știu dacă bunătatea sau lașitatea m-au făcut să le răspund:

— Nu știu.

— Cum este? a întrebat una dintre ele. Afară?

Am ridicat ochii și mi-a scăpat un hohot de râs reținut.

— Ciudat și atât de... zgomotos. Înfricoșător, violent... dar deschis, larg deschis și minunat.

Le-am privit pe rând chipurile înfometate, disperate după ceva din afara gardului.

— Aproape gata.

— Pentru ce? a întrebat Ellie.

— Pentru noi.

După ce am mâncat în Sala de mese niște pâine și supa fără gust pe care ne-o dădeau la cină, ne-am întors iar în dormitoare, cu un Roșu ținându-se ca o umbră după noi, la fiecare pas, cu brațele bălăngănindu-se pe lângă trup. Îl răseseră în cap cât să-i rămână pe sub șapca de la uniformă doar un puf închis la culoare și pielea să-i devină pământie. În ochii lui nu se citea nimic, pe față n-avea nicio urmă de emoție. În timpul cinei a trebuit să mă uit în altă parte ca să-mi potolesc bătăile inimii, și am prins-o și pe Sam făcând același lucru. La un moment dat, Roșul se oprise în spatele ei. Sam lăsase lingura în castron

și se oprise, prefăcându-se că vrea să mănânce. Dar după aceea, am văzut-o privindu-l din spate, devorându-i conturul din priviri... și mi-am pus niște întrebări.

Până în acel moment, reușisem să-mi limpezesc gândurile referitor la ce se întâmplase cu ceilalți. Ce făceau. Dacă erau în siguranță. Dacă vor veni sau nu. Nu mă puteam lăsa distrasă de la ce trebuia să se întâmple aici. Doar gândul că Liam era singur acolo, afară, încercând să-și găsească părinții ca să le spună ce se întâmplase...

În timp ce înaintam, gândurile mi s-au mutat către amintiri mărunte, plăcute. Râsete la cină. Scântei pe chipul lui Zu, zâmbind. Jude dându-se peste cap și Nico atunci când una dintre mașinile de jucărie făcute de el a funcționat. Felul în care Pat și Tommy venerau pământul pe care călca Vida. Întâlnirea cu Grasu în Carolina de Nord, pentru prima dată după luni de zile, și faptul că aflasem că trăia. Zâmbetul ușor al lui Cole întinzându-se spre mine și netezindu-mi părul. Liam. Liam la volan, cântând de unul singur. Liam sărutându-mă în întuneric.

O să ies de-aici pe picioarele mele.

O să supraviețuiesc.

Sam mă urmărea acum cu coada ochiului; pielea din jurul buzelor i se întinsese, trăgându-i în jos colțurile gurii. Avea o cicatrice arcuită, o linie roz, ștearsă, care unea nasul cu buza de sus, crăpată; dar și cicatricea, ca și restul ființei ei, se estompase. Și când m-am întors s-o privesc în ochi, pur și simplu s-a uitat în altă parte.

Totuși, o cunoșteam pe Sam. Un an departe și trei ani de când îi ștersesem toate amintirile pe care le avea despre mine, și încă îi puteam citi expresia de pe chip de parcă ar fi fost cartea mea favorită. Se făcuse tot mai

curajoasă, odată cu trecerea timpului, mai puțin nesigură în legătură cu prezența mea acolo. Gândurile îi forfoteau în spatele ochilor de culoare deschisă și mă privea din momentul în care suna alarma de la cinci dimineața, pe parcursul celor zece minute alocate în Sala de mese pentru micul dejun cu fiertură de ovăz, și apoi lângă mine, în timp ce ne îndreptam prin aerul înghețat al dimineții spre o nouă zi de muncă.

I-am observat schiopătatul ușor încă din noaptea dinaintea drumului spre Sala de mese și înapoi, dar piciorul drept îi era clar mai înțepenit în dimineața aceea, iar deplasarea îi era mai afectată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în șoaptă, privind-o cum încearcă să-și revină, așezată pe marginea patului.

A alunecat peste muchie și a căzut la pământ, prinzându-și glezna sub ea. M-am aplecat s-o ajut să se ridice în patul ei, pentru că nimeni nu catadicsise să-mi dea așternuturi pentru al meu, și am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase.

În cruzimea sa obișnuită, soldatul FSP de la Infirmerie îmi adusese o uniformă de vară, cu mâneci scurte și pantaloni scurți, deși celelalte purtau deja hainele de iarnă — mâneci și pantaloni lungi. Materialul deșirat ascundea beteșugul care o supăra, oricare ar fi fost el.

— Mușcătură de șarpe, mi-a răspuns Vanessa, iar Sam s-a repezit pe lângă mine ca să se alinieze. N-o întreba. Nu vrea să vorbească despre asta.

Grădina era tocmai la capătul cel mai îndepărtat al lagărului, în partea opusă porții de la intrare. Când te apropiai mai mult de el, auzeai sunetul pe care-l scotea gardul electrificat; când eram mai mică, îmi închipuiam că zumzăitul vine de la familiile de insecte care trăiau

în copacii dimprejur. Nu știu de ce, dar asta-l făcea mai suportabil.

Escorta noastră Roșie era același băiat care ne însoțise și cu o seară înainte: capul ras, ochii negri și alungiți. Sam șchiopăta alături de mine, chircită și cu brațele legănându-se pe lângă corp.

Au luat viața din ei, mi-am spus în timp ce treceam prin gardul de jos, de culoare albă, apucând lopata mică de plastic pe care mi-o dăduseră. Știam atât de puține lucruri despre cum fuseseră — cum zicea Clancy? Reprogramați? Recondiționați? Mason fusese zdrobit de ceea ce făcuseră cu mintea lui. Poate că greșiseră în cazul său, sau poate că el nu fusese destul de puternic, încât să suporte lucrurile la care îl supuseseră.

Câți Roșii fuseseră implicați în Proiectul Jamboree? Era oare posibil ca... Nu! *Oprește-te,* mi-am ordonat mie însămi, *gândește-te la orice altceva în afară de asta!*

Un soldat FSP împărțea niște jachete grele pentru lucru, pe care ne permiseseră să le purtăm când munceam afară. Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat la numărul pe care-l aveam scris pe piept și m-a sărit. Varianta mea în vârstă de zece ani ar fi acceptat pedeapsa, cu mintea fixată asupra zâmbetului crud pe care mi l-a oferit soldatul. Dar acum nu trebuia să accept nimic. Mintea lui era ca sticla și tot ce-am avut de făcut a fost să trec prin ea ca o rază de soare. M-am retras încet, luând jacheta din mâinile lui.

Am mers în rândul meu spre movilele de pământ pe care le dăduseră la iveală ieri și am îngenuncheat. Noroiul ceda la cea mai slabă atingere, intrându-mi pe sub unghii atunci când săpam ca să scot cartofii îngropați în pământ. Am dat la o parte mizeria neagră.

Umbra de piele arsă.

M-am apăsat cu dosul palmei pe gură, aruncând instinctiv o privire spre cele trei veste roșii care stăteau la intrare. Urmăreau cu stoicism cum ajung copiii din fiecare cabană și își iau în primire îndatoririle.

Oare erau aceiași Roșii?

Degetele mi s-au încleștat pe lopată, strângând-o și mai tare. M-am uitat într-o parte, spre dreapta mea. Sam se prefăcea numai că muncește, afânând noroiul. După atâta timp, încă ne obligau să ne așezăm în ordine alfabetică.

— De cât timp sunt aici? am întrebat încet. Roșiii ăștia?

La început n-am fost sigură că m-a auzit. Am tras cartoful următor și l-am aruncat în ligheanul de plastic dintre noi.

— Cam de trei luni, a venit răspunsul, la fel de încet. Nu sunt sigură.

M-am pleoștit ușor și am slobozit un oftat. Nu erau Roșiii de la Sawtooth. Dar asta însemna că sunt mai multe tabere și mai multe locuri unde îi recondiționau.

— Nu cumva... nu cumva îi recunoști pe unii dintre ei? a șoptit Sam, aplecându-se ca și când ar fi vrut să mă ajute. Unii dintre ei erau aici.

Nu puteam risca încă o privire ca să confirm; oricum, nu sunt sigură că aș fi reușit să-i recunosc. Roșiii de la Thurmond rămăseseră tot timpul în amintirea mea fără chip. Toți cei periculoși rămăseseră așa. Dar știam cu certitudine că nu-l recunoșteam pe acel Roșu după care se tot uita Sam; de fiecare dată când îl găsea cu privirea tremura și se îndepărta din raza lui vizuală. Dar, ca un mecanism de ceasornic, se întorcea iar să se uite la el.

— Îl cunoști? am șoptit.

Sam a ezitat atât de mult, încât am crezut că n-o să răspundă. Dar în cele din urmă, a dat din cap.

— Dinainte? *Dinainte*-dinainte?

Sam a înghițit cu greu, apoi a dat iar din cap.

M-a inundat un val de înțelegere care m-a lăsat fără cuvinte. Nici nu-mi puteam imagina. Nu-mi puteam imagina ce înseamnă să simți așa ceva.

Un FSP a trecut prin spatele nostru, fluierând cam afon, croindu-și drum printre rândurile dintre fiecare petic de verdeață. Grădina era enormă, avea cel puțin un kilometru lungime, și avea nevoie de multă supraveghere. Aparatul portabil pentru Zgomot Alb îi atârna prins de cingătoare, legănându-se în ritmul lent al pașilor săi.

Am riscat încă o dată să ridic ochii și mi-am dat seama de ce s-a încrâncenat carnea pe mine atunci când l-am văzut. Era unul dintre soldații FSP care supravegheau munca în Fabrică — cel căruia îi plăcea să înghesuie fetele, să le certe ca să le tulbure și apoi să le pedepsească că reacționează și în cel mai nevinovat mod. Atunci nu avea niciun sens ce îmi făcea mie, lui Sam și celorlalte fete, iar noi stăteam și acceptam în liniște. Acum, totuși — acum înțelegeam cu adevărat ce făcea, iar asta mi-a stârnit furia. S-a îndreptat spre noi, iar Sam s-a încordat toată. Mă întrebam dacă îi simte mirosul — un iz sărat și ascuțit de acreală, amestecat cu fum de țigară și aftershave.

Nu m-am relaxat până când n-a ajuns la o distanță de zece fete de noi.

— Ruby, a șoptit Sam, în timp ce fetele de pe rândul de lângă noi au privit-o mustrător. S-a întâmplat ceva... după ce ai plecat, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Cu mine. Cu mintea mea.

Am mijit ochii spre scobitura din pământ aflată în fața mea.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine.

— Mi-e dor de tine, a spus ea. Atât de mult. Dar abia te cunosc... și mai am și senzațiile astea, imaginile. Le visez.

Am scuturat din cap, luptându-mă ca pulsul să nu mi-o ia razna. *Să nu îndrăznești. N-ai voie. Dacă află cineva... Dacă se scapă Sam...*

— Ești diferită, a terminat Sam. Nu-i așa? Ai fost întotdeauna...

Sam a fost smulsă de lângă mine, trasă înapoi și apoi mai departe de noi. M-am răsucit împrejur. Soldatul FSP de mai devreme își înnodase mâna în coada ei lungă.

— Știi regulile, a mârâit el. Lucrăm în liniște sau nu mai lucrăm deloc.

Pentru prima dată am văzut ce le făcuse prietenelor mele acest ultim an. Vechea Sam, cea care sărise în ajutorul meu în repetate rânduri, ar fi ripostat imediat în fața unei insulte sau ar fi încercat să se smulgă din strânsoarea lui. S-ar fi luptat în orice fel ar fi putut.

Dar acum și-a ridicat mâinile pătate de noroi ca să se apere, fără nicio ezitare. O mișcare exersată. Tot corpul s-a chircit atunci când a împins-o în față, aruncând-o în noroiul împroșcat peste tot. Furia m-a biciuit pe dinăuntru. Și am simțit că n-ar fi fost destul să-l ucid, în cele din urmă. Voiam să-l umilesc.

Am aruncat în mintea lui o singură imagine, o dorință pe care era destul de simplu să i-o sugerez.

Partea din față a pantalonilor lui negri de camuflaj a început să se închidă la culoare și pata i s-a întins în jos, pe picior. Am sărit în spate în semn de dezgust fățiș, atrăgând atenția unui alt soldat FSP din celălalt capăt al

rândului de vegetație. Omul și-a venit în simțiri cutremurându-se și a privit încet în jos, cu o oroare crescândă.

— Rahat... *rahat*...

— Tildon — a strigat soldatul care privea din partea cealaltă — statusul?

— *Rahat*...

Fața bărbatului s-a făcut roșie ca focul și a încercat să se acopere, părând rupt între dorința de a rămâne așa cum era sau de a se scuza, ca să rezolve situația. Copiii aruncau priviri pe furiș spre el și unii către alții. A părut să-și dea seama și el de asta și s-a ridicat nesigur pe picioare. Îmi mai rămăsese în mintea lui un cârlig suficient cât să îmi las ușor piciorul drept într-o parte și să ascult cum piciorul lui oglindește mișcarea, drept răspuns, și-l trimite direct în genunchi, chiar înainte să ajungă la poartă. Soldatul — Tildon — s-a gândit că dăduse peste cineva. Această imagine a fost ultima pe care i-am plantat-o în minte, înainte de a mă retrage ușor din mintea lui. Am refuzat să-l privesc în timp ce se îndrepta iute spre Turnul de Control.

A fost prea mult, m-am mustrat — data viitoare va trebui să apelez la ceva mai subtil. Dar pe asta, pe asta n-o s-o regret, indiferent ce se va întâmpla. M-am ridicat nesigură în picioare, ca s-o ajut pe Sam să se ridice și ea, și am condus-o spre locurile noastre. Tremura și se uita țintă la mine, de parcă ar fi știut ce se întâmplase cu adevărat.

— Repară, a șoptit ea, orice mi-ai făcut. Te rog. Trebuie să știu.

Nu îndrăzneam s-o privesc în ochi, știind ce fel de expresie o să-i văd pe chip. Fusesem în situația asta și cu Liam, nu-i așa? N-o lăsasem decât cu sentimentele și fără

niciun fel de amintiri. Nu era de mirare că se simțea atât de confuză și de ostilă după ce-i ștersesem memoria. Trebuie să fi fost copleșitor. Dacă se simțea fie și pe jumătate atât de apropiată de mine pe cât mă simțeam eu de ea, sentimentul straniu că ceva nu era în regulă trebuie s-o fi ros în fiecare zi.

I-am întâlnit privirea rugătoare cu propriii mei ochi rugători. Și, ca întotdeauna, a înțeles. La suprafață a ieșit o scânteiere din vechea Sam. Și-a încruntat sprâncenele și și-a strâns buzele pungă. Acesta era limbajul tăcut pe care-l dezvoltaserăm de-a lungul anilor.

Soldatul FSP care se uita spre noi, cu mâna pusă streașină la ochi, ca să-l urmărească pe Tildon, a cărui siluetă îndepărtată se făcea tot mai mică și mai mică, a călcat peste mușuroaie și a venit pe rândul nostru. M-am încordat, așteptând să-i văd umbra întinzându-se peste mine. *Încearcă,* mi-am zis în sinea mea, *încearcă s-o faci cu oricare din copiii ăștia și o să vezi ce se întâmplă.*

Dar el a mers mai departe, continuând supravegherea pe care Tildon fusese obligat s-o abandoneze. Mi-am ținut respirația și mi-am strecurat mâna prin pământul afânat, ca să apuc mâna lui Sam.

Am muncit toată dimineața, până spre după-amiază, doar cu o pauză mică, să mâncăm niște mere și sandviciurile pe care ni le dăduseră pentru prânz. L-am devorat pe al meu cu mâinile pline de pământ, privind culorile schimbătoare ale cerului.

Și noaptea, în timp ce stăteam întinsă în patul de dedesubtul lui Sam, am alunecat în mintea ei, suavă ca o briză.

M-am gândit la dimineața aceea în care intrasem alături de ea în Infirmerie, la felul în care eticheta de la

guler îi flutura pe gât. Momentul precis în care îi luasem din greșeală toate amintirile cu mine pe care le avea, greutatea din pieptul meu încă de nesuportat în timp ce retrăiam clipa aceea.

Imaginile erau acum și în mintea ei, potrivite perfect cu ale mele. Am fost purtată de-a lungul lor, căzând printre vedeniile albe, fluturânde, din jurul meu. Amintirile lui Sam aproape că erau prea strălucitoare ca să poată fi privite, snopi prea subțiri ca să-i poți prinde. Dar am știut ce caut atunci când am găsit. Ghemul negru îngropat adânc sub celelalte. Am ajuns la el, l-am atins și am crescut presiunea până când s-a deșirat.

Dacă fiecare amintire care s-a desprins ar fi fost o stea, aș fi stat în centrul unei galaxii. Alături de constelații întregi de zâmbete pierdute și râsete tăcute. Zile întregi și nesfârșite de gri, maro și negru pe care le petrecuserăm una cu cealaltă, ca să rezistăm.

Presupuneam că dormise în tot acest timp; avea mintea atât de liniștită și calmă sub atingerea mea. Dar de pe marginea patului s-a lăsat un braț palid, întinzându-se spre mine. Gestul acela familiar mi-a furat tot aerul din piept și a trebuit să strâng tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor care se apropiaseră periculos de mult de suprafață. M-am întins și eu și ne-am întâlnit la jumătatea drumului, împletindu-ne degetele. Un secret. O promisiune.

Douăzeci și cinci

Planul mi s-a arătat pe bucăți în următoarele două zile. L-am asamblat în grabă, în timp ce lucram în Grădină ignorând bășicile din palme, și în acele minute dinainte să adorm, epuizată, în fiecare seară. Știind că totul se va sfârși în curând, că era o chestiune de ore, mă simțeam nesăbuită într-un fel la care nu m-aș fi așteptat. Cumva era prea mult timp, și totuși nu era destul; nu puteam să mă dezbar de teama că ceilalți își schimbaseră calendarul față de planul original pe care Cole, Nico și cu mine îl alcătuiserăm. Le spusesem întâi martie, dar dacă era imposibil pentru ei să ajungă aici la timp?

Dacă nu vor veni deloc?

Am alungat departe acest gând, ca să nu am timp să mi-l sădesc prea adânc în inimă.

În seara aceea, la ora șase, stăteam în patul meu, cu mâinile încrucișate pe stomac. Salteaua lui Sam s-a mișcat atunci când s-a întors pe-o parte, deformând contururile pe care le făcusem în plastic. M-am întins, prinzând între unghiile rupte o bucățică din învelitoarea de plastic încrețită. Am tras ușor și am rupt fâșia, răsucind-o cu grijă pe deget, până când am făcut un cerc egal.

— ...așa că fata, după ce hoții au luat-o cu ei, a reușit să le fure unul dintre pumnale și să-și taie legăturile de la mâini...

Rachel începuse povestea de astăzi, ca să umplem ora liberă până eram chemate la masă. În seara asta țesea povestea unei fete încă fără nume, aflate într-o altă situație periculoasă. Am închis ochii, zâmbind ușor. Poveștile nu deveniseră mai bune și nici nu erau mai originale — toate urmau același scenariu: fata este în pericol, fata se luptă, fata evadează. Cea mai de preț fantezie de la Thurmond.

Extenuarea fizică mă făcea tăcută. Oricât de mult m-aș fi antrenat la Fermă, orele astea de muncă nesfârșită, fără pauză și cu apă și mâncare cu porția erau special concepute ca să ne stoarcă de energia necesară să ne mobilizăm ca să evadăm sau să ne opunem. Trupul îmi era o dezordine de mușchi tremurători, dar mă simțeam ciudat de calmă, chiar dacă știam ce s-ar întâmpla dacă aș face un pas greșit sau dacă ei și-ar da seama ce sunt de fapt, înainte de a apuca să termin treaba pentru care venisem.

Trebuie să ies de-aici pe picioarele mele.

— Ruby? m-a strigat Ellie din patul ei aflat în centrul încăperii. Este rândul tău.

M-am răsucit pe coate, lăsându-mă pe spate ca să-mi legăn picioarele pe marginea patului desfundat. Am netezit nodurile pe care le simțeam în șale, în timp ce mă gândeam cum să termin povestea. Când eram mai mică, i-o pasam lui Sam după numai câteva cuvinte adăugate de mine, dar acum m-aș fi putut folosi de ocazie. Nu eram sigură că vor înțelege, dar speram că măcar o parte dintre ele vor recunoaște avertizarea, atunci când va veni momentul.

— Fata a scăpat singură din legături și l-a dat jos de pe cal pe banditul din fața ei. A luat frâiele și a întors calul

în mijlocul drumului, îndreptându-se înapoi în direcția din care veniseră — înapoi spre castel.

S-a auzit un murmur printre ele. Vanessa petrecuse aproape cincisprezece minute descriind infernala bătălie din afara zidurilor castelului. Le spusese și că bandiții trebuiau să ia în primul rând fata.

— S-a folosit de întuneric, am explicat. A lăsat calul într-o pădure din apropiere și s-a strecurat printr-un pasaj pe care-l știa săpat în cel mai îndepărtat perete de piatră. Lupta se oprise odată ce cavalerii în negru puseseră stăpânire pe castel. Ei îi încuiaseră pe-afară pe cavalerii albi, așa că aceștia nu puteau să ajute familiile prinse înăuntru. Dar nimeni nu a observat o fetiță banală intrată pe ușa din spate. Arăta ca o servitoare neajutorată care aduce în bucătărie un coș cu mâncare. Zile întregi a stat în castel, observând. Așteptând momentul potrivit. Și acesta a venit. S-a strecurat iar afară și și-a croit drum prin umbrele nopții, deschizând poarta pentru ca toți cavalerii albi să poată intra în castel.

— De ce s-a mai întors? De ce nu a evadat, și gata? De ce nu s-a ascuns? a întrebat Sam cu voce mică. Am răsuflat ușor, bucuroasă că măcar ea, dacă nu și altcineva, ea înțelesese.

— Pentru că, am spus într-un final, până la urmă nu a putut să-și abandoneze familia.

Fetele s-au foit în liniște în paturile lor, uitându-se una la cealaltă și întrebându-se același lucru. Nimeni nu a pus întrebarea — nu știu câte dintre ele chiar ar fi îndrăznit să spere. Dar trei minute mai târziu, încuietoarea electronică s-a deschis cu un pocnet. Ușa s-a dat de perete și a intrat un soldat FSP.

— Aliniați-vă, a lătrat ea.

Ne-am aranjat iute în ordine alfabetică, privind drept în față în timp ce ne numărau. A făcut semn din cap celor de la capătul rândului, să se pună în mișcare.

Nu m-am putut abține. Cu un pas înainte de a ajunge la ușă, m-am uitat înapoi. Indiferent ce avea să se întâmple, era pentru ultima dată când voi vedea Cabana 27.

Dar în seara aceea, când am intrat pe ușă în Sala de mese, a trebuit deja să revizuiesc o componentă-cheie a planului meu. Pentru că, așezat lângă peretele opus nouă, la stânga ferestrei unde ne aliniau ca să primim de mâncare, se afla un ecran alb, mare. O'Ryan stătea în fața lui, cu brațele încrucișate la piept, cu lumina albastră a unui proiector îndreptată asupra sa. Sam mi-a aruncat o privire speriată când un însoțitor FSP a împins-o înspre masa noastră.

Ultima dată când fusese așezat proiectorul a fost în prima noastră săptămână aici. Controlorii de lagăr îl scoseseră ca să ne înșire lista de reguli de aici. *Nu se vorbește în timpul îndeplinirii îndatoririlor. Nu se vorbește după ce se dă stingerea. Nu vorbești neîntrebată cu un ofițer al Forțelor Speciale Psi.* Și tot așa.

În loc să ne alinieze ca să ne dea de mâncare, soldații FSP ne-au făcut semn să ne așezăm și să rămânem așezați. Energia din sală era neliniștitoare; nu puteam citi nimic pe chipurile controlorilor de lagăr sau ale forțelor FSP.

— Avem niște schimbări de ultimă oră, a spus O'Ryan, a cărui voce era suficient de puternică să se audă în toată clădirea, în ceea ce privește situația voastră. Fiți atenți. N-o să vă spunem decât o dată.

Mutarea, m-am gândit. În sfârșit ne vor spune despre închiderea lagărului.

O'Ryan a făcut un pas înapoi și luminile au fost micșorate ușor. La ecran era legat un computer, lăsându-ne să vedem o parte din desktop înainte să se deschidă fereastra video și soldatul FSP să apese pe butonul de redare.

Filmulețul nu era despre mutare.

Alături de mine, Sam s-a dat înapoi, întinzându-se să mă ia de mână. Am clipit cu o neîncredere oripilată.

Era o privelişte pe care n-o văzusem în opt ani: președintele Gray stătea pe un podium în fața unei embleme a Casei Albe. Zâmbea atât de larg, încât îi apăruseră gropițe în obraji. A făcut semn cu mâna — fluturând palma — către cineva din afara cadrului și toată adunarea de reporteri și operatori din fața lui au început să vocifereze când alături de el a apărut o femeie cu părul deschis la culoare, îmbrăcată într-un costum imaculat. Dr. Lillian Gray.

— *N-am fost niciodată omul care să îngroape informația, nu-i așa?* a râs președintele Gray. Prima Doamnă a dispărut sub blițurile febrile ale aparatelor; clicurile furioase ale fotografilor ar fi făcut de rușine o mitralieră.

— *Este minunat să fim iar acasă, în Washington, să ne aflăm iar în această încăpere, alături de voi toți și alături de frumoasa mea soție. Este bine și în viață, în ciuda unor speculații neavenite.*

Râsete nervoase drept răspuns.

— *Prezența ei aici înseamnă că, în sfârșit, rugăciunile noastre au fost ascultate și avem acum un tratament sigur care-i va scăpa pentru totdeauna pe copiii Americii de tulburarea psi,* a spus el.

Din partea presei au venit și mai multe mormăieli, și mai multe blițuri. Copiii din jurul meu fuseseră antrenați

prea bine ca să reacționeze în vreun fel, în afara unor icnete speriate sau a unor priviri rapide și ascunse aruncate între ei. Majoritatea stăteau pur și simplu acolo, cuprinși de neîncredere.

— Timp de ani de zile, Lillian a stat departe de ochii opiniei publice, ca să poată derula cercetarea exact pe acest subiect. Totul a rămas confidențial numai pentru a evita interferențele cu fostul grup terorist Liga Copiilor și cu alți inamici locali. În timp ce noi vom continua să căutăm cauza acestei tragice situații, vă rog să fiți încredințați că toți copiii vor fi eligibili să treacă prin această operație salvatoare de vieți. Vă vor fi distribuite informații detaliate despre procedură.

Câțiva reporteri au încercat să-l întrerupă cu întrebări, strigând numele lui Lillian; încercând, cred, s-o aducă și pe ea la microfon. În schimb, ea a găsit o bucată de covor la care să se holbeze. Cine o împopoțonase așa reușise și să-i soarbă toată viața din ea.

— După cum veți vedea din filmarea și articolele pe care le-am inclus, propriul nostru fiu, Clancy, a fost primul asupra căruia s-a efectuat procedura.

M-a trecut un val de ameteală atunci când o altă siluetă a fost adusă pe scenă alături de ei, de către un bărbat în costum negru. Îl răseseră pe cap și era acoperit cu o șapcă de baseball decorată cu stema prezidențială. Își ținea capul plecat, ca să nu i se vadă chipul, refuzându-le aparatelor din fața lui o fotografie, până când președintele s-a îndepărtat de microfon, s-a aplecat spre el și i-a spus ceva. Cu umerii plecați, Clancy a ridicat capul, într-un final. Mi-a amintit de imaginea unui cal prăbușit la pământ, cu piciorul rupt prins sub el; niciodată nu va mai fi în stare să se ridice în picioare, nici vorbă să mai alerge.

Cu toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse, și cu toate lucrurile îngrozitoare pe care îmi închipuisem că i le fac, asta nu-mi venise niciodată în minte. Eram șocată de valul de emoții care creștea în mine, toate prea apropiate, prea sălbatice ca să le pot diferenția una de cealaltă. Simțeam că mi se face rău.

Clancy tremura, părând mai mic acum, în timp ce părinții lui își păstrau pe fețe zâmbetele acelea artificiale, oferindu-le reporterilor ceea ce voiau: un portret de familie. Cât de bine reușiseră oamenii ăștia să-l târască pe Clancy în cel mai rău coșmar al lui.

— Vă amintiți că a ieșit acum câțiva ani din programul lagărelor de reabilitare. Din nefericire, ca în cazul oricărei alte boli, au existat recidive; și acesta este unul dintre motivele pentru care nu ne-am simțit în siguranță să-i eliberăm pe copii din aceste lagăre. Aveam nevoie de o soluție permanentă și credem că am găsit-o. Vor veni mai multe informații în legătură cu intervalul de timp în care va fi demarată procedura, precum și o posibilă dată de final pentru programul lagărelor de reabilitare. Vă cer, știind deja câte sacrificii ați făcut și cât ați suferit în toți acești ani, încă puțină răbdare. Încă puțină înțelegere. Încă puțină încredere față de viitorul în care suntem pe cale să intrăm, un viitor care va cunoaște o revigorare a prosperității noastre și a modului nostru de viață. Vă mulțumesc și Dumnezeu să binecuvânteze America.

Înainte ca prima avalanșă de întrebări să năvălească peste el și să-l doboare din picioare, președintele Gray a îmbrățișat-o pe Lillian de umeri, a făcut prietenos cu mâna spre camere și a condus-o în afara podiumului, apoi afară din cameră, fără ca ea să fi apucat să spună vreun cuvânt.

Filmarea s-a terminat, înghețată pe ultima imagine. M-am simțit și eu prizonieră în acel moment.

Nu, mi-am spus. *Amintește-ți pentru ce te afli aici. Acum. Fă-o acum.*

Însoțitoarea noastră FSP ne-a făcut semn să ne ridicăm și a început să ne realinieze, cu fața schimonosită de nerăbdare, ca să primim cina. Filmarea surpriză mă cam scosese din planul original, dar era destul de ușor să iau piesele și să le reasamblez într-o ordine funcțională. Ne aflam în apropierea bucătăriei, târându-ne înainte, când am simțit ochii femeii fixați asupra mea.

Am împins-o pe Sam, trântind-o la pământ. Și ca și cum asta n-ar fi fost suficient ca să amuțească orice zgomot din jurul nostru, oricât de mic, a mai venit și urletul meu către Sam:

— Taci! Taci odată!

Vocea mea a străbătut tăcerea, aterizând ca un pumn în fața ei confuză.

Intră în joc, am implorat-o, aruncându-i o privire. *Te rog.*

O înghițitură în sec. Înțelesese. Am ridicat mâna, ca și când aș fi vrut s-o pocnesc, ignorând felul în care Vanessa a încercat să mă prindă de încheietură ca să mă oprească. Cel mai dificil lucru era să nu reacționez în fața supraveghetoarei noastre FSP, care venea spre mine parcurgând distanța cu pași furioși. Era mai mult decât suficient ca să fiu pedepsită.

Mai mult decât suficient ca să mă scoată de la cină.

Fetele din jurul nostru își țineau capetele plecate, dar frica și nedumerirea lor poluau aerul din jur, în timp ce femeia m-a apucat de guler și m-a scos afară. O'Ryan și ceilalți controlori de lagăr dezasamblau proiectorul

și ecranul și nici măcar n-au ridicat privirea să vadă încăierarea.

N-a trebuit să-i sugerez nimic escortei FSP ca să mă tragă în bucătărie. Copiii Albaștri frecau oalele și tigăile sub jetul biciuitor de apă. Câțiva dintre ei triau ingredientele pentru mesele de a doua zi și s-au întors, tulburați pentru moment din ce făceau. M-am uitat după luminițele camerelor de luat vederi, numărându-le pe măsură ce le vedeam — două, trei. Una deasupra ferestrei pentru servit; una lângă cămara uriașă; o alta deasupra mesei lungi de lucru, din inox, unde câțiva copii curățau cartofii pe care tocmai îi scoseserăm noi din Grădină.

Partea din spate a Sălii de mese dădea spre pădure, iar între clădire și gard erau probabil cam trei metri. Camerele nu înregistrau niciodată ce se întâmpla acolo, căci erau îndreptate numai spre pădure. Era unul dintre „punctele moarte" de care învățaserăm foarte repede să ne temem.

Femeia a împins cu umărul ușa din spate și am avut o singură secundă ca să reacționez.

Am îmbrâncit-o, răsucindu-i brațul la spate până când am auzit osul pârâind. A scăpat un sunet surprins, înecat, care s-a tăiat brusc atunci când am reușit să-i intru în minte.

Și-a descheiat uniforma, și-a smuls bocancii din picioare, cămașa și pantalonii negri de camuflaj, centura, șapca neagră, și le-a lăsat pe toate să cadă pe jos. Mi-am aruncat tenișii din picioare, încercând să ajustez ritmul nebunesc pe care i-l indusesem în minte. Mi-a luat uniforma, atunci când i-am întins-o, punându-și-o cu o privire de supunere oarbă. Prea calmă. Am lăsat să plutească imaginea ei de când era copil mic, stând în mijlocul unui

câmp, cu soldați mișcându-se în preajmă, apropiindu-se. Am lăsat-o în pace numai când a început să plângă.

Stick-ul de memorie a căzut din pantof în iarba mușcată de ger și l-am palpat repede, strângându-l tare ca să mă asigur că era acolo.

Schimbul nu a durat mai mult de două minute. Poate că au fost două minute prea lungi. Nu-mi dădeam seama — soldații FSP aveau voie să ne ducă în colțuri întunecate, nemonitorizate, ca să ne scarmene puțin înainte de pedeapsa propriu-zisă. Dacă aceste momente de absență urmau să fie astfel interpretate de către controlorii de lagăr care supravegheau lucrurile din Turnul de Control, atunci eram în siguranță.

Am condus-o pe femeie spre Grădină și respirația mea încețoșa aerul alb cu fiecare expirație ascuțită. Mi-am fixat privirea pe lanțurile subțiri înfășurate pe unul dintre stâlpii gardului.

Voiam să spun că sunt o persoană suficient de bună, încât să nu simt vreo satisfacție când am așezat-o pe însoțitoarea FSP în noroiul rece și am legat-o cu fața la gard și cu spatele la camerele din apropierea dormitoarelor și din apropierea soldaților care patrulau pe platforma Turnului. Dar nu eram. După ce văzusem atât de mulți copii lăsați afară cu orele, fără întrerupere, doar pentru că le răspunseseră sau se uitaseră chiorâș la ei, în vreo zi proastă, voiam ca măcar unul dintre ei să vadă cum era. Voiam ca unul dintre ei să vadă ce-i făcuseră lui Sam de fiecare dată când o aduseseră aici.

Abia după ce m-am întors și am trecut de vestele roșii postate de-a lungul aleii spre Turnul de Control și Sala de mese, am simțit primele împunsături de neliniște. Cumva, pe măsură ce mă apropiam de el, turnul de

cărămidă creștea de două ori mai înalt decât măsura lui originală; pereții lui strâmbi păreau și mai înclinați, văzuți de aproape.

Asta este un atac, mi-am reamintit. *Nu este diferit de niciun alt atac.* Voiam să-l sfârșesc și să mă întorc acasă.

Soldatul FSP staționat chiar lângă ușa Turnului de Control s-a holbat la mine prin întuneric. Luminile de cercetare de pe platforma pentru supraveghere de deasupra s-au încrucișat în fața mea, măturând lagărul până în cele mai întunecate cotloane unde nu puteau ajunge celelalte lumini.

— Houghton, tu ești?

Am dat din cap, potrivindu-mi șapca mai jos pe ochi și cu o mână strângând pușca ce-mi atârna pe umăr.

— Ce e...

Mintea lui s-a desfășurat în spirale de verde, alb și roșu. Voiam să-și treacă ecusonul de securitate pe deasupra consolei din spatele lui și așa a făcut. Voiam să se dea la o parte și așa a și făcut. A făcut tot ce i-am spus, ba chiar mi-a ținut și ușa ca să intru.

Am trecut pragul spre miezul fierbinte al lagărului. Căldura venită din ventilatoare ajungea prin straturile de haine împrumutate direct la pielea și la oasele mele. Mă uitam în lungul coridorului, spre scările care duceau la platforma cu două etaje mai sus, și nu știu dacă m-am simțit vreodată în viață mai puternică.

Ușa din dreapta mea s-a deschis și a ieșit un controlor de lagăr care ținea în mână o cană de cafea. Încăperea din spatele lui a dispărut imediat ce ușa s-a trântit la loc, dar nu înainte ca eu să văd televizorul, canapelele și fotoliile. Cămașa lui neagră, descheiată la gât, s-a plisat toată când a ridicat o mână ca să caște. Mi-a aruncat o

privire prietenoasă, în semn de *ce poți face?* Pe jumătate stânjenit, pe jumătate cerându-și scuze. De parcă treaba asta ar fi fost o mare glumă.

Am zâmbit, lăsându-l să treacă pe lângă mine spre ușa lăsată deschisă spre o scurtătură până pe hol. L-am urmat după o secundă. Jumătatea stângă a etajului de jos al clădirii era un pic mai mult decât o stație enormă de monitorizare. Lângă perete se aliniau ecrane mari și mici, arătând fiecare un alt unghi al taberei. Unul dintre ele era fixat simplu pe o imagine din satelit despre starea vremii; unul arăta un canal de știri pus în modul fără sonor.

În total erau trei rânduri de computere, deși numai jumătate din scaune păreau a fi ocupate. Arăta ca și cum începuseră să strângă și din camera asta — începând de la stânga spre dreapta, înlăturând încetul cu încetul stațiile de lucru care nu erau necesare.

De aia au nevoie de Roșii, m-am gândit. Stagiul se terminase pentru mulți din FSP, iar cei care rămăseseră, alături de noii recruți, aveau sarcina de a muta în avans dosarele și proviziile, înainte de închiderea lagărului.

Concentrează-te.

M-am îndreptat spre al doilea rând, alunecând pe unul dintre scaune. Monitorul a clipit, revenind la viață și arătând un desktop simplu de tot. Îmi auzeam pulsul în urechi, dar mâinile mi-au fost surprinzător de sigure atunci când am înfipt stick-ul de memorie.

Dosarul s-a deschis și am transferat programul pe desktop; la început am crezut că citesc greșit din cauza minții mele ocupată pe jumătate de teamă, dar JUDE. EXE s-a transferat rapid și a apărut pe fundalul negru al desktopului, alături de semnul pentru coșul de gunoi, chiar sub un triunghi negru, denumit Securitate.

Când s-a terminat, am șters fișierul original de pe stick-ul de memorie și l-am aruncat pe jos, strivind cu călcâiul bocancului stâng carcasa de plastic. Ceasul din colțul cel mai jos din dreapta al ecranului arăta 19:20.

Am deschis fereastra COMANDĂ, am tipărit JUDE. EXE și simbolul a dispărut de pe ecran. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

— *Rahat,* m-am gândit eu, uitându-mă iar la micuțul ceas. *Oare asta o fi bine? De ce ar...*

Lovitura m-a plesnit atât de tare în ceafă, încât am fost pe jumătate aruncată din scaun — dar prinsă, în ultimul moment, de o mână care m-a smuls de jos și m-a aruncat peste masă, cu mâna în gâtul meu și cu arma în față.

— Aici!

Fața soldatului FSP s-a despărțit pe jumătate. Am clipit, încercând să-mi limpezesc privirea în timp ce mai multe siluete curgeau înăuntru pe ușa deschisă.

— Aici!

Am fost trasă de la birou și împinsă pe jos, cu pistolul la câțiva centimetri de frunte, ca să se facă loc pentru un controlor de lagăr care s-a așezat în locul meu și a început să tasteze. Apoi, cineva a observat ceva. Se terminase, dar făcusem ce avusesem de făcut.

Ajunsesem până aici.

Măcar făcusem asta.

Ceilalți din încăpere s-au ridicat, alarmați, dar au fost îndepărtați când vocea cunoscută a lui O'Ryan s-a răstit la ei:

— Stați liniștiți.

A mai tastat ceva și a deschis fereastra COMANDĂ.

— Ce-ai făcut? a mârâit el.

M-am concentrat asupra chipului său, ignorând gâdilatul călduț de la ceafă. Linia vederii s-a stabilizat din nou și am ridicat din umeri, cu un rânjet făcându-și loc pe buzele mele.

O'Ryan i-a împins la o parte pe ceilalți soldați, înapoi în cercul de FSP și controlori de lagăr care stăteau alături cu armele scoase. Mi-au clănțănit dinții când m-a trântit de perete, interogându-mă:

— Care e obiectivul tău aici?

Mi-am șters sângele din colțul gurii și n-am spus nimic. Nu era niciun nenorocit de lucru pe care să mi-l poată face acum și care să mă determine să mă simt speriată, mică sau lipsită de apărare.

Controlorul de lagăr s-a întors spre o altă femeie care stătea alături.

— Intensifică nivelul de Control al Calmului.

— Grupul C este încă în Sala de mese, a spus ea. N-ar trebui să-i trimitem mai întâi la dormitoare?

— In-ten-si-fi-că-l. Acum.

Ea s-a întors spre ecran și a tastat furioasă, terminând cu o lovitură a degetului mic pe *enter*.

— Stai...

Unul câte unul, monitoarele de pe perete au început să clipească, apoi fiecare dintre ecranele computerelor și imaginile s-au întunecat, cu un fâsâit electronic.

— Pornește protocolul eroare-salvare, a spus el.

— Domnule? a răspuns femeia speriată, dar a încercat. Sunt blocată pe dinafară...

— Pe dinafara a ce?

— *A orice!*

— Și eu...

— La fel și aici...

Știam că este inutil, chiar dacă îmi mai venise inima la loc, dar nu voiam să accept — nu terminasem, nu eram gata să se încheie totul. Armele din jurul meu erau zeci de feluri diferite de a muri. Eram încolțită din toate părțile de uniforme negre. Urechile îmi țiuiau și pământul mi se rostogolea sub picioare, dar am lăsat mâinile invizibile din minte să navigheze prin mințile din jurul meu, le-am trimis să se îndrepte în toate direcțiile, ca niște săgeți în căutare de ținte.

O'Ryan și-a luat elan și m-a pocnit drept în față.

N-am reușit să ridic mâinile destul de repede ca să-l blochez. Nu am reușit să-l dobor destul de repede, ca să nu mă prindă. Am căzut la pământ, iar vederea mi-a ars și teasta mi s-a crăpat de podea. El s-a aplecat peste mine, a scos de la curea un dispozitiv micuț și mi l-a ținut lângă urechea dreaptă. L-am scuipat în față și el a râs, pornind Zgomotul Alb.

Lumea s-a zguduit în jurul meu. Mâini m-au prins de brațe și m-au târât pe jos, trăgându-mă printr-o aglomerare de picioare și de scaune. Nu puteam vedea bine, nu puteam să-mi limpezesc mintea de sunetele care o poluau. Fiecare mușchi din corp mi se înțepenise, făcându-mă să mă chircesc, picioarele se hârjâiau pe podea și în interior urlam, urlam *Nu sunt terminată*, dar nu mă puteam auzi gândind. Zgomotul Alb m-a luat de umeri și m-a aruncat dincolo de întuneric, țintuindu-mă acolo până m-am înecat.

Douăzeci și șase

O palmă mi-a șters fața, alungând ultimul văl de inconștiență. Când am reușit să deschid ochii, vederea mi-era împânzită și am mijit pleoapele din cauza luminii. Mi se părea că am creierul inflamat și fragil, la fel de zdrobit ca restul corpului. Eram pe jumătate conștientă de faptul că brațele și picioarele încă îmi tresăreau în spasme, iar mușchii mi se răsuceau. Durerea rămasă în trup mă făcea moale și lentă și nu-mi aminteam de ce și cum se întâmplase totul.

Zgomotele care îmi biciuiau mintea s-au stins brusc. Încetul cu încetul, camera a prins formă în jurul meu. Gresia de pe jos. Patru pereți întunecați. O lampă. Două siluete în negru, intrând și ieșind din umbră, vorbind pe tonuri joase. Am auzit un clic metalic, înăbușit, atunci când una dintre ele s-a apropiat de mine. Am simțit mirosul de mentă al gumei pe care o mesteca.

— Târfuliță...

Și, dintr-odată, mi-am amintit.

Turnul.

Afară.

Aleargă.

M-am răsucit, încercând să mă ridic din scaunul în care mă așezaseră, dar aveam gleznele și încheieturile mâinilor strâns legate de rama de metal. Șocul de adrenalină indus de frică mi-a limpezit mintea exact când O'Ryan m-a lovit iar cu dosul palmei.

— Acum, dacă am reușit să-ți captăm atenția..., a mârâit el, ridicându-se în picioare. Aerul rece îmi mușca pielea și, când am privit în jos, am văzut că îmi rulase până la genunchi cracii pantalonilor. Scoseseră de pe mine jacheta uniformei FSP, îmi luaseră cuțitul, armele, orice aș fi putut folosi ca să mă lupt cu ei. La fel și bocancii, deși nu am înțeles de ce până când O'Ryan a făcut semn din cap spre o vergea din mâna soldatului FSP din spatele lui.

Celălalt bărbat a considerat asta drept un semnal să scoată aparatul portabil de Zgomot Alb. M-am cabrat ca un armăsar sălbatic, încercând să scap de el, de felul în care îmi blocau mintea. *Pot... Pot să fac...* Ce puteam să fac? Ce?

— Cine te-a trimis? a întrebat O'Ryan. Care este obiectivul tău aici?

— Să... să vă spun...

Cuvintele care-mi ieșeau din gură nu sunau nici pe departe la fel de furios cum le auzeam în mintea mea. Controlorul de lagăr s-a aplecat spre mine, mijindu-și ochii până au ajuns ca două despicături.

— Să vă spun... să vă duceți dracului.

Zgomotul Alb a început, mai puternic, mai ascuțit, ca un glonț care mi s-a izbit de tâmple. Nu mai puteam ține plânsul în mine. Transpirația îmi curgea pe spate, pe piept. Devenise un tipar — agonia *pornit*, durerea *oprit*, agonia *pornit*, durerea *oprit*. Nu-mi puteam trage sufletul. A trebuit să mă lupt ca să țin departe dulcele nimic al

pierderii cunoștinței. Nu puteam să dorm. Nu puteam să trec de acest moment. O să mă omoare. N-o să reușesc să... N-o să reușesc să...

— *Cine te-a trimis?*

— Du-te dracului! i-am strigat drept în față.

M-am îmbărbătat când și-a luat elan cu vergeaua, dar nimic — *nimic* — nu m-a pregătit pentru explozia de agonie alb-incandescentă care a izbucnit în mine atunci când m-a atins cu ea pe pielea goală. Am urlat, zbătându-mă în legături. Am auzit trosnitura, am simțit-o în cap de parcă țeasta îmi crăpase în două. Soldatul FSP din spatele controlorului n-a făcut altceva decât să privească impasibil cum O'Ryan îmi lovește din nou osul zdrobit, zâmbind când m-a văzut că vomit pe podea.

Și-a luat din nou elan, oprindu-se la câțiva centimetri de piciorul meu, cu un zâmbet batjocoritor pe față. A fluturat din mână în tăcere spre FSP, care a pus iar mâna pe aparatul de Zgomot Alb.

— Nu Liga Copiilor, a spus O'Ryan peste uraganul de sunete care îmi sfredelea nervii supraîncărcați. Nu puteau fi ei. Deci cine e?

I-am auzit ecoul chiar și după ce l-au oprit și puncte albe au început să-mi strălucească îndărătul pleoapelor.

— Răspunde-mi, trei-doi-opt-cinci.

S-a aplecat deasupra mea, îndesându-mi în ochi stick-ul de memorie strivit.

— Ce era pe ăsta? Spune-mi, și-ți promit că te las în viață.

Vreau să trăiesc.

O'Ryan mi-a prins bărbia între degete.

— Trei-doi-opt-cinci, ar trebui să știi că n-am nicio remușcare să-i pun la pământ pe cei de soiul tău.

Soiul meu.

Portocaliu. Am tras adânc aer în piept și am lins sângele care-mi curgea din nas peste buza plesnită. *Portocaliu.*

S-a întors spre soldatul FSP, făcându-i semn să se apropie. Piciorul mă dispărgea, distrugându-mi concentrarea, dar ochii mi-au alunecat spre tânăr și am ajuns... am ajuns...

O'Ryan ținea într-o mână dispozitivul pentru Zgomot Alb și pistolul în cealaltă.

— Pe care-l preferi?

Trebuie să plec de-aici.

A ridicat arma și mi-a plimbat-o pe gât, până sub bărbie. Dispozitivul pentru Zgomot Alb m-a mângâiat pe marginea urechii.

— N-o să-mi facă mai mare plăcere decât să-ți văd creierii amestecați, scurgându-ți-se prin urechi. Împroșcați pe podea. Spune-mi de ce ești aici, trei-doi-opt-cinci, și o să opresc toate astea. O să se termine.

Vreau să trăiesc.

Clădirea s-a cutremurat, aruncându-l un pas înapoi și zguduind masa alăturată și lustra simplă care atârna deasupra noastră. Pocnete și mârâituri îndepărtate de arme. O stranie și dulce simfonie a speranței.

Pe hol s-au auzit zgomote de pași îndreptându-se spre ieșire. O'Ryan s-a îndepărtat de mine și s-a îndreptat spre oglinda falsă de pe perete, făcându-și umbră cu palmele, ca să poată zări ceva dincolo. A bătut în suprafața poleită, așteptând. Orizontul mi s-a contractat din nou, înnegrindu-se treptat. Ușa din colț, cea pe care intraserăm, nu avea clanță. Putea fi deschisă numai din exterior.

Am închis ochii, strângând din pumni ca protest față de un al doilea val de greață.

Vreau să trăiesc.
Vreau să trăiesc.
Trebuie să trăiesc.

— Ruby, am reușit să îngaim.

O'Ryan s-a întors încet spre mine.

— Ce, acum vrei să vorbești?

— Ăsta-i numele meu, i-am spus printre dinții încleștați, mă cheamă *Ruby*.

M-am răsturnat cu scaunul, izbindu-mă de pământ, și valul de durere care a urmat șocului mi-a sfredelit piciorul. Am derulat scena în mintea mea, apoi am auzit-o în realitate, cu o jumătate de secundă întârziere.

Soldatul FSP din colțul încăperii a ridicat arma și a tras de trei ori, ratându-l pe O'Ryan prima dată, dar zdrobind o secțiune de geam din spatele lui. La a doua și a treia încercare și-a atins ținta din plin. Piept. Cap.

O'Ryan a tras și el o dată, împușcându-l pe soldat în gât înainte de a se prăbuși lângă peretele în care era montată oglinda falsă.

Cred că am leșinat — timp de câteva secunde, poate minute. Turnul de Control era înspăimântător de tăcut și singurul sunet pe care l-am auzit în timp ce reveneam ușor la suprafața realității era bătaia lentă și calmă a inimii mele.

Mișcă-te, mi-am poruncit mie însămi. *Mișcă-te, Ruby, mișcă-te.*

Deplasarea mea pe podea, spre trupul lui O'Ryan, a fost înceată și agonizantă. Aveam nevoie de cuțitul de la cureaua lui ca să-mi tai legăturile de la mâini și de la picioare, dar asta însemna să târăsc scaunul de care eram legată prin balta de sânge închegat de sub el. Tăiam repede, la întâmplare, crestându-mi mâinile în timp ce mânuiam cuțitul orbește undeva, sub mine.

Am tras adânc aer în piept și am privit în jos; pielea ciudată, pătată de pe tibia mea m-a făcut să amuțesc, iar vederea ei parcă i-a amintit încă o dată corpului că era în suferință. Am țopăit spre ușă și m-am proptit în ea, dar văzusem bine — nu era clanță, iar balamalele erau pe partea cealaltă.

Am ridicat pistolul lui O'Ryan și m-am sprijinit de peretele opus, folosindu-l ca o frână pentru reculul armei. Am simțit reverberațiile împușcăturii în braț și-n șold, în timp ce cioburile curgeau în valuri. Am pus siguranța și am început să curăț bucățile de sticlă rămase în rama geamului. M-am prins cu mâinile de margine și m-am tras în sus, ca să sar afară. Când am căzut pe partea cealaltă, în hol, m-am agățat în colții zdrențuiți ai cioburilor și m-am zgâriat pe brațe și pe picioare.

Arma mi-a zburat din mână. M-am întins după ea prin ploaia de cioburi din jurul meu. Degetele mi s-au încleștat pe ea chiar când în urechi mi-a răsunat un scârțâit de cauciuc pe gresie.

M-am răsucit pe spate, ridicându-mi bustul cât să pot lua în cătare silueta întunecată ce alerga spre mine. Am bâjbâit după siguranță și am tras-o. Cascada de focuri de armă de afară îmi înfierbântase sângele, făcându-mă să mă concentrez asupra momentului prezent. Am văzut uniforma neagră și degetele mi s-au încovoiat pe trăgaci. O să ies de aici — o să ies...

— Nu trage!

Curentul a căzut brusc, aruncând toată clădirea în întuneric, dar apucasem să-i văd fața când își scosese cagula de pe cap. Întâi am crezut că văd o fantomă — și, cumva, realitatea era aproape mai imposibilă de-atât.

Liam.

— Nu mai face asta! am țipat la el, aruncând arma, înfricoșată. Era gata să te ucid!

Avea fața atât de slabă, aproape piele și os. S-a grăbit să ajungă la mine, a căzut în genunchi și a alunecat pe ultimii centimetri ai distanței dintre noi. Îi simțeam mâinile peste tot deodată și mă săruta — pe buze, pe obraji, pe frunte, oriunde putea —, iar eu îl respiram, atârnându-mă de cămașa lui udă leoarcă, incapabilă să înțeleg ideea simplă că era aici și că era bine.

S-a răsucit și mi-a mișcat piciorul; n-am putut să-mi rețin țipătul de durere care mi-a țâșnit din gât.

— Rahat... rahat, îmi pare rău, Isuse...

Liam a bâjbâit la stația radio pe care o avea prinsă de jachetă.

— Am găsit-o... tată, am nevoie de ajutorul tău!

Aproape că s-a întâmplat prea repede. În spatele meu s-a auzit zgomotul de pași care se îndreptau spre noi, iar când Liam a ridicat privirea, a părut că furia lui neajutorată prinde formă, îi cresc colți ascuțiți. A dus mâna spre arma aflată în hamul legat la picior și atunci m-a trecut un fior. Am recunoscut întunecarea din expresia de pe chipul lui; o văzusem de prea multe ori la frate-său. Mâna mi-a zburat și l-am plesnit peste braț, iar arma a rămas la locul ei.

Nu Liam. Nu acum. Nu vreodată. El nu era un criminal. Faptul că-și pierdea cumpătul o dată i-ar fi rupt sufletul în două pentru totdeauna. Ar fi fost ca un os care se vindecă strâmb înăuntrul lui, până când îi schimbă forma.

Am văzut momentul în care și-a venit în fire, felul în care i-au fremătat nările și i s-au limpezit ochii. Când s-a uitat din nou spre soldații FSP care alergau spre noi, de

această dată a ridicat mâna și i-a izbit de cel mai apropiat perete, lăsându-i inconștienți.

M-a privit din nou și a respirat cu înfiorare. Plin de blândețe, cu o grijă care părea la polul opus față de atitudinea lui de adineauri, mi-a cercetat tăieturile de pe brațe și a blestemat. Tremuram, dar trebuie să fi confundat durerea cu frigul, pentru că și-a smuls haina de pe el și a înfășurat-o în jurul meu, trăgându-i fermoarul până la gât, ca să țină căldura înăuntru. Mi-am înghițit suspinul care-mi creștea în piept.

— De ce trebuia să fii tu aia? m-a întrebat el. De ce trebuia să fii *tu*?

— Îmi pare rău, am șoptit.

Pentru Cole, pentru că-l făcusem să vină aici, pentru tot, în cazul în care întunericul ar fi coborât din nou și n-aș mai fi reușit să i-o spun.

— Îmi pare rău, te iubesc, te iubesc așa de mult...

Liam m-a sărutat iar.

— Acum putem să ieșim naibii de aici?

În capul scărilor a apărut o altă siluetă în negru și Liam și-a încovoiat umerii, ținându-și respirația. Am pipăit în jur după armă, dar m-a prins de mână.

— Aici...

Am văzut o frântură de piele neagră și un chip arătos, grizonant, care se grăbea spre noi.

— Este bine?

— Nu... chiar, a spus Liam, dându-se la o parte, pentru ca tatăl lui vitreg să-mi vadă piciorul. Apoi a insistat, vorbind cu mine:

— ...dar o să fii *foarte bine*, mă auzi?

— Au, drăguțo, a spus Harry, lăsându-se pe vine ca să-mi examineze piciorul. O să te scoatem de-aici, în regulă?

— Trebuie să ies de-aici pe... trebuie să ies de-aici pe picioarele mele, i-am spus cu mintea înceţoşată de durere. Trebuie să ies de-aici mergând. Pe picioarele mele.

Harry a schimbat o privire îngrijorată cu Liam.

— Ne trebuie ceva ca s-o susţinem, a început Liam, privind prin jur.

— Nu avem timp de asta, a spus Harry. Au echipamente medicale la punctul de întâlnire.

— Trebuie să merg pe jos.

Nu-mi păsa cât de nebună mă făcea să par, trebuia ca ei să priceapă. Cole ar înţelege — el ar fi înţeles. Cole era de-acum la timpul trecut. Am strâns tare pleoapele.

Când am deschis iar ochii, Harry apucase staţia radio prinsă pe umăr.

— Sunt Stewart. Am găsit-o, e cu noi. Începem evacuarea. TES în trei minute.

Drept răspuns a venit o rafală de bruiaje.

— OK, drăguţo, o să te pun pe picioare, a spus Liam, ridicându-se şi el. Pune braţele pe umerii mei, aşa vezi, exact aşa.

S-au ţinut de cuvânt şi, odată ce m-au ridicat, m-au aşezat în aşa fel, încât să stau pe propriile picioare.

Nu-mi amintesc când am parcurs holul, ci doar ce am simţit de fiecare dată când piciorul drept se balansa în faţă. Aerul îngheţat pe pielea mea, atunci când am păşit în noapte, prima atingere a ploii. Mirosul de fum atârnând greu în aer.

În faţa noastră era un fluviu de verde şi albastru care curgea spre poarta principală a taberei. Copiii mergeau repede, făcându-le cu mâna siluetelor în negru cu benzi albe, contrastante, pe mâneci. Eram mândră de cât erau de liniştiţi, de felul în care ascultau instrucţiunile care le

erau date, pe jumătate înspăimântați sau în stare de șoc. Măcar atâta îi învățase și Thurmondul.

— Roșiii... am încercat să spun. Am văzut strălucirea caldă a unui foc, la celălalt capăt al taberei, acolo unde ardea Fabrica.

— Sunt ținuți la loc sigur, a răspuns Harry, strângându-mă ușor de mâna cu care mă sprijineam de gâtul lui. Au opus rezistență al naibii de tare.

— Răniți?

— Toată lumea e bine, m-a asigurat el.

A fluierat ascuțit și cea mai apropiată siluetă în negru s-a întors nerăbdătoare și a alergat spre noi. Se deplasa cu un fel de grație animalică, cu brațele mișcându-se în lateral, împrăștiind peste tot noroi atunci când sărea cu bocancii prin băltoace sau mocirlă groasă, neagră.

Nu-i puteam vedea chipul prin perdeaua ploii, dar știam cine e. *Vida*.

S-ar fi izbit de noi dacă Harry n-ar fi întins în față un braț puternic, s-o oprească.

— Ai grijă! a avertizat-o Liam, trăgându-mă mai aproape de el, în timp ce Harry s-a tras înapoi și s-a desfăcut din strânsoare. Vida a umplut locul lăsat liber de el, înfășurându-și brațele în jurul meu.

— Sfinte Sisoie, a spus ea. O să te omor, chiar o să-ți răsucesc gâtulețul ăla. O să... o să...

— O să mai verific o dată sala de mese, ca să nu mai fi rămas vreun hoinar, a spus Harry. Mac, John, și vă prind eu din urmă.

— Ne vedem la punctul de întâlnire, a spus Liam. Ruby, lasă-mă să te duc eu, te rog...

— Trebuie să merg.

Mă durea gâtul și cuvintele au ieșit ca o gâjâială.

— Poți să mă ajuți?

Începuse deja să-și ajusteze prinderea, când Vida l-a oprit, preluându-mi cealaltă jumătate din greutatea corpului.

— Orice dorești, atât timp cât înseamnă să te scoatem din nenorocita asta de fabrică de coșmaruri. Adică, *rahatul* dracului, gagico.

Înaintam încet și ciudat prin noroi, dar mergeam drept înainte, purtați de valul grăbit de copii care ieșeau, îndreptându-ne spre poarta larg deschisă.

Ploua în ziua în care ne aduseseră la Thurmond.

Și a plouat și în ziua în care am ieșit pe picioarele mele.

Am știut că am probleme atunci când n-am mai reușit să scap de senzația de frig. Nu mă puteam opri din tremurat. În timp ce avansam prin pădure, urmându-i pe copii și pe uniformele negre cu benzi albe din fața noastră, tremuratul mi-a înțepenit mușchii și mi-a paralizat membrele.

Vida a aruncat o privire spre Liam și am grăbit pasul.

— Mă doare, am șoptit.

— Vrei să ne oprim? Să te odihnești? m-a întrebat Vida. Te doare piciorul?

Am scuturat din cap.

— Mă doare totul.

Ca să umple liniștea sau ca să mă distragă, Liam a încercat să-mi explice ce se întâmplase.

— Mama mi-a dat numărul la care puteam lua legătura cu Harry, ca să-i spun... despre... despre Cole. Mi-a spus cum să-l găsesc. M-au așteptat, dar până atunci știam că trebuia să mă întorc direct, că asta voiam. Când am

ajuns la Fermă tu plecaseși de mult. Grasu era în culmea agitației, la fel și Zu. Cu toții erau. Nico le-a ținut curajul până am ajuns noi.

— Al dracului nenorocit Clancy ăla, a spus Vida. Ai dracului cretini tâmpiți toți din familia Gray. Ei au făcut toată regia asta, el și maică-sa aia...

— Am văzut, am spus, fără să vreau prea mult sau să pot să intru în detalii în momentul acela.

— Cum ai... lasă, nu mai contează, a spus Liam. Îmi zici mai încolo, când se termină astea și terminăm și noi cu ele.

— Cole... am început eu, întărindu-mi strânsoarea asupra lui.

Fața i s-a schimonosit de o suferință nouă.

— Mai târziu, bine? Nu mai e prea mult. Trebuie să aranjăm punctul de întâlnire din apropiere, sunt prea mulți copii de transportat. Aș vrea să fi văzut și tu... Amplificarea a distribuit peste tot informațiile pe care i le-am dat. TV, Internet, panouri în trafic... au bombardat lumea cu adevărul.

— Hai să vedem dacă într-adevăr funcționează, a bombănit Vida. Dacă nu așteaptă niciun părinte acolo...

— Vor aștepta, a insistat Liam.

Indiferent cât de mulți pași făceam, tot mi se părea că ne îndepărtăm tot mai mult și mai mult de luminile pe care le vedeam printre copaci. Am înțeles totuși că Liam are dreptate atunci când primul elicopter a apărut deasupra noastră, îndreptând reflectoarele spre noi și împrăștiind vântul și ploaia. Era orbitor — nu-mi dădeam seama dacă aparține armatei sau posturilor de știri.

S-a iscat un pic de zarvă, un zumzăit înăbușit de energie și sunete pe care abia dacă am reușit să-l aud dincolo

de zgomotul ascuțit ce-mi răsuna în urechi. Acum era de parcă aș fi putut asculta pulsul lumii din jurul meu, palpitând sub pașii noștri. În față erau și mai multe lumini, ațintite asupra noastră.

Echipa de asalt, copii și adulți deopotrivă, a oprit brusc tot grupul acesta uriaș, chiar după linia copacilor. În preajmă erau niște clădiri, probabil centrul abandonat al așezării Thurmond din West Virginia. Liam și Vida au reușit să ne conducă prin marea de trupuri încremenite în loc, croindu-și drum cu coatele cât mai în față.

Trei mii de copii s-au împrăștiat printre copaci ca o avalanșă, umplând fiecare spațiu liber rămas între ei. Știam că suntem aproape, pentru că cineva a luat o portavoce și a strigat în ea:

— Rămâneți unde sunteți! Orice pas înainte va fi interpretat ca semn de agresiune ostilă!

Dar dacă armata ne văzuse, tot așa ne zăriseră și familiile adunate în spatele lor.

Ne deplasam din nou înainte, de data asta mai încet, însă în ritm hotărât. În cele din urmă, din câmpul orbitor din fața noastră au început să prindă contur niște siluete.

Cineva ridicase două corturi mari, albe. Luminile de pe ambulanțe și mașini de poliție fulgerau în albastru, roșu și iar albastru, căzând peste noi și peste rândurile duble de soldați care stăteau între noi și sutele, dacă nu miile de oameni.

Am clipit, încercând să-mi limpezesc gândurile. Așa era — așa trebuia să fie. Alice trebuie să fi distribuit ultimele informații în timpul atacului, incluzând numele copiilor de la Thurmond și locul de unde puteau fi recuperați. Am presupus că asta i-a dat timp și armatei să riposteze și aveam dreptate. Soldații, Garda Națională,

poliția și FSP deopotrivă își asumaseră o postură defensivă, protejați de echipamentele pentru confruntări de stradă.

— *Aruncați armele, culcați-vă la pământ și puneți mâinile pe cap,* a ordonat același bărbat. *Orice pas în față va fi considerat un semn de agresiune ostilă și vom deschide focul.*

Am continuat să avansăm spre bărbații și femeile în uniforme de camuflaj, spre cei câțiva în uniforme FSP, până când am ajuns la mai puțin de o sută de metri.

Scuturile de protecție, înalte, din plastic transparent, formau efectiv un zid între noi, dar nu ascundeau felul în care privirile soldaților pâlpâiau asupra noastră.

Rândul de după ei era înarmat și pregătit să facă exact ce ne amenințase ofițerul că vor face; țevile armelor lor erau așezate cu grijă în spațiile dintre scuturi. Stăteau spate în spate cu un rând de la FBI și cu ofițeri de poliție în uniformă, care supravegheau mulțimea de reporteri și de civili. Camere — erau camere peste tot, aruncând blițuri, înregistrând, chiar și când acei bărbați și acele femei au încercat să le blocheze imaginile sau să le distrugă aparatele la grămadă.

Elicea elicopterului și-a anunțat venirea cu mult înainte să apară pe cer. Reflectoarele lui ne-au măturat de câteva ori, de parcă ar fi căutat pe cineva anume. Un soldat stătea pe marginea ușii deschise, cu o armă automată în mâini, evaluând situația.

Ofițerul de la comandă stătea undeva în stânga, în spatele celor două rânduri de soldați. Ținea lipit de ureche un telefon prin satelit; se tot ghemuia și se îndrepta la loc, de parcă faptul că se lăsa pe vine ar fi liniștit cumva zgomotul mulțimii care se ridica în spatele lui, venind în grabă spre noi toți.

Nume, m-am gândit eu, străduindu-mă să mă uit dincolo de arme și de scuturi, către chipurile pline de regret și speranță de dincolo de ele. Una dintre fetele din spatele meu a recunoscut în mod evident pe cineva, pentru că a luat-o la goană în față strigând:

— Mamă... *mamă!*

— *Culcați-vă la pământ și puneți mâinile la ceafă*, a strigat ofițerul în portavoce. *Respectați ordinul! Acum!*

— Aici! a strigat înapoi o femeie din mulțime. Sunt aici! Emily, sunt aici!

Când am privit chipul soldatului aflat chiar în fața mea, mi s-a părut că văd cum un pârâiaș firav devine fluviu; emoțiile i-au umplut ochii și nici măcar lumina orbitoare aruncată de reflectoarele elicopterului n-au putut masca privirea pe care i-a aruncat-o peste umăr femeii ce se lupta cu trei agenți FBI care au doborât-o la pământ. Civilii din jurul ei au ripostat, încercând să-i îndepărteze pe agenți de femeie.

Soldatul era trecut bine de prima tinerețe; barba de pe obrajii obosiți era argintie, potrivită cu sprâncenele stufoase care umbreau ochii de un albastru-deschis. S-a repezit din nou în față, ignorând foiala stânjenită a colegilor lui mai tineri, aflați în dreapta și în stânga lui, care așteptau în continuare ordinele. Privirea i s-a mutat asupra fetei aflate la nici un metru de mine, care plângea, încă strigând:

— Mamă! Mamă!

Buclele ei negre se lipiseră pe obrajii uzi de lacrimi.

Soldatul a scuturat din cap. O mișcare atât de simplă și de lentă. A scuturat din cap și a lăsat scutul să cadă în noroi. Cumva, sunetul acesta le-a amuțit pe toate celelalte. A lăsat jos și pușca automată, apoi s-a îndreptat, cât

era de înalt, a scos pieptul în față și a reușit să se ferească de mâna pe care soldatul uluit aflat lângă el a întins-o cam fără tragere de inimă, ca să-l oprească.

A păşit peste scut, poticnindu-şi clapetele vestei antiglonț, ca să și-o scoată. Reflectorul elicopterului l-a dibuit și l-a urmat în timp ce se apropia încet de noi, arătându-ne că este neînarmat. I-a întins fetei mâna și, după un moment de ezitare, ea a luat-o și l-a lăsat s-o tragă spre el și să-i treacă vesta peste cap. Apoi a urmat casca și, deși era prea mare pentru ea, soldatul i-a prins-o totuși, strângându-i curelușa sub bărbie.

A ridicat-o în brațe și ea s-a prins cu brațele de gâtul bărbatului, cu încredere deplină. În timp ce o ducea înapoi, spre rândul de soldați, ofițerul de la comandă s-a trezit din stupoare și și-a dat seama că ar trebui să dea ordine. A încercat. Nimeni, nici măcar unul dintre noi nu l-a ascultat. Îmi auzeam pulsul în urechi, mai tare, și mai tare, și mi-am ținut respirația.

Ridicând o mână, și-a făcut loc cu forța printre soldați și a încercat să umple golul lăsat în rând până când, în cele din urmă, agenții FBI care tăbărâseră pe femeie i-au dat drumul. Aceasta s-a întâlnit cu soldatul la jumătatea drumului, smulgându-i copila din brațe și luând-o într-ale sale. Până când Liam nu m-a strâns ușor de mâna cu care îl țineam de braț nici nu mi-am dat seama că puștii din jurul meu începuseră iar să avanseze. Fisura din rândul de soldați s-a mărit treptat, pe măsură ce doi copii au urmat calea pe care apucaseră, apoi trei, apoi patru...

Ofițerul striga în megafon, dar în afară de unul sau doi soldați, restul își scoteau scuturile din formație și făceau stânga-mprejur. Copiii treceau rânduri-rânduri pe lângă ei, în același fel în care trecuseră și printre

copaci; găsind loc să se strecoare, adunându-și curajul și făcându-și drum pe lângă.

Vida a spus ceva ce n-am auzit. Aveam capul prea greu pentru ca grumazul să-l mai poată susține, și amândouă mi-au cedat atunci când piciorul stâng s-a înmuiat sub mine. Am simțit palmele lui Liam pe față, forțându-mi ochii să se deschidă. Era atât de frig — cum puteam să transpir așa?

Am fost ridicată de la pământ și purtată prin aglomerația de părinți. Mai mulți dintre ei se gândiseră să-și facă afișe cu numele copiilor lor, folosind tot felul de cuvinte stranii și de negândit, precum *„Bun venit acasă"* și *„Te iubim"*.

Când am deschis din nou ochii, primul chip pe care l-am văzut a fost al lui Grasu; cuvântul de pe buzele lui era *șoc*. Și Cate — *Cate* era acolo, cu obrajii plini de vânătăi, cu ochii în lacrimi. Mi-a luat fața în palme și mi-a vorbit mereu, cât m-au ridicat de pe jos.

Pielea îi era brăzdată de lumini roșii, albastre, roșii, albastre, albe. Știam că alergăm, dar nu simțeam nimic, chiar și când am fost ridicată din nou, de data asta și mai sus. Pe ceva moale. Chipuri necunoscute. Lumini strălucind, sunete repezite, voci, Liam...

Ambulanța. Liam a încercat să urce în spate alături de mine, dar l-au obligat să se dea jos fiindcă au fost urcați doi membri ai echipei de atac — doi bărbați, unul dintre ei susținând o mână care atârna foarte nenatural, celălalt sângerând tare dintr-o rană de pe frunte.

— O să vin după tine! a strigat Liam, în timp ce-l dădeau la o parte. O să te găsesc!

Echipa de la urgență m-a legat, așezându-mă pe spate pe targă. Liam era la câțiva pași depărtare și Grasu

îl prinsese în brațe, încercând să-l liniștească și să-l țină pe loc. A văzut panica ce-l cuprinsese, așa cum o văzusem și eu.

Au trântit ușile ca să le închidă și au pornit sirenele.

— ...îmi spui cum te cheamă? Poți să-mi spui cum te cheamă?

Paramedicul era o femeie tânără, care mă studia cu o expresie serioasă.

— Avem o posibilă fractură transversală la tibia piciorului drept. Patru-cinci-șase leziuni între patru și cinci centimetri, pe partea superioară și inferioară a corpului... Uită-te la mine. Poți să-mi spui cum te cheamă? Poți vorbi?

Am dat din cap, cu limba ca o piatră.

— Te doare?

Am dat din cap.

— Tensiunea scăzută, puls rapid, șoc hipovolemic, poți...?

Unul dintre bărbații de pe podea bloca sertarul la care voia să ajungă, dar l-a deschis cu brațul sănătos, întinzându-i ceea ce părea o folie mare de aluminiu. Paramedicul a întins-o peste mine, în timp ce altul mi-a pus o perfuzie în braț și a început bandajarea.

Ciudata pătură a reușit să țină înăuntru un pic de căldură. Am început să tremur atunci când durerea s-a trezit din nou.

— Ce-ai pățit la picior?

Am scâncit când mi l-a ridicat într-un fel de scoabă.

— Poți să-mi spui ce-ai pățit la picior?

— Doare..., am icnit eu.

Ea mi-a prins fața în palme și atunci când am privit-o în ochi m-am simțit straniu, aproape pierdută.

— Ești bine, ești în siguranță. O să avem grijă de tine. Ești în siguranță.

Unul dintre soldații de pe jos s-a întins spre mine și m-a prins de încheietură cu mâna lui pătată de sânge.

— Ești o fată bună, a spus el, ești o fată tare bună și curajoasă. Ai făcut o treabă excelentă.

Zidul pe care-l ridicasem în calea lacrimilor și a fricii și a furiei s-a prăbușit, într-un final, și am început să plâng. Suspinam așa cum o făcusem în garajul din casa părinților mei în acea ultimă dimineață, înainte ca ei să mă ia, și am urlat, pentru că era o ușurare atât de mare să nu mai trebuiască să țin răcnetul acela în mine, să nu mai trebuiască să mă prefac.

Nu a fost nevoie să rămân trează până când a venit și primul imbold al unui nimic pe deplin liniștitor.

Douăzeci și șapte

Timp de patru zile m-am simțit ca și cum aș fi fost prizonieră în propriul trup.

Au fost momente, puține și îndepărtate unele de altele, când simțeam că mă trezesc și vin tot mai aproape de suprafața realității. Sunete necunoscute, clinchete, hârâituri, piuituri. Fețe îndărătul unor măști din hârtie albastră. Tavane trecându-mi pe deasupra capului. Am avut cele mai intense vise din viața mea, bântuite de oameni pe care nu-i mai văzusem de ani de zile. Am călătorit pe scaunul din față al unei dubițe negre, cu fruntea lipită de geam. Am văzut oceanul. Copacii. Cerul.

În același fel în care pământul se întărește din nou după ploaie, simțeam și eu cum prind iar putere, cum devin un întreg refăcut din bucăți. Și, într-o dimineață, pur și simplu m-am trezit.

Într-o cameră plină de lumina soarelui.

Am clipit cu capul și trupul grele, întorcându-mă spre sursa de lumină. Venea de la o fereastră ale cărei perdele încadrau un ram de sânger din apropiere. Pereții fuseseră pictați într-un albastru-deschis, blând, aflat în

contrast cu mașinăria gri-închis care piuia și pâlpâia din beculețe pe lângă mine.

Spital.

Am încercat să mă ridic, dar am întâmpinat rezistența firelor atașate de dosul palmei cu câteva bandaje ușoare. Cineva mă acoperise cu un cearceaf alb, subțire, și a trebuit să-mi folosesc piciorul stâng ca să-l dau la o parte și să cercetez noua și neașteptata greutate din jurul piciorului drept. Ghips. O cămașă lungă și moale de pijama. În afară de asta, aveam mâinile bandajate din greu și simțeam cum mă trage bandajul din jurul claviculei; am întins mâna, să simt moliciunea tifonului.

M-am relaxat, ascultând pentru o clipă zgomotul străzii care venea de undeva, de jos, și zumzetul vocilor aflate de cealaltă parte a peretelui. O parte din mine știa că ar trebui să fiu speriată, dar eram prea epuizată, fie și numai ca să încerc această stare. Când n-am mai putut suporta gustul acru, uscat, pe care-l aveam în gât și în gură, m-am întins după paharul cu apă de pe măsuța de lângă pat și l-am doborât dintr-o lovitură, aproape să-l dărâm peste o vază micuță cu flori.

Pe peretele opus, sub televizorul atârnat din tavan, stăteau sprijinite niște cârje. Dar în momentul în care am început să-mi cobor picioarele pe marginea patului, s-a deschis ușa.

Nu știu care din noi două a fost mai surprinsă — eu sau femeia micuță, cu părul cenușiu, care a intrat cu o tavă cu mâncare. Ochii ei verzi s-au mărit de uimire.

— Te-ai trezit!

A închis ușa în urma ei și apoi s-a întors spre mine, strălucind.

M-am uitat țintă la ea, sorbind-o din ochi. A interpretat greșit tăcerea mea, confundând-o cu tristețea — sau poate cu confuzia, mi-am spus —, pentru că a lăsat repede tava jos și și-a tras un scaun lângă pat.

— Știi cine sunt?

Cuvântul a țâșnit din mine.

— Buni.

Ea a râs, mi-a luat mâna și a ținut-o între palmele ei moi, cu pielea subțire ca hârtia. Mult timp n-am făcut altceva decât să ne privim una pe cealaltă. Avea fața mai blândă și-și lăsase tot părul negru să se grizoneze. Dar în privirea ei era expresia aceea poznașă care o făcea unică și la vederea căreia m-am simțit copleșită.

— Ai văzut ceva necazuri, nu?

Am dat din cap, iar ea s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Ești aici, am repetat, cumva uimită. M-ai găsit.

— Fetița mea, după ce te-au luat, nu am încetat să te căutăm. În momentul în care au difuzat lista copiilor și coordonatele taberelor, am sărit în mașină și am pornit cu toată viteza spre tine. Ne-a luat ore întregi să aflăm în ce spital te-au adus. Te păzesc o grămadă de oameni, se pare, aproape că nu ne-au lăsat să intrăm, pe mine și pe ai tăi.

Am scuturat din cap, incapabilă să înțeleg.

— Ei nu-și amintesc de mine.

— Nu, nu-și amintesc. Este foarte ciudat, dar... cum să-ți zic? Nu pot rememora detaliile, însă ai fost mereu acolo. Undeva, adânc. Nu aici, a spus ea, bătându-se cu degetul pe frunte.

A dus mâna și și-a acoperit pieptul cu palma.

— Aici.

Aproape că nici n-am putut s-o spun:

— Știi ce sunt?

— Păi, pentru început, ești draga, neprețuita mea copilă, care poate face ceva un pic ciudat cu mintea ei, a spus buni, iar accentul ei sudist era mai puternic decât întotdeauna. De asemenea, se pare că ești preferata presei.

La auzul acestei vești m-am dat puțin în spate, iar bănuielile și-au croit drum prin mintea mea.

Buni a ridicat un deget și s-a dus să recupereze un ziar dintr-o geantă pe care n-o văzusem până atunci, așezată la ușă.

— În fața spitalului a fost o nebunie continuă timp de câteva zile. Acum ai tot timpul în fața ușii două gărzi înarmate, toată aripa spitalului numai pentru tine și tot îți mai dau hienele târcoale încercând să obțină o poză a ta.

The New York Times publicase știri despre atacul lagărului și urmările acestuia. Am desfăcut ziarul în poală, iar teama și-a făcut repede loc prin calmul meu câștigat cu greu. Cât timp fusesem plecată, originala idee a lui Alice despre un calup pentru presă se modificase, evoluând către povestea completă a ceea ce se întâmplase în Los Angeles și la Fermă. Erau pagini întregi cu pozele pe care ni le făcuse tuturor — planificând, simulând, lucrând. Codul drumurilor. Scrisese despre motivul pentru care fuseseră necesare minciunile și despre cum lucraseră editorii și patronii din presă împreună cu noi, ca să mușamalizeze adevărul până când începuse atacul de la Thurmond. Exista și o lungă descriere a lui Cole, care îmi zâmbea dintr-o poză în alb și negru.

Și mai era și un articol despre mine. Deși nu dăduse niciun fel de amănunte despre puterile mele, Alice nu privase cititorul de aproape nimic altceva. În toate pozele ei

eram undeva la margine, aproape ieșită din cadru, cu fața ascunsă de umbrele părului. Ceilalți — în special Cate — trebuie să-i fi spus despre cum am scăpat prima dată de la Thurmond, cum fusese viața mea ca fugară și alături de Liga Copiilor, iar apoi, cum mă oferisem să mă întorc, ca să-i ajut. Ziarele publicaseră fotografii cu mine dusă spre ambulanță, dar chipul lui Liam nu se vedea în poză. La fel de bine ar fi putut fi oricine altcineva, pentru că n-o recunoșteam deloc nici pe fata aceea palidă, micuță.

M-am ghemuit din nou pe pernă, simțindu-mă expusă sub ochiul cercetător al lui buni.

— Mai este, dacă vrei să citești, a spus ea, dând deoparte ziarul.

— Nu acum, am spus. A mai fost cineva...

— Hmm?

Buni a dus înapoi ziarul și a luat tava cu mâncarea de spital, pe care mi-a potrivit-o în poală.

— Cineva a mai... ce?

— ...trecut pe-aici, am bombănit eu. Să mă viziteze.

Buni mi-a aruncat un zâmbet cunoscător.

— O tânără fermecătoare, cu o gură mare care i-ar putea provoca și unui marinar un atac de inimă? O micuță dulce, care ți-a adus flori? Sau cel care a petrecut o jumătate de zi alergându-i pe-aici pe medici și pe asistente, ca să le ceară explicații despre starea ta? *Sau* te referi, cumva, la un foarte manierat băiat de prin sud?

— La toți, am șoptit. Sunt aici?

— Nu în momentul ăsta, a spus buni. A trebuit să se întoarcă la hotel. Toată lumea este în Charleston, pentru conferința asta de presă șmecheră. Dar sunt aici și m-au rugat să-ți dau asta când te trezești, ca să știi cum îi găsești.

Mi-a întins o bucată de hârtie împăturită. Am văzut că avea sigla hotelului, cu un număr de telefon mâzgălit de-a curmezișul. *Sună cât de repede poți.* Era scrisul lui Liam.

— Mi-a fost tare dor de tine, fetiță dragă, a spus blând buni. Într-o bună zi, sper că o să-mi povestești despre ce ți s-a întâmplat. Nu vreau să citesc despre asta; mai degrabă aș vrea s-o aud de la tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am șoptit. Atât de mult. Voiam să te găsesc.

Bunica mi-a dat la o parte părul de pe față.

— Ai vrea să-i vezi și pe ei acum?

N-am avut nevoie de lămuriri ca să știu la ce se referă cu acel *pe ei.*

— Oare ei...

Am înghițit în sec.

— Oare ei vor să mă vadă pe mine?

— Oh, da, a spus buni. Dacă tu n-ai nimic împotrivă.

După o clipă, am încuviințat din cap. Când a ieșit din cameră, am pus tava pe măsuță. Auzindu-le pașii apropiindu-se, inima a început să-mi bată cu putere în piept.

E pentru ultima dată, mi-am spus, *e pentru ultima dată când fac asta...*

Buni a apărut prima, dându-se la o parte ca să-i facă loc unei femei subțiri și plăpânde, urmate îndeaproape de un bărbat cu părul înspicat cu fire albe.

Era incredibil cât de puțin îmi aminteam despre felul în care arătau, de fapt. Poate că anii îi afectaseră, așa cum mă afectaseră și pe mine, îi subțiaseră, îi purtaseră încolo și încoace peste muchiile ascuțite ale vieții. Era atât de ciudat să-mi văd forma nasului pe chipul altei persoane.

Ochii mei. Gura mea. Gropița din bărbie. El purta un tricou cu guler îndesat în pantaloni, iar ea purta o rochie, și am avut sentimentul straniu că se gătiseră special pentru întâlnirea cu mine.

Mi-aș fi dorit să nu mă simt atât de dureros de stânjenită, dar o puteam vedea și pe chipurile lor. M-au privit și tot ce și-au amintit a fost dimineața aceea în care fusesem luată și dusă departe și, când, confuzi, ei mă obligaseră să ies din casă. Între noi stăteau ani goi și dureroși.

Așa că am început cu lucrurile frumoase. O drumeție cu cortul pe care o făcuserăm acum foarte multă vreme, în Blue Ridge Mountains; coborârea printre copacii tomnatici, care abia începuseră să-și schimbe culorile. Aerul era înțepător și limpede, pantele munților doar un pic mai întunecate decât cerul albastru și nesfârșit de deasupra noastră. Dormiserăm împreună, toți trei, în bula de căldură din micuțul nostru cort, și ne pescuiserăm hrana. Privisem, uimită, cum tata aprinde focul de tabără.

Ghemul de amintiri s-a eliberat la cea mai ușoară atingere, de parcă începuseră deja să-l deșire singuri. M-am retras din mintea lor, pe rând, abia fiind în stare să-mi controlez propriile emoții fără să izbucnesc brusc în lacrimi.

— Vă rog, să spună cineva ceva, a zis buni, exasperată.

Dar eu nu aveam nevoie să spun vreun cuvânt. Voiam doar să-i las să mă țină în brațe cât plângeau.

Îi auzisem pe unii care spuneau că viața ți se poate schimba într-o singură zi, că te poate da complet peste cap. Dar greșeau. Viața nu are nevoie de o zi ca să se schimbe.

Are nevoie de trei zile.

Trei zile pentru ca parașutele să înceapă să coboare din înalt, aducând pachete și soldați ai beretelor albastre de la Națiunile Unite, coborând în orașele care aveau cea mai mare nevoie de ei.

Pentru ca o coaliție restrânsă de lideri străini să pună piciorul pe pământ american, pentru prima dată în ultimii șapte ani.

Pentru ca povestea senatoarei Cruz să fie difuzată peste tot, și pentru ca ea să fie aleasă pentru a supraveghea întregul proces de reabilitare națională.

Pentru ca președintele Statului Major al Armelor Reunite să demisioneze, îndurând întreaga rușine și plecând să-și mănânce pensia.

Pentru ca Forțele Armate să emită noi ordine și apoi să-și dea seama că bărbații și femeile care-și părăsiseră posturile nu se vor mai întoarce niciodată.

Pentru ca președintele Statelor Unite ale Americii să dispară de pe fața pământului.

Pentru ca Națiunile Unite să împartă țara în patru zone de menținere a păcii, fiecare supravegheată de un fost senator al acelei regiuni și de o putere străină, și să trimită trupe care să supravegheze ordinea publică.

Pentru ca să apară prima revoltă din cele aproape o sută referitoare la sursele de apă.

Pentru ca să lanseze un comunicat Corporația Leda prin care să nege implicarea lor în problema Agentului Ambrosia, dar să și facă o-atât-de-generoasă ofertă de furnizare a substanțelor chimice despre care pretindeau că l-ar putea neutraliza.

Am citit despre toate astea în ziarele pe care mi le aduseseră părinții mei. Le-am văzut la știri. Absorbeam această nouă realitate. Și în noaptea aceea, când orele de

vizită s-au terminat și două asistente drăguțe-dar-aprige mi-au dat familia afară, m-am îndreptat spre telefonul de pe perete. Calmantele pe care mi le dăduseră mă moleșiseră, dar nu voiam să adorm fără să-i aud vocea. Fără să mă asigur că erau bine cu toții.

Am format numărul și m-am lăsat pe spate, cu receptorul prins între ureche și umăr. Răsuceam pe degete firul încrețit al telefonului, așteptând în timp ce suna... și suna... și suna. Și suna.

Probabil că au ieșit. Să facă... ceva. Am încercat să nu fiu dezamăgită și tocmai mă ridicam să atârn receptorul în furcă. Puteam să încerc din nou a doua zi, de dimineață.

— *Alo?* s-a repezit o voce să nu piardă legătura, cu respirația tăiată. *Alo?*

Am tras receptorul spre mine și am zâmbit, șoptind:

— Salut.

Liam a respirat ușor.

— Este atât de bine să-ți aud vocea. Cum te simți?

— Sunt mai bine acum.

— *Îmi pare rău că n-am putut rămâne. Senatoarea Cruz ne-a cerut să ne întoarcem la hotel, și acolo, nu-i o scuză, dar acolo era foarte multă treabă. Și Grasu, și Vi au spus amândoi că te-ai fi supărat pe noi dacă nu ne-am fi dus.*

— Au avut dreptate.

M-am întors iar pe-o parte.

— Ce se întâmplă? Buni mi-a zis ceva despre o conferință de presă?

— *Da, pentru plan. Planul cel mare. A fost o paradă de fețe venind și plecând... Oh, Doamne, și fii atentă aici: avem un reprezentant la deliberări.*

— Cine? Am întrebat. Dacă nu era Liam, atunci... cine?

— *Ghici cine a deschis aseară gura lui mare și grăsană și a început, cu detalii pompoase, să contureze fiecare lucru cât de mic pe care credea el că ar trebui să-l facă senatoarea Cruz? A fost un discurs magnific.*

Am închis ochii, râzând.

— Nu se poate. Pe bune?

— *Pe bune. Ea i-a spus că ar trebui să prezinte situația mâine dimineață, în sala de ședințe, a continuat Liam. Era ori entuziasmat, ori iritat de onoarea ce i se făcuse. Cu el nu prea știi care-i treaba, câteodată.*

I-am ascultat respirația în liniștea care a urmat.

— Tu ești bine?

— *Da. Da, drăguțo, toată lumea e bine,* a spus el, dar avea în voce o tensiune evidentă. *Mama ajunge mâine în oraș. Tot spune cuvântul ăla, încontinuu:* bine. *Aș... aș vrea doar să fii și tu aici, asta-i tot. O să vin să te văd mâine, la prima oră.*

— Nu, i-am spus, mâine la prima oră o să vin eu la tine.

— *Poate că ar trebui să ne întâlnim pur și simplu la mijloc,* a spus el, cu un zâmbet ascuns undeva, la marginea vocii.

L-am ascultat cum îmi spunea despre cei peste o sută de copii care încă așteptau să fie preluați de părinții lor. Primiseră camere gratuit, hrană gratuit și o adevărată armată de voluntari venise cu provizii și haine. Mi-a spus că-i prinsese pe Vida și pe Grasu pipăindu-se în lift. Mi-a povestit despre Zu care dăduse ușor din umeri când îi spuseseră că ai ei reușiseră să plece din țară și că, până reușeau să-i contacteze, avea de ales: ori să meargă acasă și să stea cu unchiul ei, cu mătușa și cu Hina, fie să locuiască împreună cu Vida, Nico și Cate în apropiere de D.C., astfel încât Cate să se poată consulta cu senatoarea Cruz. Și cum nu-i luase nicio secundă ca să se decidă pentru D.C.

Eu i-am povestit despre părinții mei. Despre felul în care soldații postați afară se iteau de fiecare dată când deschideam ușa. Despre felul în care doctorului îi tremurase mâna, doar puțin, când îmi examinase tăieturile. Și, la un moment dat, am simțit cum mă ia somnul.

— *Închide, du-te să te culci,* a spus Liam, părând și el la fel de obosit.

— Închide tu.

În cele din urmă n-a închis niciunul.

În dimineața următoare, mă aflam în cealaltă parte a orașului, făcută sandvici între părinții mei pe o canapea din holul hotelului Marriott din Charleston, West Virginia. Se vedea cât de aglomerat era locul din faptul că nimeni, nici măcar un singur jurnalist nu a părut să remarce că mă aflam acolo. Cu un sfert de oră înainte de ora anunțată, mulțimea a început să se deplaseze spre lifturi, ca să ajungă în sala cea mare de conferințe.

În timp ce așteptam, mama a insistat să-mi aducă ceva — apă, o gustare, o carte, vreun calmant —, până ce, într-un final, tata s-a întins și i-a pus calm o mână pe braț. Totuși, l-am văzut privindu-mă cu colțul ochiului, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram încă alături de ei. Așa ne încălzeam unii în prezența celorlalți: lent, stângaci, onest.

Buni măsura încăperea cu pasul, în fața noastră, și numai pentru că s-a oprit ea mi-am dat seama că vine cineva.

Dar nu erau Liam sau Vida — era Cate. Părul ei blond deschis fusese strâns la spate într-o coadă ordonată și se machiase, își pusese și rochie. Părea cumva umbrită, cu fața secată într-un fel care m-a făcut să mi se strângă inima. Am zburat în picioare, iar tata s-a repezit să mă

ținută dreaptă în timp ce mă împotmoleam în ghips. Și-a încetinit oarecum pașii atunci când m-a zărit și am fost bucuroasă să-i văd zâmbetul întins pe toată fața. Dacă ar fi început să plângă, nu aș fi avut încredere în mine că nu voi face la fel.

— Sunt așa mândră de tine, a șoptit ea. M-ai umplut de admirație. Mulțumesc.

Am îmbrățișat-o la fel de emoționată cum m-a îmbrățișat și ea, și m-am simțit plină, plină ochi, de căldura iubirii ei. Când, în cele din urmă, i-am dat drumul și am prezentat-o familiei mele, era limpede că ei știau deja cine este.

Mi-a prins mâinile într-ale sale.

— Putem vorbi mai târziu? Trebuie să alerg sus, dar nu am vrut să mai treacă niciun minut fără să văd cu ochii mei că ești bine.

Am dat din cap și am lăsat-o să mă mai îmbrățișeze o dată. Tocmai când mă desprindeam de ea mi-a spus, cu voce înceată:

— Este cineva aici pe care n-ai vrea să-l vezi.

Am avut sentimentul că știu exact despre cine vorbește și i-am fost recunoscătoare că m-a avertizat la timp, ca să mă pregătesc.

Liam, Vida, Nico și Zu au ieșit din lift, iar ea a intrat. Nu mi-am putut reține zâmbetul care mi s-a lățit pe față. Zu a fost prima care a ajuns la mine, un fulger cu rochie roz străbătând holul ca să mă prindă în brațe. Nico a rămas în urmă, legănându-se nesigur de pe un picior pe altul, până l-am grăbit să se apropie și el. Vida nu avea astfel de scrupule. Mi-a dat un pumn zdravăn în umăr, ceea ce cred că ar fi trebuit să interpretez ca fiind „jucăuș". Iar Liam, conștient că ochii alor mei erau

asupra lui, s-a prezentat încă o dată și le-a strâns mâinile. A venit încet spre mine, ca să-mi dea timp să-l privesc cum trebuie. Avea părul tuns și aranjat, era proaspăt ras. Și dacă era obosit, nu se vedea — doar o umbră de amărăciune am zărit în ochii lui. Mi-a zâmbit ușor, timid, iar eu i-am întors surâsul, cu inima bătând să-mi sară din piept.

— Bună ziua din nou, doamnă, a spus el politicos, strângând mâna lui buni.

Ea l-a pupat tare pe obraz și s-a întors spre mine, făcându-mi cu ochiul.

Când a ajuns mai aproape, Liam m-a luat simplu de braț și a întrebat:

— E toată lumea pregătită să urcăm?

Ar fi fost o prostie să mă simt dezamăgită că nu primisem un salut potrivit, dar îmi ardeau pur și simplu mâinile să-mi trec degetele prin părul lui și să-i mângâi trăsăturile.

Când ușile liftului s-au deschis, am pornit înainte, dar el m-a oprit pe loc, lăsându-i să urce pe părinții mei, pe Zu, Vida, Nico și încă alți vreo cinci–șase.

— Știți ceva? a spus Liam, făcându-i semn tatei, care încerca să țină ușile deschise. Venim cu următorul.

Și în momentul în care s-au închis ușile, brațul i-a alunecat în jurul taliei mele, iar cealaltă mână mi-a vălurit părul, și am fost sărutată până la ultimul milimetru al vieții mele.

— Bună, a spus el, când în sfârșit a reușit să tragă aer în piept.

— Bună, am spus, acum și amețită, și lipsită de suflare, în timp ce el și-a coborât fruntea, să o sprijine de a mea. Trebuie să urcăm?

Liam a dat din cap, dar au mai trecut câteva momente până când a întins mâna să apese cu adevărat pe buton.

Conferința de presă era organizată în sala de bal a hotelului — o încăpere care putea găzdui o sută de persoane, dintre care erau deja prezente, când am ajuns noi, cam trei sferturi. Aproape că am strigat de bucurie, recunoscătoare, când am văzut că ceilalți ne opriseră scaune undeva, în spatele sălii. Simțeam deja cum unii ochi se îndreaptă asupra mea, și acest sentiment stânjenitor ar fi fost cu atât mai accentuat dacă întreaga sală s-ar fi holbat la ceafa mea. Dacă n-aș fi putut să plec neobservată, în cazul în care aș fi vrut. Se pare că Liam a simțit asta, așa că m-a condus, ținându-mi palma pe mijloc, către un loc dinspre culoar.

Abia ne așezaserăm, când doi bărbați, amândoi în uniforme militare, s-au îndepărtat de noi, spre cealaltă parte a sălii. Vida le-a zâmbit discret cu toți dinții și le-a făcut semn cu mâna, când aceștia s-au uitat din nou în direcția noastră.

Sala s-a cufundat în tăcere când au urcat pe scenă primii vorbitori. Erau cu toții bărbați, unii militari, alții în mod evident politicieni — aceștia erau cei care-și aminteau să se întoarcă și să zâmbească spre camere, înainte de a se așeza. Am respirat adânc, înainte să apară senatoarea Cruz, urmată de dr. Gray, și apoi, surprinzător, de Cate. Liam m-a luat de mână când l-am văzut pe Grasu urcând și el la tribună, cu umerii drepți și privirea înainte. Purta un superb costum albastru și o cravată în dungi, iar imaginea era desăvârșită de ochelarii cei noi, cu rame subțiri, metalice.

— Tocilarule, a bombănit Vida, dar avea pe față un zâmbet mic, satisfăcut.

M-am uitat spre Liam și am văzut pe chipul lui aceeași îngrijorare pe care o simțeam și eu. Grasu se învelise în acest pachet rafinat, aproape suficient ca să-mi distragă atenția de la chipul lui. Văzusem expresia aceea de zeci de ori — bărbia scoasă în față, ochii posomorâți. Era înfățișarea unui om care tocmai a pierdut un vot.

— Fir-ar să fie, a murmurat Liam. O să fie nasol.

Și așa a fost.

— Vă mulțumesc că ați venit astăzi, aici, a început senatoarea Cruz, care vorbea liber, fără notițele pe care cineva i le pusese dinainte. Ultimele cinci zile au fost un adevărat test pentru tăria morală a Americii, și cred că vorbesc nu doar în numele foștilor mei colegi din Congres, ci și în cel al aliaților noștri străini, atunci când vă mulțumesc pentru colaborarea voastră pe parcursul derulării fazelor de recuperare. Vestea bună este că au trecut deja opt zile ale primei faze.

Camerele au făcut *clic, clic, clic.*

— Aș vrea să vă prezint în detaliu acordul pe care l-am semnat în această dimineață. Vă rog să vă păstrați întrebările pentru la final de tot, când o să avem câteva momente, special în acest scop.

A tras aer în piept, răsfoind hârtiile.

— Cele patru zone de menținere a păcii vor rămâne în funcțiune în următorii patru ani. Reconstrucția orașelor și așezărilor decimate în această luptă sau de dezastre naturale, pentru care guvernul nu a fost capabil să ofere ajutoare, va fi gestionată de coaliția de menținere a păcii formată din reprezentanți ai țărilor din fiecare regiune;

vom oferi detalii într-o conferință de presă următoare, separată.

Înainte de a trece mai departe, a lăsat auditoriul să asimileze aceste informații.

— Fiecare zonă va fi totodată responsabilă pentru supravegherea neutralizării Agentului Ambrozia din pânzele freatice și din fântânile aflate pe teritoriul ei, precum și de distrugerea oricăror depozite chimice. Orice utilizare ulterioară a acestuia în lume, precum și orice folosire a tinerilor afectați Psi în calitate de soldați, de agenți clandestini sau oficiali guvernamentali ai acestei națiuni sau ai alteia este strict interzisă prin prevederile acestui acord și va fi condamnată.

Ochii lui Lillian au cercetat sala, aproape întâlnindu-se cu ai mei. S-a îndreptat un pic în scaun și a părut mâhnită, știind în mod sigur ce urmează.

— Copiii rămași în lagărele de reabilitare vor fi returnați familiilor lor pe parcursul lunii viitoare. Vom furniza o bază de date care va putea fi interogată, astfel încât să poată fi identificat locul unde trăiește fiecare copil, dar părinții nu vor avea acces în lagăr. Ca parte a acordului nostru, acestea vor fi distruse.

Șocul m-a lovit ca o izbitură în plină față. Încăperea a început să se umple de voci — conversații pe ton scăzut, întrebări strigate, și tot ce era între aceste două extreme. Cu coada ochiului am văzut-o pe buni, care încerca să-mi prindă reacția, însă nu-mi puteam lua ochii de la scenă.

— Operația de salvare a vieții dezvoltată de dr. Lillian Gray va fi furnizată gratuit, atât timp cât această teribilă mutație va exista în societatea noastră. Orice persoană afectată Psi, care are peste optsprezece ani, va avea

dreptul să decidă dacă face sau nu operația, dar trebuie să poarte o identificare specială. În ceea ce-i privește pe cei sub optsprezece ani, este la latitudinea părinților sau a celor care îi au în grija lor dacă vor primi sau nu tratamentul.

Lillian a plecat din nou privirea.

— Am stabilit câteva hectare de teren unde să construim o comunitate pentru copiii nerevendicați sau pentru aceia care simt că n-ar putea să se întoarcă în siguranță acasă. Le vom cere tuturor cetățenilor care au ales să nu urmeze tratamentul să lase în urmă restul vieții lor și să trăiască într-una dintre aceste comunități.

Trebuie să fi scăpat un fel de sunet de dezgust, pentru că cei din familia mea s-au întors spre mine.

În același timp, cineva de pe scenă a spus tare:

— Ăsta-i un mare *căcat*.

Iar acel cineva era Grasu.

— Ține-ți gura...

Unul dintre bărbații în uniformă a fost destinatarul unei priviri care ar fi topit un bărbat mai puțin puternic într-o băltoacă tremurătoare. Cate a fixat masa cu privirea, mușcându-și buzele în efortul de a-și ascunde un zâmbet.

Senatoarea Cruz a tușit, frunzărindu-și hârtiile. Înainte să poată începe din nou să vorbească, Grasu era deja pe la mijlocul următoarei propoziții.

— Ia hai să discutăm treaba asta pe larg, ce ziceți? a spus el.

— Oh, Isuse, a spus Liam, privind în sus ca să capete putere.

— De vreme ce am optsprezece ani, a continuat Grasu, am în sfârșit dreptul de a alege ce vreau pentru mine, dar dacă fac alegerea greșită, tot o să fiu pedepsit pentru asta?

— Te rog să-ți ții întrebările pentru final.

Dar chiar în timp ce spunea asta, senatoarea Cruz a făcut cu mâna un semn discret, aproape imperceptibil, ca și cum l-ar fi încurajat.

— N-am terminat, a spus Grasu. Dacă aleg să nu vină cineva, foarte posibil un incompetent, care să-mi taie creierul (cel mai important organ din corpul meu) ca să-l „repare", atunci sunt iar prizonier într-un alt lagăr, de data asta pentru tot restul vieții?

— Oh, ce-mi place de el, a spus buni, încântată.

— Nu este un lagăr, a spus nerăbdător unul dintre bărbații în uniformă. Este o comunitate. Acum ne putem întoarce la...

— O comunitate cu garduri de sârmă ghimpată? Cu pază armată? Vă dați seama că, făcând aceste lucruri, reușiți să reintroduceți în America și în întreaga lume prejudecata că *diferit* înseamnă *rău, urât, periculos*? Nu-i nicio reabilitare în asta; pur și simplu vreți să ne măturați sub covor și sperați ca timpul să aibă grijă de noi. Îmi pare rău, dar treaba asta este al dracului de îngrozitoare, și în mod evident voi *știți* că e al dracului de îngrozitoare, pentru că ați petrecut în total cam două secunde ca să faceți un plan care afectează mii de vieți deja distruse de un alt grup de oameni, unii dintre ei probabil aflați în această încăpere.

— Persoanele afectate de Psi au puteri periculoase, care nu pot fi controlate, a motivat bărbatul. Pot fi folosite ca instrumente de către cei care comit crime și diferite delicte, câștigă avantaje în mod incorect și le fac rău celorlalți.

— Da? La fel face și o grămadă de bani. Ceea ce contează este ce alege să facă o persoană cu aceste puteri. Prin

încarcerarea cuiva pentru că a făcut o alegere în legătură cu trupul lui, o alegere pe care are tot dreptul s-o facă, nu faceți practic decât să spuneți că nu, nu aveți încredere în noi. Că nu facem alegeri bune, că nu-i tratăm bine pe ceilalți. Cred că asta este teribil de jignitor. Și, apropo, par să-mi controlez perfect puterile, ce ziceți?

— Crezi că puștilor mai mici, de opt, nouă, zece ani, ar trebui să li se permită să facă o alegere care le-ar schimba viața?

Senatoarea Cruz îi dădea un contraargument ca să-i ridice mingea la fileu — m-am lăsat ușor pe spate, ușurată să constat că nu se înșela prea tare. Poate că fusese depășită de grupul de discuții în care se afla acum, dar găsise o modalitate creativă de a-și impune punctul de vedere.

— Cred că puștii cărora li s-au furat ani din viață au avut destul timp să cântărească ce ar alege dacă ar fi vorba despre posibilitatea de a fi vindecați, a spus Grasu. Au avut timp să se gândească la ce ar alege și ar lua o decizie avizată. Credeți-mă, ăsta-i lucrul la care ne-am gândit cu toții, atunci când fiecare oră a fiecărei zile era controlată la minut, sau atunci când trebuia să ne luptăm în fiecare zi ca să avem mâncare, apă și un adăpost, în timp ce bărbați și femei ne vânau la propriu. Vreți să stabiliți limita la optsprezece ani, știind că optzeci la sută din copiii internați înainte într-un lagăr nu au atins încă vârsta aceea? Eu, la optsprezece ani, am fost într-un lagăr timp de un an. Una dintre prietenele mele a fost în lagăr timp de șase ani, dar ea are numai șaptesprezece ani. Ea va fi subiectul unei decizii luate de aceiași oameni care au gonit-o prima dată de acasă?

M-am strâmbat, străduindu-mă să nu mă uit la părinții mei. Nu voiam să se simtă și mai vinovați decât se simțeau deja.

— Trebuie să depășim acest subiect, a spus unul dintre bărbați, altfel nu vom mai avea timp pentru întrebări...

— Sunt de acord, a spus dintr-odată dr. Gray, apoi a clarificat: Cu acest tânăr domn. Dacă nu au comis vreo crimă sau dacă tributul psihologic al experiențelor lor nu le-a afectat capacitatea de luare a deciziilor, cred că acești copii pe care i-am scos din tabere trebuie lăsați să aleagă. În orice caz, părinții acelor copii care nu au atins pragul critic și nici nu manifestă simptome ar trebui lăsați să ia o decizie și s-o facă până când copilul împlinește vârsta de șapte ani.

Vocea îi era încordată până la punctul în care mi se părea că se poate frânge, dincolo de oboseala propriu-zisă. Reporterii îi sorbeau fiecare cuvânt, sărind în picioare ca să lanseze spre ea un torent de întrebări, toate putând fi rezumate într-una singură: *Unde este președintele Gray?*

Senatoarea Cruz s-a uitat țintă în notițe, apoi a întrebat pe un ton firesc:

— Crezi că ai putea concepe un sistem mai bun, ținând cont de lucrurile cu care avem de-a face?

— Da, a spus Grasu, fără urmă de aroganță. Și cred că, dacă veți alege opțiunea prezentată aici, nu doar că veți ignora sănătatea mentală și emoțională a copiilor scoși din lagăre, ci îi veți condamna la o viață de teamă și rușine. Și dacă așa se vor întâmpla lucrurile, ați fi putut la fel de bine să-i fi lăsat acolo unde erau.

— Bine, a spus senatoarea Cruz, o să rezumăm discuția noastră de până acum și concluziile acestei întrevederi.

Dacă vreun alt tânăr afectat de Psi dorește să ni se alăture, îl rog să-mi spună.

În ceața tuturor acestor întrebări, cineva dispăruse din primul rând de scaune — un tânăr cu șapcă de baseball. S-a îndreptat spre partea laterală a sălii și a pornit repede spre ieșire. Cu fața în pământ și mâinile încrucișate la piept, ar fi putut fi oricine.

Dar eu știam exact cine este.

M-am strecurat afară, alungând privirile întrebătoare ale lui Liam și ale Videi, și am ridicat un deget spre ei, în semn de așteptare. Aveam sentimentul că treaba asta urma să dureze mai mult de un minut, dar fiindcă senatoarea Cruz vorbea din nou, de data asta despre viitoarele alegeri prezidențiale și pentru congres, atenția le-a fost atrasă iar către prezidiu.

Pe coridor erau zece grade mai puțin decât în sala sufocantă ce era pe cale să se transforme în saună. Simțeam că el venise aici, totuși, mai degrabă pentru liniște decât pentru răcoare. A mers până aproape de capătul lungului coridor și s-a așezat lângă o fereastră care dădea spre parcarea hotelului.

— Ai venit să râzi, nu-i așa? m-a întrebat Clancy, cu voce răgușită.

Nu a întors capul, ci doar a rămas cu ochii pironiți pe fereastră.

— Bucură-te în voie.

— Nu sunt aici ca să râd, i-am răspuns.

A mârâit, dar nu a spus nimic. În cele din urmă și-a strâns mâinile în poală, strângând și deschizând pumnii.

— Încep să nu-mi mai simt degetele de la mâna dreaptă. Au spus că n-au mai văzut complicația asta până acum.

Mi-am înghițit răspunsul automat *„Îmi pare rău"* Pentru că nu-mi părea.

— Ți-am spus că asta se va întâmpla, nu-i așa? a spus Clancy. Că acea opțiune pe care v-ați dorit-o prostește cu toții va sfârși în mâinile celor care v-au gonit și prima dată. Nu așa trebuia să fie.

— Nu, am răspuns tăios, nu așa trebuia.

Pentru prima dată, s-a întors și m-a privit direct. Recuperarea de după operație îl făcuse să piardă ceva carne de pe oase și ceva culoare din obraji. Aveam presimțirea că, dacă i-aș da jos șapca de pe cap, aș vedea o țeastă proaspăt rasă și cicatricile noi ascunse acolo.

— Ce s-a întâmplat cu Nico?

Ei bine, la una ca asta nu mă așteptam.

— Este aici. Nu l-ai văzut?

Umerii i s-au ridicat și apoi s-au lăsat, odată cu respirația profundă care a urmat.

— Ai vrea să-i spui ceva? l-am repezit eu. Poate ceva în legătură cu faptul *că-ți pare rău*?

— Singurul lucru de care-mi pare rău este că am pierdut controlul asupra situației. Dar... nu contează. Pot să găsesc o cale să rezolv asta, să dezactivez echipamentul pe care mi l-a plantat în cap. Cum să recapăt totul. Pot s-o fac. Sunt mai aproape ca oricând de oamenii potriviți. Pot să-l găsesc pe tata, oriunde s-ar ascunde. *Eu* pot s-o fac.

Cumva, știusem că așa va răspunde. Pentru că asta era Clancy în adâncul sufletului său: cineva care avusese întotdeauna totul, dar care voia și mai mult de-atât. Voia mereu singurul lucru pe care nu va fi niciodată, absolut niciodată capabil să-l obțină.

Dar când s-a uitat la mine, ochii lui negri scufundați în fundul capului mi-au spus altceva — că poate ce-și dorea cu adevărat, ceea ce nu putea să admită cu voce tare, era exact același lucru pe care și mama lui îl dorise în toți acești ani. Mândria juca un joc periculos în inima lui, luptându-se cu epuizarea. Am simțit cum ezit și eu, cu degetele strânse pumn și cu gândul la toate acele vieți cu care se jucase atât de nepăsător, la cele bune care se pierduseră pentru totdeauna pentru ca el să găsească modalități de supraviețuire.

Și tot acolo, în fundul minții mele, era băiatul scos la tablă, speriat, singur și fierbând de o ură neajutorată.

Cel cu zâmbet dulce, care trăia acum numai în amintirea mamei sale.

Știam ce ar fi făcut el dacă eu aș fi fost în locul lui, și nu am putut nega prezența acelui glăscior care îmi spunea să fac și eu exact același lucru — să plec și să las durerea și umilința să crească în el ca un cancer, până când îl vor sfâșia. Numai acest lucru în sine, și tot era un motiv să nu fac așa. Pentru că, indiferent de câte ori ar fi încercat, n-ar fi reușit niciodată să mă toarne în forma lui. Iar acum, nici atât.

N-a fost o eliberare de vină.

N-a fost o pedeapsă.

A fost doar un act de caritate.

Între noi nu existau bariere sau blocaje. Viața lui mi s-a revărsat în minte, răsucindu-se în culori și sunete pe care nu-mi permisese niciodată să le văd, pe care nu fusesem niciodată destul de puternică să le găsesc. Am luat ce-am putut și le-am înlocuit cu lucruri mai bune. Nu fusese testat niciodată, nu fusese Portocaliu, nu fusese la East River sau în California. Au existat anumite lucruri

pe care le-am văzut, secrete atât de oribile, încât n-aș fi putut implica pe nimeni altcineva împărtășidu-le. M-am concentrat asupra strălucirii. I-am lăsat numai asta — povestea simplă că în tot acest timp fusese cu mama lui, că o ajutase în toți acești ani, că dragostea pe care încă o simțea pentru ea era un lucru bun și pur pe care merita să-l păstreze.

Și când m-am întors să plec, eliberându-i mintea pentru ultima oară, l-am văzut uitându-se iar pe fereastră la mierlele care își dădeau târcoale în zbor, plutind pe cerul albastru; l-am văzut zâmbind.

M-am întors pe hol, cu ochii plecați și gândurile vraiște. Nu am văzut-o pe femeia care a ieșit din toaletă-decât atunci când m-am izbit de ea și am sfârșit cu nasul în buclele ei de un roșu-aprins.

— Scuze, am spus, dezmeticindu-mă. Scuze, n-am fost atentă.

— Norocul meu, a spus femeia, cu voce joasă și blândă. De zile întregi încerc să dau de tine. Cum e piciorul, puștoaico?

Auzind-o, am ridicat privirea și până la urmă mi-am dat seama cine era. Alice. Astăzi se aranjase și ea, schimbase blugii ponosiți și haina în care o văzusem la punctul de întâlnire cu un taior care nu prea îi venea bine. Părul îi flutura pe umeri ca o coamă sălbatică, ținut pe spate de o pereche de ochelari cu rame groase și un pix pe care îl îndesase acolo și uitase de el.

— Este mai bine, am spus, cercetând-o prudent.

Văzând că n-am de gând să-i zâmbesc, a oftat.

— Uite, puștoaico, dacă e vorba despre faptul că ți-am spus povestea, n-o să încep să-mi cer scuze. Am o datorie

să relatez aceste evenimente, adevărul... Iar adevărul în acest caz este că avem o poveste dată dracului. Există câteva mici informații pe care ai putea să mi le lămurești, dacă ai un minut liber...

— N-am.

Alice s-a foit stânjenită, de parcă și-ar fi amintit cine sunt și ce pot face. A coborât vocea și s-a uitat împrejur, ca să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

— Am prins un pont, cum că senatoarea Cruz a vorbit cu tine și cu alți câțiva despre un fel de program, ceva strict secret. Ce tupeu pe ea, dacă te gândești că tocmai a spus în fața unei săli întregi că tuturor națiunilor li se interzice să vă folosească în orice fel de servicii militare sau secrete.

Mi-am supravegheat reacția, păstrând-o cât mai firească. Nu încă. Dar nu aveam nicio îndoială că va veni vorba.

M-am dat la o parte și ea m-a urmat, blocându-mi iar drumul. Nici înainte nu avusesem stare pentru asta, dar acum aveam și mai puțin.

— Trebuie să te avertizez. *Chiar* nu reacționez bine atunci când sunt încolțită.

Alice a ridicat mâinile.

— Bine, bine.

A băgat mâna în geanta pe care o ținea atârnată pe braț, scotocind după ceva — o carte de vizită.

— Dacă vrei vreodată să vorbești, a spus ea, poți să mă suni oricând. Sunt numai urechi.

Am așteptat până când a dispărut înapoi în sala de bal, apoi am rupt cartea de vizită și am lăsat bucățile să cadă pe jos. M-am întors iar în sală, exact la timp ca să le

văd pe Zu și Vida îndreptându-se în grabă spre ieșire; se țineau de mână și alergau spre lifturi. O clipă mai târziu, a apărut și Liam, împreună cu Grasu, care arăta destul de stresat.

— Ah!

Grasu a pornit spre mine și expresia de pe față i s-a înăsprit.

— Ar trebui să-ți odihnești piciorul ăla...

Liam i-a luat mâna de pe umăr și m-a prins de degete.

— Să mergem, să mergem...

— Ce se întâmplă? am întrebat, aruncând o privire spre sală, când am trecut pe lângă ea. Cineva de la prezidiu ținea un discurs, dar altminteri încăperea era exact cum o lăsasem.

— Evadare, a spus Liam și ochii i-au strălucit când s-au deschis ușile liftului și ne-a tras înăuntru. Ai încredere în mine.

Frica își slăbea strânsoarea de pe gâtul meu în timp ce liftul cobora spre garajul din subsol. Liam s-a legănat încontinuu pe călcâie, până am ajuns. Grasu l-a studiat bănuitor în timp ce ne trăgea afară.

Liam a scos din buzunar un set de chei și a ridicat telecomanda de plastic a alarmei, ascultând de unde vine zgomotul încuietorii. Vida și Zu au apărut din spatele unui rând de mașini și au luat-o la fugă spre SUV-ul prăfuit cu numerele de Arizona, care piuia și se lumina.

— Ești ridicol, l-a informat Grasu, îndreptându-se spre mașină și slăbindu-și nodul de la cravată, dar mergând cu noi oricum, cu o urmă de zâmbet pe față.

L-am luat pe Liam de braț. Nu mi-a plăcut deloc felul în care i-a căzut fața când mi-a văzut expresia:

— Care-i treaba?

Știam cum arată negarea și care sunt nuanțele ei — refuzul încăpățânat de a recunoaște că ceva nu-i în regulă. Ceva se dăduse peste cap în el, ceva ce nu mai putea fi nicicând îndreptat.

— Este că...

Și-a trecut mâna prin păr.

— Este că totul va fi diferit de acum înainte. Tu o să te întorci în Virginia împreună cu familia ta, eu o să mă întorc în Carolina de Nord, cu ai mei. Și dacă o să vrem să ne vedem, trebuie să-mi dea voie să iau mașina. Tu va trebui să vorbești cu ai tăi să-ți dea voie. O să trăim după niște reguli pe care nu le-am avut ani de zile și, deși există un pic de frumusețe în asta, aș vrea numai ca... aș vrea să uit o vreme. Să gonesc suferința. Pentru ultima dată, n-aș vrea decât să merg undeva unde să nu ne găsească nimeni.

Am zâmbit și m-am prins de brațul pe care mi-l oferea. M-a condus încet, grijuliu, către mașină. A deschis ușa și m-a ajutat să urc pe locul pasagerului din față, aranjându-mi cu grijă uriașul și incomodul ghips de la picior. S-a aplecat să-mi prindă centura de siguranță și s-a folosit de prilej ca să mă sărute iar.

— Unde mergem? a strigat Grasu la el, când a dat ocolul mașinii spre ușa șoferului.

— Liniște, drăguțule, a spus Vida cu blândețe, punându-i o mână pe picior.

— Da, dragă, a bodogănit Grasu spre ea.

Alături de ei, Zu strălucea.

Încă mai zâmbeam când Liam și-a prins centura de siguranță și s-a întors, ca să se adreseze grupului.

— OK, echipă. Încotro? Cred că avem cam o oră până se termină conferința, și niște benzină de consumat.

— În felul ăsta umblați creanga și înainte? s-a minunat Vida cu voce tare. E un miracol că ați supraviețuit, netoților.

— Ți-am zis, a bombănit Grasu.

M-am întins și l-am bătut pe braț.

— Bine. OK. Unde vreți să mergem?

— Plajă, plajă, plajă, plajă, a cântat Zu.

— Uh, nu sunt sigură că avem vreuna pe aproape, așa că trebuie să amânăm călătoria asta. Altcineva? a întrebat Liam. Votăm?

— Mie mi-e indiferent, am spus, lăsându-mi capul pe scaun. Nu putem să plecăm pur și simplu și să vedem unde ne duce drumul?

— Drăguțo, asta-i cea mai dată dracului idee pe care am auzit-o de mult timp încoace. Ești navigatorul. Spunem când și încotro să virez.

A pornit mașina și a slobozit un „Da!" atunci când din difuzoare s-a auzit una dintre piesele celor de la All-man Brothers. Până când am coborât de pe rampă, ca să ieșim din parcare, chiar și mormăielile lui Grasu se transformaseră în hohote de râs.

Am trecut în viteză pe străzile orașului până când am găsit șosele mărginite de copaci verzi și ne-am croit drum spre liniile lenețe ale râului care curgea paralel cu spinarea încovoiată a orașului. Liam a luat o pauză de la fredonatul lui afon și s-a uitat la mine. Încălzite de lumina blândă a soarelui de după-amiază, degetele lui s-au împletit cu ale mele, pe bordul mașinii. Zu bătea ritmul odată cu melodia, pălăvrăgind entuziasmată despre fiecare indicator pe unde treceam. Grasu a scos o carte din buzunarul scaunului din fața lui, examinându-i coperta timp de o secundă, înainte de a o deschide. Bătea absent

cu degetele în cotorul crăpat, iar Vida se sprijinise de umărul lui și închisese ochii.

Am deschis fereastra, lăsându-mi mâna rămasă liberă să alunece, în încercarea de a prinde vântul.

Și drumurile se deschideau toate în fața noastră.

Mulțumiri

Este un moment minunat, dulce-amar, să ajung în acest punct și să-mi dau seama că sunt la capătul unei trilogii generatoare de atât de multe amintiri extraordinare — și care mi-a adus în viață oameni cu adevărat minunați.

Aș vrea să încep din nou prin a mulțumi geniilor editoriale pe care am avut norocul să-i am în colțul meu: editoarea mea, Emily Meehan, care a văzut potențialul poveștii despre adolescenți cu superputeri care străbat Virginia într-o dubiță, pentru ochiul ei incredibil în a identifica inima fiecărei cărți și pentru că nu m-a aruncat pe fereastră de fiecare dată când i-am trimis câte o ciornă de 600 de pagini (vobesc serios); Laura Schreiber, care a citit prima dată povestea, s-a îndrăgostit de personaje în toate felurile posibile și a lucrat din greu la fiecare ciornă, încă de la început; și Jess Harriton, pentru munca de maestru din spatele scenei, care ne-a ținut pe toți laolaltă.

Mulțumiri tuturor eroilor, zânelor-nașe, ghizilor înțelepți și vrăjitorilor de la Hyperion, care au făcut ca magia să se întâmple în fiecare zi; faptul că am lucrat cu voi a dus această călătorie către un fericit „până la

adânci bătrâneți". Multe mulțumiri lui Suzanne Murphy, Stephanie Lurie, Dina Sherman, Simon Tasker, Joann Hill, Marci Senders, Elke Villa, Seale Ballenger, Jamie Baker, Andrew Sansone — tuturor!

Trilogia aceasta ar fi putut rămâne doar un document în computerul meu dacă n-ar fi existat îndrumarea, încurajările și grija acordate de uimitorul meu agent, Merrilee Heifetz. Sunt, de asemenea, extrem de recunoscătoare lui Sarah Nagel și lui Chesley Heller, pentru susținerea lor și siguranța oferite de-a lungul anilor. Vă mulțumesc, Team Writers House!

Toată dragostea pentru partenerii mei critici și pentru mințile lor istețe, minunate: Anna Jarzab, care părea mereu să știe povestea și personajele chiar mai bine decât mine, și care a fost deopotrivă o neprețuită cutie de rezonanță și o promotoare, și Sarah Maas, care m-a inspirat să fiu mai curajoasă și să sap și mai adânc cu fiecare ciornă, ca să obțin întreaga esență.

Familiei mele îi datorez totul — mamei, regina perseverenței și a iubirii nestrămutate, care m-a inspirat să-mi asum riscuri; lui Daniel, care a citit toate ciornele de început și care mi-a dat un feedback uluitor; și lui Steph, care m-a îndrumat mereu bine cu sfaturile ei de PR.

Și ție, cititorule, pentru că ai urmat-o pe Ruby și pe prietenii ei până la final. Sper ca atunci când vei avea șansa să-ți deschizi lumea cu noi posibilități, să cunoști oameni noi și să virezi spre drumuri noi și neașteptate, să faci un singur lucru: carpe dracului acea diem.

ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG

„Am rămas acolo, cu nările arzându-mi de mirosul de fum, cenușă și benzină, urmărind vocile până când s-au estompat cu totul. Frica mi-a strâns stomacul, în timp ce mi-am croit drum afară din ascunzătoarea de sub birou și m-am îndreptat spre ieșire. Încă se vedea patrula care își făcea loc prin moloz, aproape ajunsă în bulevard, dar nu mai puteam aștepta nici măcar un minut în plus."

TREI

Alexandra Bracken este o autoare americană prezentă pe listele de bestseller New York Times. Născută în Arizona, a moștenit darul imaginației și al lumilor distopice de la tatăl său, mare fan Star Wars. A studiat istoria și literatura engleză la College of William & Mary din Virginia, apoi a lucrat timp de șase ani în domeniul editorial. După ce a decis să se dedice integral scrisului s-a întors în Arizona, unde locuiește într-o casă plină de cărți. Romanele sale sunt traduse în peste 15 limbi.

O găsiți online la
www.alexandrabracken.com
și pe Twitter la **@alexbracken.**

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut primele două volume ale trilogiei: Niciodată înduplecate și Minți primejdioase.

Drepturile de ecranizare a trilogiei Minți primejdioase au fost achiziționate de către Fox și compania de producție 21 Laps.

ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG 14+

Ruby nu poate privi înapoi. Pustiită sufletește de o pierdere imposibil de suportat, ea și ceilalți copii supraviețuitori ai atacului declanșat de guvern asupra orașului Los Angeles pleacă spre nord, cu intenția de a se regrupa.

Odată cu destrămarea Ligii Copiilor, Ruby devine lider și formează o alianță surprinzătoare cu fratele lui Liam, Cole. Pe tot cuprinsul țării se află încă mii de alți copii Psi care suferă în „lagărele de reabilitare" guvernamentale. Dar planul conceput de Ruby și Cole pentru eliberarea lagărelor nu este susținut chiar de toată lumea.

Cu soarta unei întregi generații în mâini, Ruby nu are voie să facă nicio greșeală. O singură mișcare greșită poate fi scânteia care să arunce în aer întreaga lume.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0310-2

9 786064 003102

TREI